

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRATVA KINGS
BOOK THREE

BRUTAL *reign*

MONICA KAYNE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

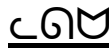
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

VAHŞİ HÜKÜMDARLIK

ZORLA EVLİLİK KARANLIK MAFYA ROMANTİZMİ

BRATVA KRALLARI

KİTAP 3

MONICA KAYNE

Telif hakkı © 2025 Monica Kayne Tüm

hakları saklıdır.

Yukarıda belirtilen telif hakkı kapsamındaki haklar saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme girilemez ya da herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar, yerler, işyerleri veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kitap Kapağı: Lori Jackson

Düzenleme: Romantik Edebiyat Editörü Nina

Fiegl s.p. İlk baskı 2025

İTHAF

En tatlı kelimelerin "Seni seviyorum" değil, "Kimse benim olana dokunup hayatta kalamaz" olduğunu bilenlere, Pavel size tapılmanın tam olarak ne anlama geldiğini göstermek için bekliyor.

YAZARIN NOTU

Brutal Reign, yetişkin temaları ve küfür içeren karanlık bir mafya romantizmidir. Tetikleyici unsurlar ve içerik uyarıları için lütfen web sitemin SSS bölümünü kontrol edin.

[Ruthless Reign için CW/TW'ye buradan ulaşabilirsiniz](#)

İÇİNDEKİLER

BEŞ YIL ÖNCE

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

GÜNÜMÜZ

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

19. Bölüm

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[50. Bölüm](#)

[Bölüm 51 Epilog](#)

[Monica Kayne'nin Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

BEŞ YIL ÖNCE

BÖLÜM BİR

PAVEL

EKİM RÜZGARI, kışın ilk gerçek soğuşunu getiriyor, Moskova'ya bakan bankta otururken yün paltomu delip geçiyor. Güneş şehrin üzerinde alçakta duruyor, binaların arasından ışığı yakaladığı yerlerde suyu altın ve turuncu renklere boyuyor. Uzakta trafiğin yoğun saatlerinin uğultusu duyuluyor, ama burada, nehir kıyısında, düşünmek için yeterince sessiz.

Burası Kamilla'nın en sevdiği yerdı. Özellikle güzel olduğı için değil —gerçi manzara fena değil— ama bu bank, Kamilla ve benim küçük dairemizdeki sıcaklık dayanılmaz hale geldiğinde sayısız yaz akşamını geçirdiğimiz yerdı. Ördekleri beslemek için bayat ekmek getirir, hiçbir kuşun dışarıda kalmaması için her parçayı dikkatlice "adil porsiyonlar" olarak bölerdi. Her zaman adaleti düşünen küçük kız kardeşim.

Oysa hayat ona çok haksız davranmıştı. Aslında ikimize de.

Annemle babam öldüğünde on beş yaşındaydım, çocukluğun kırılmalı dönemini çoktan geride bırakmıştım. Büyüdüğüm yerde on beş yaşında olmak, pratikte yetişkin olmak anlamına geliyordu. Pratikte, ama tam olarak değil.

Kamilla ise sadece altı yaşındaydı. Bir kamyonun yanlış bir dönüş yapıp karşı şeride geçmesi yüzünden, her iki ebeveynini de kaybetmek ve dünyasının paramparça olması için çok küçüktü.

Beyaz pasta kutusu yanımda duruyor, lüks pastanelerde olduğı gibi ipe bağlanmış. Düğümü çözüp kapağı kaldırıyorum, içindeki vanilyalı cupcake ortaya çıkıyor. Üzerindeki mükemmel spiral şeklindeki buttercream krema tam da doğru miktarda, bazı yerlerde yığdıkları şeker dağı gibi değil. Ve beyaz kremanın her santimini kaplayan

gökkuşağı renkli şekerler var. Kız kardeşimin sevinçten ellerini çırpmasına neden olacak yüzlerce minik, renkli nokta.

Küçük bir kutlama için yeterince ruble biriktirdiğimde doğum günleri için gittiğimiz Petrovka Caddesi'ndeki pastane yıllar önce kapandı, ama bu da iş görür. Üzerine şeker serpilmiş vanilyalı. Herhangi bir düzgün yerin doğru yapabileceği kadar basit bir sipariş.

Doğum günü mumunu ortasına bastırıyorum, kremanın tabanın etrafında yer açmasını izliyorum. Çakmağım rüzgarda titriyor — bir kez, iki kez — sonunda alev tutuşuyor. Küçük ışık çemberi sallanıyor ama sönmüyor, ellerimin üzerine dans eden gölgeler düşürüyor.

Doğum günün kutlu olsun, küçük yıldız.

Bu sözler zihnimde yankılanıyor, birlikte kutlayamadığımız tüm doğum günlerinin ağırlığını taşıyor. Yıllar boyunca tek başıma oturup yediğim tüm kekler, bir şekilde onun unutmadığımı bildiğini umarak.

Yıllarca aradım, her ipucunu takip ettim, her memura rüşvet verdim, Kamilla'nın bir yerlerde hayatta olduğunu ve beni bulmamı beklediğini ummaktan asla vazgeçmedim.

Hepsi geçen hafta bir dosya numarası ve bir ölüm belgesi ile sona erdi.

Jane Doe #47891, 15 Şubat 1997'de bulundu. DNA eşleşmesi: %99,7 kardeşlik olasılığı.

O yirmi üç yıldır ölüydü ve ben her birini onu aramakla geçirdim.

Gözlerimi kapatıp birlikte geçirdiğimiz son geceyi hatırlamaya çalışıyorum. Onunla ilgili tüm küçük detayları hatırlayamıyorum ama yüzünü hala gözümün önünde görebiliyorum.

Daire o kadar soğuk ki nefes verdiğimde nefesim buğulanıyor, ama Kamilla şikayet etmiyor. O asla şikayet etmez. İkinci el kanepemize kıvrılmış, bir rehin dükkanından aldığımız minik televizyonda çizgi film izliyor, dizlerini çöp konteynerinde bulup üç kez yıkadığım ince battaniyenin altına çekmiş.

Altı yaşında olmasına rağmen yaşına göre küçük; muhtemelen her zaman yeterince yiyeceğimiz olmadığı için. Ama annemi hatırlatan parlak mavi gözleri var. Şu anda gözleri ekrana sabitlenmiş, oynayan animasyonlu maceraya tamamen dalmış durumda.

Telefonum bacağımda titriyor.

Kuznetsov'un ekibi, muhtemelen nerede olduğumu merak ediyor.

Bunu görmezden geliyorum. Onlara saat dokuza kadar orada olmayacağımı söylemiştim. Kami uyuyana kadar.

“Pavel, aç mısın?” Kamilla, tek kanal çeken boktan siyah beyaz televizyondan gözlerini ayırmadan soruyor. “Karnım guruldiyor.”

Dolabı kontrol ediyorum: bir kutu çorba ve biraz bayat ekmek. Fazla bir şey yok, ama idare etmek zorundayız. “Evet, küçük yıldızım. Sana bir şeyler hazırlayayım. Ben aç değilim,” diye yalan söylüyorum.

Ben her zaman açım. O kadar açım ki, durmadan yiyip yiyebileceğime inanıyorum. Ama o altı yaşında ve büyüyor, ben açlığı ondan daha iyi kaldırebiliyorum. Belki bu gece barmenlerden biri bana acır ve müşterilerin bıraktığı birkaç kırıntıyı atar.

Çalışan tek pişirme aletimiz olan eski ocakta çorbayı ısıtıp ona bir kase hazırlıyorum. Ekmeğin o kadar bayat tadı olmasın diye ocakta “kızartmaya” çalışıyorum ama lanet olsun, biraz yakmışım. Belki çorbaya batırırsam o kadar da kötü olmaz.

Telefonum yine titriyor.

Kahretsin. Bunu daha fazla erteleyemem. “Privet.”

“Neredesin lan, Fedorov? Kuznetsov'un bekletilmeyi sevmediğini biliyorsun.”

“Biliyorum, biliyorum.” Derin bir nefes alıp mutfağın yırtık pırtık duvar kağıdına yaslanıyorum, sonra genellikle kapıda birlikte çalıştığım başka bir alt rütbeli asker olan Yegor'a sesleniyorum. “Ama dövüş bir saat sonra başlayacak. Zamanında orada olacağım.”

Umarım zamanında orada olurum.

“Zamanın daralıyor dostum. Ekibin geri kalanı burada.”

Artan baş ağrısını durdurmak için parmağımı şakağıma bastırıyorum. “Benim yerime bakar mısın? Uzun sürmez, söz veriyorum. Ama Kamilla uyuyana kadar onu yalnız bırakamam.”

Yegor boğazından düşük bir ses çıkarır. “Son kez dostum. Lanet olası son kez.” Telefonu kapatır.

Ondan yine benim yerime bakmasını istediğim için kendimi berbat hissediyorum ve lanet olsun, ikimiz de bunun son kez olmayacağını biliyoruz, ama ne yapmam gerekiyor? Bu binada, bizim dünyamızda, ona bakması için güvenebileceğim kimse yok. Komşularımızın hepsi uyuşturucu bağımlısı ve ahlaksızlar ve benden daha fazla suç dünyasına bulaşmışlar. Onu kapı kilitliken yalnız bırakmak en güvenli seçenek.

“Bu program çok komik,” diyor Kamilla, ben de çorba ve yanmış tostü önündeki süt kasasına koyarken. “Ayı balık tutmayı beceremiyor.”

“Öyle mi? Neyi yanlış yapıyor?”

“Çok gürültü yapıyor. Balıklar gürültüyü sevmez.” Altı yaşında ve şimdiden birlikte çalıştığım erkeklerin yarısından daha akıllı.

Kanepede yanına oturuyorum ve o hemen bana yaslanıyor. On beş yaşında olmama rağmen boyum 1,90 ve vücut yapım bir tank gibi – görünüşe göre İsveçli dedemizin genleri – ama Kamilla’nın yanında kendimi nazik hissediyorum. Koruyucu.

Telefonum tekrar titriyor, Yegor’dan Kuznetsov’un bu gece savaş modunda olduğuna dair son bir uyarı geliyor. Adamlarının geç kalmasını sevmez ve işe gelmemek para almamak demektir. Para almamak ise yemek yok, kira yok demektir ve sonunda çocuk hizmetleri bizi bulur.

Sekiz ay önce anne babamız öldüğünde, devlet bizi ayırmadan önce Kamilla’yı alıp ortadan kayboldum. Resmi olarak artık yokuz. Gayri resmi olarak ise, bizi bir arada tutmak için ne gerekiyorsa yapıyorum, örneğin bu bölgeleri kontrol eden Kuznetsov Çetesi için çalışmak gibi.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda, Kamilla bana bakıyor. O biliyor.

“Yakında yatmam mı gerekiyor?”

“Yakında,” diyorum, ama onu yalnız bırakmak bana fiziksel acı veriyor çünkü yalnız kalmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ben de onu bırakmaktan nefret ediyorum; bu yüzden sadece gece vardiyalarında çalışıyorum, böylece ben yokken

"Ama önce yemek ye, sonra pijamalarını giydirelim."

Yirmi dakika sonra, ona ince pamuklu pijamalarını giydiriyorum — çok küçük, ama elimizde olan bu. İki yaşından beri sahip olduğu gri renkli doldurulmuş tavşanı yastığının üzerinde bekliyor. Bir kulağı ipliklere asılı duruyor, ama onu tamir etmeme izin vermiyor.

"Dün gece sen yokken kötü rüyalar geri geldi," diye fısıldıyor ben battaniyeyi üzerine örterken.

Göğsüm sıkışır. "Onlar sadece rüya, Kamilla. Sana zarar veremezler."

"Peki ya bu gece yine gelirlerse?"

Telefonum başka bir mesajla titriyor.

"Bana bir hikâye okur musun ve ben uyuyana kadar yanımda kalır mısın?" diye soruyor, mavi gözleri kocaman ve umut dolu. "Sadece bu gece için?"

Evet demek istiyorum. Burada oturup, ona dokunabilecek her kabusu, her korkuyu ve her kötü şeyi kovmak istiyorum. Ama cebimdeki telefon sanki yüz kilo ağırlığında gibi geliyor.

"Bu gece çalışmam gerek, küçük yıldız."

Yüzü düşüyor, ama bunu saklamaya çalışıyor. Her zaman çok cesur. "Tamam."

"Yarın, sana söz veriyorum, özel bir şey yapacağız. Ne istersen."

"Ördekleri beslemeye gidebilir miyiz?"

"Tabii ki. Sadece onlar için bir somun ekmek alacağız."

Alnına bir öpücük kondurup kapıya doğru yöneliyorum.

Onu bir daha canlı olarak göremeyeceğim.

"Hey, yakışıklı."

Alaycı bir ses düşüncelerimi keser.

Üç genç adam —aslında ergenler, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan çocukların boş bakışları ve çaresiz havasıyla— bankımın etrafını sarar.

"Kayboldun mu ne?" En uzun boylu olanın on yedi yaşından büyük olamaz; tıraşlı kafası ve

boynunun yanına dövülmüş kaba gamalı haç dövmesiyle çelişiyor. "Burası pek de turistlerin uğradığı bir yer değil."

Mumun alevinden zar zor başımı kaldırıyorum. "Gidin buradan. Canım istemiyor."

"Gidin'," içlerinden biri tiz bir sesle alaycı bir şekilde söylüyor. "Duydunuz mu? Zengin çocuk bizi rahat bırakmamızı istiyor."

Hakkımdaki her şeyi tek tek sayıyorlar: bileğimdeki Patek Philippe, özel dikim yün paltom, muhtemelen ailelerinin altı aylık gelirinden daha pahalı olan İtalyan deri ayakkabılarım. Burasının, bir zamanlar her bir kırıntı için mücadele ettiğim mahalle olduğunun farkında değiller.

"Güzel bir saat," diyor liderleri, cebinden ucuz bir sustalı bıçak çıkararak. "Neden bize vermiyorsun? Kendini zahmetten kurtar."

"Bunu bir kez söyleyeceğim," diyorum, sesim herhangi bir bağırıştan daha tehditkar olan alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Gidin buradan. Hemen. Çünkü beni bu banktan ayağa kaldırırsanız, bundan sonra olacaklar sizin için çok ama çok tatsız olacak."

Gülüyorlar, etrafımı sarıyorlar.

Hayal kırıklığıyla iç geçiriyorum. Buraya bunun için gelmemiştim. Bugün, onun doğum gününde ellerime kan bulaşmasını istemedim. Ama onlar seçimlerini yaptılar.

İçlerinden biri cupcake'e tekme atıyor ve onu bankın üzerinden aşağıya düşürüyor. Mum sönüyor, alev toprakta sönüyor.

Eh. Siktir.

Omuzlarımı sallayarak, 193 santimlik boyumun tam uzunluğuna kadar yavaşça ayağa kalkarım. Çocuklar istemeden bir adım geri atarlar, sonunda kolay av olduğunu sandıkları zengin çocuğun hepsinden daha uzun olduğunu fark ederler.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldıyor içlerinden biri.

Lider, titrek ellerle bıçağını sallayarak itibarını kurtarmaya çalışır. "Geri çekil, pislik. Saati istiyoruz."

"İlk seferinde beni dinlemeliydiniz."

Lider, bıçağını yüksekte tutarak bana doğru koşar. Bu, özensiz ve çaresiz bir harekettir; benim dünyamda insanın öldürülmesine neden olan türden bir saldırı. Bıçağı sallarken bileğini yakalarım, kemiklerin kırıldığını duyana kadar baskı uygulayım ve o çığlık atarken bıçağın yere düşüp gürültüyle yuvarlanmasını izlerim.

İkincisi arkamdan bana saldırmaya çalışıyor. Aşağı eğiliyorum, onun ivmesini kullanarak onu omzumun üzerinden fırlatıyorum ve beton zemine çarptığında, bir süre daha kalkamayacağını düşündüren bir gürültü duyuyorum.

Üçüncüsü, hakkını vermek gerekirse, kaçmıyor. Elinden gelen her şeyi kullanarak bana saldırıyor, sustalı bıçağıyla çılgınca kesiyor. Kolayca yana kaçıyorum, bıçağı tutan elini yakalıyorum ve dizimi karnına saplıyorum. Nefes almakta zorlanarak yere yığılırken, boğuk bir hırıltıyla nefesi kesiliyor.

Toplamda otuz saniye. Hepsi yerde, inliyor ve hırpalanmış durumda, silahları düşen yapraklar gibi etrafa dağılmış. Ter bile dökmedim.

Üzerlerinde dururken sol kolumu sıvıyorum ve ön koluma kazınmış siyah mürekkebi ortaya çıkarıyorum: gözleri oyuk bir kurt başı. Çoğu insan bu sembolü tanımaz, ama bu sokak fareleri Moskova'nın karanlık yüzünde büyümüşler. Ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlar.

En yakın olanın gözleri fal taşı gibi açılır, morarmış yüzünden tüm renk kaybolur. "Siktir," diye fısıldar, geriye doğru sürünür. "O, Belov Çetesi'nden."

Arkadaşları da durumu çabucak kavrar; Moskova'nın en güçlü bratva'sının liderlerinden birini soymaya çalıştıklarını fark edince, kalan cesaretlerinin yerini korku alır. Kuznetsov Çetesi'ndeki günlerimden bu yana uzun bir yol kat ettim; acımasızlık ve vahşet üzerine kurulu bir örgüt olan Sendika'nın saflarında yükseldim.

Ceketimi düzelterip onlara acıma karışık bir bakışla baktım. "Bir dahaki sefere biri size çekip gitmenizi söylerse, onu dinlemelisiniz."

Dövülmüş köpekler gibi ayağa kalkarlar, topallayarak ve küfrederek çökmekte olan apartman binalarının labirentine kaybolurlar. Hepsi de korkaklar. Gerçekten karşılık verebilecek biriyle karşılaşana kadar büyük konuşurlar.

Geri dönüp, neden oldukları hasarı inceliyorum. Cupcake, kirli betonun üzerinde parçalara ayrılmış, kreması kir ve sigara izmaritleriyle karışmış halde yatıyor. En kötü kirleri silkelemeye çalışarak dikkatlice onu alıyorum, ama artık mahvolmuş.

Mahvolmuş cupcake'i en yakın çöp kutusuna atıyorum.

Yarın taze bir taneyle geri geleceğim, belki eskiden yaptığımız gibi ördekleri beslemek için biraz ekmek de getiririm. Kamilla bunu daha çok severdi zaten.

BÖLÜM İKİ

PAVEL

"*BUDEM ZDOROVY.*" Maxim kadehini kaldırır, Roman ve ben de onu taklit ederiz. Buz gibi votka shotlarını yudumlamadan önce, kadehlerin çınlaması ofiste yankılanır. Bu, bizim dünyamızda hem zaferleri hem de felaketleri kutlamanın en uygun yoludur.

Maxim'in ifadesine bakılırsa, sanırım bu durum felaket kategorisine giriyor.

Bu toplantıyı hiçbir açıklama yapmadan çağırdı, ki Belov Sendikası gibi bir imparatorluğu yönetirken bu sık sık olur. Moskova'da küçük bir sokak çetesi olarak başlayan bu oluşum, Avrupa ve ötesine uzanan, Rusya'nın en korkulan çetelerinden biri haline geldi.

Maxim, on yılı aşkın bir süredir Sendikayı yönetiyor, ancak son zamanlarda eşi Kira ve küçük oğullarıyla daha fazla zaman geçirmek için günlük işlerden bir adım geri çekildi.

Roman Vasiliev ve ben boşluğu doldurduk — Roman lojistik ve nakliye işlerini hallederken, ben sahte ürün ve operasyonlarla ilgileniyorum. Bu makineyi ayakta tutan üçlü biziz.

Onlar aynı zamanda benim için ailemden sonra en yakın insanlar.

"Peki tam olarak neye içiyoruz?" diye soruyorum, boş bardağımı masaya koyarken.

"Bir hataya," diyor Maxim düz bir sesle, masasından bir dosya çıkararak. "Yakında düzeltilmesi gereken bir hataya."

Roman kaşlarını kaldırıyor. "Senin hatan mı, bizim mi?"

"Pavel'in." Maxim dosyayı bana doğru kaydırır. "Bir bak."

Merakım uyandı, dosyayı açtım ve... Lanet olsun. Beynimin önümdeki görüntüyü onun anısıyla ilişkilendirmesi bir saniye sürdü.

Güzel saldırganım.

Fotoğraftaki genç kadın bana bakıyor. Parlak siyah saçları, keskin elmacık kemikleri, sıcak kahverengi gözleri ve tatlı gülümsemesiyle hem yumuşak hem de çarpıcı bir yüzü çerçeveliyor. Zarif kıvrımlarını ortaya çıkaran bir yazlık elbise giyiyor.

Onu her yerde tanırdım, ama adını bilmiyorum. Fotoğrafları masanın üzerine koyuyorum. "O kim?"

"Hope King," diyor Maxim, yeni bir puro yakarken. "Lai King'in kızı. Kaçmasına izin verdiğin kadın."

Bu sözler mideme yumruk gibi çarptı. Fotoğrafa bakarken, parçalar yerine oturmaya başladı. Üç ay önce, babasının villasına yapılan saldırı sırasında, korkmuş bir hizmetçi ya da asistanı kurtardığımı sanmıştım. Oysa, en tehlikeli düşmanımızın kızını serbest bırakmıştım.

Roman fotoğrafı incelemek için eğildi ve ben onu elinden almak için duyduğum dürtüyle mücadele ettim.

Eğlenerek başını salladı. "Kahretsin, bu o. Bu minik şey, senin yanına altı dikiş attırdı."

Roman'a sert bir bakış atıyorum, ama haklı. Bu genç güzellik, babasının İsviçre'deki sığınağına baskın yaptığımız ve kaburgalarımıza bir bıçak sapladığımız gece gölgelerden ortaya çıkan kadınla aynı kişi.

Ve şimdi, onun bana dikişlerden çok daha fazlasına mal olduğunu anlıyorum.

Aylarca, babasının üçlüsüyle savaş halindeydik. Hong Kong merkezli Black Company, uluslararası sahte şarap pazarını kontrol ediyordu. Bu, bizim de girmek istediğimiz, yüz milyonlar değerinde bir pazardı.

Sağlıklı bir iş rekabeti olarak başlayan şey, King bir bir köstebek yerleştirmesiyle işletmemize operasyon ve sevkiyatları sevkiyatları durdurmaya başladık. Ancak bize karşı alenen bir saldırı düzenleyip Maxim'in karısı Kira'yı neredeyse öldürünce, elimizdeki her şeyle peşine düştük. Birisi konumlarını İsviçre Alpleri'ndeki konumlarını sızdırdığında, hızlı ve sert bir şekilde harekete geçtik.

Lai King teslim olmak yerine intiharı seçti, ancak en üst düzey yardımcıları ve örgütü yeniden kurabilecek herkes o gece tarafımızdan öldürüldü.

Herkes, o hariç. Çünkü onu bırakmıştım.

Villanın koridorlarında sessizce ilerliyoruz, alt kattaki çatışma yaklaşmamızın izlerini gizliyor. Maxim önde, Roman hemen arkasında ve ben de arkamızı korurken Lai King'in ofisine doğru ilerliyoruz. Her şey plana göre gidiyor. Muhafızları meşgul, adamları dağınık. Onu köşeye sıkıştırdık.

Merdivenleri temizliyoruz, uzaklardaki şiddet sesleri yüzünden ayak seslerimiz neredeyse duyulmuyor. Biz iyi yağlanmış bir makineyiz, ateşte şekillenen, sadakatle birbirine bağlanmış bir kardeşlik. Bu gece, bizimle uğraşmanın ne anlama geldiğini öğrenecek olan kişi Lai King.

Roman işaret veriyor ve tekrar ilerliyoruz. Koridorun yarısını geçmiştik ki, yan tarafımda bir ağrı patladı. Keskin, yakıcı ve beklenmedik bir ağrı.

"Siktir!" Küfür boğazımdan kopar, yana doğru sendelerim, taktik giysimin içinden sıcaklık sızar. Silahım saldırgana doğrultulmuş, parmağım tetikte, ama beni bıçaklayan kişiyle yüz yüze geldiğimde donakalırım.

O bir kadın. Genç bir kadın.

Titriyor, koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor. Gözleri, gözyaşlarıyla dolmuş, iri ve cam gibi, bana saf bir dehşetle bakıyor. Bıçak elinde titriyor, ama beni durduran silah değil. Onda acı verici bir şekilde tanıdık bir şey var, kurtaramadığım çaresiz kızın bir anlık görüntüsü.

Bir an için kız kardeşimi görüyorum.

Maxim'in yanımda hareket ettiğini ve silahını kızın göğsüne doğrulttuğunu fark edince bu yanılsama bozuluyor.

"Ateş etme!" emri boğazımdan kopar.

Maxim ve Roman, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

O da öyle.

Belki de aklımı kaçırmışımıdır, ama tek bildiğim, onun gözümün önünde ölmesini seyredip duramayacağım.

"Git," diye dudaklarımla ona işaret ediyorum.

Bana bir kalp atışı kadar daha bakıyor, bakışlarında kafa karışıklığı ve panik var. Sonra ortadan kayboluyor, karanlık koridordan koşarak bizden uzaklaşıyor.

Roman yanıma çömelip yaramı inceliyor. "Hareket edebiliyor musun?"

Ağır nefes alırken başımı sallıyorum. Yanım sanki yanıyor, yavaşça akan sıcak kanla keskin bir tezat oluşturuyor. "Evet. Ama beni fena vurdu."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum somurtkan bir şekilde. Ama gözlerinde ne gördüğümü biliyorum. Yıllardır beni canlı canlı yiyip bitiren aynı kırık yıkım.

Roman, Maxim'e bakıyor. "Git. King'i getir. Ben Pavel'i tedavi edip ofiste buluşuruz."

Maxim uzaklaşırken Roman bir sargı bezi çıkarır ve yaraya sertçe bastırır. "Her yerin kan içinde."

Başımı duvara yasladım, dişlerimin arasından tıslayarak nefes aldım. Acıya alışkınım; bu yeni bir şey değil. Ama olan diğer her şey yeni. Tereddüt. Onu koruma dürtüsü. Bu, bıçaklanmaktan çok daha fazla sarsıyor beni.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Roman başını eğip beni dikkatle izliyor. "Neden onu bıraktın?"

Yüzümü buruşturuyorum ama başka hiçbir duygu göstermiyorum. "Onu öldürmemi mi isterdin? Masum bir kadını mı?"

Roman kısa bir kahkaha attı. "Masum mu? O seni bıçakladı." Ceketinin iç cebinden bir matara çıkardı ve acımı dindirmek için bana uzattı. "Çok karanlıktı, onu iyice görememiştım, ama Lai King'in kızı olabilir."

"Belki." Bir yudum alıyorum, viskinin yakıcı tadı midemdeki gerginliği yok etsin diye. "Bir hizmetçi de olabilir, yanlış zamanda yanlış yerde bulunan biri."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Belki de görevim yerine merhameti tercih ettiğim ilk seferdi.

Yara iyileşmiş olsa da, o gecenin diğer kısımları hafızama kazınmış durumda. Pek çok can aldım, ama o kurtardığım ilk kişiydi.

Onun adını listeme eklememiş olmam garip bir tatmin duygusu yaratıyor. Belki de bu, hala aşmayacağım bir sınır olduğunu kanıtlıyor. İçimde kötü bir his var, ama ne olursa olsun, bundan sonra olacaklar bu inancı sınavacak.

"Hope King, yarım kalmış bir iş." Maxim bunu sözlerle ifade etmiyor, ama yüzündeki ifade anlamı açıkça ortaya koyuyor. "İşi bitirmelisin."

Yaka aniden çok sıkı gelmeye başladı. Onu çektim ve pencere çerçevesine yaslandım. "Onun hakkında ne biliyoruz?"

Maxim başka bir dosya çıkarır ve açar. "Yirmi yaşında, babasıyla birlikte saklanmaya başlayana kadar Cambridge'de tarih ve edebiyat birinci sınıf öğrencisiydi. İngiliz olan annesi, Oxford'da Lai King ile tanışmış, ona aşık olmuş ve onun için Hong Kong'a taşınmıştı. Hope sekiz yaşındayken annesi, King'in düşmanları tarafından öldürüldü ve King onu İngiltere'ye gönderdi. Seçkin yatılı okullarda büyüdü, yaz tatillerinde ara sıra babasını ziyaret ederdi, ama babası onu triad dünyasından olabildiğince uzak tuttu."

Sekiz yaşındaki bir çocuğun annesini kaybetmesi düşüncesi, istediğimden çok daha yakından ilgilendiriyor beni. Bu duyguyu bir kenara itip yapılması gerekenlere odaklanıyorum.

"Akıllıca bir hareket," diyor Roman, kollarını kavuşturarak. "Varis, ihtiyaç duyulana kadar güvende tutulmalı."

"Tam olarak öyle değil." Maxim dosyayı incelerken kaşlarını daha da çatıyor. "İstihbaratımız her zaman Simon Lau'yu halef olarak gösteriyordu." Lau, King'in sağ koluydu, adeta oğlu gibiydi.

"Ama Simon öldü." Roman omuz silkiyor. Biz saldırıp orayı ateşe verdiğimizde King'in yakın çevresindeki diğerleriyle birlikte öldü. "Bu da Black Company tahtının varisi olarak Hope'u bırakıyor."

"Taht mı? Ciddi misin sen?" Neredeyse gülüyordum. "O bir üniversite öğrencisiydi. Tarih ve kitaplarla uğraşıyordu. Az önce sen de söyledin, o triadda büyümedi. Bir suç imparatorluğunu yönetmekten ne anlar ki?"

"Belki hiçbir şey," diye itiraf eder Maxim, parmakları arasında bir puroyu yuvarlayarak. "Ya da belki babası onu bu role sandığımızdan daha fazla hazırlamıştır"

. Her halükarda, riske girip bunu öğrenmeyi göze alamayız.”

Başparmağımla farkında olmadan fotoğrafın kenarını okşarken fotoğrafa bakıyorum. Burada o kadar masum, o kadar hayat dolu görünüyor ki, şimdi benim görevim bunu yok etmek.

Maxim yavaşça nefes verir, yüzündeki ifade yumuşar. Konuşmadan önce bir an puroyu inceler. “Onun bizim her zamanki hedefimiz olmadığını biliyorum, ama King soyadı hâlâ üçlü dünyasında ağırlığı olan bir isim. Büyük büyükbabası, Batı pazarlarına girerken bu ismi kasten seçmişti, çünkü her dilde saygı uyandırıyor. Lai King ölmüş olsa bile, aileye sadık kalan pek çok kişi hâlâ var. Ve onun tek çocuğu olarak, Hope yeniden ayağa kalkıp bize saldırmaya karar verirse, destek bulacaktır.”

İçimde kötü bir his uyanır. “Şu anda nerede?”

“Bu fotoğraf üç hafta önce Madrid’de çekildi, ama izini çoktan kaybettik. Babası onu, peşine düşeceğimiz konusunda uyarmış olmalı. Bu yüzden İsviçre’den beri kaçıyor ve hiçbir yerde uzun süre kalmıyor.” Maxim gözlerini bana dikti. “Onu bulmak biraz zaman alabilir. Hackerların yardımını al.”

Maxim’in emirlerini hiç sorgulamamıştım, ama bu, bu dünyada yaptığım tek iyi şeyi geri almam isteniyormuş gibi hissettiriyor.

“Onu bulacağım,” dedim sonunda, sözcükler boğazımda kırık cam parçaları gibi sıyrılıyordu.

Fotoğrafını ters çevirdim, ama yüzü çoktan hafızama kazınmıştı. Burada güzel, gülümseyen, hayattaydı. Yakında, işimi doğru yaparsam, bu durum değişecek.

BÖLÜM ÜÇ

HOPE

THE LAMB and Flag, Doğu Londra'daki diğer tüm pis barlar gibi kokuyor; limonlu temizleyicinin kokusu, on yıllardır biriken sigara dumanı ve dökülen bira kokusuna karşı kaybedilen bir savaş veriyor. Bar tezgahını düzgünce parlatmak için bir bezle ovuyorum, ellerim durmaksızın daireler çiziyor.

Dışarıda Londra, muson yağmurunu en iyi şekilde taklit ediyor; yağmur pencerelere vuruyor ve sokağı nehre çeviriyor. Kederinizi unutmak için mükemmel bir hava, bu da bu gece burası tıklım tıklım olacağı anlamına geliyor. Ayrıca, Arsenal ile Chelsea'nin karşı karşıya gelmesiyle, etraftaki her futbol taraftarı izleyip içki içebileceği bir yer arıyor olacak.

Burası özel bir yer değil, ama Lily Ashford'un evrak işleri veya geçmiş kontrolü gerektirmeyen bir işe ihtiyacı olduğunda geldiği yer burası. İki ay geçti ve ben hâlâ buradayım, bu da işimden duyduğum memnuniyetten çok, seçeneklerimin ne kadar kısıtlı olduğunu gösteriyor.

"Tanrım, Lily, hiç durmaz mısın sen?"

İş arkadaşım ve en yakın arkadaşım sayılabilecek Chloe, arka taraftan içeri giriyor. Hareket ettikçe bakır kırmızısı at kuyruğu sallanıyor, sigara molasından dolayı paltosu hâlâ nemli. Burnuna serpiştirilmiş çiller, keskin mavi gözleri ve muhteşem vücut hatlarıyla, o doğal İrlandalı güzelliğine sahip.

"Sıkılmamamı sağlıyor," diyorum, boşuna yaptığım cilalama işinden başımı kaldırmadan.

Ceketini barın arkasına atar ve hemen aynada zaten mükemmel olan dudak parlaticısını düzeltmeye başlar. "Dürüst olmak gerekirse,

bazen seni izlemek çok yorucu oluyor. Hangi şeytanlardan kaçıyorsun?"

Şaka yapıyor olsa da, ne kadar haklı olduğunun farkında değil. Hareket etmeyi bıraktığımda, zihnim karanlık yerlere gidiyor: İsviçre'deki villalar, silahlı adamlar, kanla kaplı ellerim, dikiz aynasında yükselen duman.

Ve her şeyden öte, babamla yaptığım son konuşmayı tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum. Satranç oynuyorduk ki, birinin saklandığımız yeri ifşa ettiği ve Syndicate'in yolda olduğu haberini veren bir telefon geldi.

O gece benimle birlikte gitmesi için onu ikna etmeye çaresizce çalıştım, ama reddetti. Sözleri hâlâ hafızama kazınmış durumda.

"Gitmiyorum, Hope." Masasının arkasından kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bir lider kaçmaz. Ne pahasına olursa olsun, adamlarıyla birlikte durur ve savaşır."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Bir kez olsun onuru unut. Lütfen Baba, geriye kalan tek ebeveynimsin. Ve daha yeni tanıştık."

Ben sekiz yaşındayken annem rakip bir çete tarafından öldürüldükten sonra, babam güvenliğim konusunda hiçbir riske girmede. Beni annemin memleketi olan İngiltere'ye gönderdi; orada, sayılabilecek bir ailem kalmadığı için, yatılı okullarda büyüdüm. Saklandığımız bu üç hafta, babamla geçirdiğim en uzun süre ve çok güzeldi. Çok güzeldi. Ve şimdi hepsi elimden alınıyor.

Bir an için, soğukkanlı maskesinden bir çatlak belirliyor ve o bunu yutmadan önce gözlerindeki yıkımı görüyorum.

"Elimden gelen her şeyle Sendika'ya karşı savaşacağım, ama senin için endişelenirken bunu yapamam. Anlıyor musun, Hope? Güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

Omuzlarım çöküyor, ama bunu onun için daha da zorlaştırmak istemiyorum. "Gideceğim," diyorum.

Yüzünde rahatlama belirir. "Beni dikkatlice dinle çünkü fazla vaktimiz yok. Villanın arkasında park edilmiş siyah bir Land Rover var. Şifre, doğduğun yıl. Kaçmak için ihtiyacın olan her şey

ön koltuğun altında saklı.” Yutkunur. “Bunu söylemek benim için kolay değil, ama tek çocuğum olarak hem müttefiklerim hem de düşmanlarım için değerlisin. Sendika seni her zaman bir tehdit olarak görecektir ve peşine düşecek. Yeni bir kimlikle belgeler ayarladım, ama her zaman dikkatli olman gerekecek.”

Söylediklerinin anlamını kavramaya çalışırken yüzümden kan çekildi.

“Sana iki yüz milyon dolarlık bir tröst fonu bıraktım, ama buna ancak beş yıl sonra, yirmi beş yaşına bastığında erişebilirsin. Üzgünüm, bəobèi, ama bunu değiştirmek için artık çok geç. Chen amca fonun yöneticisi ve bu paradan haberi olan tek kişi. Doğum gününden önce onunla iletişime geçmenin bir yolunu bul, o her şeyi ayarlayacaktır. Güçlü olmalısın, Hope. Hiç olmadığın kadar güçlü.”

Sesime güvenemediğim için başımı sallıyorum. Sonra kendimi babamın kollarına atıyorum, yüzümü göğsüne bastırıp tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

Birkaç saniye sonra, ofisinin kapısı açılır ve babamın yardımcısı Simon Lau içeri girer. Sırtım kasılır. Babamla baş başa bir an daha geçirmek istemiştin.

“Patron,” der acil bir sesle. “Muhafızları toplayıp karşı saldırımızı planlamamız gerekiyor.”

“Herkesi konferans odasında toplayın. Orada konuşuruz.”

Simon'ın gözleri bana kayar. “Peki ya o?”

“Kızım için endişelenme. Onun icabına bakıldı,” diye cevaplar babam kısa ve keskin bir şekilde.

Simon çıkar çıkmaz, Baba beni kol mesafesinde tutar ve yüzümü ezberlemeye çalışır gibi bakar.

“Seni seviyorum, Hope. Asla geriye bakmayacağına söz ver. Tünellere çıkan arka geçitlerden kaç. Hemen git.”

“Lily?” Chloe'nin sesi beni tekrar şimdiki zamana geri getirir. “Tamamen dalmıştın.”

“Üzgünüm. Düşüncelere dalmıştım.” Zorla gülümsüyorum ve ıslak bezle ona doğru hafifçe vuruyorum. “Temize yardım edebilirsin, biliyorsun.”

“Yapabilirdim,” diye kabul ediyor, zıplayarak barın üzerine oturuyor, “ama manikürümü korumayı tercih ederim.”

Göğsümden bir kahkaha kopar. İşte Chloe, komik derecede açık sözlü ve küstah.

Ayrıca çoğu gün aklımı başımda tutan tek şey o. Bir bakıma benim tam zıttım; kaygısız ve cesur, hiçbir şeyi fazla ciddiye almıyor. Birkaç yıl önce Dublin'den Londra'ya geldi, yerel sanat okulunda okuyor ve geçimini sağlamak için burada çalışıyor, ancak maaşlarımızı düşünürsek bu da zar zor yetiyor. Yan iş olarak kil heykeller ve çömlekler yapıyor, benim gerçekliğimden çok uzak olduğu için kıskandığım bohem bir hayat sürüyor. Ama onun bu hafifliği, nefes almayı hatırlamam için tam da ihtiyacım olan şey.

O, bizim ruh ikizi olduğumuzu düşünüyor; farklı geçmişlere sahip iki kız, büyük şehirde kendi başımıza ayakta kalmayı öğreniyoruz.

Chloe'ye ve soran herkese anlattığım hikaye, onların istediği gibi hukuk okumayı reddettiğim için zengin ailemden uzaklaştığımdır. Bunun yerine, geçen yılı Avrupa'yı sırt çantasıyla gezerken "kendimi bulmaya" harcadım. Sırt çantasıyla gezmek, sahte bir pasaport ve bir yığın paradan başka hiçbir şeyim olmadan İsviçre'den kaçtıktan sonra gerçekte yaptığım şeyin romantik bir yorumu.

Aylarca otobüslerde geçirdim, kaybolabileceğim küçük Avrupa kasabalarını ve sahil köylerini dolaştım. Sürekli hareket halindeydim — Prag, Barselona, Nice — her zaman arkamı kolluyordum, zamanla Syndicate'in beni unutacağını umuyordum.

Ama sonunda param bitti ve bir yere yerleşme zamanı geldi. Babamın ayarladığı sahte pasaport beni İngiltere'ye geri getirdi; burada, Londra'nın bu işçi sınıfı mahallesinde yeni bir hayata başlamaya karar verdim. Burası, gittiğim lüks yatılı okullarından çok uzak bir dünya; bu da, ortadan kaybolmak ve eski hayatımdaki insanlardan uzak durmak için ideal bir yer olmasını sağlıyor.

Hâlâ tetikteyim. Dijital iz bırakmadan, sosyal medyada görünmeden, gerçek kimliğime ulaşılmasını sağlayacak hiçbir şey bırakmadan bir hayalet gibi yaşıyorum. Ama küçük bir dairem var, nakit ödeme yapan bir işim var ve hâlâ hayattayım. Bunun bir anlamı olmalı.

Babam haklıydı. Hiç düşünmediğim kadar güçlü olmak zorunda kaldım. Bir yıl önce, ben de diğer Cambridge öğrencilerinden farksızdım,

bütün gece ders çalışır, barlara gider ve adlarını zar zor hatırladığım erkeklerle öpüşürdüm.

Tarih ve edebiyat okuyordum, dünyamızı şekillendiren asi kadınlar hakkında bir kitap yazmayı hayal ediyordum. O hayat, babamla birlikte saklanmaya başladığımda sona erdi.

Şimdi, hayatta kalmaya yetecek kadar para kazanıp, dikkat çekmemeye çalışıyorum, yirmi beş yaşına gelip Chen Wei'ye ulaşabilene kadar bekliyorum. O, babamın avukatı ve en eski arkadaşıydı, hayatım boyunca tanıdığım biri. Mirasımı almama yardım ederse, uzaklara gideceğim. Belki bir kitap yazabileceğim sessiz bir sahil kasabasına ya da okula geri döneceğim.

"O gömleği bağlayıp biraz dekolte gösterecek misin, ne yapacaksın?" Chloe kaşlarını kaldırıp gömleğimin eteğini çekiştiriyor. "Maç varken, bu gece bahşişler iyi olacak."

İnliyorum. Daha iyi bahşiş almak için flörtöz barmen rolünü oynamam konusunda benimle dalga geçmeyi çok seviyor, ama görünmez kalmaya çalışırken ihtiyacım olan son şey daha fazla dikkat çekmek.

"Senin kadar gösterecek bir şeyim olsaydı, bunu düşünebilirdim." Yüzümü buruşturuyorum. "Ve Darren gelirse..." Titriyorum.

O da bana sempatiyle yüzünü buruşturur. Darren, son derece ürkütücü patronumuzdur. Onun uzun uzun bakışlarından ya da barın arkasında "tesadüfen" bana dokunmasından hoşlanmıyorum, ama referans istemediği ve el altından ödeme yapmaya razı olan bulabildiğim tek iş bu.

Chloe'ye bu saçmalıkları yapmıyor; ilgisi sadece bana yönelik. Ama Chloe her zaman arkamda duruyor ve beni onunla asla yalnız bırakmamak için elinden geleni yapıyor.

"İyi haberlerim var," diyor arkadaşım, teatral bir hareketle tezgahtan kayarak iniyor. "Az önce mesaj attı, bu gece gelmeyeceği için dükkânı kilitlememiz gerektiğini söyledi."

Nefes veriyorum, farkında olmadan tuttuğum gerginlik göğsümde gevşiyor.

"Halle-lanet-lujah."

Göz kırıyor. "Bunu bir daha söyleyebilirsin."

Maç saati yaklaşırken, Chloe televizyonu açmak için barın sonuna doğru yavaşça yürür. Biz hazırlıkları bitirirken, o son zaferiyle ilgili hikayelere dalar. Adam, bir

galeri açılışında tanıştığı bir sanatçı, görünüşe göre aptalın teki ama "sihirli bir dili" var.

Bazen onun bu kadar kaygısız olmasını, geçmişinin yükünü omuzlarında taşımadan anı yaşayabilmesini kıskanıyorum. Neden onunla hiç kulübe çıkmadığımı sorup duruyor, ben de yorgun ya da meteliksiz olduğum gibi bahaneler uyduruyorum, ama gerçek şu ki görülme ya da fotoğraflandığım riskini göze alamam.

Futbol maçı başlarken, iş çıkışı kalabalığı içeri süzülürken sesler giderek yükseliyor. Düzenli müşterilerimizden biri olan Nigel ilk olarak içeri giriyor. O, ellili yaşlarında, kısa boylu, saçları dökülmekte olan, nazik gözleri ve inşaat işinde geçirdiği yıllardan dolayı pürüzlü elleri olan bir adam.

"Merhaba canlarım," diyor ve barda en sevdiği tabureye oturuyor. "Her zamankinden alayım, varsa o baharatlı fıstıklardan da bir kase alabilir miyim?"

Chloe tezgahtan bir kaseyi ona doğru kaydırır.

"Bu sana ekstra ücretli olacak," diye takılır, her ne kadar her cuma aynı diyalogu yaşasak ve ondan hiç ücret almıyor olsak da. Acılı fıstıkları bedavaya vermememiz gerekiyor, ama Nigel için bir istisna yapıyoruz.

Maçın başlama saati yaklaşırken pub dolmaya başlar. Her zamanki gibi çoğunlukla erkekler vardır: inşaat işçileri, ofis çalışanları, bir pint birayı uzun süre yudumlayarak bitirmeye çalışan birkaç üniversite öğrencisi. Hepsi köşeye monte edilmiş devasa televizyona doğru çekilir, tabureleri çekip her zamanki yerlerini alırlar.

Bir tur daha bira doldururken kapı açılıyor. Daha önce hiç görmediğim bir adam içeri girerken tesadüfen başımı kaldırıyorum.

Gözlerimi kırpıyorum. *Vay canına.*

Adam uzun boylu. Hem de çok uzun. 1,80'in üzerinde. Topuklu ayakkabı giysem bile onun yanında kendimi minicik hissederdim. Geniş omuzları, sadece iyi genlerden değil, spor salonunda ciddi zaman geçirdiğini de gösteriyor. Beyzbol şapkası alınca kadar çekilmiş, yüzüne gölge düşürüyor, ama görebildiğim kadarıyla etkileyici. Güçlü bir çene hattı, güzel şekilli dudaklar ve başını çevirdiğinde keskin elmacık kemiklerini görebiliyorum.

Ne zamandan beri bir erkeğin elmacık kemiklerini fark ediyorum?

Bu mekan için fazla şık giyinmiş. Koyu renk kot pantolon, ceketinin altından belirgin göğsünü saran siyah bir Henley tişört ve pahalı bir çift spor ayakkabı. İş çıkışı buraya gelen sıradan tiplere benzemiyor.

Odayı dikkatle tarıyor ve bu, karnımın derinliklerinde bir heyecan uyandırıyor. Bakışları benimkilere takıldığında, diğer her şey kayboluyor ve omurgamdan aşağı bir elektrik akımı geçiyor. Gözleri soluk gri, fırtına bulutlarının renginde ve içlerinde beni hazırlıksız yakalayan bir yoğunluk var.

İlk bakışını başka yöne çeviren o oluyor, etrafına bir göz atıp televizyonun önündeki kalabalıktan uzak, barın daha sakin bir köşesindeki bir masayı seçiyor.

Doldurduğum biraları servis ediyorum, ellerimi sabit tutmaya çalışıyorum, sonra kasada son siparişi kasadan geçiriyorum. İşlemi bitirmişim ki Chloe yanıma yanaşıyor ve dirseğiyle kaburgama hafifçe vuruyor.

"İçeri giren o seksi Viking'i fark ettin mi?" diye fısıldayarak tıslar, heyecanını zar zor gizleyerek.

"Viking mi?" Gözlerimi kasadan ayırmıyorum.

O ise arkamdan bakarak, hiç utanmadan adamı süzüyor. "Evet, onda Viking havası var. Uzun boylu, sarışın ve lanet bir İskandinav tanrısı gibi yapılı. Ve sana bakıyor."

Burnumdan soludum ve başımın üstündeki televizyonu işaret ettim. "Fark etmiş olabilirsin, maçın tam altında duruyorum."

Ama ona gizlice baktığımda, doğru olduğunu görüyorum. Bana bakıyor ve bu, sıradan bir sipariş bekleme bakışı değil. Şapkası çıkmış, hafifçe dağınık kalın sarı saçları görünüyor ve ön kollarını bara dayama şekli, pazılarını şişiriyor.

Hızla başka yere bakıyorum, cildimin altında bir kızarıklık hissediyorum.

Chloe, "Sana demiştim" der gibi kaşlarını kaldırdı. "Gördün mü? Gözleri sana kilitlenmiş. En son ne zaman buraya bu kadar formda biri gelmişti?"

"Hiç," diye itiraf ediyorum.

"Tamam, o zaman oraya gidip siparişini alacaksın," diyor Chloe, sanki her şey çoktan kararlaştırmış gibi. "Onunla flört et, usulüne uygun bir şekilde. Biraz eğil, içten bir gülümsemeyle gülümse, hatta gülerken koluna dokun bile."

"Tanrım, Chloe, ona içki servisi yapacağım, teklifte bulunmayacağım."

"Neden olmasın? O, bu bok çukuruna giren en seksi adam. Bu, sonunda biriyle yatmak için bir fırsat olabilir. Tanrı biliyor ki buna ihtiyacın var."

"Lütfen. Erkekler çok karmaşık. Pille çalışan erkek arkadaşlar çağında buna ihtiyacım yok."

Bu aralar B.O.B.'mi fazla çalıştırıyorum ve evet, yardımı oluyor ama sevişmeye ihtiyacım olduğu konusunda haksız sayılmaz.

Çok uzun zaman oldu. Hayatımın tehlikeleri göz önüne alındığında bir ilişki imkansız, ama yakışıklı bir yabancıyla sohbet etmenin bir zararı yok. Tekrar normal hissetmek için bir şans.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip üstümü düzelttim. "Siparişini alacağım, ama söz verebileceğim tek şey bu."

Chloe sırtarak beni, onun oturduğu barın ucuna doğru hafifçe itti. "Bunu göreceğiz. Hadi, bu geceyi unutulmaz kıl."

Ona doğru attığım her adımda kalbim daha hızlı atıyor. Çenesindeki hafif sakal izlerini ve gülümserken dudaklarının yukarı doğru kıvrımını fark edecek kadar yaklaştığımda, karnımdaki kelebekler tam bir sürüye dönüşüyor.

BÖLÜM DÖRDÜNCÜ

PAVEL

METRO KAPILARI HISSEDİLEN BİR SESLE AÇILIR ve istasyona nemli bir hava dalgası girer. Şapkamı gözlerime indirip insan selinin içine adım atarım, Londra'nın sonsuz kalabalığı içinde sıradan bir yüzüm.

Londra bana her zaman uygun gelmiştir. Yıllar boyunca burada yeterince zaman geçirdim. Rus oligarklar birinci sınıf gayrimenkulleri satın almayı severler ve paranın gittiği yere organize suç da peşinden gelir. Bu şehirde takdir ettiğim bir enerji var: büyük metropollerin durmak bilmeyen temposu, belirli bir İngiliz ölçülülüğüyle dengelenmiş.

Hope King'in hayatının çoğunu geçirdiği ülkede yerleşeceğini hiç beklemiyordum. Ortadan kaybolmaya çalışan biri için bu çok bariz görünüyordu. Ama belki de işin dahice yanı da budur. Gözümüzün önünde saklanıyor ve bizim bunu gözden kaçıracağımıza güveniyor.

Ve bir süreliğine de öyle oldu.

Onu bulmak altı ay sürdü. Kız ortadan kaybolmanın yolunu bulmuştu. Kredi kartı yok, cep telefonu sözleşmesi yok, hiçbir türden dijital iz yok. Sosyal medya yok, izleyebileceğimiz e-posta adresleri yok. Tamamen gözden uzak yaşıyor, her şeyi nakit ödüyor, resmi kayıtların arasındaki boşluklarda var oluyor. Onu bulmamızın tek nedeni, bir ev sahibinin kiralama için fotoğraflı kimlik istemesiydi. Sistemimiz, bu bilgi çevrimiçi veritabanına girer girmez onu işaretledi.

Daha önce hiç kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmamış biri için etkileyici.

Ama ben buraya onun hayatta kalma becerilerini takdir etmeye gelmedim. Buraya işimi yapmak, Hope King'in ve Black Company'nin yeniden dirilme ihtimalinin

yeniden canlanma ihtimalinin ortadan kalkmasını sağlamak için buradayım.

Bir haftadır Londra'dayım, herhangi bir hedef gibi onu inceliyorum. Çalışmasını izliyor, rutinlerini haritalandırıyor, alışkanlıklarını öğreniyorum. İstihbarat topluyorum. Kiminle temas halinde olduğunu, planlarının ne olduğunu bilmem ve tehdit oluşturabilecek her şeyi ortadan kaldırmam gerekiyor.

Ama şu ana kadar gördüğüm tek şey, bir imparatorluk kurmayı planlayan biri değil, kirasını ödemek için çabalayan bir kadın.

Takip ettiğim Hope King, berbat bir barda çift vardiya çalışıyor, sarhoş pisliklere katlanıyor ve sonra tehlikeli mahallelerden geçerek eve koşuyor.

Hope'u izlemek bağımlılık yapıcı bir şey. Hayatta kalışını izlemek, ayrıcalıklı bir çocukluktan çok uzak bir hayata uyum sağlamasını izlemek.

Yıllar boyunca düzinelerce hedefi ortadan kaldırdım, ama hiçbirini için böyle bir inceleme yapma ihtiyacı hissetmemiştim. Hiçbir zaman onların yüzeyin altında kim olduklarını anlamak istemedim. Onları neyin harekete geçirdiğini düşünerek uykularımdan mahrum kalmadım.

İşte bu yüzden, onun çalıştığı bara girmek üzereyim.

Çünkü onda beni kendine bağlayan ve bırakmayan bir şey var.

Bu geceden sonra, bu takıntı kafamdan çıkınca, buraya gelme amacımı yerine getireceğim. Söylemesi kolay ama yapması zor, ama görev görevdir ve ben işimi yarım bırakacak biri değilim.

Barın köşesini dönerken şapkamı daha da aşağı çekerim, hem çiseleyen yağmurdan hem de beni izliyor olabilecek güvenlik kameralarından yüzümü korurum.

Ceketime hala yağmur damlaları yapışmış halde, ağır ahşap kapıyı itmeden önce nefes almak için bir an duruyorum. Beni tanıyabileceğini düşünseydim, burada olmazdım. Ama taktik maske taktığım ve koridor karanlık olduğu için, bunu bir risk olarak görmüyorum. The Lamb and Flag daha iyi günler görmüş. Aslında, daha iyi on yıllar.

Pencerelerin etrafında boya dökülüyor. Eski biranın ekşi kokusu, her yüzeye sinmiş sigara dumanıyla karışıyor. Erkekler, yıpranmış ellerinde bira bardaklarıyla barın etrafında üç sıra halinde toplanmış. Gözleri, bu geceki Premier Lig maçını gösteren, yukarıya monte edilmiş düz ekrana kilitlenmiş.

Bir takım gol attığında kalabalıktan bir uğultu yükseliyor, hangi takımı desteklediğinize bağlı olarak zafer ya da hayal kırıklığı sesleri yükseliyor. Pub'ın içlerine doğru ilerliyorum, çıkışları gözden geçirip yüzleri ezberliyorum. Yıllar önce bana aşılana bir alışkanlık.

Ve sonra onu görüyorum. Barın arkasında, bir bardak bira dolduruyor, başını eğmiş, müdavimlerden birinin söylediklerini dinliyor. Kahretsin, çok güzel. Gülüyor ve o zengin ses, pub'ın kaosunu delip geçiyor.

Saçları omuzlarından aşağıya doğru dalgalı bir şekilde dökülüyor, Maxim'in aylar önce bana gösterdiği fotoğraftakinden daha uzun. Yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkaran dar siyah bir tişört giyiyor, üzerine de minyon vücudunu saran bir kot pantolon.

Dönüyor ve müşterilerini kontrol eden birinin rahat tavrıyla kalabalığı tarıyor. Ama o koyu renkli gözler bana takıldığında, havada elektrikleniyor, sanki suya düşen canlı bir telden kıvılcımlar çıkıyormuş gibi.

Tanrım, kendine gel.

Ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Tanrım, ne kadar minik. Ellerim muhtemelen belini tamamen kavrayabilir. Bu düşünce içimi ısıtır ve aniden buraya gelmenin bir hata olabileceğini fark ederim.

Şapkamı çıkarır, parmaklarımı saçlarımdan arasından geçiririm. Başımı kaldırdığımda, gözleri yine benimkilerle buluşur. Bir an için, havanın değiştiğini, gerginleştiğini hissedirim. Hızla başka yere bakar, boynuna kızarıklık yayılır.

Güzel. Bu çekimi hissedenden tek kişi ben değilim.

Yanında güzel bir kızıl saçlı kadın beliriyor. Gözetleme sırasında gördüğüm diğer barmen. Kızıl saçlı kadın cesur bir özgüven ve hesaplı bir seksapeli sergilerken, Hope sessiz bir zarafetle hareket ediyor. Seksi olmaya çalışmıyor; o zaten öyle.

İş arkadaşı ona eğilip bir şeyler fısıldıyor. Hope başını sallıyor, ama dikkatinin tekrar bana kaydığını hissedebiliyorum. Farkında değilmiş gibi davranıp telefonuma bakarak gülümsememe engel oluyorum.

Sonunda, kızıl saçlı kadın onu bana doğru hafifçe itiyor. Hope tereddüt ediyor gibi görünüyor, sonra kendini topluyor. Omuzlarını dikleştiriyor ve gergin parmaklarıyla saçlarını geriye doğru düzeltiyor.

Bu çok sevimli.

Sonunda yanıma geldiğinde, ona geniş ve içten bir gülümseme atıyorum. İstedğim zaman nazik olabilirim.

"Merhaba." Sesi sıcak, ama altında hafif bir utangaçlık var. "Sana ne getireyim?"

Sandalyeye yaslanıp onu baştan aşağı süzdüm. Yakından bakınca daha da nefes kesiciydi. Biraz maskara ve dudaklarında parlak bir şey dışında makyajı yoktu. İpeksi saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdığında, boynundaki narin yeşim kolyeyi fark ettim.

"Ne önerirsiniz?" diye soruyorum.

Musluklara bir göz atıyor, sonra bana dönüp alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. "Şey, riske girmek istemiyorsanız, bir şişe almanızı öneririm. Buradaki fıçı biralar pek de... tertemiz sayılmaz."

Hafifçe gülüyorum. "Uyarı için teşekkürler. O zaman bir şişe olsun. Seçim senin."

Aşağıdaki buzdolabından yerel bir bira alıyor. Kapağını açıp bir bardak biraya dolduruyor, sonra barın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Kim olduğumu merak ettiğini anlayabiliyorum. İsveç aksanım ve buradaki diğer erkeklerden bir ayak daha uzun olmamla dikkat çekiyorum.

Öne doğru eğilir, ellerini bara dayar ve dolgun dudaklarında tatlı bir gülümseme belirir. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Buradaki yemekler nasıl?" diye soruyorum, gözlerini kaçırmadan.

Burnunu kırıltırıyor. "Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama dürüst olmak gerekirse, en iyisi bir paket cips almanız. Yine de aç kalırsanız, köşede fena olmayan bir Hint restoranı var."

"Mükemmel. Otele dönerken uğrarım."

Tereddüt eder, yüzünde bir anlık merak belirir. "Buralarda pek otel yok. Sizi buraya getiren nedir?"

Chelsea'nin kalecisi atlayıp topu kaçırdırsa Arsenal golü atar ve kalabalığın uğultusu kadının sorusunu bastırır. Biri faul diye bağırır ve taraftarlar ayağa fırlarken bir avuç bira neredeyse dökülür.

Kadın yüzünü buruşturur. "Kusura bakmayın. Futbol, içimizdeki en kötü yanları ortaya çıkarır ortaya çıkarır."

Gülümsüyorum. "Merak etme, İsveçliler de aynı derecede takıntılıdır."

Gözleri parladı—sıcak çikolata kahvesi rengine, kehribar rengi benekler vardı. “Oh, İsveçli misin?”

Gizli görevlerdeyken İsveç kökenlerimi daha önce de kullanmıştım. İnsanlar İskandinavlara güvenir; onlar nazik ve ilerici olmalarıyla tanınırlar, kısacası uluslararası ilişkilerin “altın retriever”ları gibidirler. Annemin soyundan gelen kemik yapım bu rolü inandırıcı kılıyor ve dedemden öğrendiğim dil bilgisi sayesinde aksanı taklit edebiliyorum.

“Stockholm,” diyorum, sesime hafif bir İskandinav aksanı katarak. “Aslında, sakıncası yoksa yerel tavsiyelere ihtiyacım var.”

Kızıl saçlı kadının yerine bakıyormuş gibi görünen bara hızlıca bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. Saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, sabununun kokusunu aldım. Temiz ve narenciye kokuyordu, pub’ın bayat atmosferini taze bir nefes gibi kesiyordu.

“Ben doğma büyüme Londralı değilim, ama yardımcı olabilirim.” Omuzlarını silker. “Ne tür bir tavsiye?”

“Bu biraz tuhaf bir soru olacak ama, Vikinglerin Anglosakson İngiltere’sini işgalini anlatan bir müze biliyor musun?”

Kıkırdıyor. “Evet, bu garip bir şekilde spesifik bir soru, ama aslında bu sorunun cevabını biliyorum.” Yüzü bir gülümsemeye aydınlanıyor. İşte orada, tarih bölümü öğrencisi. “British Museum’da muhteşem bir koleksiyon var, ama daha sakın bir yer arıyorsanız, Museum of London Docklands’ı deneyin. Şu anda tam bir Viking sergisi var.” Başını eğiyor. “Peki, bu senin ilgi alanın mı, yoksa ne iş?”

“Aslında işim.” Boynumun arkasını ovuşturarak mütevazı bir tavır takınıyorum. “Tarihi kurgu yazıyorum. Viking destanları, o tür şeyler.” Bu kimliği, onun ilgisini çekeceğini bilerek uydurdum. Hatta kendime bir yazar web sitesi bile yaptırdım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Oh, harika. Duymuş olabileceğim kitaplarınız var mı?” “Muhtemelen yok. Tüm kitaplarım İsveççe, ama şu anda . Londra’da olmamın ve yayıncılarla görüşmemin nedenlerinden biri de bu.”

Ellerini bara dayadı ve öne doğru eğildi. “Peki, yazdığın kitap ne hakkında?”

“*Game of Thrones* ile 10. yüzyıl Viking kaşiflerinin birleşimi gibi düşün, ama daha fazla duygusal travma ve donmuş savaş alanlarında soğuktan ölen insanlar var.”

Kız burun kıvırdı. “Kulağa oldukça iç karartıcı geliyor.”

“Ben ‘duygusal olarak karmaşık’ demeyi tercih ederim,” diyorum, alaycı bir şekilde elimi kalbimin üzerine koyarak. “Politik entrikalar, aile içi ihanetler ve klanlarının kaderi için savaşan ahlaki açıdan belirsiz karakterler hakkında bir kitap okumaz mısın? Hem de kürk peştamalları giyerken.”

Gözlerini kısar. “Vikinger asla peştamal giymezdi.” “Öyle mi? Peki bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü tarihimi televizyon dizilerinden öğrenmedim. Derslerde gerçekten dikkatimi verdim.”

“Haklısın.”

Bana meydan okuduğunda gözlerindeki ışıltıya kapılarak yüzünü inceledim. Ama aynı zamanda, çok fazla çift vardiya çalışmaktan dolayı gözlerinin altındaki hafif gölgeleri de fark etmeden edemedim.

“Bu arada, ben Lukas. Lukas Viklund,” derim ve barın üzerinden elimi uzatırım.

Bir saniye tereddüt eder, sonra elimi tutar; eli yumuşak ve sıcaktır. “Tanıştığımıza memnun oldum, ben Lily.”

O daha fazla konuşmadan, arkasından bir adam belirir. Göğsü geniş, boynu kalın, gözleri pitbull gibidir. Darren. Bu çöplüğün sahibi. Onu güvenlik kameralarından ve aldığım raporlardan tanıyorum. Daha önce iki kez uygunsuz davranıştan şikayetçi olunmuş, bunlardan biri mahkeme dışında uzlaşmayla sonuçlanmış. Öfkeli ve egosu yüksek. Tehlikeli bir kombinasyon.

Adam kulağına homurdandığında kız irkildi. “Çalıştığını unuttun mu tatlım?”

Patronuna dönünce sırtı kaskatı kesilir. Omuzlarının gerginliğinden, onunla başa çıkmanın ona ne kadar zor geldiğini anlayabiliyorum.

“Barmeniniz siparişimi alıyordu, bu onun işi, değil mi?” Dişlerimi sıkarak konuşuyorum.

Bana ters bir bakış atıyor, sonra bakışlarını yavaşça, kasıtlı bir bakışlaO bunu hoşlanmıyor onu vermesini başka bir

ilgi göstermesi gibi. O tür pislikler asla yapmaz.

“Sipariş almak beş dakika sürmez. Ve komik olan, senin elinde zaten bir içki var.”

Nazik İskandinav yazar kişiliğini mükemmelleştirdim, ama şu anda gerçekte kim olduğumu saklamaya zahmet etmiyorum. Ona sert bir bakış atıyorum, yüzeyin altındaki avcıyı, bu konuyu peşini bırakmayacak adamı görmesini sağlıyorum.

Ya çok aptal ya da kendi gücünün sarhoşluğuyla tehdidi fark edemiyor. Görünüşe göre çok daha az incelikli davranmam gerekecek.

“Ofisime. Hemen,” diye Hope’a tıslar, sonra dönüp uzaklaşır.

Yanakları kızaran Hope, bana bir bakış atar, az önceki sıcaklığı kaybolmuştur. “Bir içki daha istersen, Chloe sana yardımcı olabilir.”

Cevabımı beklemeden dönüp uzaklaşır.

O orospu çocuğunun Hope’un yüzündeki gülümsemeyi silip onu küçük düşürmesini izlerken içimde tehlikeli bir şey uyanıyor.

Hope King’in bu dünyada fazla zamanı kalmamış olabilir, ama kimse ona öyle konuşup bunun sonuçsuz kalacağını sanamaz.

BÖLÜM BEŞ

PAVEL

CHLOE KAŞLARINI ÇATAR, gözleri Hope'u takip eder ve Hope arka kapıdan kaybolur. O endişeli bakış, beni harekete geçmeye yeter.

Koltuğumdan kalkıp tuvalete doğru yöneliyorum, ama son anda barın kapısından geçip "*Sadece Personel*" yazan dar koridora giriyorum.

Tavan çökmüş, titrek bir floresan ışığı her şeyi soluk sarı bir renge boyamıştır. Hızla ilerlerken, o piç Darren'ın onu nereye götürmüş olabileceğine dair herhangi bir ipucu ararım.

Yağ lekeli önlüğü ve omzuna asılı mutfak havlusuyla zayıf bir adamla neredeyse çarpışıyorum.

"Kayboldun mu? Tuvaletler şurada," diye homurdanıyor ve başparmağını barın yönüne doğru sallıyor.

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler dostum."

Sonra dirseğimi şakağına indirdim. Sert bir şekilde yere düştü, linolyuma çarpmadan önce bilincini kaybetti. Onu bira kasalarının arkasına sürükledim ve yoluma devam ettim.

Hafifçe aralık bırakılmış bir kapının arkasından sesler geliyor. Biri derin ve tehditkar, diğeri ise hiç şüphesiz ona ait.

Duvara yapışıp, damarlarımda kaynayan öfkeyi dinledim.

"Ona nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Neredeyse kucağına tırmanıyordun. Yabancı erkeklerin sikini mi seviyorsun, öyle mi?"

"Tanrım, Darren." Hope'un sesi gergin. "Siparişini alıyordum ve bir müşteriyle nazikçe sohbet ediyordum. Eğer bunun ötesinde bir şey olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun."

"Siparişini alıyordun." Sert ve acı bir kahkaha atar. "Sanki onunla çıkmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyordu."

"Çalışıyorum. İşin bir parçası da müşterilere karşı dostça davranmak." "Tabii ki öyle. Chloe'nin sana nasıl etkileyen fark etmediğimi sanma. Sana biraz tenini göstermeyi ve o güzel gülümsemeni sergilemeyi öğretiyor. Söylesene tatlım, iyi bir bahşiş için ne kadar ileri gidersin? Sana para versem bana ne sunarsın?"

Nabzım kulaklarımda yavaş ve düzenli bir vuruş haline geliyor ve o kapıyı tekmeleyip suratına yumruk atma içgüdüleriyle her türlü dürtüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum. Ama bunun için bolca zaman var.

"Hiçbir şey." Sesi artık daha sessiz, ama içinde çelik gibi bir sertlik var. "Benden hiçbir şey öğrenemezsin."

"Bunu göreceğiz, değil mi?" Darren'ın sesi sertleşiyor. "Son zamanlarda ağzın bozuluyor. Sana maaşını kimin ödediğini, vardiyaya çıkıp çıkmayacağına kimin karar verdiğini unutma. Bana karşı daha nazik davranmaya başlasan iyi olur. Şimdi defol buradan."

Hope titrek bir nefes verir, ardından linolyum üzerinde ayak sesleri duyulur. O başı eğik bir şekilde geçerken ben gölgelerin içine daha da gömülürüm, ama titrek ışıkta profilini yakalarım. Ağlamamak için kendini tutuyormuş gibi ağzı titriyor.

Göğsümde ilkel ve şiddetli bir duygu uyanır. Onu umursamamın hiçbir mantığı yok, ama umursuyorum. Ve Darren gibi adamlar derslerini ancak zor yoldan öğrenirler.

Ofisten bir sandalyenin geriye çekilme sesi yankılanır, ardından anahtarların tınlaması gelir. Ağır botlar çıkışa doğru yürür ve ben duvardan uzaklaşarak onun peşinden giderim.

Varlığımı hissetmiyor, bu da bana onun ya son derece kendinden emin ya da son derece aptal olduğunu gösteriyor. Muhtemelen ikisi de. Onu takip ederken, çıkışın yanındaki askıdan yangın baltasını alıyorum.

Darren, kapıdan arka sokağa doğru ilerlerken, sanki kendinden yarı boyunda bir kadını tehdit etmemiş gibi, fısıldayarak ılık çalar.

Sokak dar, çöp konteynırlarıyla çevrili ve sidik ve çürümüş yemek kokuyor. Köşede bir güvenlik kamerası var ama

bu bölümü görecek açıda değil. Mükemmel.

Bir eliyle sigara yakarken, diğer eliyle siyah bir BMW'nin kilidini açmak için düğmeye basıyor. Muhtemelen kasadan sızdırdığı parayla ve çalışanlarından çaldığı bahşişlerle satın almıştır.

Ben konuşana kadar neredeyse sürücü kapısına varmıştı. "Darren."

Dönüyor, sigara dudaklarında sallanıyor, kaşları sinirlenerek çatılmış. "Ne istiyorsun lan?"

Pub'ın arka pencerelerinden sızan zayıf ışığın içine adım atıyorum, yüzümü görmesini sağlıyorum. "Hangisini daha çok özleyeceksin merak ediyorum, sol mu yoksa sağ diz kapağını mı?"

Gözlerini kırıştırtarak soruyu sindirmeye çalışır. "Sen de kimsin..."

Ceketimden yangın baltasını çıkarır, tek bir akıcı hareketle tutuşumu tersine çeviririm. Baltanın keskin olmayan ucu sağ dizine çarpar, eklemi parçalayan iğrenç bir çatırtı sesi sokak duvarlarında yankılanır.

Yıkılan bacağını tutarak çığlık atarak yere yığıldı. Kendine gelemeden, baltayı yeniden kavradım ve sapını yukarı doğru solar pleksusuna sapladım. Darbe, ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı ve nefes almaya çalışırken ikiye katlandı.

"Şöyle olacak." Sanki dostça bir sohbet edecekmişiz gibi yanına çömeliyorum. "Lily'ye bakarsan bile ölürsün. Ona dokunursan ölürsün. Onu tehdit edersen ölürsün. Onu düşünerek mastürbasyon bile yaparsan, seni cehenneme sürükler ve ölmek için yalvarana kadar seni parça parça ederim. Anlaşıldı mı?"

Konuşmaya çalışıyor ama nefes almasını zorlaştıracak kadar sert bir şekilde baltanın keskin olmayan ucunu boğazına bastırıyorum.

"Kapa çenenin, konuşmam bitmedi." İçimdeki avcı artık tamamen uyanmış, onun korkusunun tadını çıkarıyor. "Maaşını ikiye katlayacaksın, fazla mesai, tatil günleri, hepsini ödeyeceksin. Ve her gece bu çift vardiya saçmalığına son vereceksin. Siktir et, bu Chloe ve diğer tüm kadın çalışanların için de geçerli."

Darren'in gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştır. Sonunda, karşısındaki kişinin sıradan bir müşteri olmadığını anlıyor. Karşısındaki kişi, ondan çok daha kötü biri.

“Bu küçük sohbetimizi kimseye anlatırsan, bunu anlarım. Bana güven.” Ona yaklaşarak, gözlerimdeki soğuk boşluğu görmesini sağlıyorum. “Ve senin için geldiğimde, işin çabuk bitmeyecek. Uzun sürecek. Lanet olasıca acıtacağım.” Ayağa kalkıyorum, elimdeki baltanın ağırlığını kontrol ediyorum. “Bu uyarıyı bir nezaket olarak kabul et. Ama bir dahaki sefere karşılaştığımızda, bu kadar cömert olmayacağım.”

Balta bir kez daha iner ve kafasından birkaç santim uzağa betona saplanır. Altına işer.

“Gözüm üzerinde olacak, Darren.”

Yaptıklarımın tüm ağırlığı üzerime çöktüğünde, binaların arasındaki gölgelere kayboluyorum. Yakında hayatını sonlandırmam gereken bir kadın olan Hope'u korumak için bir adamı yarı ölü hale getirdim.

BÖLÜM

ALTINCI

HOPE

İkinci Kapıdan geçip ana bara girdiğim anda, gürültü bir dalga gibi üzerime çöküyor. Kadehler tınlarken ve insanlar ayağa fırlarken, kutlama çığlıkları havayı dolduruyor. Başımı eğik tutuyorum, ellerim titriyor olsa da vücudumu sabit tutmaya çalışıyorum.

Darren'la az önce olanlar, onun her zamanki ürkütücü yorumlarından ve dolaşan bakışlarından daha kötüydü. Saldırgandı ve sözleri sert ve çirkindi.

Buraya gelirken, ne kadar sarsıldığımın izlerini silmek umuduyla tuvalete uğrayıp gözyaşlarımı sildim ve yüzüme soğuk su sıçrattım. En azından Darren bu gecelik gitti. Güç gösterilerinden sonra nadiren ortalıkta kalır, parasını alıp ortadan kaybolmayı tercih eder.

Barın arkasına geçip bir havlu alıyorum ve zaten temiz olan bardakları gereksiz bir şevkle ovmaya başlıyorum. Ellerimi meşgul edecek, bu huzursuz enerjiyi yararlı bir yere kanalizasyon edecek her şeyi yapıyorum.

Chloe öfkeli bir ifadeyle yanımda belirir. "O pislik sana ne yaptı?"

"İyiyim. Her zamanki saçmalıklar. Başa çıkamayacağım bir şey değil." Sesimi dikkatlice tarafsız tutuyorum. Chloe, Darren'a her zaman küstahça davranıp benim tarafımı tuttuğu için zaten onun gözünde kötü bir durumda.

Onda ciddi bir cesaret var, bunu takdir ediyorum, ama bir çatışma daha olursa işini kaybedeceğinden korkuyorum.

O da benim kadar paraya ihtiyaç duyuyor, ayrıca artık birlikte çalışamazsak yıkılırım. O benim tek arkadaşım.

Yüzümü inceliyor, açıkça sözlerime inanmıyor, ama ifademdeki bir şey onu uyarmış olmalı. İkimizin de en son ihtiyacı olan şey daha fazla dram.

Konuştüğüm uzun boylu, sarışın yabancıyı gizlice aramadan edemiyorum. Lukas. Koltuğunun boş olduğunu görünce içimde bir hayal kırıklığı duyuyorum.

Chloe iç geçiriyor. "Darren seni oradan götürdükten hemen sonra gitti."

Tabii ki gitmiştir. O durum ikimiz için de çok garipti. Muhtemelen benim tam bir felaket olduğumu ya da daha kötüsü, patronumla aramda bir şeyler olduğunu düşünüyordur.

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Önemli değil," diyorum ve temiz bardakları istiflemek için arkanı dönüyorum. "O sadece bir adamdı."

Ama bu bir yalan. Saçma sapan derecede seksi olmasının ötesinde, onda bir şey vardı. O çekicilik kıvılcımını hissettim. O kadar uzun zamandır yaşamadığım bir şeydi ki, nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

Sonra Darren ortalığı karıştırdı ve her şeyi kirli ve utanç verici bir şeye dönüştürdü, sanki bir müşteriyle sohbet etmekten zevk aldığım için yanlış bir şey yapmışım gibi hissettirdi.

Vardiyamın geri kalanında başımı eğik tutuyorum, daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi otomatik pilota geçiyorum. İçecekleri dolduruyorum, gülümsüyorum, sohbet ediyorum ve ortalık dağıldığında dökülen biraları temizliyorum. Chloe bana sürekli yan gözle bakıyor, kaşları çatılmış, ama ben onun gözlerine bakmayı reddediyorum.

Birkaç saat sonra, barı birlikte kapatıyoruz ve dışarıda oyalanıyoruz. Chloe sigara yakarken, başımızın üstünde sokak lambaları vızıldıyor.

"Bana gelmek ister misin?" diye soruyor. "Bunu konuşmak için? Darren'ın vudu bebeğini yapıp aletini kesebiliriz. Neden sana bu kadar zorluk çıkardığını anlamıyorum."

"O bir zorba," diyorum, paltomu daha sıkı sararak. "Bir ay bekle, bana sataşmaktan sıkılacak."

Chloe burun kıvrıyor. "Umarım öyle olur, yoksa çayına arsenik katmak zorunda kalacağım."

"Onunla sorun çıkarmayacağına söz ver. Onunla kendim başa çıkabilirim, söz veriyorum. Neyse, ondan bahsetmeyelim. O, zamanımızı harcamaya değmez."

Sanki benim pes etmemi bekliyormuş gibi gözlerini kısıyor. Sonra sırıtarak, "Peki. O zaman seksi Viking'den konuşalım," diyor.

"Kim?" diye soruyorum gülümseyerek, bilerek aptal rolü yapıyorum.

"Ufak tefek davranma. Sanki yavaşça yudumlamak istediği pahalı bir viskiymişsin gibi sana bakan adam. Numarasını aldın mı?"

Gülüyorum. "Hayır. Numarasını almadım. O... ilginç biriydi. Yazar. Komik olan ne ki, Vikingler hakkında yazıyor."

"Vay canına," der Chloe, kaşlarını kaldırarak. "Zeki ve seksi. Buralarda böyle birini bulmak zor."

"Çünkü o buralı değil. İsveç'ten gelmiş. Her neyse, Darren'ın mağara adamı tavırlarından sonra, patronla yattığımı düşündüğüne eminim."

Chloe kıkırdar ve bir halka duman üfler. "Lütfen. Gözleri varsa, aranızdaki ilişkinin karşılıklı olmadığını görmüştür. Ama geri gelirse, onu eve götürürsün. O sadece ziyaretçi, yani işlerin karışması ya da karmaşıklaşması ihtimali yok."

Chloe'ye, bir dizi berbat ilişkiden sonra erkeklerden, hatta tek gecelik ilişkilerden bile uzak duracağımı söylemiştim. Ama gerçek şu ki, geçici ilişkiler risklidir. Yanlış kişiye güvenmek hayatıma mal olabilir.

"Tabii. Eğer geri gelirse, kendimi kollarına atarım," diye şaka yapıyorum. "Bana söz ver."

İnliyorum. "Tam olarak neye söz vereyim?"

Gözlerinde sinsî bir parıltı belirir. "Eğer geri gelirse, onu eve götüreceksin."

Bu delilik. Rastgele bir adamı eve götüremem. Tehlikeli. Ama yine de, Lukas bir tehdit gibi gelmemişti. Onda güven verici bir şeyler vardı. Bir arabayı bench press yapabilecek gibi bir vücuda sahip olmasına rağmen, nazik bir dev havası vardı. Bana bakış şekli, kendimi açıkta hissetmekten ziyade güvende hissetmemi sağladı.

En son ne zaman o kıvılcımı, o heyecan dalgasını hissetmiştim? Son zamanlarda adeta bir rahibe gibi yaşıyordum. Belki de Chloe haklıydı; belki de biraz eğlenceyi hak ediyordum. Sadece hayatta kalmak yerine, yaşadığım bir gece.

Yine de, bu geceden sonra onu bir daha göreceğimi sanmıyorum. Buraya iş için gelmiş ve araştırmalar ve toplantılarla meşgul gibi görünüyor. Neden

bu ucuz mekana geri gelsin ki?

Asla tutmam gerekmeyecek bir söz vermenin ne zararı var ki?

“Şuna ne dersin,” diyorum. “Eğer o muhteşem İsveçli , ben de... daha ileri gitmeye açık olacağım.”

Gözlerini devirdi ve sigarasını ayağıyla söndürdü. “Bu, P’nin V’ye girmesi için bir şifre mi?”

Kahkaha atıyorum. “İyi vakit geçirmenin tek yolu bu değil.”

Kaşlarını oynatır. “Ama en iyi yol bu.” Daha fazla ısrar edemeden, taksisi kaldırıma yanaşır, farları kaldırımda parıldar. “Seninkinin gelmesini beklememi ister misin?” diye sorar.

Başımı salladım. “Gerek yok. Her an gelebilir. Ben iyiyim. Bu cadde kalabalık ve iyi aydınlatılmış.”

“Kapıdan içeri girer girmez bana mesaj at,” diye ekliyor, parmağını uzatarak.

“Gönderirim.”

Araca biner, bir kez el sallar ve gecenin karanlığında kaybolur. Taksisi gözden kaybolunca, diğer tarafa döner ve yürümeye başlarım.

Beni alacak bir araç yok. Ön kapım için biriktirdiğim azıcık parayı bir Ring kameraya harcadığımdan beri haftalardır yok. Güvenlik konusunda başka bir şeye param yetmese de, kimin gelip gittiğini görebildiğimi bilmek sayesinde daha rahat uyuyorum.

Şehrin daha tehlikeli bölgelerinden geçerek, bir adım öteye, bir adım öteye, yarım saatlik eve dönüş yoluna başlıyorum. Kapüşonumu takıp gözlerimi yere indirmeyi öğrendim.

Parmaklarım ceketimin cebindeki anahtarlara sarılıyor. En iyi silah sayılmaz. Biber gazı ya da ayı spreyi almayı düşünüyordum ama bunun için gelecek haftaki maaşımı almamı beklemem gerekecek.

Gece gürültülü; trafik gürültüsü, bir kulüpten gelen kahkahalar ve caddenin karşısından birinin bir isim haykırması. Şehir hayatla dolup taşıyor, ama sanki izleniyormuşum gibi bir şey ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Eminim bu sadece paranoyadır. Villadan kaçtığımdan beri, gölgelere irkiliyorum ve bir yabancının her bakışında bir tehdit görüyorum.

Aşırı uyanıklık yorucu, ama en kötüsü bu değil. En kötüsü suçluluk duygusu. Ve hiç tanımadığım bir babayı özlemek.

Gerçek şu ki, keşke birlikte daha fazla zaman geçirseydik. Saklandığımız o üç hafta, yetişkin olarak onunla geçirdiğim en uzun baş başa zamandı. Ondan önce, eve yaptığım kısa ziyaretlerde bile, Simon hep oradaydı, hep yolumda dururdu.

Yetim olarak, üçlü içinde büyütülmüştü. Babam onda potansiyeli erken fark etti ve onu kanatları altına aldı. Ben yurtdışına gönderildikten sonraki gün, Simon evimize taşındı ve babam onu kendi oğlu gibi büyüttü.

Simon'ın suçu değildi, ama ben hep kıskançtım. Sanki babamın hayatında benim yerimi almış, bana ait olması gereken zamanı çalmış gibi hissediyordum.

Beni rahatsız eden şey keder değil, kaybedilen potansiyel. O fırsat bir daha asla gelmeyecek. Baba, Simon ve tüm adamları saldırıda hayatını kaybetti, ben ise kaçtım.

Gerçi "kaçtım" demek pek doğru olmaz. Hayatım bağışlandı.

Hayatta olmamın tek sebebi tek bir adam: Syndicate'in bir askeri. Asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, onu bıçakladıktan sonra bile yaşamama izin verdi.

Arka tünellere ulaşmaya çalışırken, Baba'nın ofisine doğru giden üç adam gördüm. Onlar geçerken gölgelerde saklanabiliydim, ama aptalca ve pervasız bir düşünceyle babama biraz daha zaman kazandırmaya çalıştım.

Daha önce, kendimi savunmam gerekirse diye odamdan bir hançer almıştım. Burada, ne kadar aptalca olursa olsun, ona yardım etmek için bir fırsat gördüm.

Umutsuz bir cesaret patlamasıyla, ileri atıldım ve bıçağı son adamın kaburgalarının arasına sapladım. Beni o anda vurmalıydı ya da ortaklarına vurdurmalıydı. Son nefesimi verdiğime emindim.

Ama o beni bırakmıştı.

O askerin yüzünü hatırlayamıyorum çünkü maskesi yüzünü çok fazla gizliyordu. Hatırladığım tek şey, bir düşmandan gelen beklenmedik merhamet.

Ama geçmişe takılmanın bir anlamı yok. Omzuma son bir kez bakıp ceketimi daha sıkı sararak caddede aceleyle ilerliyorum.

BÖLÜM YEDİ

PAVEL

HOPE BİNASI, bir kebabçı ile bir rehinci dükkanının arasında yer alıyor; savaş öncesinden kalma tuğlaları, on yıllarca süren egzoz dumanı ve ihmal nedeniyle siyahlaşmış. Paket servis şoförünün arkasından girişten içeri süzülüp, ana lobideki güvenlik kamerasından kaçınmak için arka merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Bu gece, İsviçre'de yapmam gereken işi bitireceğim.

Buraya zorla girmek, başından beri yapmam gereken bir şeydi, ama binası boru onarımları yapan inşaat işçileriyle doluydu, bu da fark edilmeden hareket etmeyi imkansız hale getiriyordu. Bu gece, burası ilk kez sessiz ve onun geç vardiyada çalışması, gece yarısından sonraya kadar eve gelmeyeceği anlamına geliyor.

İlk zorluğum içeri girmek. O kadar akıllıydı ki, dairesinin kilitlerini yenilemiş ve ön kapısına bir Ring kamera taktırmıştı.

Evi önceden inceledikten sonra, Wi-Fi sinyallerini kesmek için tasarlanmış küçük bir cihazla hazırlıklı geldim. Cihazı kameraya doğrultup düğmeyi basılı tutuyorum. Hope'a göre, interneti birkaç dakikalığına kesilmiş gibi görünecek. Bu bana içeri girmek için kısa bir zaman aralığı sağlıyor.

Yale kilidini açmak çocuk oyuncağı, ama sürgü kilidi daha fazla direniyor. Komşuların ortaya çıkmamasını umarak her pimi tek tek deniyorum. Bu gece başka kimseyi öldürmek istemiyorum. Son pimin yerine oturduğunu belirten tatmin edici klik sesini duyduğumda içeri giriyorum.

Kapının eşiğinde durup dinliyorum. Uzaklardan gelen trafik gürültüsü ve ince duvarlardan sızan birinin televizyon sesi dışında hiçbir şey yok

duvarlardan sızan bir televizyon sesi dışında hiçbir şey yok.

Onu iki hafta boyunca takip etmek, bana alışkanlıklarını gösterdi. Cumartesi sabahları alışverişe çıktığını, Pazar günü çamaşır yıkadığını, ara sıra işe giderken kitapçıya uğradığını ve zaman zaman sinemaya gidip kendine bir film izlediğini biliyorum.

Başlangıçta bu bir keşifti. Gizli yüz yüze görüşmeler yapmadığından emin olmak istiyordum. Ama şu ana kadar durum öyle değil. Tek gördüğüm, çalışan, uyuyan ve bu döngüyü tekrarlayan bir kadın.

Ama bir noktada, onu izlemek bir takıntı haline geldi. Geceleri onu evine kadar takip ettiğimde, onu izlemiyorum, ona *göz kulak* oluyorum. İsviçre'de ona zarar vermememi sağlayan içgüdü, kendime itiraf etmek istemediğim bir şeyle karışarak daha da güçlendi: arzu.

Ve geçen her gün bu duygu daha da keskinleşiyor. Onu her türlü tehditten korumak istiyorum, ama aynı zamanda onu altımda tutmak ve benim adımla... gerçek adımla haykırmamasını duymak istiyorum.

İşte bu yüzden Hope King'in ölmesi gerekiyor. Bu gece.

Zaten yeterince kafamı karıştırmadan önce. Yapılması gerekeni yapacağım ve asla geriye bakmayacağım. Çünkü şu anda bir tehdit olmasa bile, gelecekte bir tehdit haline gelebilir.

Dairesi küçük, temiz ve kasıtlı olarak sıradan. Ana oda, mutfak ve oturma odasını benim giyinme odamdan daha büyük olmayan bir alanda birleştiriyor. Kişisel fotoğraf yok. Geçmiş hayatına ait hiçbir hatıra yok, ki olmasını da beklemiyordum.

Bir ucunda bir TV sehpası ve bir sandalye, diğer köşede ise ikinci el bir kanepe var, yanında da yerde bir yığın romantik roman. Bunlar eski ciltsiz kitaplar, kapaklarında uzun, dalgalı saçlı, gömleksiz erkeklerin olduğu türden.

Bir kitap kanepenin koluna açık bir şekilde duruyor ve ben de bakmadan edemiyorum. Kitabı elime alıyorum, sayfalar beni gülümseten bir sahneye açılıyor. Kahraman, kahramanı duvara sıkıştırmış, ona hayal bile edemeyeceği bir zevk yaşatacağına söz veriyor. Hope'un burada kıvrılmış, yanakları kızarmış bir şekilde, benim gibi vahşi bir canavarın düzgün bir hanımefendiyi tecavüz ettiğini okuduğunu hayal edince sikim canlanıyor.

Bir rahibe gibi yaşıyor olabilir, ama hayal gücü açıkça çok aktif.

Yatak odasına girdiğimde, Hope'un taze, temiz, narenciye kokusu odayı dolduruyor ve az önce sakinleşen sikiim yeniden canlanıyor.

Çekmecelerini, komodinini ve sadece birkaç gündelik kıyafet ile ikinci el mağazasından alınmış gibi görünen siyah bir elbise içeren dolabını karıştırıyorum.

Kişisel eşyaları az. Uyumsuz iplik makaraları olan küçük bir dikiş seti, bir çift eski kulaklık ve bir mum buluyorum. Komodinin üzerindeki ucuz bir dijital saat dışında takı yok. Fotoğraf yok, hatıra yok, hiçbir şeyin koleksiyonu yok.

Yatağının altına ve yatağın altına bakıyorum —insanların genellikle bir şeyler sakladığı yerlere— ama Black Company'yi yeniden kurmak için soyadını kullandığını gösteren hiçbir şey bulamıyorum.

Bu, hayatta kalmak için tam olarak ihtiyacı olan şeylere sahip, fazlasını olmayan birinin odası.

İki sefil mutfak dolabını aramaya geçiyorum. Hiçbir şey yok. Sonra lavabonun altını, ardından kanepenin altını ve hatta banyosundaki ecza dolabını kontrol ediyorum.

Suçlayıcı bir şey bulsaydım onu öldürmek daha kolay olurdu, ama bir saatlik umutsuz aramadan sonra, bir gün daha hayatta kalmaktan öte bir planı olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadım.

Bu durum kafamı olması gerekenden daha fazla karıştırıyor. Belki de onda kendimden bir şeyler gördüğüm içindir. Tıpkı benim gibi, o da yalnız büyümüş. Ailesi yok. Desteği yok.

O boşluğu bilirim. On beş yaşımdan beri, benim için önemli olan her şeyi kaybettiğimden beri o boşluğu içimde taşıyorum. Aradaki fark, ben boşluğumu şiddet ve güçle doldurmuşum. Hope ise doldurmamış. Ona verilen kaderden daha iyisini hak ediyor. Benim burada yapmaya geldiğim şeyden daha iyisini.

Yatağına ağır ağır oturup, dirseklerimi dizlerime dayadığım anda, kilidin dönme sesini duydum.

Siktir.

Hope'un henüz eve gelmemesi gerekiyordu, ama diğer odadan gelen melodik ses onun sesi. Metal bir kaseye çarpıyor ve

ayakkabılar yere düşüyor, ardından da nihayet sığınağında güvende olan birinin yumuşak iç çekişi geliyor.

Ama o güvende değil. Alakası bile yok.

Elim otomatik olarak omurgama dayadığım Glock'a uzanır, parmaklarım kabzayı kavrar ve silahı çıkarırım. Ağırılığı garip geliyor. Elimde çok ağır, sanki metal, o kapıdan içeri girdiğinde yapmam gereken şeye direniyormuş gibi. Kafasına bir kurşun, sonra ortadan kaybolacağım.

Bu her zaman planımdı, boğazıma safra yükseltse bile.

Sonraki an için kendimi hazırlıyorum, ama sonra ana odadan gelen sesini tekrar duyuyorum. Telefonda konuşuyor. Kahretsin. Onu öldürürken birinin beni duyması riskini göze alamam.

Yatak odasının kapısı açılırken, paltoların ve kazakların arasından kayarak dolaba atlıyorum. Şu anda benden sadece birkaç adım uzakta, hâlâ telefonda konuşuyor. Dar çıtalardan onu izliyorum, elim tabancamın kabzasında, dolabın kapısını açmaması için dua ediyorum.

“Cidden, inanamadım. Darren, bir hafta boyunca ortalarda görünmedikten sonra bu gece nihayet bara geldi. Nerede olduğunu söylemedi ama bacağı alçıda ve oldukça yıpranmış görünüyor. Topallayarak içeri girdi ve bana bu gece izin verdi, ayrıca zam ve daha iyi vardiyalar da verdi. Garip yorumlar yoktu, sırtımlar yoktu, bakışlar yoktu. Tam bir beyefendiydi.”

Her şeye rağmen içimi bir memnuniyet kapladı.

Güzel. Hope'un pislik patronu mesajı açık ve net bir şekilde aldı.

“Şaka yapmıyorum,” diyor telefondaki kişiye—muhtemelen Chloe'ye. “İnan bana, ben de senin kadar şok oldum.”

Başımı duvara yaslayıp, bu saçmalığa gözlerimi kapatıyorum. Onu öldürmek için burada olmama rağmen, onu diğer tüm erkeklerden korumaya çalışıyorum.

Bir an durur, sonra şöyle der: “Bilmiyorum. Sanki kavgada dayak yemiş gibi görünüyordu. Belki de biri sonunda o kumar borçları yüzünden onu pataklamıştır. Her halükarda, kafasına bir darbe almış olmalı çünkü o kadar da terbiyeli biri değildir. Oh, bir dakika, Chlo.”

Telefonu yatağa düşer ve bir saniye sonra tişörtü, tek bir akıcı hareketle sıyrılır. Siktir. Sütyen yok. Sadece çıplak ten ve serbestçe sallanan mükemmel göğüsler, sertleşmiş ve koyu pembeye çökmüş meme uçları. Ağzım sulanır ve sikim fermuarıma o kadar sert vurur ki neredeyse acıtıyor.

Kot pantolonunu aşağı indiriyor, kot kumaşı uyluklarına sarılıyor, sonra yerinden kayıyor ve omuzlarıma atmak istediğim esnek bacaklarını ortaya çıkarıyor. Üzerinde sadece basit siyah pamuklu bir külot varken, dönüp esniyor, omurgasının hafif kavisi kışının kıvrımını vurguluyor.

Sonra, başparmaklarını dikkatsizce bir hareketle, külotu o pürüzsüz bacaklarından aşağı kayıyor ve onu tamamen çıplak bırakıyor. Gözlerim amına kilitleniyor ve nefesim kesiliyor. Pembe ve mükemmel, düzgün bir kıl şeridi ile çerçevelenmiş.

Arkadaşına söylediği tek kelimeyi bile duyamıyorum. Beynim kısa devre yapmış, tüm dikkatim onun çıplak vücuduna odaklanmış durumda. O muhteşem, hayal ettiğimden bile daha muhteşem.

Bir sürü kadınla yattım ama hiçbiri bende bu kadar vahşi, sahiplenici bir açlık hissi uyandırmamıştı. O kadar masum, o kadar habersiz ki, dolabında onu başkaları için mahvetmeye can atan bir katil saklanıyor.

"Tamam tatlım, yorgunum," diyor Hope, esnemesini bastırarak. "Duş alıp biraz uyumam lazım. Yarın görüşürüz."

Birkaç saniye durakladıktan sonra, iyi geceler dileyip telefonu kapatıyor.

Bu benim şansım. Dışarı çıkıp işi halletmem ve hayatıma devam etmem gerekiyor. Daha önce öldürmekten hiç çekinmemiştim. O gelene kadar. Ama şimdi, bir elimde tabanca, kot pantolonumun içinde zonklayan sikimle dolabında dururken, vücudumdaki her hücre isyan ediyor.

Alnımı dolap kapısına dayayıp nefes almaya zorluyorum kendimi. Gerçeği kabul etmenin zamanı geldi. Yapamıyorum. Bu gece değil, belki de hiç.

Akıllıca olan, o banyodayken oradan defolup gitmek olurdu, ama kısmen açık kapıdan içeri baktığımda Hope'un duşa girdiğini görüyorum. Bugün benim şanslı günüm olmalı çünkü perde şeffaf plastikten ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Su sırtından akıyor, omurgasının zarif çizgisini takip ediyor, kıcının yumuşak kıvrımları üzerinde süzülüyor. Saçları ıslak, koyu renkli ipler halinde boynuna ve omuzlarına yapışıyor ve bir anda, olduğum yere yapışıp kalıyorum.

Sabunlu ellerini kollarında ve göğsünde yavaş daireler çizerek gezdiriyor, cildini kaygan ve parlak bırakan bir köpük oluşturuyor. Baldırını yıkamak için bacağını kaldırdığında, amını bir kez daha görüyorum. Buradan, buharla bulanıklaşmış koyu renkli bir üçgen görüyorum, ama daha yakın olsaydım, onu tamamen pembe ve şişmiş, tadılmak için yalvaran bir halde göreceğimi biliyorum.

Siktir. Şimdi buradan ayrılmam imkansız.

Kendimi kontrol edemiyorum. Elimi uzatıp pantolonumun fermuarını açıyorum ve utanmadan sikimi avuçluyorum, nefes almaya ihtiyacım olduğu kadar boşalmaya ihtiyacım var.

Dolabın köşesinde bir çamaşır sepeti duruyor. Aradığımı bulana kadar içini karıştırıyorum — onun bir iç çamaşırı, sade pembe pamuklu, ama şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Onu yüzüme yaklaştırıyorum, onun ham, baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum.

Onu öldürmemeye karar verdiğim için, şehvet damarlarımı dolduruyor. Kardeşlerime ne söyleyeceğimi ya da bundan sonra ne olacağını düşünmüyorum. Tek düşünebildiğim, o duşa onunla birlikte girmek için ne kadar çok can attığım.

Dönüyor, su karnından ve göğüslerinden damlalar halinde akıyor, elleri teninde kayıyor. Çenem sıkılıyor. Göğüslerini ağzıma alıp, nefesini kesecek kadar ısırarak, benim için pes edene kadar titremesini sağlamak için her şeyi verirdim.

Elim daha hızlı hareket ediyor, külotunu sıkıca kavrayarak penisimi okşuyorum, kendimi o sıcak suyun altında onun arkasında hayal ediyorum. O benden çok daha küçük; onu kaldırıp duvara yapıştırabilirim, kaygan bacakları belime dolanır. O kadar sıkı olur ki, kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederek kendimi içine sokmak zorunda kalırım.

“Ne kadar da iyi bir kız,” diye fısıldardım, elim boğazını sıkarken, onu kendime ait kıldığım da gözleri benimkilerle buluşurdu.

"Tanrım," diye mırıldanırdım, gölgelerden onu izleyen bir kurt yokmuş gibi kendi kendine mırıldanırken her santimini sabunladığını izlerken

. Bu açlığı körüklediğinin, her hareketinin bir davet olduğunun farkında değil.

İçimde hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir ateş yaktı.

Sertçe boşalıyorum, kalın bir sperm akıntısı külotunu boyuyor. Kalbim güm güm atıyor, onu birkaç saniye daha izlerken sikim hâlâ seğiriyor. Sonra, sessiz kalmaya özen göstererek yatak odasından süzülüp çıkıyorum, kirli iç çamaşırı cebime sıkıştırılmış, çıplak ve ıslak hali sonsuza dek beynime kazınmış.

Havada, suçluluk duygusu gibi enseme yapışan bir ürperti var. Onun binasından ayrıldığımdan beri yürüyorum, lanet bir hayalet gibi amaçsızca, kafamı boşaltmaya çalışıyorum ama feci şekilde başarısız oluyorum. Şehir sessizleşti ama zihnim sessizleşmedi, kaçınılmaz gerçeğe takılıp kaldı.

Hope King'i öldürmeyeceğim.

Aslında, kimse onu öldürmeyecek.

Suya bakan bir bankın üzerine çöküyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Hope, arkamda kan izi bırakmadan uzaklaştığım tek şey. O, geçmişimde batırmadığım tek parça. Kamilla'yı koruyamadım, ama onu korudum. Onun yaşamasına izin verdim ve nasıl bakarsam bakayım, o ölmeyi hak etmiyor. Onun hayatını çaldık, ama nabzını da almayı düşünmüyorum.

Telefonumu çıkarıp numarayı çeviriyorum.

Roman üçüncü çaldığında cevap veriyor, sesi uykudan boğuk. "Ne oluyor lan? Güneş doğana kadar bekleyemez miydin?"

"Sana da günaydın, güneş ışığı," diyorum, çünkü Roman'ı kızdırmak hayatta bana keyif veren birkaç şeyden biri. "Beni özledin mi?"

"Yemin ederim, bir hendekte kan kaybından ölmüyorsan, telefonu kapat ve iki saat sonra tekrar ara çünkü..."

"Bunu duymak isteyeceksin."

Duraksıyor. En azından bu onun dikkatini çekiyor.

Roman diğer uçta homurdanıyor. Bir hışırtı duyuluyor ve onun fısıldadığını duyuyorum, "Sorun yok, *milaya*. Uyumaya devam et. Bir dakika sürer."

Nişanlısı Liza Ivanova ile konuşuyor, muhtemelen bu yüzden sabahın bu erken saatinde aradığım için pek memnun değil. Sevdiği kadınla yatakta vakit geçiriyordu. Eh, çok yazık. Bu bekleyemez.

Bir dakika sonra, Roman'ın sinirli sesi telefonda geliyor. "Sonunda aradığın için teşekkürler, zamanlaman berbat olsa da. Lütfen Hope King'in icabına bakıldığını söyle."

"Bu, 'halledildi' kelimesini nasıl tanımladığına bağlı."

Hattın diğer ucundan sinirli bir inilti geliyor. "Sanırım tanımımı biliyorsun, *mudak*."

Elimi çeneme sürüyorum, avucumda sakalların sertliğini hissediyorum. "Onu öldürmeyeceğim."

Sessizlik. "Neden bahsediyorsun?"

"O, Sendika için bir tehdit değil. İki haftadır onu gece gündüz gözetiyorum. Dairesini didik didik aradım, her lanet çekmeceyi tek tek inceledim. Hackerlarımız internette onunla ilgili hiçbir iz bulamadı. Parasız, çıkmaz bir işte sıkışmış ve hayalet gibi yaşıyor." Rüzgâr nehri aşarak kemiklerime işliyor, soğuk esinti uyanmama yardımcı oluyor. "Eğer Black Company'ye sadık herhangi biriyle teması olsaydı, bunu bilirdim."

Roman, hayal kırıklığını açıkça bastırarak yavaşça nefes verdi. "Tamam, belki şu anda bir tehdit değildir. Ama bu değişebilir. Yaşlanacak, sertleşecek ve intikam almak isteyecektir. Bu, alamayacağımız bir risk."

"Bu gerçekten çok abartılı bir çıkarım ve sen de bunu biliyorsun. O yatılı okullarda büyüdü. Tanrı aşkına, Cambridge'e gitti. Asla babasının dünyasının bir parçası olmadı, işleri devralmak için yetiştirilmedi. Lai King'in tüm kıdemli adamları öldüğüne göre, üçlüyü sıfırdan yeniden kurmak, onun kanını taşıyan biri için bile neredeyse imkansız olur."

Sesi bir oktav alçaldı. "Kadınları öldürme konusunda ne hissettiğini biliyorum ve anlıyorum. Neden eve gelip onu kafandan atmıyorsun, ben de işi halletmesi için başka birini gönderirim."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz damarlarım alev aldı. "Hayatta olmaz."

Bir saniye sessiz kalır, sonra nefesini verir. "Peki, ne öneriyorsun? Lai King'in kızını serbest bırakalım mı?"

Karanlık suyun beton kenara çarptığını izliyorum. Ona bir ipucu vermem ve aklımı tamamen kaırmadığımı kanıtlamam gerekiyor.

“Onu gözetim altında tutacağız,” diye açıkladım. “Ona bir izleme cihazı enjekte edeceğim. Orada olduğunu bile fark etmeyecek ve biz de canlı bir iz bırakmış olacağız. Nereye giderse gitsin, biz bileceğiz.”

“Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?” “Nasıl olacağını bana bırak.”

Yorgun bir iç çekişi duyulur. “Buna razı olduğuma inanamıyorum.”

Ağzımın köşeleri yukarı doğru kıvrılır. “Seni daha önce çok daha çılgın şeylere ikna etmişim. Güven bana, bu en iyi fikirlerimden biri.”

İnliyor. “Maxim’in kabul edeceğinden emin değilim, ama bu senin daha erken eve dönmen anlamına geliyorsa, ben de kabul ederim. Bu lanet Sendikayı tek başıma yönetmekten bıktım.”

“Sakin ol. Birkaç gün içinde eve döneceğim.” Hoşça kal der gibi homurdanır ve hat kesilir.

Orada uzun bir süre oturuyorum, şehir yavaşça uyanırken güneş nehirden ince altın çizgiler halinde parıldıyor. Hayatta kalacağını, hayatına devam edeceğini bilmek yeterli olmalı, hayatı ne kadar küçük olursa olsun. Ama bu yeterli değil.

Onu tekrar görme ihtiyacı göğsümü sıkıştırıyor. Sadece bir kez daha. Aynı havayı solumak, kahkahasını duymak, beni başka biri sandığı için gözlerinin parladığını görmek için bir kez daha. Asla olamayacağım biri.

Ondan sonra uzaklaşacağım ve bir daha asla arkama bakmayacağım.

Bu son sefer yeterli olmak zorunda, zaten yeterli olmayacağını bilsem de.

BÖLÜM SEKİZ

BUGÜN

BUGÜNKİ VARDIYA sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. On dakika önce temizlediğim aynı tezgahı tekrar siliyorum, temizlenmesi gerektiği için değil, hareketsiz durmak sessizliği çok gürültülü hale getirdiği için.

Birkaç müdavim köşedeki dart tahtasının etrafında toplanmış, pencere kenarındaki bir adam ise telefonunda bir şeyler kaydırıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Darren az önce mesaj atıp bu gece gelmeyeceğini ve işler durgunsa erken kapatabileceğimizi söyledi. Bir haftadır çok nazik davranıyor ve ikimiz de tamamen kafamız karışık. "Nazik" derken, düşünceli ve anlayışlı olduğunu kastediyorum, ki bu onun için kesinlikle normal bir durum değil.

Sanki iyi bir insanla kişiliklerini değiştirmiş gibi ve bu durum hayatımızı kesinlikle kolaylaştırıp çok daha iyi hale getirmiş olsa da, bu değişim akıl almaz.

Chloe ve ben ona ne olduğu konusunda iddiaya girdik. O, Darren'ın sarhoşken merdivenlerden düşüp kafasını vurduğunu, hafıza kaybına uğradığını ve pislik olmayı unuttuğunu düşünüyor. Ben ise uzaylılar tarafından kaçırıldığını, gerçek Darren'ı anal sonda deneyleri için sakladıklarını ve yerine bir robot klonunu geri gönderdiklerini düşünüyorum.

Durum ne olursa olsun, ikimiz de onunla hiçbir ilgimiz olmadığı için minnettarız.

Kalçamı bara dayayıp, Chloe'nin bu geceki vardiyadan sonra randevusunu beklerken küçük aynasına bakarak ruj sürmesini izliyorum.

"Şanslı adam kim?" diye soruyorum.

Gülömsüyor. "Birkaç hafta önce Inferno'da tanıştığım bir adam. Ya da belki Tinder'dı. Şimdi hatırlayamıyorum." Aynayı ve ruju çantasına atıp omuz silkiyor. "Yakışıklı, güzel bir arabası var ve ailesiyle yaşamıyor. Kutsal üçlü bu, değil mi?"

Gölüyor. "Standartların yüksekmiş."

"Erkek arkadaş falan aramıyorum ama bazen bir kızın seks yapması gerekir. Anlarsın ya?"

Anlıyorum, çünkü biliyorum. Sadece benim için bir seçenek değil.

Bana yan gözle bakar. "Nasıl oluyor da hiç kimseyle yatmıyorsun? Aynaya baktın mı hiç? İstedğin her erkeğı elde edebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Aklımdan Lukas'ın görüntüsü bir an için geçiyor: uzun boylu, geniş omuzlu, karnımı altüst eden bir aksanla renklen, boğuk ve gür sesli. Onu sayısız kez Google'da aradım, İsveççe olmasına rağmen yazar web sitesinde gezinip fotoğraflarını bulmayı umdum.

Ama tabii ki, bu boktan bara geri gelmeyecek. Muhtemelen çoktan İsveç'e dönmüştür.

"Evet, tabii." İltifatı gülerek geçiştiriyorum, ama içimden bir ses onun haklı olup olmadığını merak ediyor. Eskiden kendimi yeterince güzel bulurdum; üniversitedeyken, istediğimde ilgi çekmekte hiç zorlanmazdım. Ama o sanki başka bir hayatta kalmış gibi geliyor. "Buraya ilginç biri gelmez ki, ve ne yazık ki, bu aralar tüm vaktimi burada geçiriyorum."

"Bu doğru değil. Geçen haftaki seksi Viking ilginçti. Buraya tekrar gelirse onunla yatacağına söz verdiğin adamı hatırlıyor musun?" Chloe anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Bu anı aklıma gelince midem bir an için burkuldu. "Ben öyle demedim."

Elini küçümseyici bir şekilde salladı. "Kelimelerin anlamı üzerine tartışmayalım. Ne demek istediğini biliyorsun."

"Her neyse... o seksi Viking muhtemelen İsveç'e dönmüş, bir sonraki şaheserini yazıyordur." Yutkunup temiz bardakları mükemmel sıralar halinde dizmeye odaklanıyorum. "O çoktan gitti."

Hayallerim hariç.

Chloe, sanki ben umutsuz vaka gibi iç geçirip çenesini avucuna dayadı. "Sadece çalışıp, uyuyup, aynı şeyleri tekrar edemezsin. Bu yaşamak değil, Lil. Bu hayatta kalmak."

Keşke bu sözün ne kadar doğru olduğunu bilseydi.

Bir havlu alıp, bir şeyler yapmak için barın arkasındaki şişeleri silmeye başlıyorum; ona yüzüne karşı yalan söylerken gözlerine bakmamak için ne olursa olsun.

"Nasıl olduğunu bilirsin. Kirayı ödemem ve okul için para biriktirmem gerekiyor. Şu anda eğlenceye bütçem yetmiyor."

"Ailen o kadar pislik mi ki sana biraz para bile vermiyorlar?"

"Maalesef, evet," diyorum, yetmişli yıllardan beri burada duruyor gibi görünen bir cin şişesini silerken. "Ailem hakkında konuşmak istemiyorum. Durum... biraz karmaşık."

"Peki, partiye gitmeyeceksen... partiyi sana getirmem gerekecek." Chloe, kasanın altındaki raftan telefonunu alırken yaramazca sırıtıyor.

"Geri çekil, büyükanne," der, tam da Ginuwine'in *Pony şarkısı* hoparlörlerden çalmaya başlamadan önce.

İnliyorum ama çok geç, çünkü o çoktan barın arkasında dans etmeye başlamış, kalçalarını sallıyor ve şarkı sözlerini mırıldanıyor.

"Aman Tanrım." Yüzümü buruşturuyorum, ama ben de gülmeden edemiyorum.

O gülümser ve elini uzatır. "Hadi. Bir şarkı dans et."

Tereddüt ediyorum, ama ne olacak ki. Az sayıdaki müşteri, pub'ın en ucundaki dart tahtasının etrafında toplanmış, bize hiç dikkat etmiyorlar. Bez parçasını bırakıp elini tutuyorum ve onun arkasında ritmi yakalıyorum.

Chloe kalçasını kalçama sürtüyor, ben de omuz omuza ona doğru sallanıyorum, vücutlarımız uyum içinde hareket ediyor. Aptallar gibi gülüyor ve dans ediyoruz. Tam da kendimizi kaptırmışken, ön kapı açılıyor.

Chloe donakaldı. Kahkahası yarıda kesildi ve bana sertçe dirsek attı. "Sanırım gecen çok daha ilginç hale geldi," diye mırıldandı ağzının köşesinden.

Midem tam bir takla atıyor.

Lukas Viklund orada duruyor, sanki Milano podyumundan inip bizim küçük, kasvetli barımıza girmiş gibi görünüyor. Koyu renk bir palto giymiş ve kulaklarına kadar uzanan sarı saçları seksi bir şekilde dağınık. Gözleri bana takılıyor ve havada bir değişiklik oluyor.

Ya da belki de bu, ciğerlerimden çıkan havanın sesidir.

Chloe, sanki bu gecenin en önemli anıymış gibi sırtarak, sakince telefonuna uzanır ve müziği kapatır.

Yanaklarım alev alıyor. Yüzündeki o çarpık gülümsemeye bakılırsa, bizi kesinlikle yakaladı.

Tanrım, onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim, hele de arkadaşımın şehvetli bir R&B şarkısı eşliğinde dans ederken hiç.

Bize doğru yürümeye başlıyor ve vücudumdaki her sinir ucu tetikte.

"Burada kulüp geceleri düzenlediğinizi bilmiyordum," diyor o alçak İsveç aksanıyla. "Daha önce gelirdim."

Şu anda bir metre uzağımda duruyor ve hatırladığımdan bile daha yakışıklı görünüyor; ağızından tek kelime bile çıkmıyor.

"Sadece davetliler girebilir," diye cevapladı Chloe göz kırparak.

"Ama geri dönmek için doğru geceyi seçmişsin gibi görünüyor. Lily'nin vardiyası bitmek üzere."

Sözünü vurgulamak için bana dirsek atıyor.

Lukas başını bana doğru eğiyor. "Peki, Lily, işin bitiyorsa, bir içkiye ne dersin? Geçen sefer konuşmamız yarıda kalmıştı ve o zamandan beri çok meşguldüm. Ama bu gece, eve dönmeden önce Londra'da geçireceğim son gece. Bu geceyi tanıdık bir yüzle geçirmek güzel olurdu."

Beynim bir an için durdu. "Oh... Yani, bu çok hoş, ama ben gerçekten... muhtemelen... eve gitmeliyim."

Bu otomatik bir tepki, birkaç kez kullandığım aynı kaçış mekanizması. Ama... rahatlamaktan çok hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Chloe barın altından bana tekme atıyor. "Lily'nin demek istediği, bunu çok

."

Ona gizlice "ne oluyor lan" bakışı attığımda, dudaklarıyla *Söz vermiştin.*

Kahretsin, söz vermiştim ve o da bu işten paçayı sıyırmama izin vermeyecek.

Ama bir yabancıyla, gerçekten tanımadığım rastgele bir adamla çıkamam. O... O herhangi biri olabilir.

Ama, şey, o herhangi biri değil. Onu internette araştırdım; kim olduğunu biliyorum, ya da en azından onun bir tehdit olmadığını bilecek kadarını biliyorum.

Lukas bana sabırlı bir gülümseme atıyor. "Bir içkiye ne dersin?" diyor, omzunu kaldırarak.

Dudaklarımı ısırıp, elimdeki bar havlusunu sıkıp gevşetiyorum. O kadar uzun süredir hayatta kalma modundayım ki, sırf kendim için bir şey istemenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum. O burada yaşamıyor, yani buraya tekrar gelme ya da yakınlaşmak isteme ihtimali yok. Geçmişimi kurcalama ya da hayatımın karmaşasına bulaşacak kadar uzun süre buralarda kalma riski yok.

Havluyu rafa atıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, göğsümde bir heyecan kıvılcımı çakıyor. "Tamam. Bir içki."

İki içkiden sonra, her şey ve hiçbir şey hakkında derin bir sohbete dalmışız. Kitaplar, seyahatler, İngiliz ve İsveç kültürlerinin tuhaflıkları.

Bu şirin küçük barda bir köşe masasına yerleştik, aramızda mumlar titriyor, dünyanın geri kalanı arka planda bir gürültüye dönüşüyor. Lukas bana Londra trafiğinde ilk denemesinin ne kadar felaket geçtiğini anlatıyor ve ben o kadar çok gülüyorum ki karnım ağrıyor.

"Şaka yapmıyorum. Nasıl çıkacağımı anlayamadığım için yirmi dakika boyunca bir döner kavşakta sıkışıp kaldım," diyor, hatırladığı o sinir bozucu anı düşünerek ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Dönüp durmaktan neredeyse kusacaktım. Sanki arafta sıkışıp kalmış gibiydim."

"Hangi döner kavşak?" diye soruyorum, gözlerimden yaşları silerken.

"Hyde Park Corner. Sanırım teknik olarak hâlâ orada dönüp duruyorum."

"Aman Tanrım, en kötüsünü seçmişsin! Bu, ilk yürüyüşün için Everest Dağı'nı seçmek gibi bir şey."

"Şimdi mi söylüyorsun?" Gülümsemesi yıkıcıydı, düzgün dişleri ve samimi mizahıyla. "İsveç'te trafik ışıkları olan mantıklı kavşaklar var. Burada ise sanki bir dövüş mücadelesi gibi."

Aylardır ilk kez rahatlamışım, omuzlarım gevşemiş ve savunmam düşmüş, o kadar uzun zaman oldu ki bu bana neredeyse yabancı geliyor.

“Bu yüzden çoğu insan metroyu kullanıyor ve burada araba kullanmaya çalışmıyor. Ayrıca, ‘yolun yanlış tarafında’ sürüş meselesi de var,” diye belirtiyorum.

“Bazen iş için araba kullanmaktan başka seçeneğim olmuyor. Şehir dışına çıkmam gerektiğinde daha kolay oluyor.”

“Önerdiğim müzeleri ziyaret ettin mi?”

Ağzı hafifçe büzülür. “Maalesef, bu sefer gidemedim. Toplantılar ve benzeri işlerle meşguldüm.”

“Yine de işin kulağa oldukça havalı geliyor,” diyorum, pipetimi parmaklarımla oynayarak. “Başka bir hayatta, sanırım yazar olmayı çok isterdim. Ama artık bu pek mümkün değil.”

O sessizce güldü. “Sakıncası yoksa kaç yaşındasın? Yirmili yaşların başında mı?”

Başımı sallıyorum.

“Önünde koca bir hayat var. Neden bunu göz ardı ediyorsun?”

Omuzlarımı silkerim. “İşler düşündüğüm gibi gitmedi. Nasıl olduğunu bilirsin.” Parmağımla bardağımın kenarını okşarım. “Peki... sen kaç yaşındasın?”

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur. “Senden çok daha yaşıyım.”

Tanrım, bu neden bu kadar seksi geliyor? Onu otuzlu yaşlarının sonlarında olarak tahmin ederdim. Her zaman yaşlı erkeklerden hoşlanmışımdır ve onlarla çıkma konusunda pek deneyimim olmasa da, yaşı bir engel olarak görmüyorum.

Yüzümü inceledikten sonra elini kaldırıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Senden epey daha fazla yaşamış biri olarak, hayatın sana tekme atabileceğini ve sipariş ettiğinden farklı bir yemek getirebileceğini biliyorum, ama aynı zamanda düşündüğümüzden daha fazlasını yapabileceğimizi de biliyorum. Berbat koşullarda bile.”

“Evet, elimden geleni yapıyorum.” Sesime savunmacı bir ton karışıyor.

"Eminim öyledir. Hepimiz öyleyiz." Parmaklarıyla bardağının kenarına hafifçe vurur, sonra boğazını temizler. "On beş yaşındayken, bir trafik kazasında anne babamı kaybettim. Tek bir telefonla, geleceğimin nasıl olacağını düşündüğüm her şey... yok oldu."

Onun bu açık sözlülüğü karşısında hazırlıksız yakalanmış olarak gözlerimi kırptıyorum. "Üzgünüm. Bu çok korkunç."

"Uzun zaman önceydi, ama insanı değiştiriyor, biliyor musun? Her şeyin ne kadar çabuk paramparça olabileceğini fark etmeni sağlıyor." Gözlerime bakıyor. "Ve aynı zamanda, her şeyi yeniden bir araya getirdiğinde ne kadar dirençli olabileceğini de. En kötü koşullarda bile umut vardır."

Umut. Gerçek adımın farkında olmadan dudaklarından döküldüğünü duyunca titriyorum
dudaklarından döküldüğünü duyunca titriyorum.

Hikayemi paylaşmamam gerekirdi, ama onun dürüstlüğünde bir şey kelimeler ağızımdan dökülüyor. "Annem ben sekiz yaşındayken öldü." Yutkunuyorum. "Babam, bunu pek iyi kaldıramadı. Artık pek konuşmuyoruz."

Yavaşça başını salladı, daha fazla söze gerek kalmadan aramızda bir anlayış oluştu. "Üzüldüm. Ebeveynini kaybetmek için çok küçüktün. Hem de iki ebeveynini."

"Evet, şey." İçkimin bir yudumunu alıyorum, kendimi toparlamak için cinin yakıcı etkisine ihtiyacım var. "Hayat, değil mi?"

"Hayat," diye sessizce onaylıyor.

Masada dizlerimiz neredeyse birbirine değene kadar aramızdaki mesafenin azaldığını fark etmiyorum. Mekan artık daha sessiz, kalabalık azalmış ve arka planda yumuşak bir gitar riffi çalıyor.

Telefonum masanın üzerinde titriyor, aşağıya bakıyorum ve Chloe'den bir mesaj geldiğini görüyorum.

Chloe: Şu anda Viking'inle sevişiyor olsan iyi olur. Anlaşmamızı unutma!

Yüzüm kızarır ve onun görmediğini umarak telefonu hızla ters çeviririm.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, o yıkıcı derecede rahat özgüveniyle koltuğuna yaslanarak.

Bu hareket omuzlarını daha da geniş gösteriyor ve ellerimi üzerlerinde gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak etmeden duramıyorum

. Bunu gerçekten yapabilir miyim? Onu eve götürmek, Chloe'nin zaten yaptığını varsaydığı gibi onunla birlikte olmak?

"Chloe, her zamanki gibi," diye mırıldanıyorum. Konuyu değiştirmek için ekliyorum, "Hiç kimse sana Viking'e benzediğini söyledi mi?"

O, alçak ve rahat bir şekilde gülüyor. "Bunu daha önce de duydum. Bunu bir hakaret olarak almıyorum."

"Oh, kesinlikle değil." Sözlerin ne kadar hızlı çıktığını fark edince hemen başka yere bakıyorum.

Bütün gece, güçlü boynunun hatlarına ya da burnunun düz çizgisine bakmaktan kendimi alamadım. Ya da ne kadar güzel koktuğuna, sedir ve yağmur kokusu karışımı temiz ve orman kokusuna. "Benden bu kadar yeter," diyor. Dizi yine dizime geliyor ve bu sefer ikimiz de kıpırdamıyoruz. "Bana kendinden bahset, Lily."

Koltuğumda kıpırdanıyorum, parmaklarım bardağımla oynuyor ama geri çekilmiyorum. Aslında kişisel sorulardan kaçınmayı umuyordum. "Şey, ne bilmek istiyorsun? Ben pek ilginç biri değilim."

"Buna inanmıyorum." Kaşını kaldırıyor. "O zaman bana kendinle ilgili ilginç bir şey anlat. Herhangi bir şey."

Gözlerimi kırpiyorum. "Ne gibi?"

"Mesela, ölmenden önce yapmak istediğin şeyler listende neler var? Nereye seyahat etmek istersin?"

Tereddüt ettim, sonra içkime baktım, pipetikle eriyen buzu karıştırdım. En azından dürüstçe cevaplayabileceğim bir soru sordu. "Norveç'teki fiyortları görmek istiyorum. İzlanda'yı da. Kendini küçük hissettiren, engebeli, yoğun manzaralarda yürüyüş yapmak istiyorum. Sanki rüzgarda kaybolabilirmişsin gibi."

"Kendini küçük hissetmeyi seviyor musun?"

Ona bakıyorum, önce ses tonundaki imayı, sonra gözlerinin arkasındaki ışıltıyı yakalıyorum. Karnımın derinliklerinde bir şey o bakışa tepki veriyor ve bu hiç de hoşuma gitmiyor değil.

"Genelde sevmem. Ama bazen rahatlatıcı oluyor. Dünyanın senden daha büyük olduğunu hissetmek. Belki de sorunların sandığın kadar büyük olmadığını hissetmek."

Yine bana doğru eğildi, dirseğini masaya dayadı, bakışlarını benimkilere kilitledi. "Bunu söyleyeceğini beklemiyordum."

"Ne dememi bekliyordun?"

"Plajlar. Kokteyller. Sıcak bir yer."

Gülümsüyorum. "Hayır. Sıcak havayı sevmem."

"Ben severim," diyor yumuşak bir sesle, gözleri bir anlığına dudaklarıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime bakıyor.

Kalbim bir an durur. Ellerimi meşgul etmek için bardağıma uzanıp bir yudum daha alırım.

"Peki, aslında ne tür kitaplar okuyorsun?" diye soruyor, sesinde alaycı bir ton var.

"Bilgin olsun, Viking tarihi kurgu kitapları okumadım.

Viking romantizm romanlarını

saymazsan tabii." O sırtıyor. "Öyle bir şey mi var?"

"Elbette var. Her şey için bir romantizm kitabı var: uzaylılar, canavarlar, iblisler, sapıklar, İskoçyalılar, doktorlar, mafya patronları." Utanmadan omuz silkiyorum. "Hepsini okurum. Kitabın mutlu sonla biteceğinden emin olmayı seviyorum. Gerçek hayatta yeterince boktan durum ve belirsizlik var; kurgularımın bir kaçış olması hoşuma gidiyor. Ortada işler çok karışabilir, ama sonunda her zaman yoluna girer."

Bir an sessiz kalır, sadece bana bakar. Bu... rahatsız edici. Neredeyse samimi bir his, ve karnımın derinliklerinde bir arzu dalgası yükseliyor.

Bar artık neredeyse boş, köşede kitap okuyan bir adam ve yumuşak bir indie çalma listesinin ritmine uyarak masaları silen bir garson dışında. Işıklar loş, masamızdaki mumlar onun güçlü yüz hatlarına sıcak bir ışık saçıyor.

Hafifçe homurdanarak bana doğru eğiliyor. "Sen de müstehcen sahneler için mi okuyorsun?"

Sesindeki alaycı ton, içimdeki bir şeyi sıkılaştırıyor. Genelde bu kadar cüretkar değilimdir, ama bu seferlik, riske girmek istemiyorum.

Masanın altına uzanıp elimi onun uyluğuna koyuyorum, avucumun altında kaslarının hareketini hissedecek kadar uzun süre orada tutuyorum. Şaka yapmasını, kurnaz bir cümle ile karşılık vermesini bekliyorum, ama o bunun yerine hareketsiz kalıyor, sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi gözlerini benimkilere sabitliyor.

Biraz utanarak elimi çekmeye başlıyorum, ama sonra elinin benimkini kapattığını ve orada tuttuğunu hissediyorum.

"Bu da çekiciliğinin bir parçası," diye itiraf ediyorum.

"Tam olarak neyi sevdiğini bilmek istiyorum," diye mırıldanıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve ben sertçe yutkunuyorum.

"Kahramanın kahraman için savaştığı kitapları seviyorum. Sahiplenici ve biraz tehlikeli, ama ona karşı nazik olduğu kitapları. Kendini tutamadığı için kontrolünü kaybettiği kitapları." Bunu itiraf ettiğime inanmıyorum, ama sanki içkime bir tür doğruluk serumu katmış gibi, kendimi tutamıyorum. "Kahramanın, kadınına kimse zarar vermesin diye dünyayı yakıp yıkacak kadar takıntılı olmasını seviyorum." Bakışları eriyip gidiyor ve kendimi "Kadınlarda neyi çekici buluyorsun?" diye sorarken buluyorum.

"Her şeyden önce zeka. Bana meydan okuyacak, başkalarını yıkacak zorluklardan sağ çıkmış biri." Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde gezindi, kolumdan aşağıya titreme yayıldı. "Her şeye rağmen mutlu sonlara hâlâ inanan biri."

"Bu... çok spesifik."

"Ne istediğimi biliyorum." Sesi alçaldı. "Peki ya sen?"

Konuyu saptırmam gerekirdi, ama alkol ve çekim dilimi gevşetmişti. "Bana güven hissettirecek kadar güçlü biri. Kontrolü ele alan biri, böylece ben zevkimden başka hiçbir şey düşünmek zorunda kalmayayım."

İstediğimden daha cüretkar olan bu sözler aramızda asılı kalır. Göz bebekleri parıldar, karanlık ve açgözlüdür.

"Sen tehlikelisin," diye fısıldadım, bu kadar çok şey açığa vurduğuma şaşırmıştım.

"Sadece sen öyle olmamı istersen, Lily."

Tanrı yardımcım olsun, istiyorum.

İşte bu, geri dönüşü olmayan nokta. Gidebilirim, yalnız daireme geri dönebilir ve bütün gece pişmanlığın beni kemirmesine izin verebilirim, ama istemiyorum. Bunu istiyorum.

"Dairem buradan on dakika uzaklıkta."

Gülümsemesi kaybolur, yerine karanlık ve yoğun bir ifade gelir. "Emin misin?"

Gözlerimiz bir anlığına birbirine kilitlenir, etrafımızdaki her şey kaybolur.

"Eminim. Ama bu sadece bir gecelik olabilir. Hayatım daha fazlası için çok karmaşık."

Masadan uzanır, çeneme tüy kadar hafif bir dokunuşla. "O zaman her saniyenin değerini bilelim."

BÖLÜM DOKUZ

UMUT

Kapıma vardığımız anda, onun varlığını etrafımda hissediyorum.

Cebimden anahtarlarımı çıkarmaya fırsat bulamadan, elleri belime dolanır, beni döndürür ve vücudunu sertçe bastırarak beni kapıya yaslar. Eğilir ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla kaplar.

Ağzı viski ve hafif bir nane tadı var. Vücudu bana sıkıca yapışıyor, ısısı giysilerimden sızıyor, beni kapıya sıkıştırırken kasları hareket ediyor. Beni daha derin öpüyor, dili dilime sürtünüyor, ciğerlerimdeki nefesi alıyor.

Her bir santimi sağlam, iri, ezici ve sakallarının sert sürtünmesi beni titretirken, karnımın derinliklerinde bir ısı yayılıyor. Düşünmeden ona doğru eğiliyorum, daha fazlasını istiyor, her yerimde hissettiğim o his yüzünden başım dönüyor.

Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Ama aynı zamanda, koridorumda durduğumuzun ve her an herhangi birinin evinden çıkabileceğinin de acı bir şekilde farkındayım.

Bir nefesle birbirimizden ayrılıyor ve anahtarları elime alırken titriyorum. "Bekle," diyorum nefes nefese. Anahtarı kilide zar zor sokabiliyorum; o kadar çok titriyorum ki.

Lukas hemen arkamda, vücudu sıcak, ben uğraşırken nefesinin buğusu boynuma değiyor. "İzin ver yardım edeyim."

Cevap beklemeden anahtarı benden alıyor ve ellerini benden çok daha sabit tutarak ustaca kapıyı açıyor. "Güvenlik sistemi

güvenlik sistemi," diyor, Ring kamerasına bakarak. Omuz silkiyorum. "Burası tehlikeli bir mahalle. Tedbirli olmakta fayda var."

Kapı açılıyor ve göğsümde küçük bir şüphe titremesi dalgalanıyor. İşte bu başarılı, şık giyimli adam, ikinci el mobilyalarla ve kaloriferin yanında kuruyan giysilerle dolu daracık alanıma adım atıyor. Ama utanç duygusunun ötesinde, bir yıldır beni rahatsız eden, kimseye güvenmememi, gardımı düşürmememi fısıldayan bir ses var.

Siktir et. O sesi dinlemekten bıktım. Şu anda, canlı hissetmek, arzulandığını hissetmek isteyen tarafımı dinliyorum.

Ona etrafa bakma ya da rahat etme şansı vermiyorum. Bunun yerine, paltosunun yakasını tutup onu içeri çekiyorum. Bana izin veriyor; belki de bu kadar hevesli olmam onu eğlendiriyor, ama umurumda değil. Kapı kapanır kapanmaz, onu kapıya doğru itiyorum ve parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum.

Derin ve aç bir inilti çıkarır, kocaman elleri belimi kolayca kavrar. Bir anda bizi ters çevirir ve şimdi kapıya yapışmış durumdayım, vücudu beni sarmalıyor, ısı yayıyor.

Titriyorum. Ağzı yine benimkine iniyor, açgözlü ve ateşli, sanki doyamıyormuş gibi beni yutuyor.

Ellerim ceketinin altına kayıyor, göğsündeki sert kasların üzerinde süzülüyor. Tanrım, ciddi bir egzersiz rutini olmalı. İstersen beni ikiye bölebilir ve bu düşünce beni daha da titretir.

Nefes nefese, öpüşmeyi kesip, ona bakacak kadar geri çekiliyorum

"Seni görmem lazım," diye fısıldıyorum. "Hepsini."

Gözleri gözleri karardı, ve yüzü bakıyor bana bana
sanki sanki lezzetli

bir şeyim

Dizlerim kanepeye çarpana kadar beni geriye doğru yönlendiriyor ve ben de yerime yerleşiyorum.

Ceketini omuzlarından sıyrıyor, sonra da süveterini başından çıkarıyor. Tişörtünü kaldırırken bana bakmamı istiyor. Vücudu bir sporcu gibi. Her kas çizgisi keskin bir şekilde belirgin, derin izler kot pantolonunun bel kısmına kadar uzanıyor.

Ama beni donduran şey yara izleri. Vücudunun her yerinde varlar. Bazıları temiz ve ince, bazıları ise pürüzlü ve acımasız, güçlü omuzlarından yanlarına doğru uzanıyor. Siyah mürekkep gövdesini sarmış: kalbinin altında hırlayan bir canavar, pazısında bir hançer ve kaburgaları boyunca dağılmış küçük, karanlık yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı.

Cildimin altında sinirlerim karıncalanıyor. Bu bir yazarın vücudu değil. Bunlar şiddet ve hayatta kalmanın izleri.

Yutkunuyorum. Yatağıma kimi davet ediyorum ben?

Onları incelediğimi görünce, yüzünde bir anlık bir kırılma beliriyor. “Zor bir hayat yaşadım,” diyor sessizce. “Ailem öldükten sonra pek fazla seçeneğim yoktu. Uzun bir süre, hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım.”

Göğsüm hassas bir duyguyla sıkışıyor. “Üzgünüm,” diye fısıldıyorum. Bana daha fazlasını anlatmasına gerek yok. Hayatta kalmanın ne demek olduğunu bilen biri varsa, o da benim. Ama o hayatını tamamen değiştirmiş. Belki bir gün ben de bunu başarabilirim.

O botlarını çıkarırken ve kot pantolonunun düğmelerini açıp biraz gösterişli bir hareketle indirirken, bacaklarım içgüdüsel olarak birbirine yapışıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, sinirlerim ve heyecanım güçlü bir kokteyl gibi birbirine karışıyor.

"Kendine dokun," diyor. Nefesim kesiliyor. "Ne?"

Bakışları karardı, ağzının köşesi şeytani bir vaatle yukarı kalktı. “Ben soyunurken. Sana ne yaptığımı görmek istiyorum.”

Bu oyunu nasıl oynayacağımı bilemediğim için tereddüt ediyorum, ama gözlerindeki açlık hayır dememi imkansız kılıyor. Ellerim eteğimin kenarına kayıyor. Uyluklarımı ayırıp külotumun önünü okşuyorum. Onun için çoktan ıslanmış durumdayım. Sürtünmeyi hissettiğimde başım geriye yatıyor, içimde bir ağrı oluşuyor. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım, yumuşakça inliyorum.

O külotunu bacaklarından aşağı kaydırırken, ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır.

O devasa bir adam, hem de *her anlamda*. Göğsündeki keskin hatlar, uyluklarındaki heykel gibi kaslar ve kalın, ağır, karnına doğru kıvrılan penisi.

Avucunu penisine doluyor, yavaşça okşuyor ve endişe ile tahrik duygusu içimde karışıyor. Bu benim rahatlık alanımın çok dışında bir şey ama kendimi bu kadar vahşi ve özgür hissetmemi seviyorum.

"Bunu nasıl sığdıracağım?" Sözler, durduramadan ağzımdan dökülüyor.

Ağzının köşesinde günahkar bir gülümseme belirir. "Önce amını yalayacağım, acele etmeden, seni gerçekten tadını çıkaracağım, parmaklarımla seni genişleteceğim. Yüzüme şiddetle boşaldıktan ve son damlasına kadar yaladıktan sonra," sesi arzuyla doludur, "amının içine gireceğim, yavaşça, dikkatlice seni genişleteceğim. Ve sen benim için güzelce gevşediğinde, seni deli gibi sikeceğim."

Sözleri kalp atışlarımı hızlandırdı.

Önümde diz çöküyor ve göz teması kurmaya devam ederek ayakkabılarımı çıkarıyor. Sonra ellerini eteğimin altına kaydırıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı sıyrıyor.

Ellerini omuzlarıma hafifçe bastırarak beni kanepeye doğru yönlendiriyor. Elleri bacaklarımla ayırıyor ve bir an için, kendimi utangaç hissederek içgüdüsel olarak direniyorum.

"Utangaç olmana gerek yok," diye mırıldanır, beni tekrar açılmam için ikna eder.

Bu sefer bacaklarımla genişçe açmasına izin veriyorum. Uyluklarımla açık tutuyor, serin hava kıvrımlarımın üzerinden geçerken gözleri neredeyse siyah oluyor. Islanıyorum ve onun bunu gördüğünü biliyorum. Hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim, ya da bu kadar tahrik olmamıştım.

"Sen çok mükemmelsin, Lily."

Aç bir adam gibi beni yalıyor. Güçlü bir koluyla beni yere bastırıyor, dilini tekrar tekrar yarıklarımın arasında gezdiriyor. Başım kanepeye düşüyor, parmaklarım tutunacak bir yer arıyor.

Sonra dudaklarını klitorisimin etrafına kapatıyor ve sertçe emiyor. Nefes nefeseyim, kalçalarım ağzına doğru sallanıyor, şimdiden boşalmak için can atıyorum.

Bu, Lukas'tan beklediğim hiçbir şeye benzemiyor; çılgın ve yoğun. Kelimeleri zar zor telaffuz edebiliyorum; dudaklarımdan sadece çaresiz inlemeler ve kesik kesik iniltiler dökülüyor.

O da karşılık olarak homurdanıyor, kalın parmağını içime kaydırırken titreşim başımı döndürüyor. Yavaş ve derin, parmağı mükemmel bir şekilde kıvrılıyor ve gözlerimi geriye yuvarlatıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, parmağının derine dalışını izleyebilmek için geri çekiliyor. "O kadar küçüksün ki."

"Lütfen," diye inliyorum, daha fazlasını istiyorum. Ağzı klitorisimde acımasızca kalırken, bir parmak daha ilk parmağa katılıyor, içimde geriliyor ve makas gibi hareket ediyor.

"Biliyorum, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Ama benim için hazır olmalısın.

Çok darsın ve her santimini almanı istiyorum."

Ağzının sıcaklığı, beni yutarken çıkardığı müstehcen sesler ve acımasız baskı, kontrolümü paramparça ediyor. Çığlık atıyorum, sırtım kavisleniyor ve elim onun saçlarına dolanıyor, zevk içimden fışkırırken kendimi tutunacak bir şey arıyorum.

Dilini düzleştirip yarıklarım boyunca yukarı doğru sürüyor, uyluklarım titreyene ve ben tamamen bitkin düşene kadar durmuyor.

Sonunda başımı kaldırmayı başardığımda, o çoktan ayağa kalkmış, elini sikine dolamış durumda. Göğsü inip kalkıyor ve gözlerindeki bakış vahşi.

"Artık benim için hazırsın," diye homurdanıyor. "Bunu istediğini söyle."

Sadece başımı sallayabiliyorum, zar zor, "Tanrım, evet, lütfen. Sana ihtiyacım var."

Bir prezervatifi yırtarak açıyor ve emin ellerle penisinin üzerine geçiriyor. Sonra beni yakalıyor, kanepenin koluna doğru çeviriyor, böylece kığım yukarı kalkıyor, vücudum açılıyor ve onu arzuluyor.

"Bu mükemmel. Seni beni tamamen içine alırken izleyebileceğim," diye mırıldanıyor, avucunu sahiplenici bir şekilde kığımın üzerinde gezdirip, başparmaklarıyla kalçalarımı iyice ayırıyor.

Ona bir bakış atıyorum, boğazımı yutkunuyorum. Üzerimde kule gibi duruyor, kaslar, dövmele ve yara izleriyle. Lukas, eve getirdiğimi sandığım nazik devle hiç alakası yok. O bir çelişki, acımasız ve güzel, ama bana tapınıldığımı ve hayatta olduğumu hissettiriyor.

Lukas iki parmağını ıslak kıvrımlarımın arasına derinlemesine sokar ve onları kullanarak penisini kaplar. Sonra yavaşça içeri girer, penisi beni dikkatli ve kalın santimetrelerle gerer. Yanma hissi gerçektir, ama zevk de öyle. İçerideki yavaş dalgalanması beni nefes nefese bırakır ve kanepeye tutunurum.

"Şu haline bak, beni bir kraliçe gibi alıyorsun," diyor, hem saygılı hem de müstehcen bir sesle. "Çok iyi gidiyorsun, Lily."

Benim onun için çok küçük olduğum, ve dürüst olacaksak muhtemelen çok genç olduğum iması, içimde yasak bir heyecan dalgası yaratıyor.

Sonunda tamamen içime girene kadar yavaşça içimde hareket ediyor, vücutlarımız birbirine kenetleniyor.

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Sanki sikimi saran cennetin ta kendisi gibisin."

O hareket etmeye başladığında, tırnaklarımı kanepeye batırarak inliyorum. İlk başta yavaşça, kalçalarını sallayarak, neredeyse tamamen dışarı çıkıp sonra tekrar derine kayıyor. Vücudum ona uyum sağlamaya çalışırken, avucunu sırtımda aşağı doğru gezdiriyor, beni yere bağlayan bir dokunuş.

"Lukas..." Titreyerek söylüyorum. "Daha fazlasını istiyorum. Kendini tutmana gerek yok."

Öne eğilir, omzuma bir öpücük kondurur. "Pozisyon değiştirmeye ne dersin, sonra istediğini veririm?"

Beni kucaklayarak, aramızdaki bağı hiç koparmadan kanepeye yatırıyor. Peşimden geliyor, ağırlığı üzerime çöküyor, uyluklarımı genişçe açıyor ve bu sefer daha da derine giriyor.

Birkaç santim geri çekiliyor, sonra tekrar ileri atılıyor. Her yavaş itişte vücudum titriyor, tırnaklarım sırtındaki kaslara batıyor. Deneyimsizliğime rağmen, bunun sıradan bir seks gibi hissettirmediğini biliyorum. Çok yoğun ve her şeyi tüketen bir şey.

"Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirdiğini sanmıyorum," diye fısıldıyorum.

Uyluklarımın arkasını kavırıyor ve bacağıma omzuna atıyor. Yeni açılan inanılmaz derecede derin hissettiriyor ve her sinir ucum alevlenirken çığlık atıyorum.

"Sıkı tutun, bebeğim. Çünkü seni diğer tüm erkekler için mahvedeceğim."

Siktir. Ona bunu çoktan yaptığını söylemekten nefret ediyorum.

Her bir itışı kontrollü ama vahşi, sanki beni parçalamamaya çalışıyormuş gibi. İnemelerim çaresiz çığlıklara dönüşüyor, kalçalarım onunla birlikte hareket ediyor. Sonra parmakları aramıza kayıyor, klitorisimde hızlı

ve acımasızca daireler çizerek, gözlerimin önünde kıvılcımlar çıkıyor.

"Benim için boşal," diye homurdanıyor Lukas, bakışlarıyla beni sabitliyor.

Eğiliyor, dişleri bir meme ucumu sıyrıyor ve ben pes ediyorum. Orgazmım içimi parçalıyor, çığlığım beni bitkin bırakıyor. İç duvarlarım onu sıkıca kavırıyor ve o küfrediyor, vahşi bir iniltiyle prezervatifin içine boşalıyor.

"Lanet olsun, Lily." Adımı bir dua gibi söylüyor.

Hareketsiz kalıyoruz, birbirimize sarılıyoruz, dünya bu tek, mükemmel ana daralıyor.

Sonunda, o aşağıya çöküyor, tüm ağırlığı üzerime biniyor, nefesinin sıcaklığı boynuma değiyor. "Sana doyamayacağım galiba."

Ben de. Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla korkutuyor. Çünkü elimizde olan tek şey bu tek gece. Olabileceğimiz tek şey bu.

BÖLÜM ON

PAVEL

SAAT karanlıkta kırmızı renkte parlıyor, saatin neredeyse sabah üç olduğunu bana hatırlatıyor.

Yirmi dakikadır uyanığım, Hope'un düzenli nefes alışını dinliyor, koluma yaslanmış göğsünün hafifçe inip kalkışını hissediyorum. Bana sarılmış, saçları koyu dalgalar halinde yastığın üzerine dökülmüş.

İzleyici, yatağın altındaki küçük siyah bir kutuda duruyor. Pirinç tanesi kadar küçük, fark edilmeden derinin altına yerleştirilmek üzere tasarlanmış minik bir cihaz. Tek yapmam gereken, o uyurken onu enjekte etmek; böylece Syndicate, hayatının geri kalanı boyunca onun yerini bilecek.

Bunu çoktan yapmalıydım, yorgun ve doymuş bir şekilde uykuya daldığı anda görevi tamamlamalıydım. Bunun yerine, burada yatıp yanımda nasıl hissettirdiğini, uykusunda bile çıkardığı yumuşak sesleri ezberliyorum, çünkü ona bu kadar yakın olacağım son an bu olacak.

Umut bana sırtını dönüyor ve boğazından küçük bir inilti kaçıyor. Vücudu geriliyor, parmakları çarşafı sıkıca tutunuyor. Bilinci kapalı olsa bile huzur bulamıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, o kadar sessiz ki neredeyse duymayacaktım.

"Lütfen yapma..."

İçimde koruyucu bir içgüdü uyanıyor. Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum, bir elimle saçlarını okşarken kulağına fısıldıyorum, "Hey. Güvendesin. Bu sadece bir rüya."

Nefesini tutarak birden uyanıyor, gözlerini açmadan önce tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

"Üzgünüm," diyor nefes nefese, tekrar kollarımın arasına gevşeyerek. "Seni uyandırdım mı?"

"Zaten uyanıktım." Yüzündeki saçları geriye doğru itiyorum. "Kötü bir rüya mı gördün?"

Uzun bir süre sessiz kalır ve minyon vücudundan yayılan gerginliği hissedebilirim. "Sadece... geçmişimden bazı şeyler. Gecenin karanlığında yeniden su yüzüne çıkmayı seven berbat şeyler."

Göğsümdeki suçluluk duygusu büyür ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparım. "Sık sık olur mu? Kabuslar?"

"İstediğimden daha sık." Kahkahası boş. "Bazen uyumakta zorlanıyorum. Beynim kapanmıyor, anlıyor musun?"

Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum, geçmişin bilinçaltına nasıl yerleşip bir türlü bırakmadığını.

"Sana bir şeyler getireyim mi? Yiyecek, içecek?"

"Hayır." Bana dönüyor, gözleri yüzümü tarıyor. "Beni bir süre kucaklayabilir misin?"

Bu basit istek beni neredeyse mahveder. Benden teselli isteyen son kişi Kamilla'ydı. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve doğrusu, Hope'u da çoktan hayal kırıklığına uğrattım. Ama ona bu anı hala verebilirim.

Sessizce yan yana uzanıyoruz, o parmaklarıyla göğsümde rastgele desenler çiziyor, ben ise bu anı hafızama kazımaya çalışıyorum.

Sonunda sessizliği o bozdu. "İsveç'teki hayatın nasıl?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Konuyu saptırmam gerekirdi, ama karanlığın bir yanı dürüst olmayı kolaylaştırıyordu.

"Yalnız," diye itiraf ediyorum. "Genelde düşünmek istediğimden daha fazla."

Detaylar yalan olsa da bu doğru. Moskova'daki hayatım zorunlu olarak izole. Kimseye güvenmiyorum, kimseye bağımlı değilim ve kardeşlerim dışında kimseyi kendime yakınlaştırmıyorum. Ama burada, onun sıcaklığı bana dokunurken, o varoluş boş geliyor.

"Arkadaşların olmalı? Ailen?"

"Arkadaşlar, evet. Bir nevi." Roman ve Maxim daha çok kardeş gibiler, ama çok fazla şey açığa vurmadan bunu açıklayamam. "İşim beni meşgul ediyor."

"Bundan daha fazlasını istemiyor musun? Eve döndüğünde seni bekleyen biri?"

"Yaşam tarzım başka bir şeye pek yer bırakmıyor. Evlilik, çocuklar, tüm o ev hayatı hayalleri... benim gibi birine

yok.”

“Bence çocuk sahibi olmak... güzel olurdu.” Sesinde hüzünlü bir ton vardı.

“Ben baba olacak bir adam değilim. Bazı insanlar o tür bir sorumluluğa uygun değildir.”

Kamilla’nın görüntüleri zihnimde canlanıyor: kahkahası, bana olan tam güveni, onu korumakta ne kadar başarısız olduğum.

“Buna inanmıyorum.”

“Peki ya sen?” Konuyu değiştirmek için soruyorum. “Sen ne istiyorsun?”

“Bir gün çocuk sahibi olmayı çok isterim. Doğru kişiyi bulursam, hayatım daha istikrarlı olursa...” Sesi kesiliyor, tavana bakıyor. “Ama şu anda bu pek gerçekçi değil. Kendini zar zor ayakta tutarken bir aile kurmayı planlamak zor.”

Midemde bir düğüm oluşuyor. Çocuklar ve normal bir hayat istiyor. Bunlar, onun asla sahip olamayacağından emin olduğum şeyler.

“Daha iyisini hak ediyorsun,” diyorum ve bunu onun tahmin edebileceğinden çok daha içten söylüyorum.

“Belki. Ama her zaman hak ettiğimizi elde edemeyiz, değil mi?”

Hayır, alamayız. Alabilseydik, onun hâlâ babası, eski hayatı ve güvenlik duygusu olurdu. Ve ben de kız kardeşimi geri kazanmış olurum.

Hope bana daha da yaklaşır, nefesinin sıcaklığı boğazımı okşar. “Bara geldiğine sevindim. Bu geceyi birlikte geçirebildiğimize.”

“Ben de.”

Ne kadar süre uyuduğumuzu bilmiyorum, ama uykuyla uyanıklık arasındaki o puslu alanda hâlâ sıkışıp kaldığım kadar uzun bir süre. Çıplak kalçalarının sikime bastırdığını hissediyorum ve niyetinden hiç şüphe yok.

Anında sertleşiyorum. Elim göğsüne kayıyor, avuçlayıp hafifçe sıkıyorum. O iç çekiyor, kalçalarını bana doğru kaldırıyor ve ben de boğuk bir homurtuyla cevap verip boynuna burnumu sürtüyorum. Tamamen uyanık olduğundan emin değilim — ben de emin değilim — ama vücudum ne istediğini tam olarak biliyor. Parmaklarım bacaklarının arasına kayınca, onu ıslak ve bana hazır buluyorum.

Klitorisini yavaş, tembel daireler çizerek okşuyorum. O kıvranıyor ve ben kendimi hizalayıp, penisimin başını girişine bastırıyorum. Tek bir

acımasız bir hamlede, onun sıcaklığına dalıyorum, vücudunun gerginleştğini hissediyorum, sonra etrafımda eriyip gidiyor.

Onu sahiplenme, üzerinde iz bırakma ihtiyacına kapılıp, parmaklarımla meme ucunu yuvarlarken ve ona daha derine girerken, o nefesini tutuyor. Önümüzdeki hafta attığı her adımda beni hissetmesini istiyorum.

Nefesi kesik kesik oluyor, her vuruşta vücudu geriliyor. Boynunu öpüyorum ve dişlerimle tenini okşuyorum, morluk bırakacak kadar sert emiyorum.

Kısa süre sonra amı etrafımda sıkışıyor ve sessiz bir titremeye orgazm oluyor. Ben de hemen ardından, zevk dalgaları içimi kaplarken orgazm oluyorum.

Bir süre, birbirine dolanmış, kalpleri çarpan, uykunun bizi içine çektiği ikimizden başka hiçbir şey yok. Dudaklarımı omzuna bastırıp onu sıkıca sarıyorum, bu son çalıntı anı hafızama kazıyorum.

Sabah ışığı, bir davetsiz misafir gibi perdenin aralıklarından sızıyor. Hope göğsüme yaslanmış, nefesinin sıcaklığı köprücük kemiğime geliyor. O inanılmaz derecede küçük, her yeri yumuşak kıvrımlarla dolu, ben ise sert hatlar ve yara izleriyle.

Oda bizim kokumuzla dolu: ten, ter ve karanlıkta paylaştığımız her şey. Göğsünün inip kalkışını izlerken soluk ışık omzuna süzülüyor. Bana güveniyor, benim hak etmediğim türden bir güven.

Çünkü şimdi söz verdiğim şeyi yapma zamanı geldi.

Yavaşça hareket ederek, elimi yatağın altına sokup daha önce oraya sakladığım siyah çantayı çıkarıyorum. Şiringada, tuzlu su çözeltisi içinde asılı duran polimer kaplı bir izleme cihazı var ve kaybolmam için bana zaman kazandıracak kadar sakinleştirici var.

Battaniyeyi hafifçe kaldırıyorum ve omuz kemiğinin altındaki enjeksiyon bölgesini buluyorum. Başparmağımla iğnenin gireceği yeri işaretliyorum.

Nefes alıp kendimi hazırlıyorum.

İzleyici, kalıcı bir tasma gibidir. Bunu yaparsam, Sendika onu her zaman bulabilecek, her zaman ona ulaşabilecektir. Maxim ve Roman'a hayatımı emanet ederim, ama bunu yapmak Hope'u asla gerçek anlamda özgür olamayacağı bir geleceğe mahkum eder.

Dün gece, bir gün çocuk sahibi olmak istediğinden, daha iyi bir gelecek kurmaktan bahsetti. Asla ortadan kaybolamazsa imkansız olan hayaller.

Kararsızlıkla boğuşurken, onu uyandırmamak için hareket etmemeye dikkat ederek, çenemi sıkıp tavana bakıyorum.

Kardeşlerime ihanet etme düşüncesi içimi kemiriyor. Eğer Hope bir şekilde hepimizin korktuğu tehdit haline gelirse, onların kanı benim ellerime bulaşacak.

Ama onun içinde böyle bir şey olduğuna inanmıyorum. O barış ve sadelik istiyor. Güç ya da şiddetle hiçbir ilgisi olmayan sıradan bir hayat.

Benden neredeyse yirmi yaş küçük ve önünde koca bir hayat var. Ölümcül bir bratva'nın peşinde olmadığı, yepyeni bir başlangıcı hak ediyor.

Şırıngayı çantaya geri koyup yatağın altına itiyorum ve ona son bir kez daha bakıyorum.

Şimdi zor kısım geliyor: uzaklaşmak ve bir daha asla geriye bakmamak.

BÖLÜM ON BİR

UMUT

“TEST SONUÇLARINIZ ELİMDE,” diye söze başlayan doktorun yüzünde nazik bir gülümseme vardı. “Grip değilsiniz. Hamilesiniz Bayan Ashford.”

Kağıtlarla kaplı muayene masasında otururken, paltomu hâlâ kucağımda tutarak ona bakıyorum. Yanlış duyduğuma emin olarak başımı sallıyorum.

Bu randevusuz muayene kliniğine, ne kadar uyusam da geçmeyen yorgunluk, rastgele gelen mide bulantısı ve kafatasım yarılacakmış gibi hissettiren baş ağrıları nedeniyle gelmiştim. Şu nedenle değil...

Hamile mi?

“Sanırım bir yanlışlık var,” diye kekeledim. “Bu doğru olamaz.”

“Hem idrar hem de kan tahliliyle doğrulandı,” diye sabırla açıklıyor. “Bunun beklenmedik bir haber olabileceğini anlıyorum.”

Ellerim kucağımda birbirine dolanırken terlemeye başladı. “Ama dikkatliydik. Numuneleri karıştırmadığınızdan emin misiniz?”

Bunun neden olası olmadığını açıklarken bana anlayışla bakıyor. Sesini alçaltıyor, ben de hafızamı altı hafta önceki o mükemmel geceye geri sarıyorum. Lukas ve ben prezervatif kullanmıştık. Hem de bolca. Kanıtı ertesi gün çöp sepetimdeydi.

Ama...

Nefesim kesiliyor.

Gecenin ortasında, ona yaslanmış halde uyandım. Yarı uykuluydum, o yüzden anılarım bulanık. O bana uzandı, ya da ben ona uzandım—emin değilim. Ama birlikte boşaldık ve vücutlarımız senkronize hareket etti.

Aman Tanrım.

Yüzümü iki elimle kapattım, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum. Bunun her şeyi nasıl değiştirdiğini. Sanki kendimin dışında süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Sanki bunların hiçbirisi gerçek değilmiş gibi.

"Bunun sindirilmesi zor bir durum olduğunu anlıyorum," diyor doktor nazikçe. "Bir bardak su veya meyve suyu ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, bir an yalnız kalabileceğim için minnettarım.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

Ertesi sabah uyandığımda, o gitmişti. Geride bıraktığı tek şey, mutfak masamda, bana bu inanılmaz gece için teşekkür eden tatlı bir nottu. Telefon numarası yoktu. E-posta adresi yoktu. Onunla iletişime geçmenin hiçbir yolu yoktu.

O benim tek gecelik kuralıma uymuştu ve ben minnettar olmam gerekirken, bunun yerine kendimi boş ve yalnız hissettim. O, işlerin farklı olmasını ne kadar çaresizce istediğimi fark etmemi sağladı. Onun gibi biriyle gerçekten birlikte olabileceğim normal bir hayatı.

Doktor, küçük bir plastik bardak ve bir broşürle geri döner ve bunları yanıma koyar. "Bugün karar vermek zorunda değilsiniz, ama bu tüm seçeneklerinizi özetliyor. Eğer babası hala görüştüğünüz biri ise, onunla konuşmak yardımcı olabilir."

Ona teşekkür edip bardağı elinden alıyorum, takip randevusu, vitaminler ve beslenme değişiklikleri hakkında konuşurken onu dinlemeye çalışıyorum, ama sesi, "hamile" kelimesini duyduğumdan beri kafamda biriken o beyaz gürültüye karışıyor.

Kısa bir süre sonra, klinikten çıkıp sokaklarda amaçsızca dolaşıyorum. Soğuk, paltomu delip geçiyor ama ben bunu neredeyse hissetmiyorum. Etrafımdaki şehir seslerini zar zor algılıyorum: trafik, sesler, benim dünyam altüst olduktan sonra devam eden hayat.

Hayatımda bir bebeğe yer yok. Her kuruşu sayarak ve ikinci el kıyafetler giyerek, ay sonunu zar zor getiriyorum. Yatağımın altında, her an kaçmaya hazır bir acil durum çantam var. Nasıl bir çocuğu bu dünyaya getirebilirim?

Acımasız bir ironi ki, ben hep anne olmak istemişimdir. Kendimi hep yatmadan önce masal okurken, sıyrılmış dizleri öperken ve benimkilerin hiç olamadığı türden bir ebeveyn olarak hayal ederdim.

Kendimi küçük bir parkta bulduğumda, elimde hala broşür tutarken, yıpranmış bir bankın üzerine çöküyorum.

"Tüm seçenekleriniz," demişti doktor. Sanki benim gibi birinin seçenekleri varmış gibi.

Neden telefonumu çıkarıp arama çubuğuna "Lukas Viklund" yazdığımı bilmiyorum. O gittiğinden beri onu bir kez bile Google'da aramadım. Aramak istedim ama direndim. Zaten onu çok fazla düşünüyorum. O dijital tavşan deliğine girmek, hayatıma devam etmemi daha da zorlaştıracaktır.

Yine de arama çubuğuna enter tuşuna basıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Sadece bir sonuç çıkıyor. Daha önce bulduğum aynı yazar sitesi. Üzerinde kasvetli bir Viking çizimi ve okuyamadığım İsveççe bir metin bulunan koyu renkli bir başlık var. Bunun yerine, bir iletişim formu gibi görünen şeyi bulana kadar tıklamaya devam ediyorum.

Bir an için, ona ulaşip onun bebeğine hamile olduğumu söylediğimi hayal ediyorum. Çılgınca, ama bilmeye hakkı var, değil mi? Kendimi durduramadan, imkansız bir fantezinin içinde kayboluyorum.

Bizi bir aile olarak hayal ediyorum, tembel Pazar sabahlarını birlikte geçiriyoruz, Lukas kahve yaparken bebeğimiz mama sandalyesinde mırıldanıyor. Onun, Viking ataları hakkında yatmadan önce hikayeler okuduğunu ve memleketine yaptığımız ziyaretlerde kardan adamlar yaptığını hayal ediyorum. Bebeğimize, annem öldürüldükten sonra benim kaybettiğim türden istikrarlı, sevgi dolu bir çocukluk yaşatmayı. En büyük endişemizin, bir sonraki doğum günümüzü görebilecek miyiz değil, üniversite için yeterince para biriktirebiliyor muyuz olduğu bir hayat.

Hayalim, geldiği kadar çabuk kayboluyor, birini sevmenin onu tehlikeye atmak anlamına geldiği soğuk gerçeği tarafından bir kenara itiliyor.

Belki mirasım elime geçtiğinde hayat farklı olacak. İki yüz milyon güvenlik ve emniyet satın alabilir, ama sevgiyi satın alamaz.

Bu düşünce içimdeki bir şeyi kırıyor. Hıçkırıklara boğuluyorum, keder içimden fışkırıyor, kırılan kalbimin sesini susturmaya çalışırken iki elimi ağzıma bastırıyorum, tüm vücudum titriyor.

Midem bulanıyor. Bar, bayat bira ve kızartma yağı kokuyor ve yemin ederim ki ayaklarım hiç bu kadar ağır hissetmemişti. Bu gece her şey daha zor geliyor; bira doldurmak ve masaları silmek gibi basit işler bile, kalan azıcık enerjimi tüketiyor.

Bir an bara yaslanıp buz gibi suyu yudumlarken, Chloe yanımda beliriyor.

"İyi misin?" diye soruyor bu vardiyada üçüncü kez, beni incelerken yüzünde endişe çizgileri beliriyor. "Hâlâ kötü görünüyorsun, Lily. Doktor grip hakkında ne dedi?"

Gülümsemeye çalışıyorum. "İyileşmesinin normalden uzun sürdüğünü söyledi. Dinlenmem gerekiyor ama pek dinlenemiyorum."

Chloe başını salladı, alnında kırıksıklıklar belirdi. "Haftalardır kendinden geçmiş gibisin, bebeğim. Belki de ailenizi aramanın zamanı gelmiştir. Sana yardım etmeyeceklerini söylediğini biliyorum, ama bu senin sağlığın. Seni geri çevirmeleri imkansız."

Göğsümde suçluluk duygusu kıvrılırken kolunu sıkıyorum. İyi niyetli ve onu bunun için seviyorum, ama bu sadece yalanlarımı daha ağır hissettiriyor. Çünkü arayacak bir ailem yok, hiç kimse yok. "Bunu düşüneneğim," diye onu temin ediyorum.

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri geçen iki hafta, endişe, uykusuz geceler ve mide bulantılı sabahlarla dolu bir sis bulutu gibiydi. Uyanık yatıyorum, kararsızlık içimi kemiriyor.

Bu hamilelik planımın bir parçası değildi, ama onu doğurma konusundaki şiddetli arzum beni şaşırtıyor. Gecenin karanlığında, benim siyah saçlarım ve Lukas'ın gri gözlerini taşıyan bir çocuk hayal ediyorum ve tüm mantığa, tüm akla aykırı olarak, bu bebeği doğurmak istiyorum.

En kötüsü de zamanın daralması. Çok uzun süre beklersem, karar benim yerime verilecek.

Vardiyam boyunca burnumu tıkayarak bira dolduruyorum, kızartma kokusunun midemi bulandırdığı mutfaktan uzak duruyorum. Gece nihayet sona erip pub boşaldığında, o kadar yorgunum ki neredeyse kendimden geçiyorum.

Chloe kapıları kilitlerken ben son masayı siliyorum, ikimiz de pek konuşmuyoruz. Dışarıda hava nemli ve serin. Bu, bana çok tanıdık gelen türden bir Londra gecesi.

Kaldırım kenarında iki taksi bizi bekliyor.

Bir aydan biraz fazla bir süre önce, bir araç servisi gelmeye başladı. Hiçbir açıklama yoktu. Aynen böyle, her vardiyadan sonra eve güvenli bir şekilde dönüyorduk. Artık ne kadar geç kapatsak da, saat gibi düzenli olarak geliyorlar.

İkimiz de bunun Darren'ın işi olduğunu düşünüyoruz, ancak o bunu hiç söylemedi.

Bu, son zamanlarda başıma gelen tek şans değil. Yerel dükkanda bir yıllık ücretsiz market alışverişi kazandım. Anlaşılan her yıl sadakat çekilişi yapıyorlar, ama ben katıldığımı hatırlamıyorum. Yine de, başıma gelen iyi şansı sorgulamayacağım.

Belki de evren, başıma gelen onca kötü şeyden sonra dengeyi sağlamaya çalışıyordur.

Chloe taksiye binerken bana hızlıca el sallıyor. "Bu akşam anne babana telefon edeceğine söz ver."

Ona bir daha yalan söyleyemem, bu yüzden konuyu saptırıyorum. "Eve sağ salım git," diye sesleniyorum, sonra o itiraz etmeden kapıyı kapatıyorum.

Şoför beni apartmanımın önüne bırakıyor. Ona teşekkür edip daireme çıkan merdivenleri tırmanıyorum, her basamak bir zorluk gibi geliyor. Anahtarı kilide sokarken, tek düşünebildiğim şey sıcak bir banyoya dalmak ve sonra kendimi uykuya kaptırmak.

Ring kameram son zamanlarda arıza yapıyor. Bu da, elimde olmayan parayı harcamam gereken bir şey daha demek. Bir sonraki maaşımı alana kadar beklemek zorunda kalacağım. Şimdilik sadece kilitlere güveniyorum.

Dairemdeki ışığı açtığımda her şey normal görünüyor, ama altıncı hissimle tüylerim diken diken oluyor. Bir şeyler ters gidiyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Kaçmaya hazır olarak

arkamı dönüyorum:

"Merhaba, Hope."

Nefesim kesiliyor. Kalbim göğsümde çarparken, sesin geldiği yöne dönüyorum. O olamaz... Aklım bana oyun oynuyor olmalı.

Gölgelerden bir silüet çıkıyor, her zamanki gibi hesaplı bir sakinlikle.

Simon Lau

BÖLÜM ON İKİ

BİR

BİR ANLIĞINA, tek yapabildiğim bakakalmak.

Simon hayatta mı?

İmkansız gibi görünüyor, ama o burada, etten kemikten, oturma odamda duruyor.

Elimi duvara dayıyorum. "Simon? Ben... ben saldırıda öldüğünü sanmıştım."

"Hayatta ve gayet iyiyim," diyor, bir adım öne çıkarak. "Tıpkı senin gibi, Hope. İkimiz de Sendika'nın sandığından daha zor öldürülebiliyoruz."

"Nasıl?" Bu kelime boğuk bir sesle çıkıyor. Kaçarken, Syndicate askerlerinden oluşan küçük bir orduya benzeyen bir şey görmüştüm. Babamın yanında sadece en kıdemli adamları ve belki bir düzine muhafız saklanıyordu, bu yüzden hayatta kalma şanslarının olduğunu düşünmemiştim. Ama belki...

"Babam mı?" diye umutla soruyorum.

"Üzgünüm. Sadece ben varım. Otur. Sana bir bardak su getireyim," diyor tanıdık bir otoriteyle. "Açıklanacak çok şey var."

O mutfığa giderken ben kanepeye çöküyorum, bacaklarım titriyor. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım birini görmek şok edici. O gece herkesin öldüğünü doğrulamanın bir yolu yoktu, ama başka bir sonuç hayal edemiyordum.

Simon ve benim aramızda her zaman anlaşmazlıklar vardı. Bana, hiç vakti olmayan sinir bozucu bir küçük kardeş gibi davranırdı. Cambridge'e başladığımda bile, neden ekonomi gibi daha pratik bir alan yerine tarih ve edebiyat okumayı seçtiğimi anlayamıyordu

ekonomi gibi, bir gün babamın yasal işlerinde çalışmamı sağlayabilecek bir dal yerine tarih ve edebiyat okumayı seçtiğimi anlayamıyordu.

Yine de, neredeyse bir yıl boyunca tek başıma, gerçek beni kimse tanımayan bir hayalet gibi yaşadıktan sonra, her ne kadar sindirmesi zor olsa da, onu tekrar gördüğümde şaşırtıcı bir şekilde rahatladım.

Simon geri dönüp bana bir bardak su uzatıyor ama oturmuyor. Her şeye rağmen her zamanki gibi bakımlı: özel dikim takım elbise, pahalı İtalyan ayakkabılar, saçında tek bir tel bile bozuk değil, oysa ben burada yıpranmış giysilerle, gözlerimin altında morluklarla oturuyorum.

"Bunun bir şok olduğunu biliyorum," diyor nazikçe. Onu hiç bu kadar nazik konuşurken duymamıştım. "İzlerini iyi saklamışsın. Seni bulmak aylar sürdü, ama pes etmeyi reddettim."

"Aklımda milyonlarca soru var," diyorum, hâlâ olanları sindirmeye çalışırken. "Eminim öyledir. Baştan başlayayım." Duvara yaslanıyor

duvara yaslanıyor, takım elbiseli göğsünde kollarını kavuşturuyor. "Saldırı sırasında ne oldu?"

"Böyle bir saldırıya hazırlıklı değildik. Birdenbire ortaya çıktılar. Birkaç dakika içinde tüm giriş noktalarını ele geçirdiler. Elimizden geldiğince karşı koyduk, ama sayıları çok fazlaydı." O, anıların gölgesiyle gözleri kararmış bir şekilde iç geçirdi. "Ana katta, onları uzak tutmaya çalışırken yakalandım, onları babanın ofisinden uzak tutabileceğimi umuyordum. Denedim, ama çok geçti... Onların onu öldürdüğünü gördüm, Hope. Acımasızdılar. Onların yaptığı şey..."

Daha fazlasını dinlemeye dayanamayıp elimi kaldırıyorum. "Lütfen. Yapamıyorum."

Sesi sertleşiyor. "Baban ölürken onu kollarımda tuttum. Bana, son nefesimi verene kadar seni bulup koruyacağıma dair söz verdirdi."

Bütün bunları duymak ne kadar acı verse de, babamın son düşüncelerinin benim için olduğunu bilmek biraz teselli oluyor. Belki de, sonunda, onun için önemliydim.

Bu farkındalık içimde bir şeyleri kırıyor ve boğuk bir hıçkırık çıkıyor.

Başımı kaldırdığımda, Simon beni tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle izliyor. Beni inceleme şekliyle ilgili rahatsız edici bir şey var.

“Senin de yaptığını tahmin ettiğim gibi, tünellerden kaçtım; henüz tüneller açılmamıştı. Yürüyerek dışarı çıktım ve ormanda saklandım. Kısa süre sonra, Sendika villayı yerle bir etti. Başka kimse hayatta kalmadı.”

Yoğun bir sessizlik içinde oturuyoruz, sessizliğin ağırlığı aramızda asılı kalıyor. “Gördüklerin ve yaşadıkların için üzgünüm. Hayal bile edemiyorum

tahmin bile edemiyorum.” Bir gözyaşını siliyorum. “Kaçışımı babam planlamıştı. Bir araba hazırlamış, her şeyi toparlamıştı. Benimle gelmeyi reddetmesine çok kızmıştım ama o kalıp adamlarıyla birlikte savaşmakta ısrar etti.”

“Baban seni seviyordu. Buradayım çünkü ona sana göz kulak olacağıma söz verdim.”

Bana göz kulak olmak mı?

Düşüncelerim içimde büyüyen hayata kayar. Simon bana yardım etmek için buradaysa, belki bizim için güvenlik ayarlayabilir ve babamın mal varlıklarına erişim sağlayabilir. Eğer bu olursa, bu bebeği doğurma şansım olabilir.

Umutla ona gülümsüyorum. “Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Yaşamak için güvenli bir yer, koruma ve babamın parasının bir kısmına erişim. Hong Kong’da mülkleri olduğunu biliyorum. Sadece gayrimenkulleri bile yüz milyonlar değerinde...”

Ağzı sertleşir. “Benim aklımdaki bu değildi.”

“Tamam,” derim dikkatlice. “Aklında ne vardı?”

Elini uzatıp, kulağımın arkasına düşen bir saç telini geriye doğru itiyor. Bu samimi hareket, omuzlarımı gerginleştiriyor. Geri çekilip aramızda biraz mesafe bırakıyorum.

Benden sadece on yaş büyük olmasına ve çoğu kadının çok yakışıklı bulacağı bir adam olmasına rağmen, ona hiç o şekilde ilgi duymadım. Ayrıca, beni can sıkıcı bir kardeşten başka bir şey olarak görmediğini hissediyordum.

“Geçen yılı Hong Kong’da, yeniden yapılanma çalışmalarıyla geçirdim. Hâlâ Kara Şirket ve Kral’ın mirasına sadık olan birçok kişi var.”

Nereye varacağını bilemeden başımı sallıyorum.

“Gelecek bize bağlı. King’in kızı ile sağ kolunun birleşmesine bağlı. Birlikte Syndicate’ten intikam alabiliriz,

babanızdan bile daha güçlü hale gelebiliriz.”

İçimde bir tedirginlik hissettim. “Nasıl birleşeceğiz?”

“Evlilik yoluyla. Baban bizim için bunu istiyordu.”

Karnımda bir düğüm oluşur. Bu doğru mu? “Babam bana bundan hiç bahsetmedi.”

"Buna vakti olmadı, ama bir düşün, Hope. Bu mantıklı." Simon'ın bakışları dairemde dolaşıyor, dudağı kıvrılıyor. "Baban senin böyle yaşamayı istemezdi. Sürekli arkanı kollayarak. Bir çöplükte yaşayıp, sarhoş aptallara içki servis edip, yamalı giysiler giyerek. Seni liderlik etmen için yetiştirdi."

Sinirleniyorum, yakamın altında bir sıcaklık yükseliyor. “Hayır, o *seni* liderlik etmen için yetiştirdi. Bu benim rolüm değildi. Beni kendi dünyasından uzak tuttu.”

Yüzündeki ifade sertleşiyor. “Belki. Ama hayatta kalmak yeterli değil. Senin gibi biri için değil. Babanın ölümünü cezasız bırakamayız. Sendika bizden her şeyi çaldı, şimdi de birlikte geri alacağız.”

Sözleri başımı döndürüyor. “İntikam ya da güç istemiyorum. Sadece normal bir hayat istiyorum. Bu dünyada zaten iki ebeveynimi de kaybettim, başka bir şey daha kaybetme riskini göze alamam.”

Aramızdaki mesafeyi kapatır. Yüzündeki ifade, donuk bakışlarında midemi bulandıran bir şey vardır. “Sana sormuyorum. Bunun olacağını söylüyorum.”

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti yayılıyor. “Benden ne istiyorsun?”

"Tıpkı babanın ölmeden önce bana söylediği gibi. Bizim evlenmemizi, yan yana durup bizden çalınan şeyi yeniden inşa etmemizi istiyordu."

Arkamda ayak sesleri yankılanıyor. Dönüp baktığımda, kapıyı kapatan koyu renk takım elbiseli iki adam görüyorum.

Duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissediyorum. Belki Simon, Baba'nın isteklerini yerine getirdiğine inanıyor, ama bu, bunun doğru olduğu anlamına gelmez.

Bana buz gibi bir soğuklukla bakıyor, yüzünde hiçbir şey belli olmuyor. Simon duygularını her zaman gizleyebilirdi. Belki de babamın üçlüsünde bu kadar çabuk yükselmesini sağlayan şey buydu. “Bu senin kaderin. Senin için yazılmış olan budur.”

"Hayır, Simon. Ben yetişkin bir kadını ve kendi geleceğime kendim karar vereceğim. Kiminle evleneceğim, nerede yaşayacağım, hayatımda ne yapacağım..."

kararları ben vereceğim. Babamın istediğinin aksine olsa bile.”

Üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Ben seni bulduysam, Sendika da bulabilir. Sence sana ne yaparlar? Onlar seni önce bulsaydı, şu anda burada nefes alıp duruyor olmazdın, garanti ederim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu, tartışmaya son verdi. “Henüz farkında olmasan da, senin için en iyisini yapıyorum.”

Boğazıma kusmuk geliyor. “Bana seçenek bırakmıyorsun, değil mi?”

Cevap verme zahmetine bile girmiyor ve bu her şeyi açıklığa kavuşturuyor.

Aklım, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak için hızla çalışıyor. Onu ikna etmek için, ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Aklıma bir fikir geliyor. Eğer bu evliliği zorlayacaksa, istediğimi elde etmek için elimdeki azıcık gücü kullanmam gerekiyor.

Ve istediğim şey bu bebek.

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri bu his daha da güçlendi. Ama artık eminim. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Koşulsuz seveceğim ve karşılığında sevicek birini istiyorum. Hiç sahip olmadığım bir anne olma şansını istiyorum.

Simon bana altın kaplı bir kafes sunuyor, ama en azından bu kafes Sendika'dan korunuyor.

Ve o benim güven fonumdan haberdar değil; Chen dışında kimse bilmiyor.

Yirmi beş yaşına geldiğimde, çocuğumu alıp sonsuza dek ortadan kaybolacak kadar param olacağını bilmiyor. O zamana kadar hayatta kalmam yeterli.

Çenemi kaldırıp onun yoğun bakışlarıyla göz göze geldim. “Hamileyim.”

Yüzü karardı. “Öyle mi? Bira servisi yaparken fahişelik yapacak vaktin olduğunu bilmiyordum.”

Bu sataşmayı görmezden gelip sesime güven katmaya çalışıyorum. “Babamın sağ kolu olabilirsin, ama gücünü meşrulaştırmak için bana ihtiyacın var; ismime, soyuma, babamın mirasına. İşbirliğini istiyorsan, şartlar benim belirleyeceğim. Seninle evleneceğim, ama sadece bu bebeği doğurduktan sonra.”

Bakışları hesaplayıcı bir hal alır, seçeneklerini tartar. Sonunda, ağzı bir gülümsemeye benzeyen bir ifadeye bürünür. “Zeki kız.

Baban seninle gurur duyardı.” Bir an durup beni inceliyor. “Ama bu, anlaşmamızda hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece zamanlamayı.”

Rahatladığımı belli etmemek için kendimi zor tutuyorum. Kendime zaman kazandım. Özgürlük değil, ama bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar bu çocuğu koruyabileceğim bir fırsat.

Mükemmel bir plan olmayabilir, ama elimdeki tek plan bu.

Simon beni baştan aşağı süzer, yüzündeki ifade soğuk ve iş adamı gibidir. “Gitmeden önce toparlanman için on dakikan var.”

Gitmek mi? Kulaklarım çınlıyor. “Nereye gidiyoruz?”

Gölümsüyor ve bu beni iliklerime kadar ürpertiyor. “Hong Kong’a gidiyoruz. Ait olduğun yere.”

GÜNÜMÜZ

BÖLÜM ON ÜÇ

UMUT

"ŞÖVALYE HER SAVAŞI KAYBETMEYE DEVAM EDEMEZ," diye itiraz ediyorum, eskiden daha iyi günler görmüş, parçalanmış plastik figürü havaya kaldırarak. "Bu, T-Rex'in onu üçüncü kez akşam yemeği haline getirdiği!"

Kin'in kahkahası göğsünün derinliklerinden fışkırıyor; bu ses kalbimi sıkıştırıyor. "Ama anne, T-Rex çok aç. Elinde değil."

Oğlumun yatak odasının zemininde kamp kurmuşuz, etrafımızı yastıklar ve battaniyelerden oluşan bir kale çevreliyor, oyuncaklar epik bir savaşın ardından olduğu gibi her yere dağılmış durumda. Şu anda onu yatağına yatırıyor olmam gerekirdi, ama bugün onunla vakit geçirmeyi kaçırdım çünkü Simon beni yeni destekçilerle başka bir toplantıya sürükledi. Her şey gülümsemeler, el sıkışmalar ve sadık nişanlı rolünü oynamaktan ibaretti.

Kin'le birlikte olduğum zamanlar, kendimi gerçekten kendim gibi hissettiğim tek zamanlar. Gerçekten mutlu olduğum zamanlar.

Alnındaki koyu renkli bir saç telini kenara çekip, parmaklarımı yanağına doğru kaydırıyorum, cildinin yumuşaklığına hayranlıkla bakıyorum. Dört yaşında olmasına rağmen Kin, yaşına göre çok zeki. Tatlı da, ama beni sürekli tetikte tutan yaramaz bir tarafı var. Yıldızlar, balinalar ve gök gürültüsünün nereden geldiği gibi büyük sorular soruyor, ama oyunlarımız sırasında komik sesler çıkardığımda yine de kahkahalara boğuluyor.

Bana çok benziyor: düz siyah saçları, yüz şekli, burnu. Gözleri hariç her şeyi. Gözleri parlak mavi ve etkileyici, ailemdeki hiç kimsede olmayan bir özellik.

Fiziksel olarak Lukas'a pek benzemiyor, ama babasının kişiliğinden bir şeyler miras almış olabileceğini hissediyorum. Keşke

Lukas'ı daha iyi tanıyabilseydim de, o tek gecemizin ötesinde nasıl bir adam olduğunu anlayabilseydim. Yaptığımız bu inanılmaz küçük çocuğu nasıl bulurdu acaba? Bu sorunun cevabını asla alamayacağımı biliyorum.

Sonunda, oyuncak karmaşasını toparlayıp Kin'i son bir masalla yatağına yatırmayı başardım. Işıklar sönmeden önce, o mavi gözlerini bana çevirip abartılı bir köpek yavrusu ifadesiyle baktı.

"Anne?" diye fısıldıyor.

"Evet, canım?"

Yüzünde, bir şeyler planladığında takındığı o ciddi ifade belirir. "Gerçekten, gerçekten çok acıktım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İmkansız. Mei, akşam yemeğinde bir dağ kadar makarna yediğini söyledi." Dadısı Mei, bana onun etkileyici yemeğinin bir fotoğrafını bile göndermişti.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Sanırım yine büyüdüm. Atıştırmalık bir şeyler yemem lazım."

Gülmeme engel oluyorum. Bildiğim kadarıyla, bu doğru olabilir. Bu küçük entrikacının bir kedi yavrusu gibi göğsüme kıvrılıp uyuyabildiği zamanları hatırlıyorum. Şimdi ise her yeri dirsek ve dizlerle dolu ve dünyanın neden böyle işlediğine dair bitmek bilmeyen sorular soruyor.

Annelik için hiçbir şeyin hazırlayamayacağını söylerler, benim durumumda bu iki kat daha doğrudu. Uykusuz geceler ve sürekli endişe içinde bana yol gösterecek bir yol haritam ya da bir annenin bilgeliği yoktu. Ama bir şekilde, tüm olasılıklara rağmen, bir yolunu buldum. Kin dünyama girdi ve hayatımı daha iyi hale getirdi. Hiçbir şeyim olmasa bile, o var.

Hâlâ o atıştırmalık için umutla bana bakıyor. Aslında hayır demeliyim — yatma saati çoktan geçti — ama bana gözlerini kırınca dayanamıyorum.

"Küçük bir şey," diyorum.

Kapıda durup, penthouse'un Simon'ın kanadına doğru göz attım. Nadiren evde olur, bu da bu düzenlemenin tek kurtarıcı yanı.

Gizemli bir gülümsemeyle Kin'e dönüyorum. "Tamam. Ortalık sakın, ama çok sessiz olmalıyız," diyorum, çünkü o bunu bir oyuna çevirmeyi, gizli bir görevdeymişiz gibi davranmayı seviyor.

Halı kaplı koridorda parmak uçlarında yürürken, parmağını dudaklarına koyuyor. Kin, kollarının altında doldurulmuş dinozorunu sıkıca tutuyor, küçük eli benim elimde.

Mutfağa vardığımızda, hızla öne atılır ve seçeneklerini incelemek için buzdolabını açar. Parmak uçlarına yükselir ve bir yoğurt kabı alır, sonra omzunun üzerinden küçük bir gülümsemeyle bana bakar. “Anne, iki yoğurt lazım çünkü paylaşmak istemiyorum.”

Gülümsememi bastırarak başımı sallıyorum. “Sorun değil. Ben atıştırmalık istemiyorum.”

“Evet, ihtiyacın var,” diyor o, otoriter bir sesle.

Adada yan yana oturuyoruz, o tabureden bacaklarını sallarken, mutlu bir şekilde yoğurdu kaşıkla ağzına atıyor.

“Anne?”

“Mmm?”

“Simon neden beni sevmiyor?”

Kaşığı dudaklarıma götürürken donakaldım ve dikkatlice masaya bıraktım. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Benimle hiç konuşmuyor, bana gülümsemiyor. Bana sadece sessiz olmamı söylüyor.” Sesi suçlayıcı değil, sadece meraklı.

Midem burkuluyor. Dört yaşındaki çocuklar acımasızca dürüştür. Gördüklerini olduğu gibi söylerler ve bu durumda Kin durumu gayet net görüyor.

Simon onun varlığını zar zor tolere ediyor, ona hitap etme zahmetine girdiğinde bile soğuk ve kesik kesik bir ses tonuyla konuşuyor. Kin dıştan bakıldığında çekinmiyor ya da itiraz etmiyor, ama Simon odaya girdiğinde omuzlarının nasıl gerildiğini, nasıl arka planda kaybolduğunu fark ediyorum. Bunu izlemek acı veriyor ve bu, onları olabildiğince birbirinden uzak tutmaya çalışmamın nedenlerinden biri.

Gerçek çok daha karanlık. Simon, Kin'i bir tehdit olarak görüyor. Benim çocuğum olarak, King ailesinin imparatorluğuna meşru bir hakkı var ve bu Simon'ı tedirgin ediyor. Kin'i bir rakip olarak görüyor.

Ama Kin'e bunların hiçbirini söyleyemem. Şu anda değil, belki de hiçbir zaman.

“O meşgul, tatlım. Çok çalışıyor ve stresli.”

Düğün — müzakere ve manipülasyonla yıllardır ertelemeyi başardığım olay — gelecek hafta. Simon'ı, aceleyle evlenmenin çaresizce görüneceğine, Black Company'nin birleşmemizin gerçek bir güç gösterisi haline gelmesi için yeterince güçlenene kadar beklememiz gerektiğine ikna ettim. Bu, egosuna, kendini stratejik bir deha olarak görme vizyonuna hitap ettiği için kabul etti.

Ama her şey planım gibi giderse, bu evlilik asla gerçekleşmeyecek. Yirmi beşinci doğum günüm düğünden bir hafta önce ve o zaman Chen Amca sayesinde nihayet mirasımı alabileceğim.

Babam, Chen'i kanlı çatışmalara karışmaması için bilerek üçlü çete işlerinden uzak tutmuştu. Sanırım bu iyi bir fikirdi, çünkü şimdi bana yardım etmek için yanımda.

Ondan haber almak biraz zamanımı aldı, çünkü elimde sadece nadiren kontrol ettiği eski bir e-posta adresi vardı. Cevap gelmeyince zaman geçtikçe endişem arttı. Sonra, bir ay önce, nihayet cevap verdi.

Yıllar geçmesine rağmen, onunla yeniden bağlantı kurmak çok güzeldi. O, ailemden geriye kalan en yakın kişidir.

Küçükken, onun evinde sayısız saatler geçirirdim; iki kızıyla oynar, orada kalır ve bana gizlice verdiği şekerleri yerdim. Babamla birlikte, annemin cenazesinde elimi tuttu ve en kötü günlerimde bana destek oldu. Yurtdışına taşındıktan ve onu sadece eve yaptığım kısa ziyaretlerde görebilmeye başladıktan sonra bile, kalbimde özel bir yeri vardı.

Chen Amca, iletişim kurabilmemiz için şifreli bir mesajlaşma programı kurmayı başardı. İletişim kurduğumuzdan beri ona içimi döktüm; Simon'ın beni bu nişana nasıl zorladığını, beni nasıl tuzağa düşürüp manipüle ettiğini ve Kin'e normal bir hayat sunmak için ne kadar çaresiz olduğumu anlattım.

Bana yardım etmesi tehlikeli, özellikle de Simon bunu öğrenirse. Beni, Kin'i, Chen'i, bu işe karışan herkesi öldürür, özellikle de kaçmayı planladığımı öğrenirse.

Chen, banka ile tüm düzenlemeleri yapıyor. Evrak işlerinin devam ettiğini ve doğum günümünden birkaç gün sonra paranın hesabımda olacağını söylüyor. Düğüne sadece birkaç gün kaldı, ama başka seçeneğim var mı?

Yeni hayatımızı planlamaya başladım, nerede yaşayacağımıza kadar her şeyi düşündüm. Mükemmel bir yer buldum: Akaroa, Yeni Zelanda'nın Güney Adası'nda küçük bir kasaba.

Sessiz ve gözden uzak bir yer, ama Kin ve benim yeni bir başlangıç için ihtiyacımız olan her şeye sahip. Bahçeli şirin kır evlerinin, Kin'in

koşup oynayabileceği plajların fotoğraflarına bakarak çok fazla zaman harcadım. Belki sonunda arkadaş diyebileceği yaşlılarıyla tanışır. Simon'ın soğuk çatı katında asla bulamayacağı tüm şeyler.

"Ve Simon asla dinozorlar oynamak istemiyor," diye devam ediyor Kin, sanki bu aklına gelen en kötü suçmuş gibi.

Saçlarını okşuyorum, içim onun için sıkışıyor. "Bazı yetişkinler böyledir. Bu senin suçun değil, onun. Nasıl eğlenileceğini unutmuş."

Kin ikna olmamış görünüyor. "Evet, ama yakında benim babam olacak."

Ben engelleyebilirsem olmaz.

Ama dört yaşındaki çocuklar sır saklamakla ünlü değildir, bu yüzden bu planı kendime saklıyorum.

Bir kaşık daha yoğurt yiyor, sonra bana bakıyor. "Gerçek babamla hiç tanışacak mıyım?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Biyolojik babası hakkında pek sık soru sormazdı, ama düşün yaklaşırken, küçük zihni her şeyi anlamaya çalışıyor olmalıydı.

Yutkunuyorum. "Bilmiyorum, canım. Umarım bir gün tanışırsın."

Bu tamamen bir yalan değil. Kin'e babasının uzakta yaşadığını ve irtibatımızı kaybettiğimizi söyledim, ki bu yeterince doğru. Ama bu hikaye onu sonsuza kadar tatmin etmeyecek. Bir gün daha fazla ayrıntı isteyecek ve ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Nasıl biriydi?"

Gülümseyorum, ama gülümsememin kenarları gergin. Keşke ona bildiğim az şeyden daha fazlasını anlatabilseydim. "Nazikti. Zekiydi. Gülemeyeceğimi düşündüğüm zamanlarda beni güldürürdü. Ve çok iri ve güçlü olmasına rağmen yumuşak bir sesi vardı."

Kin başını yana eğdi. "Benim gibi mi?"

Gülüşüm boğazımda takılır. "Evet. Tıpkı senin gibi."

Yıllar boyunca birkaç kez Lukas'la iletişime geçmeyi düşündüm, ama ne diyecektim ki? *"Sürpriz, bir oğlun var. Tanışamayacağın güzel, zeki bir çocuk. En azından, yakın zamanda."*

Hayatımın ne kadar berbat olduğunu nasıl açıklayabilirdim ki? Hiçbir ilgim olmayan bir suç imparatorluğunun figüranı olduğumu mu? Korktuğum bir adamla nişanlı olduğumu mu?

Bunların hiçbirisi bir seçenek değil. Bunun yerine, Kin'i deli gibi seviyorum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

“Üzgün görünüyorsun,” diyor Kin, kaşığın arkasını yalayarak temizlerken.

Boşluğa bakakaldığımı fark edince başımı sallıyorum. “Üzgün değilim,” diye söz veriyorum, saçlarını nazikçe geriye tarayarak. “Kendi düşüncelerime dalmıştım. Özür dilerim.” Ona güven verici bir gülümseme atıyorum. “Şimdi sen, bayım, yatağına gitmelisin. Yatma vaktin çoktan geçti.”

Yüzünü buruşturur. “Uyumak sıkıcı.”

“Dalga mı geçiyorsun? En güzel maceralar uykuda yaşanır. Ejderhalarla savaşılabılır, aya uçabilir ya da bir korsan gemisinde yaşayabilirsin.”

Bu sözlerim onu güldürür ve taburesinden kayarak inip elimi tutar. Küçük bedenine sıkıca sarılmış dolgulu dinozoruyla, rahat ve sessiz bir şekilde odasına geri yürürüz.

Onu yatağına yatırıp battaniyesini çekip dikkatlice düzeltirim, sonra alnına bir öpücük kondururum. “Tatlı rüyalar, canım.”

O çoktan uykuya dalmış, nefes alışısı derinleşip düzenli hale gelmiştir. Bir an daha kalıp, benim için dünyalar kadar değerli olan bu mükemmel küçük insanı izlerim.

Son dört yıldır yaptığım her şey bu küçük ocuk içindi. Yuttuğum her aşığılanma, uykusuz geçirdiğim her gece, Simon'ın yanında takındığım her sahte gülümseme, hepsi Kin'i korumak içindi. Ona gerçek bir çocukluk şansı vermek için. Benim hiç sahip olamadığım ocukluk.

Kin'in kapısını nazikçe kapatıp, yorgunluk omuzlarımı ağırlaştırırken koridordan kendi odama doğru sessizce yürüyorum. Saat daha dokuz ama ben yatmaya hazırım. Simon öğleden sonra çıktı, potansiyel yatırımcılarla toplantılara katıldığını söyledi ama muhtemelen yanındaki kadınlardan biriyle birlikte.

Bana hiç dokunmadı, hiç denemedi, ama evlilik yeminleri edildiğinde bunun değişıceğini açıkça belirtti.

yatağını paylaşmam, Black Company'nin bir sonraki varisini doğurmam ve hem kamu önünde hem de kapalı kapılar ardında sadık bir eş rolünü oynamam beklenecek.

Ona dokunmaktansa çivi yeseydim daha iyi. Ve şanslıyım ki, buna gerek kalmayacak.

Dişlerimi fırçalarken, komodinin üzerindeki telefonum titriyor. Durup bakıyorum ve gördüğüm şey midemi bulandırıyor.

Bildirim, Chen'in iletişim kurmamız için kurduğu şifreli sistemdeki bir mesajı gösteriyor. Titrek parmaklarla açıyorum.

■

Lütfen endişelenme, ama bu gece seninle konuşmam gerek. Müsait olduğunda beni arar mısın? Bir gelişme oldu.

Bir gelişme mi? Bir telefon araması, bana söylemesi gereken şeyin mesajla yazmak için çok önemli ya da çok karmaşık olduğu anlamına geliyor.

Mücevher kutumun arkasındaki saklama yerinden tek kullanımlık telefonu çıkardım, numarayı çevirirken kalbim hızla atıyordu. Chen amca ilk zilde telefonu açtı.

"Hope?" Tanıdık sesi yaşanmış ama hâlâ sıcak.

Ekstra bir bariyere ihtiyacım olduğu için banyoya girip arkamdan kapıyı kapatıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, lafı dolandırmadan.

O içini çeker. "Benim için derin bir nefes almanı istiyorum."

Bu, her şeyi bir anda daha da kötüleştiriyor. "Lütfen, Chen Amca. Sadece söyle."

"Banka, hazırlamam biraz zaman alacak ek belgeler istiyor. Baban bu tröst fonunu kurduğundan beri uluslararası mevzuat çok daha sıkı hale geldi."

Sırtımı banyo kapısına dayıyorum, beni sabit tutacak sağlam bir şeye ihtiyacım var. "Bu benim için ne anlama geliyor?"

Bir an sessiz kalıyor ve kelimelerini dikkatlice seçtiğini neredeyse duyabiliyorum. "Bu, düğününe çok az zaman kaldığı anlamına geliyor. Üzgünüm, Hope. Bankadaki tüm bağlantılarımı kullanıyorum ama bu kurumların nasıl işlediğini bilirsin. Kuralları esnetmek için pek bir alan yok."

"Ama evlendiğimizde, her şeye yasal olarak erişimi olacak. Ve Kin..." Sözler boğazımda düğümleniyor.

“Beni dikkatlice dinle.” Sesi, çocukluğumdan hatırladığım o sabırlı, babacan tona bürünüyor. “Eğer töreni gerçekleştirmek zorunda kalırsan, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bir kağıt parçası seni onun malı yapmaz. Paraya erişir erişmez, sen ve Kin tam bir özgürlüğe kavuşacaksınız. İki yüz milyon, dünyanın herhangi bir yerine kaybolup hayatınızın geri kalanını güven içinde yaşamak için yeterli. Ama bu, umduğumuzdan biraz daha uzun sürebilir.”

“Evlendiğimizde paraya yasal olarak hak iddia edemeyeceğinden emin misin?”

“Kesinlikle,” diyor tam bir inançla.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Chen Amca’ya körü körüne güveniyorum, ama tüm bu durum beni tedirgin ediyor.

“Sen benim kendi kızlarımdan birisin. Sana her zaman göz kulak olacağım, tıpkı sekiz yaşındayken annenin cenazesinde ağlarken yaptığım gibi. O zaman sana ne demiştim, hatırlıyor musun?”

Gözlerimi kapatıp anıların beni sarmasına izin veriyorum. “Bazen korkuyor olsak bile cesur olmak zorundayız.”

“Aynen öyle. Kırk yıldır King ailesini koruyorum, Hope. Şimdi seni yüzüstü bırakmayacağım.”

Omuzlarım biraz düşer. “Biliyorum. Yaptığın her şey için minnettarım, bunu sana kelimelerle ifade edemem.”

“Elbette. Şimdi söyle bana, o tatlı oğlun nasıl? Gönderdiğin son fotoğrafta çok büyümüş görünüyordu.”

Her şeye rağmen gülümsemeden edemiyorum. Chen amca Kin’i hiç şahsen görmedi; Simon, babamın avukatıyla iletişim halinde olduğumu bilemez, çünkü bu çok tehlikeli sorular doğurabilir. Ama oğlumu gerçekten önemseyen, onun önemli anlarını paylaşabileceğim birinin olması bir lütuf.

“Harika. Su gibi büyüyor. Dün ona bisiklet sürmeyi bile öğrettim. Simon, Kin’in çatı katında bisiklet sürdüğünü fark etseydi, çılgına dönerdi.”

“Ne çocuk ama. Melek gibi birine benziyor. Bir gün onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Çok isterim.”

“Biliyorum, hayatım, ve işte bu yüzden bu sorunu bir an önce çözmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana söz veriyorum

sözüm var.”

Beni göremese de başımı sallıyorum. “Yapacağını biliyorum.”

“Sen güvende kalmaya ve Kin’i yanında tutmaya odaklan,” diyor kararlı bir sesle. “Sandığından daha güçlüsün, Hope. Babanın kararlılığına ve annenin zarafetine sahipsin.”

Boş elim içgüdüsel olarak köprücük kemiğime yaslanmış küçük yeşim kolyeye uzanır. Bu annemin kolyesidir, ondan saklayabildiğim tek değerli eşyası. Parmaklarımın arasında nazikçe sıkıştırırım, onun anısına olan bağımdan güç alırım.

BÖLÜM ON DÖRT

HOPE

Kapı kapanır kapanmaz yatak odamın kapısına yığılırım ve nihayet bütün gece taktığım maskeyi bir kenara atarım. Üç saat boyunca Simon'ın suç ortaklarına gülümsedim, yaklaşan evliliğimizi kutlamaları karşısında, sanki bu benim kişisel kıyametim değil de kutlanacak bir şeymiş gibi davrandım.

Bu elbiseden, bu topuklu ayakkabılardan, mümkünse kendi derimden bile çıkmam gerekiyor. Simon'ın takmam için ısrar ettiği o özenle işlenmiş elmas kolye, gerçek olamayacak kadar hafif olmasına rağmen boğazımı saran bir zincir gibi geliyor. Ellerim toka ile uğraşıyor ve sonunda kolye avucuma düştüğünde, daha iyi bir ışık altında inceliyorum. "Elmaslar" bulanık, parlaklıklarından yoksun.

Sahte. Güzel bir kostüm aksesuarı, ama gerçek olanın değerine yaklaşamıyor bile.

Bana verdiği tüm mücevherler sahte. Belki de kaçmak için rehin vereceğimi düşünüyor. Zaten veremem; koruma olmadan çatı katından çıkamam.

Para sorun olamaz, değil mi? Simon, milyarlarca dolarlık varlık ve hisselerden oluşan babamın imparatorluğunu kontrol ediyor. Her şeye erişimi olmayabilir, ama bunun sadece bir kısmı bile fazlasıyla yeterli olurdu.

Ama son zamanlarda başka şeyler de fark ettim. Eskiden lüks arabalardan oluşan bir filosu vardı; şimdi sadece üç tane kaldı. Özel jet aylar önce sessizce satıldı. Ev personelimiz geçen yıl yarı yarıya azaldı. Şarap koleksiyonu bile azaldı.

Parayı nasıl harcıyor olursa olsun, umurumda değil. Triad işlerinden uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Planladığı entrikalardan ne kadar az haberdar olursam o kadar iyi. Kendimi onun dünyasından uzak tutmak, geceleri uyuyabilmemin tek yolu.

Ama son zamanlarda, bu bile yetmiyor.

Yarın yirmi beşinci yaş günüm. Mirasımı alıp sonsuza dek ortadan kaybolmam gereken gün. Bunun yerine, para bürokratik karmaşıklıklar yüzünden hâlâ elimde değil. Chen amca elinden gelen her şeyi yapıyor, ama ben evlenmek zorunda kalabileceğim korkunç ihtimalle yüzleşmeye başlıyorum.

Yatağa uzanıp, saatlerce topuklu ayakkabı giymekten ağrıyan ayaklarımı ovuşturarak acıyı dindirmeye çalışırken, yatak odamın kapısı hiç haber vermeden açıldı.

Simon, dün geceki etkinlikten kalma smokinini hâlâ üzerindeyken odama girdi. Papyonu gevşek duruyordu, genellikle mükemmel olan saçları dağınıktı ve gözlerinde beni tedirgin eden hafif bir titreme vardı.

"İşte burada." Arkasında kapıyı kapatıyor ve biraz dengesiz olduğunu fark ediyorum. "Güzel gelinim, kulesinde saklanıyor."

"Saklanmıyorum. Yorgunum." Hâlâ bu geceki elbiseyi giyiyorum, sadece arkasını açmışım. "Bu gece geç saatlere kadar sürdü."

Her iki elinde birer bardak viski ile yanıma yaklaşıyor. "Benimle bir içki iç." Pencerenin yanındaki küçük oturma alanını işaret ediyor. "Kutlayacak bir şeyimiz var."

"Konu ne olursa olsun, sabaha kadar bekleyemez mi?" Kollarımı kavuşturarak, eşlik istemediğimi açıkça belli ediyorum.

"Hayır. Seni yeterince bekledim, sence de öyle değil mi?" Sözlerinin ardındaki imayı kaçırmak imkansız.

Bunun ne olduğu önemli değil, tartışmaya değmeyeceğini hissederek, isteksizce uzattığı bardağı alıyorum, bir sandalyeye oturuyorum ve aramızdaki mesafeyi olabildiğince açıyorum.

"Neyi kutluyoruz?" diye temkinli bir şekilde soruyorum.

Simon'ın gülümsemesi zafer dolu. "Syndicate, yanlış aileyle uğraşırsan ne olacağını öğrenmek üzere. Sonunda onlara bedelini ödeteceğiz."

Göğsümde bir korku yayılıyor. Sendikaya misilleme yapmak her zaman onun planıydı, ama şu anda bahsettiği şey

savaşıa girmek demek, savaşı ise istikrarsızlık, misilleme ve tehlike demek. Kin'i uzak tutmak için çaresizce uğraştığım türden bir tehlike.

Bardağıımı dokunmadan masaya koyuyorum. "Sana daha önce de söyledim, bunların hiçbirini bilmek istemiyorum. Triad işleriyle hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Çok yazık." Sesi sertleşiyor, alkol onu her zamankinden daha kaba yapıyor. "Seni neyin etkileyeceğini seçebileceğini mi sanıyorsun? Bu dünyaya gelin olarak giriyorsun, Hope, o yüzden babanın kızı gibi davranmaya başla."

Simon, bardağıındaki kehribar rengi sıvıyı çevirerek anın tadını çıkarıyor. "Ruslardan değerli bir şey aldık. Çok değerli. Ve eğer geri istiyorlarsa, bana istediğimi vermekten başka çareleri yok."

Kendime rağmen, sormadan edemiyorum: "Ne aldın?" "Ne değil, kim."

Kanım dondu. "Tanrım, Simon. Birini mi kaçırdın?" "Bir koz elde ettim," diye düzeltti, kendinden memnun bir şekilde.

Eğer Syndicate'in onu serbest bırakması karşılığında istediğini vereceğini düşünüyorsa, Syndicate için önemli birisi olmalı.

"Ama düşünümüz..." derim, Kin ve ben çoktan gitmiş olana kadar zaman kazanmanın bir yolunu ararken. "O zamana kadar beklemek daha mantıklı olmaz mı..."

Elini sallayarak sözümü keser. "Neyi beklemek? Şu anda elimdeki kozla, Sendika her şeyi teslim etmek zorunda kalacak—toprakları, parayı, ne istersem. Evlendiğimiz zamana kadar Sendika benim olacak."

Bu, Simon için bile iddialı bir hedef gibi görünüyor. Yıllarını Black Company'yi parça parça yeniden inşa etmekle, babamın eski müttefiklerini ve hırslı yeni yetenekleri işe almakla, yeni topraklar kazanmakla geçirdi. Kendini yenilmez sanıyor, ama kimse yenilmez değildir.

"Syndicate'i küçümseme. Babam bunu yaptı ve bu yüzden öldürüldü."

Simon alaycı bir şekilde gülümser, bardağını masaya bırakır ve bana doğru ilerlemeye başlar. Her sinirim tehlike sinyalleri gönderirken, bir anda ayağa fırlarım.

"Sana fikrini sormadım, değil mi?" Nabzım hızlanır ve içgüdüsel olarak geri çekilip mesafeyi korumaya çalışırken derimin altında uyarıcı bir uğultu duyarım. "Kendini işe yarar hale getirmeye ne dersin? Çeneni kapat, bacaklarını aç ve bana istediğim mirasçıları ver."

Kalbim deli gibi atıyor.

"İlk seferimizin düğün gecemizde olmasını istemiyor musun? Çok daha... özel olurdu," diye yalvarırım, bunu ertelemek için herhangi bir neden ararken.

"Özel olması umurumda bile değil." Adım adım peşimden gelir, beni yatak yönünde sürükler. "Sen dokunulmaz prenses rolünü oynarken ben beş yıl bekledim. Babasının sağ kolu için fazla iyiymişsin gibi davranırken."

Bacaklarımın arkası yatağa çarptı ve beni yatağa ittiğinde göğsümde panik alevlendi.

"Bana dokunma." Boğazıma kusmuk geliyor. Kaçmaya çalışıyorum ama bileklerimi daha da sıkı kavırıyor.

Bacaklarımı zorla ayırıyor, elbisem kalçalarımın etrafında dalgalanıyor ve o bacaklarımın arasına yerleşiyor. "Benim evimde yaşıyorsun, sana ve veletine benim aldığım kıyafetleri giyiyorsun, benim ödediğim yemekleri yiyorsun. Sahip olduğun her şey benim sayemde. Ve artık borcunu tahsil etmenin zamanı geldi."

Eli uyluklarımdan yukarı kayıyor ve ben donup kalıyorum, savaşmakla kaçmak arasında felç olmuş gibi.

Vitamin şişemin içine sakladığım doğum kontrol haplarını düşünüyorum. Bu günün geleceğini, benden istediğini almaya çalışacağını bilerek, onları gizlice alıyordum.

"Ve şimdi bu kadar namuslu davranmayı bırakıp, sana meşru bir çocuk yapmama izin vereceksin."

Kaba sözlerini ileri doğru bir hamle ile vurguluyor, ereksiyonu bana baskı yapıyor.

Öfke göğsümde alevlenir, korkuyu yakıp yok eder. Bir kolumu kurtarır ve tırnaklarımı onun yanağına geçiririm. "Kin meşru. O benim oğlum!"

"O bir piç. Babası seni becerdikten sonra terk ettiği bir çocuğa başka ne diyebilirsin ki?" Bana doğru eğildi, nefesinin sıcaklığı kulağımı yakarken, elini elbisenin üzerinden göğsüme sertçe bastırdı. "Ama merak etme.

Bana oğullar verdiğinde, bu küçük hatanla ne yapacağımızı konuşabiliriz.”

Kin’e yönelik bu tehdit içimdeki vahşi bir şeyi ortaya çıkardı. İki elimi de göğsüne dayadım ve sahip olduğum tüm gücümle ittim. “Defol git başımdan.”

Geriye sendeleyerek çekilir, yanağındaki çiziklere dokunur. “Seni lanet olası orospu.”

Otururum ve öfkeli bakışlarıyla göz göze gelirim. “Gerçekten düğün gecemizden önce bana zarar verecek ve morluklarla ortaya çıkma riskini alacak mısınız? Beni zorla. Bakalım, seni bir tür beyefendi sanan değerli müttefiklerin buna ne diyecek.”

Gözlerimizi birbirine dikeyoruz ve onun riskleri hesapladığını izliyorum. Beni alt edebilir; ikimiz de bunu biliyoruz. Ama düğün çok önemli, özenle oluşturduğu imajı, soru işaretleri uyandırabilecek görünür izler bırakma riskini göze alamayacak kadar değerli.

“Düğün gecemiz.” Elini saçlarının arasından geçirip her şeyi yerine oturtur. “Ama ondan sonra oyunlar biter. Her anlamıyla benim karım olacaksın ve ne zaman istersem istediğimi alacağım. Bana ait olmanın gerçek anlamını öğreneceksin.” Kapıya doğru yürür, sonra gözlerine hiç ulaşmayan o soğuk gülümsemeyle geri döner. “Tatlı rüyalar, Hope.”

Kapı arkasından gürültüyle kapanır ve ben tüm vücudum titreyerek yatağa yığılırım. Hâlâ her yerimde onu hissedebiliyorum, dokunuşunun hayali ağırlığı tenimde yanıyor.

Ve en kötüsü, birkaç gün sonra onun karısı olacağım ve ona karşı gelemeyeceğim.

BÖLÜM

ON BEŞ

PAVEL

ROMAN'IN YUMRUKU Islak bir çatırtıyla mahkumun çenesine çarpar ve betonun üzerine kan sıçratır. Asker darbeyi alır ve bir dişini tükürür, insanları öldürten türden inatçı bir meydan okuma ile bize dik dik bakar.

"Hadi bunu bir daha deneyelim," derim, sandalyesinin arkasına dolanarak. "Şu anda Kara Şirketi'ni kim yönetiyor?"

"Siktir git," der, yarılmış dudağından.

Roman boynunu kırar. "Yanlış cevap," der ve yumruklarını adamın karnına indirir.

Sorguladığımız bu pislik, Roman'ın baldızı Sofiya Zhukova'nın kaçırılmasına yardım etmişti. Onu geri getirmek için son on sekiz saati, kocası Nikolai Zhukov — Zhukov Bratva'nın başı ve St. Petersburg'daki müttefikimiz — ile birlikte çalışarak geçirdik.

Sofiya şu anda evinde güvende ve biz de kaçırılmasında parmağı olan piçlerden birini yakalamayı başardık. Bu adam, Nikolai'yi ihanet etmekle kalmayıp, karısının kaçırılmasına da yardım eden bir Zhukov Bratva askeri.

Bu pislik öldü sayılır, ama ihtiyacımız olan bilgileri öğrenene kadar işini bitirmeyeceğiz.

Şu ana kadar ortaya çıkardıklarımız tüyler ürpertici. Beş yıl önce ortadan kaldırdığımız bir üçlü çete olan Black Company, bir şekilde yeniden dirilmiş ve şimdi Sendikayı yok etmek için güçlü bir Rus politikacıyla işbirliği yapıyor.

Sofiya'yı kaçırmak planlarının bir parçasıydı, ama başaramadılar.

Ve Black Company'nin yeni liderinin kim olduğunu öğrenene kadar bu odadan çıkmıyoruz.

Lai King ve tüm liderlik yapısını ortadan kaldırdığımızı düşünürsek, aday havuzu oldukça dar. Kanımı donduran tek bir olasılık hariç.

Hope King.

İkinci kez bağışladığım kadın. Derisinin altına izleme cihazı takmadan gitmesine izin verdiğim kadın.

Onunla ilgili olarak demir gibi bir disiplin uyguladım. Onu aramadım, hareketlerini takip etmedim, hatta yalnızlık çok ağır bastığında gece geç saatlerde resmine bakma zayıflığını bile kendime izin vermedim.

Bu, onu düşünmeyi bıraktığım anlamına gelmez. Yıllarımı onun hayaleti peşinde koşarak geçirdim. Dokunuşumla eriyip gitmesi. Gerçek benliğinin parçalarını paylaşması ve bana yaklaşmama izin vermesi. Sikimin üzerine boşalması.

Ama ondan uzaklaştığımda, onu bu dünyadan ve benim peşimden gelen şiddetten tamamen kurtardım. Onu organize suçtan sonsuza kadar kurtardığımı sanıyordum, ama belki de o geri dönmeyi seçti, ya da belki de koşullar ona başka bir seçenek bırakmadı.

Sofiya'nın kaçırılmasıyla bir ilgisi olduğu düşüncesi, kırık cam yutmak gibi bir his veriyor. Bu, onun normal bir hayat istediğine dair inandığım her şeyin bir yalan olduğu anlamına geliyor.

Suçluluk duygusu, herhangi bir yaradan daha keskin bir şekilde içimi yakıyor. Nereye varırsa varsın, gerçeği öğrenmeliyim.

"İşte olacaklar." Cephaneliğimizden bir çift cıvata kesici seçip, onun görebileceği bir yere tutuyorum. "Black Company hakkında bildiğin her şeyi bize anlatacaksın. Eğer anlatmazsan, buradan geldiğinden daha az vücut parçasıyla ayrılacaksın."

Askerin gözleri kesiciye kilitlenir ve bu dansa başladığımızdan beri ilk kez, gerçek korku onun direnişini çatlatır. Adam nefesini tutar, havadaki soğuğa rağmen alnında ter damlacıkları belirir.

"Konuşmaya başla," der Roman, elimdeki kesiciyi işaret ederek. "Eğer aletinin sağlam kalmasını istiyorsan."

Esirimiz solgunlaşır. Güzel. Korku en iyi doğruluk serumu, ama yine de çok uzun sürüyor.

Roman'a başımı sallarım ve o da adamın kollarını tutar. Doğrusu, önce aletine gidersen insanlar bayılır ve ortalık kan gölüne döner. Parmak çok daha iyi bir başlangıç noktasıdır. Acı vericidir, ama bilinçlerini açık tutar.

"Dur, dur, lütfen..." diye yalvarır adam.

Cümlesini bitiremeden Roman elini masaya sertçe vurur. Kesiciyi adamın işaret parmağına yerleştirip sıkarım. Parmak ucu kan fışkırarak yere düşer.

"Çok geç," derim, bir avuç dolusu saçını tutup başını geriye doğru çekerek. "Konuşmaya başla."

Göğsü inip kalkıyor, iri gözleri parmağının olduğu yerde kalan kanlı kütüğe kilitlenmiş durumda.

"Sadece ilk adını biliyorum, hepsi bu. Simon," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Adamla hiç tanışmadım, hiç görmedim. Birkaç konuşmaya kulak misafiri oldum."

Roman ve ben birbirimize bakıyoruz. Kastettiği tek bir Simon var: Lai King'in eski sağ kolu, lanet olası Simon Lau. O İsviçre'deki villada diğerleriyle birlikte öldüğünü sandığımız adam.

Roman elini yumruk yapar, gözleri alev alev yanar. "Nerede o?"

"Gerçekten bilmiyorum. Size iç çemberde olmadığımı söyledim. Beni buraya getirdiler..."

Roman, adamın dizine botunu indirir ve iğrenç bir çatırtı duyulur. Ardından gelen çığlık, müzik gibi duvarlardan yankılanır.

"Evet, biliyoruz. Seni buraya, yengem Sofiya'yı kaçırmaya yardım etmen için getirdiler. Karımı bu kadar üzdüğün için seni hayalarından asmalıyım."

"Ya da daha iyisini yap," diyorum. "Taşaklarını kes." Vurgulamak için cıvata kesiciyi havaya kaldırıyorum.

Roman omuz silker ve onu alır, bunu tutsağımızın önünde büyük bir gösteri haline getirir.

Pantolonunu indirmeden önce yalvarmaya ve merhamet dilemeye başladığında, artık yeter diyorum. Yüzük parmağının ucunu kesiyorum. Boğazından acı bir çığlık kopuyor, duvarlarda yankılanıyor.

"Bize bildiklerini söyle de bu işi bir an önce bitirelim," diye tısladım. "Yapacak daha iyi işlerim var."

Mesela Hope'un bu pisliğin içinde parmağı olup olmadığını bulmak gibi.

Nefes almakta zorlanıyor, kan fışkıran eline bakarken sözcükler hırıltılı bir şekilde çıkıyor ağzından. "Simon... Simon birkaç gün sonra bir triad prensesiyle evlenecek."

Ensenimdeki tüyler diken diken olur.

Onu yakasından sertçe yakalıyorum. "Triad prensesi de ne demek? Bana bir isim ver."

Öksürüyor, sesi neredeyse fısıltı gibi. "Adını bilmiyorum... Ölen bir patronun kızı. King, sanırım. Asya'dan Avrupa'ya kadar tüm triad patronlarının katılacağı büyük bir tören planlıyorlar. Bildiğim tek şey bu. Annemin mezarı üzerine yemin ederim."

Dünya ekseninden kayıyor.

Hope King evleniyor ve bu düşünce hiç

.

Nikolai'nin ofisi, bu kadar testosteron ve gerginlikle dolup taşınca daha da küçük geliyor. Roman'ın kayınbiraderi masasının arkasında oturuyor; eski askerini sorgulamayı devraldıktan sonra yıkadığı için kısa saçları hâlâ nemli. Yanında, sırasıyla güvenlik şefi ve istihbarat şefi olan iki sağ kolu, Vadim Lazarev ve Eva Sidorov var.

Vadim pencerenin yanında duruyor, bir omuzu pencere çerçevesine yaslanmış, elinde yarısı boş bir viski bardağı var; Eva ise masanın kenarına tünemiş, sarı at kuyruğu düzgünce bir omzunun üzerine düşmüş, Hong Kong limanının uydu fotoğraflarını inceliyor.

Odadaki gerginliği atmak için odada bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

Roman odanın karşı tarafındaki kanatlı koltukta oturuyor, telefonu önündeki sehpa duruyor. Maxim hoparlörde.

Maxim'e son yirmi dört saatte yaşanan tüm olayları, en büyük sürpriz de dahil olmak üzere, anlattık

: Hepimizin öldüğünü sandığımız Simon Lau'nun liderliğinde Black Company yeniden faaliyete geçti.

"Simon'ın gerçekten hayatta olduğunu nereden biliyoruz?" Maxim diğer uçtan homurdanıyor. "Bu, bizi yanlış yöne yönlendirmek için verilen yanlış bir bilgi olabilir."

"Dinara şu anda doğruluyor," diyorum, en iyi hackerımıza atıfta bulunarak. "İlk derin araştırmasında, Simon'ın birkaç yıldır aktif olduğunu gösteren mali kayıtlar ortaya çıktı. Banka havaleleri, gayrimenkul alımları, paravan şirket yapıları. Bunların hepsi, bir suç imparatorluğunu yeniden inşa eden birinin işaretleri."

Ve yeniden inşa etmek tam da yapması gereken şey. İsviçre'den sonra Maxim, Hong Kong'daki bir hükümet bağlantısını aradı ve ona Lai King'in vergi kaçakçılığı hakkında bilgi verdi. Hükümet, King'in tüm varlıklarını dondurdu, böylece herhangi biri onun adına yeniden inşa etmeye çalışsa bile parası olmayacaktı.

Roman elini yüzüne götürdü, vücudunun her bir çizgisinde yorgunluk belirgindi. "Villanın arkadaki ormana bağlanan geniş bir tünel sistemi vardı. Patlayıcıları yerleştirirken tüm çıkışları hesaba kattığımızı sanıyorduk, ama Simon bir çıkış yolu buldu."

"*Mudak*," diye tükürdü Maxim. "Bu, sonuna kadar kalıp savaşmadığını gösterir. Adamlarını ve patronunu terk etti."

"Korkakça bir hareket," Nikolai somurtkan bir şekilde onaylar. "Ama sormak zorundayım—üçlünün yeniden yapılanmasını nasıl gözden kaçırdınız? Ağınızın Asya'nın büyük bir kısmını kapsadığını sanıyordum."

Oda sessizliğe büründü. Makul bir soruydu.

"Dinara'nın ortaya çıkardıklarına göre, Simon operasyonlarını küçük tutmuş, araçlar aracılığıyla çalışmış. Adam toplarken bunu şahsen, ağımızın erişemeyeceği yerlerde yapıyormuş. Ayrıca triadlar kapalı topluluklar olarak bilinir; operasyonel detayları yabancılara emanet etmezler," diye açıklıyorum.

Roman koltuğunda kıpırdanır, açıkça sinirli olduğu bellidir. "Ayrıca, Avrupa pazarlarımıza giren ve Kuzey Amerika'da ayak izi bırakan İtalyanlar gibi daha acil tehditlere odaklanmıştık."

Maxim derin bir nefes alır. "Bu, intikamdan daha fazlası. Simon, Hope ile evlenirse, dağınık haldeki tüm triad gruplarını birleştirmek için meşruiyet kazanır. Black Company sadece geri dönmekle kalmayacak; durdurulamaz hale gelecektir."

Eva, önündeki uydu fotoğraflarına kalemiyle hafifçe vuruyor. “Hong Kong’daki kaynaklarıma göre, Lai King, sen onu alt etmeden önce pratikte bir imparatordu. Kızıyla evlenmek, Simon’ı bu mirasın hakiki varisi konumuna getirir.”

“Bu düşünüyü engellemeliyiz,” diyorum kesin bir sesle. “Başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Stratejik olarak mantıklı, ama benim için daha derin bir anlamı var. Hope’un Simon’a kendini adadığı düşüncesi içimdeki ilkel bir şeyi tetikliyor. Onun inşa ettiği her şeyi yakıp kül etmek ve asla ona ait olmaması gereken şeyi geri almak istiyorum.

Hoparlörden Maxim’in sesi geliyor. “Pavel, Hope King’e bir takip cihazı yerleştirdi. Bu, bize onun ve Simon’ın tam olarak nerede olduğunu ve düşününün nerede yapılacağını gösterir.”

Roman, Niko, Vadim ve Eva hep birlikte bana dönüp bekleyişle bakıyorlar, benim var olmayan bilgileri vermeme bekliyorlar.

Bunca zamandır onu bulabileceğimi düşünmelerine izin verdim. Hiç yalan söylemedim, ama varsayımlarını da düzeltmedim.

Artık bu konuyu dolandırmanın bir anlamı yok. “Takip cihazı yok.”

“Ne?” Roman’ın sesi tehlikeli derecede alçalır, tüm vücudu kaskatı kesilir.

“Çipi ben yerleştirmedim.” Her birinin bakışlarını karşıladım, gözlerimi kaçırmayı reddettim. “Hope’un masum olduğuna, tüm hayatını bizim gözetimimiz altında yaşamayı hak etmediğine karar verdim.”

“Masum mu?” Niko önündeki masaya avucunu sertçe vurdu. “Üç gün sonra Simon Lau ile evlenecek.”

Elimi yüzüme götürdüm, ama asıl yapmak istediğim şey yumruğumu duvara vurmaktı.

“Tanrım, Pavel.” Maxim’in sesi içimi parçalıyor. “Gerekirse onu bulabileceğini varsayarak hareket ediyorduk.”

Roman’ın ağzı büzüldü. “Neden bize söylemedin?”

Başarısızlığımın tüm ağırlığını hissederek iç geçirdim. “Onu korumak istedim. Londra’da takip ettiğim kadın, artık artıklardan besleniyor, berbat bir barda çalışıyor ve bizim dolaplarımız kadar küçük bir dairede tek başına yaşıyordu. O bir tehlike değildi. Bu hayatla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Belki aptaldım, ama o anda vicdanım rahat edecek tek seçimi yaptım. Hatalıydım ve bu benim suçum.”

Oda sessizliğe büründü. Maxim yavaşça nefes verdi. Roman başka yere baktı.

Vadim'in çenesi bile seğiriyor, sanki yargılamasını geri tutuyormuş gibi.

"Her neyse, başka bir olasılığı da göz önünde bulundurmalıyız." Eva ayağa kalkar ve gerginliği bozar. "Simon hakkında elimizdeki tüm istihbarata göre, o acımasız ve güç düşkünü biri. Hope'un onunla evlenmeye zorlanıyor olması mümkün."

Bu düşünce, göğsümün altında tehlikeli bir şeyin kıpırdamasını sağlıyor. "Ya da Hope, Simon'a katıldı ve babasının izinden gidiyordur," diye tükürdü Romans.

"Belki de birbirlerine aşık olmuşlardır?" Nikolai omuz silkerek ekliyor. "Daha tuhaf şeyler de oldu."

Ellerim yumruk oluyor ve boynumun dibinde sönük bir zonklama hissediyorum.

Her şey mümkün. Hope bir kurban olabilir ya da bu işin başı olabilir. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum ama bunu öğreneceğim.

"Tartışarak zaman kaybediyoruz," diyor Vadim, telefonunu çıkararak. "Özel Kuvvetler günlerimden kalma Hong Kong'da hala istihbarat bağlantılarım var. Bana birkaç saat verin, düşünün nerede yapılacağını bulayım."

Gerginlik biraz azalır, ama Roman'ın hayal kırıklığı odanın diğer ucundan bile hissedilir. Kaşımı kaldırıp ona dik dik bakarım. Bir sorunu varsa, yüzüme karşı söyleyebilir.

Nikolai koltuğundan kalkar ve yorgun kaslarını gerer. "Vadim düşünün yerini bulursa, planımız ne olacak?"

"Düşünü dağıtıp mutlu çifti esir alacağız. İkiisiyle de iyice bir konuşmak istiyorum," diyor Maxim, sesi soğuk.

Hope'u esir almayı hiç sevmiyorum ama en azından bu, gerçekte neler olup bittiğini anlayana kadar onu hayatta tutmak anlamına geliyor.

Niko somurtkan bir şekilde başını sallar. "Vadim, Eva ve ben yarın Hong Kong'a uçmak için gereken her şeyi hazırlayacağız."

Oda boşaldığında Maxim'e veda ediyoruz. Kızgın olduğunu biliyorum ama

yapılacak iş varken geçmiş hatalar üzerinde duran biri değildir.

Öte yandan Roman benim ortağım ve onu berbat bir duruma soktum. Bu yüzden bana dönüp yumruğunu suratıma indirdiğinde şaşırıyorum. Darbeyle geriye sendeliyorum, gözlerim bulanıyor.

Çenemi hareket ettirip hasar olup olmadığını kontrol ediyorum. “Bunu hak ettim,” diye itiraf ediyorum. “Ve bilginiz olsun, size tam olarak yalan söylemedim. Takip cihazını yerleştirecektim, ama o anda yapamadım. Sadece bu konuda sizi bilgilendirmedim.”

"Bu, ihmal yoluyla yalan söylemektir." Roman'ın gözleri kısılır ve duruşu sertleşir. "Londra'da Hope ile ne oldu? Eve döndüğünde aynı kişi değildin."

Elimi çeneme sürtüyorum, avucumda sakalların sertliğini hissediyorum. Birlikte kan döktük, birlikte öldürdük ve sıfırdan hayatlarımızı kurduk. Ona gerçeği borçluyum.

"Onunla yattım."

"Ne yaptın?"

"Vaaz verme," derim, başparmağımı burun köprüsüne bastırarak. "Böyle olması gerekmiyordu. İş için ona yaklaştım, ama sonra... onda bir şey kafamı karıştırdı."

Roman'ın yüzü yaklaşan bir fırtına gibi karardı. "Bana, bir triad prensesiyle yatmak için görevi tehlikeye atmadığını söyle."

"Hiçbir şeyi tehlikeye atmadım," diyorum dişlerimi sıkarak. "O benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor."

"Yine de pervasızcaydı."

Bu konuda onunla tartışmayacağım, ama olan oldu.

Roman başını sallıyor, beni yakından izliyor. "Beş yıldır başka kimseyle yatmamanın sebebi o mu?"

Savunmacı bir tavırla omuz silkerim. "Saydığını fark etmemiştim."

"Son beş yıldır seks yapma davetlerini geri çevirdiğini fark etmemek oldukça zordu. Ve şunu kabul etmeliyim ki dostum, pek çok fırsatın vardı."

"Hiçbiri o kadar ilginç gelmedi." Yani Hope'tan sonra.

Roman elini ensesinin arkasına götürür. "Kamilla'nın gerçek ölümünü ve her şeyi öğrendikten sonra çok zor bir dönem geçirdiğini biliyorum. Anlıyorum. Hepimiz zorluklar yaşarız, ama kafanı

. Black Company ile savaşacaksak, yapılması gerekeni yapmaya hazır olmalısın.”

“Ben iyiyim,” diye onu temin ettim, boyumu tam olarak dikleştirerek. “Ne yapılması gerektiğini biliyorum.”

Bana birkaç saniye daha baktı. “Umarım öyledir.”

Roman gittikten sonra, boş ofiste tek başıma oturup boş duvara bakıyorum.

Yıllardır kendimi işe adadım—üç kıtaya yayılan sahtecilik operasyonlarımızı genişletmek, en tehlikeli görevleri üstlenmek. Aklımı ondan uzak tutmak için her şeyi yaptım. Ama o her zaman oradaydı, düşüncelerimin kenarlarında pusuda bekliyordu. İlgi gösteren her kadını reddettim, çok meşgul, çok odaklanmışım gibi davranarak. Gerçek şu ki, hiç kimse onun anısına yetişemedi.

O gece Hope ile paylaştığımız şey sadece fiziksel değildi; yıllardır ilk kez gerçek bir şey hissetmişim. Bana, korkulacak bir canavar değil, kurtarılmaya değer bir adammışım gibi baktı. Böyle bir bağ, hayatta iki kez karşına çıkmaz.

Simon'la kendi isteğiyle mi yoksa zorla mı evlenirse evlensin, sonuç aynı.

O düğünü engelleyeceğim. Ve ortalık sakinleştiğinde, Hope King benim olacak.

BÖLÜM ON ALTI

HOPE

GÜNEŞ, adanın ötesindeki kayalıkların üzerinden doğuyor ve soluk zeminleri yumuşak tonlarla yıkıyor. Malikanenin penceresinden, Güney Çin Denizi'nin kenarını zar zor görebiliyorum. Cennet gibi görünüyor, ama değil. Güzellikle süslenmiş bir hapishane.

Bu özel gün için kiralanmış, Hong Kong'dan helikopterle kırk dakikalık mesafedeki özel bir adadayız.

Kin, odamızdaki yatağın kenarında, hâlâ pijamalarıyla oturmuş, beni izliyor. Bize tahsis edilen misafir süiti, milyarderlerin zevkine göre tasarlanmış, tamamen beyaz mermer ve cam duvarlardan oluşuyor.

Kin dudaklarını büküyor. "Neden burada kalmak zorundayım?"

Onun önüne diz çöküp gözlerine bakıyorum. "Düğünler uzun ve sıkıcıdır. Burada Mei ile çok daha eğleneceksin," diyorum, oğlumun dadısına başımı sallayarak. "Biter bitmez seni partiye almaya geleceğim. Zaten en güzel kısmı da o."

Ona, yapabileceğim en sabırlı gülümsemeyi gösteriyorum. Törene birkaç saat var, ama ben gün doğmadan çok önce uyanmıştım. Uyuyamadım. Sinirlerim gergin ve beni sakinleştiren tek şey Kin'in yanında olmak.

"Ama seni prenses elbiseni giymiş olarak görmek istiyorum."

"Partide göreceksin," diye onu teselli ediyorum, alnındaki bir saç telini çekip kenara itiyorum. "Sıkıcı kısım biter bitmez gelip seni alacağım."

Küçük kolları boynuma dolanıyor. "Söz veriyor musun?"

Göğümde bir şey çatlıyor. "Söz veriyorum."

Tören dört yaşındaki bir çocuk için sıkıcı olabilir, ama benim için cehennem olacak. Simon'ın karşısında durup, şimdiye kadar çoktan gitmiş olacağımızı umarak, asla söylemek zorunda kalmayacağımı umduğum yeminleri zorla etmek.

Chen amca denedi, biliyorum denedi, ama para bürokrasiye takıldı. En fazla bir iki hafta daha sürer diyor. Ama bu, o koridordan geçmekten ve bu gece benden beklenen her şeyden kaçınamayacağım gerçeğini değiştirmiyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Kin'i son bir kucaklaşma için kollarıma alıyorum. İçten içe, onun törene gelmesini istemiyorum. Nefret ettiğim bir adama sevgi ve saygı sözü verdiğimi görmesini istemiyorum.

Alnına son bir öpücük kondurup ayağa kalkıyorum ve cüppemin önünü düzeltiyorum. Elbisem ütülenmiş ve birkaç kapı ötede beni bekliyor. Bir de saç ve makyaj ekibi var, beni olmam gereken geline dönüştürmeye hazırlar. Ama şu anda oğluma bakmak için bir dakikaya daha ihtiyacım var.

Belki sabah ışığıdır, belki de yüzündeki ifadeyle ilgilidir, ama bugün Lukas'a benziyor. Bir an için, onun babasıyla evleniyor olsaydım bu günün nasıl olacağını hayal ettim. Lukas mihrapta beni bekliyor olsaydı, annemle babam hayatta olup beni mutlu görseydiler, okuldan eski arkadaşlarım burada olup sevinçten gülüp ağlasalardı. Eğer bu bir anlaşma değil de gerçek aşk olsaydı. Bu hayal, göğsümde boş bir acı bırakacak kadar acı tatlı.

"Mei'ye uslu dur," diye hatırlatıyorum ona. "Küçük takım elbiseni giymiş halini görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Tamam, anne." Kafasını kaldırıp bana bakma zahmetine bile girmiyor. Zaten başka bir şeye geçmiş, yanındaki yatakta oyuncak dinozorlarını renklere göre sıralıyor. Tam da olması gerektiği gibi.

"Seni her şeyden çok seviyorum." Gözlerimin arkasında biriken yaşları görmeden önce ona bir öpücük gönderip dışarı çıkıyorum. Mei'ye başımla işaret ederek dışarıya gelmesini söylüyorum.

Oğlumun dadısı da peşimden gelerek benimle birlikte koridora çıkıyor. Son üç yıldır bizimle birlikte — Simon'a yalvararak elde ettiğim bir masraf — ama onun zamanımı alması ve Kin'i herhangi bir kreşe göndermekten kendimi güvende hissetmemem nedeniyle, o bizim için bir nimet oldu.

Genç ama zeki bir kız ve hiç açıkça söylenmemiş olsa da, üçlü bağlantımız olduğunu biliyor. Bu yüzden ona, "Bugün herhangi bir şey olursa, ne olursa olsun, lütfen Kin'le birlikte dolaba saklan ve onu elinden geldiğince sakın tut," dediğimde gözünü bile kırpmıyor.

Kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "Bir şey olmasını mı bekliyorsun?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama riske girmek istemiyorum."

Söylemediğim şey, bugünle ilgili içimde kötü bir his olduğu. Simon son zamanlarda daha agresif, Syndicate'ten kaçırdığı kişiyi aldığından beri daha paranoyak.

Son birkaç gündür neredeyse hiç konuşmadık ve bana baktığında gözlerinde tüylerimi diken diken eden bir yırtıcı bakış var. Kin'in yanında ona güvenmiyorum, tören bittiğinde ve beni tamamen sahiplendiğini düşündüğünde ne yapabileceğine güvenmiyorum.

İki saat sonra, makyöz işinden memnun bir şekilde geriye yaslanır. "Mükemmel," der. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum kibarca, ama zorla gülümsemeyi başaramıyorum. Neşeli davranacak kadar gücüm kalmadı.

Bana anlayışlı bir gülümseme atıyor. "Hadi. Aynaya bir bak. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Pencerenin yanındaki boy aynasının önüne geçip yansımanı inceliyorum. Elbise kusursuz, bembeyaz, belden oturan ve korsajında narin nakışlar var. Dudaklarım mükemmel bir pembe, kirpiklerim kıvrılmış, saçlarım sanki tahta çıkmak üzere olan bir kraliçeymişçesine toplanmış. Ki birçok açıdan öyleyim de.

Gerçekten çok güzel görünüyorum, ama kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Beni şımartacak ailem ve arkadaşlarım yok, sadece beni bir kupa gibi parlatmakla görevli, sürekli değişen stilist ve görevlilerden oluşan bir ekip var.

Son gerçek arkadaşım olan Chloe'yi düşünüyorum. Simon beni almaya geldiği gün ona mesaj attım, "grip"ten iyileşirken

ve hepimizin eve dönmemin en iyisi olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu söyledim. Hayatımda tutmak isteyeceğim biriydi, ama arkadaşlıklar dürüstlük gerektirir ve benim tüm dünyam yalanlar üzerine kuruludur. Bu şekilde onun için daha güvenli.

Bir iç çekerek, yalnızlık düşüncelerini kafamdan uzaklaştırıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum. Okyanus uzayıp gidiyor, parlak ve ışıltılı, güneş dalgalarından yansıyor. Ufukta büyük, lüks bir feribot beliriyor, ilk misafir grubumuzla adanın diğer tarafına yanaşmaya hazırlanıyor. Yakında helikopterler tek tek inecek, şık giyimli VIP'ler helikopter pistine adım atacak ve ardından resepsiyon yoluna gizlice yönlendirilecekler.

Adanın bir tarafı, ister tekneyle ister helikopterle olsun, tüm varış ve ayrılışlara ayrılmıştır. Bu alan, malikanenin içindeki töreni veya resepsiyonu motor seslerinin bozmayacağı kadar malikaneden uzaktır.

Feribot iskeleye yanaşıyor ve kısa süre sonra şık takım elbiseler ve göz kamaştırıcı elbiseler giymiş konukların karaya çıktığını görüyorum. Yozlaşmış politikacılar, triad sadık üyeleri ve babamın eski müttefikleri, Lai King'in kızının, babamın Hong Kong topraklarında kendi seçtiği halefi ile evlenmesini izlemeye gelmişler. Soyumuzun doğduğu yer. İmparatorluğunun kalbi.

Mesaj açık: Kara Şirket geri döndü ve dokunulmaz.

Törenin kendisi Batı tarzında: beyaz gelinlik, yeminler, koridordan yürüyüş... Ama yarın için bir Çin ziyafeti planlanmış; görünüş için gelenekler de programa dahil edilmiş.

Midemden gelenleri geri tutmaya çalışarak elimi karnıma bastırıyorum. Çünkü mirasım hesabıma yattığında kaçmayı planlasam da, bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorum. Ve bu geceyi atlatmam gerekiyor.

Kapı bir kez çalınıyor ve Simon davet edilmeyi beklemeden içeri giriyor.

"Dışarı," diyor parmaklarını şıklatarak hizmetkar ordusuna. Her zamanki gibi çekici.

Kadınlar bana ya da birbirlerine tek kelime etmeden hızla dışarı çıkıyorlar. Kapı arkalarından kapanıyor ve geriye sadece ikimiz kalıyoruz, hava gergin.

Kendini oluşturduğu güçlü l liderin her bir parçasını taşıyor: kömür rengi Armani takımı, kendinden emin sırtışı, itaat edilmeye alışkın bir adamın sessiz otoritesi. Sanki başından beri sahne arkasında durup spot ışığının yn değiştirmesini bekliyormuş gibi, babamın yerine ne kadar da kolay geçti.

Gözleri yavaşça üzerimde dolaşıyor, elbisemin her santimini, saçımı ve özenle yaptığım makyajımı inceliyor.

"Mkemmел görünüyorsun," diyor. Bu bir iltifat değil, bir değerlendirme.

O yaklaşırken gözlerimi ondan ayırmıyorum, cilalı zeminde adımları ses çıkarmıyor. Eli uzanıp iki parmağını çenemin altına takarak yüzümü kendisine doğru eğdiğinde, irkilmeden edemiyorum.

Ağzı sıkılaşır ve eli çenemden köprücük kemiğimin üzerindeki yakut kolyeye doğru kayar, hayranlıkla taşların üzerinde parmağını gezdirir. *Sahte* yakut kolye. Sonra elini kaydırır, boğazımı tehditkar bir şekilde sıkıca kavrar.

Kalbim bir an durur, ama yüzümü ifadesiz tutmak için mücadele ederim. Beni zayıf görmekten zevk almasını istemiyorum, her ne kadar amacının beni sindirmek olsa da.

"Sana çok fazla şeyden paçayı sıyırmana izin verdim, ama bu artık sona eriyor. Bu gece glmseyeceksin. Birliğimiz için kadeh kaldıracaksın. Doğru insanlarla dans edecek, doğru şeyleri söyleyeceksin. Beni utandırmayacaksın."

Kavrayışı sıkılaşır ve paniğin dalgası içimi kaplar. Boğazım düğümlenir. Bir an için nefes alamam.

"Ve eğer yaparsan..." diye fısıldıyor, sesi zehirli ipek gibi. "Tanrıya yemin ederim, oğlunu bulamayacağın bir yere koyacağım."

Sözleri acımasız, beni korkutmak için söylenmiş, ama bunları ciddiye aldığından hiç şüphem yok. Yine de pes edip l numarası yapmayacağım.

Elini boynumdan çekip onu bir adım geriye itiyorum. "Ne demek istediğini gayet iyi anladım. şimdi beni rahat bırak."

Simon kapıya ulaşmadan önce dönüyor, midemi bulandıran bir bakışla duruyor. "Her zaman benden daha iyi olduğunu düşündün. Ama bu gece, ne kadar gücün olduğunu sana tam olarak göstereceğim. Uslu bir eş gibi uzanacaksın ve ben de sana kimin sahibi olduğunu hatırlayana kadar seni sikeceğim."

Kapı arkasından kapanır ve ben zar zor banyoya yetişip tertemiz tuvalete kusarım; zihnim yaklaşanları reddettiği kadar şiddetle bedenim de her şeyi reddediyor.

BÖLÜM ON YEDİ

PAVEL

HELİKOPTER deniz üzerinde alçaktan uçuyor, adanın silueti görünür hale gelirken pervaneleri soluk mavi gökyüzünde parıltıyor; bir kale gibi kayalıklara oyulmuş bir malikane. Etkilemek istiyorsanız burası iyi bir mekan. Bizim gibi düşmanlar edindiyseniz ise kötü bir mekan.

Roman yanımda, Nikolai ve Vadim arkamızda oturuyor, hepimiz diğer düğün konukları gibi ütülü takım elbiseler giyiyoruz. Bizi diğerlerinden ayıran tek şey, ceketlerimizin altındaki Kevlar ve ayak bileklerimize bağlanmış bıçaklar.

Metal dedektörlerden tabanca geçirmek intihar olurdu, ama Niko'nun temin ettiği bıçaklar, tarayıcılardan tespit edilmeden geçen yüksek mukavemetli bir polimer karışımından yapılmış.

Eva dışarıda, kuşbakışı bir görüntü elde etmek için yukarıda bir drone'u kontrol ediyor. Kulaklarımıza gizlice yerleştirilmiş iletişim cihazı aracılığıyla bize önemli istihbarat sağlayacak.

Pilot telsizdeki düğmeyi çevirdi. “Burası Redwing-7, izin talep ediyorum izin iniş iniş Yolcular Baranov Baranov ve Polonya Federasyonu'ndan gelen iş ortakları. Güvenlik onayı onaylandı.”

Tabii ki bu bir yalan. Şu anda bir otel odasında bağlı olan Baranov ve adamlarının kimliğine bürünmüş durumdayız. Yüz tanıma profillerini hackledik ve güvenlik sisteminde onların yerine bizim yüzlerimizi yükledik.

Helikopter pisti, bakımlı çit duvarının arkasında adanın uzak tarafında düzgünce gizlenmiş olarak görüş alanımıza giriyor. Bu yükseklikten, servis yolunun yakınında volta atan iki muhafız görebiliyorum. İki muhafız daha

ise rıhtımın ötesinde görev yapıyor; takım elbise ceketlerinin altından silahlarının şişkinliği açıkça görünüyor.

Nikolai'ye hafifçe başımı sallıyorum, o da onaylayarak kaşlarını kaldırıyor. O ve Vadim, çevre muhafızlarını etkisiz hale getirecek, iletişim sistemlerini bozacak ve mutfak kanadının yanındaki iletişim kulesini devre dışı bırakacak. Roman patlayıcıları ateşleyecek ve ardından konukları adadan uzaklaştırıp bekleyen feribota yönlendirecek. Buradaki herkes birbiriyle sıkı bağlantılı: politikacılar, iş ortakları, organize suç liderleri. Yeni düşmanlar edinmek niyetinde değiliz; zaten yeterince var.

Benim görevim, güzel gelini ve yeni kocasını yakalamak ve sorgulamak üzere yanımızda götürmek. Yaka altımda bir sıcaklık hissediyorum; Hope'un yaklaşan evliliğini öğrendiğimden beri azalmayan bir baskı. O, düşman saflarının yanlış tarafında duruyor olabilir, ama beş yıl sonra bile, kaçamayacağım bir damga gibi beynime kazınmış durumda.

İniş yaparken pervaneler yavaşlıyor ve helikopter yere değdiği anda kapılardan dışarı çıkıyoruz. Helikopter pistinin kenarında duran iki güvenlik görevlisi başlarını kaldırıp elleri ceketlerinin yanında duruyor, ancak yakalarımıza takılı misafir rozetlerini gördükleri anda rahatlıyorlar.

Helikopterin uzaklaşmasını bekledikten sonra muhafızlara yaklaşıp, "Hey, sigaranız var mı acaba?" diye soruyorum.

Muhafızlar birbirlerine bakarlar, muhtemelen bir misafirle konuşup konuşamayacaklarını merak ederler.

O kısa tereddüt anı, ihtiyacım olan tek şey. İlk güvenlik görevlisinin tepki veremeden bıçağım kaburgalarının arasına kayarken, diğer elimle ağzını kapatıyorum. İkinci güvenlik görevlisi silahına uzanıyor, ama Roman arkasından beliriyor ve boynunu keskin bir hareketle kırıyor.

İstenmeyen dikkatleri üzerimize çekmemek için cesetleri dikkatlice yere indiriyoruz. Niko ve Vadim'e onları gözden uzak bir yere sürüklemeleri için işaret veriyorum. Rıhtımda kalıp geri kalan muhafızları ortadan kaldıracaklar.

Benim işaretimle Roman ortadan kaybolur ve töreni durdurup konukları kaçışa geçirecek patlamayı hazırlamak için pozisyonunu alır. Planladığımız şey için onların yolumuzdan çekilmesi gerekiyor.

Takım elbisemi düzeltip, törenin çoktan başladığı malikaneye doğru belirlenen yolu takip ediyorum.

Tören salonuna açılan dar bir koridora çıkan yan girişten içeri süzülüyorum. Ana kapılara yaklaşıırken, iki muhafız yoluma çıkıyor.

"Efendim, tören başladı. Burada olamazsınız."

Nazikçe gülümsüyorum. "Elbette. Özür dilerim."

Onlar rahatladıkları anda harekete geçiyorum. Bıçağım ilk muhafızın kaburgalarının arasına temiz bir şekilde girerken, ikincisini boğazından yakalayıp çıplak ellerimle nefes borusunu eziyorum.

Şu ana kadar bugün beklediğimden çok daha eğlenceli geçiyor. Ama asıl eğlenceli kısma daha yeni geliyoruz.

Silah olup olmadığını kontrol etmek için yere yığılmış bedenlerinin yanına çömeliyorum, ama ikisinin de silahı yok. Belki Simon, silahlı muhafızların düğününde devriye gezmesinin yakışksız olacağını düşünmüştür. Onun hatası.

Cesetleri arka koridora sürükler sürüklemeyi ellerimi silerim, saçlarımı düzeltirim ve tören salonuna doğru geri dönerim.

Canlı bir yaylı dörtlüsü geleneksel ve zarif bir parça çalıyor. Bu kalitede bir düğünden tam da beklediğiniz gibi. Salona girer girmez, bir görevli bana arka sırada oturmamı işaret ediyor ve diğerlerini rahatsız etmemem gerektiğini fısıldıyor, ama umurumda bile değil. Yakında buradaki herkes çok, çok rahatsız olacak.

Koridorun ortasından dümdüz yürüyorum. Yanlarından geçerken bir sessizlik çöküyor, sıra sıra şık giyimli konuklar dönüp bana bakıyor. Kalabalığın arasından birkaç mırıldanma yayılıyor, muhtemelen kim olduğumu ve törenin ortasında koridordan geçmeye nasıl cüret ettiğimi merak ediyorlar. Öteye bakmıyorum, sadece dümdüz ileriye. Bakışlarım, beyaz orkide ve fildişi ipekle süslenmiş bir kemerin altında duran Hope'un bulunduğu mihraba kilitlenmiş durumda.

Siktir. Beş yıldır ilk kez onu görmek nefesimi kesiyor.

Yüz hatları yumuşamış, kalçaları daha dolgun, göğüsleri daha dolgun. Kemerli pencerelerden süzülen altın ışık altında cildi parlıyor ve saçları yumuşak

dalgalar halinde toplanmış, birkaç saç teli boynuna değiyor. Güzelliğine kavuşmuş, bir erkeği diz çöktürebilecek türden bir kadın olmuş.

Rahip okumasına devam ederken, ne Hope ne de Simon benim geldiğimi fark etmiştir. Dikkatleri birbirlerine sabitlenmiştir. Simon'ın elleri yanlarında rahatça sarkmış, ağzında kendini beğenmiş bir gülümseme vardır. Tam da gördüğüm fotoğraflardaki gibi görünür. Smokin giymiş, saçları düzgünce geriye taranmış, dışarıdan bakıldığında şık görünüyor, ama yakından bakınca onda yırtıcı bir hava var. Hope'u sanki kendi malıymış gibi süzen bakışları, ellerimi şiddet uygulamak için kaşındırıyor.

Hâlâ yıllar önce tanıştığı Lukas'a benziyorum, ama bazı şeyler değiştii. Saçlarım artık biraz daha uzun, kulaklarımın hemen altına kadar uzanıyor ve hayal kırıklığımla atmak için yaptığım durmak bilmeyen antrenmanlar sayesinde omuzlarım genişledi. Gözlerimin etrafındaki gülümseme çizgileri yaşla birlikte derinleşti. Yine de beni tanıyacağından hiç şüphem yok.

Ama bana dönmüyor. Gözleri Simon'a yapışmış durumda, sanki başka yere bakarsa ne olacağından korkuyormuş gibi.

İkinci sıradaki koridor tarafındaki koltuk boş, ben de oraya oturuyorum. Buradan, elinde tuttuğu buketin hafifçe titrediğini görebiliyorum.

İlk bakışta, bu düğün heyecanı olabilir. Belki de Simon'a derinden aşiktir ve bu anın büyüüne kapılmıştır. Ben beş yıl boyunca tek bir geceyi bile unutamadan yaşarken, onun hayatına devam edip mutluluğu bulmuş olması düşüncesi içimi parçalıyor.

Ama onu daha yakından izledikçe, bir şeyler ters geliyor. Duruşunda neşe yok, dudaklarında yumuşak bir gülümseme yok. Nefesi çok kontrollü, sanki panikle mücadele ediyormuş gibi. Bu, aşık bir kadının bakışı değil.

Belki de bu stratejik bir ittifaktır, iki güçlü oyuncunun güçlerini birleştirmesi. Lai King'in kızı ile sağ kolunun, triadı yönetmek için birleşmesi mantıklı olurdu. Ama istekli taraflar arasındaki görücü usulü evliliklerde bile biraz sıcaklık, biraz ortaklık hissi vardır.

Hope, idam mangası karşısında duruyormuş gibi görünüyor. Çenesi sıkı, omuzları o kadar yukarı kalkmış ki neredeyse küpelerine değiyor.

Artık netleşen gerçek, ruhumun derinliklerinde şiddetli bir duyguyu uyandırıyor. Hope, istediği için onunla evlenmiyor. Bu ne aşk ne de strateji; bu zorlama. Simon'ın onun üzerinde ne tür bir etkisi varsa, onu mihraba götürecek kadar güçlü.

Onu köşeye sıkışmış bir hayvan gibi gösteren şey neydi?

Her ne ise, bunun bedelini kat kat ödeyecek. Onun anısı beni içten içe yiyip bitirirken çok uzun süre ortalıkta dolaştım ve şimdi onu bulduğuma göre, onu bırakmayacağım.

Arkanıza yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, takım elbisemin altındaki Kevlar yeleğin rahatlatıcı ağırlığını, ayak bileğime bağlanmış bıçağın soğuk çeliğini hissediyorum.

Rahibin sesi sessiz kalabalığın üstüne yükseliyor. "Hope King, Simon Lau'yu yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

O tereddüt ediyor — sadece bir anlığına — ama bu, benim sırtımı daha dik tutmam ve yumruklarımı sıkmam için yeterli. Ağız açılıp kapanıyor ve yüzündeki o saf dehşet anında, evlenmek üzere olduğu adam hakkında tam olarak ne hissettiğini görüyorum.

Vücudumdaki her kas gerginleşir, göğsümde bir fırtına güçlenir gibi gerginlik artar. Acı bir tatminle, havai fişeklerin başlamasını beklerim, bu maskaralığı paramparça etmeye hazırım.

BÖLÜM ON SEKİZ

UMUT

OMURGAMDA TER DAMLALARI, belimin alt kısmındaki kumaşa yapışıyor. Elbisem çok dar geliyor, cildim çok sıcak. Rahip, sanki bir hapishane kapısının çarpıp kapanması gibi hissettiren sözleri söylerken, kendimi başımı dik tutmaya ve gözlerimi ileriye dikmeye zorlasam da, görüş alanımın kenarlarında hafif bir bulanıklık hissediyorum.

“Hope King, Simon Lau’yu yasal eşin olarak kabul ediyor musun?”

Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Simon beni izliyor, cevabımı bekliyor.

Rahibe bakıyorum ve ağzımı açıp onun beklediği iki kelimeyi söylüyorum. İki basit kelime.

Evet.

Ama kelimeler çıkmıyor. Boğazımda bir taş gibi takılıyorlar. Dudaklarım açılıyor ama ses çıkmıyor.

Simon ölümcül bir sessizliğe bürünüyor. Konuşmuyor, ama tereddüt etmemden dolayı öfkeli olduğunu biliyorum. Bunu kasten yapmıyorum; beynime karşı bedenim isyan ediyor.

Kelimeleri tekrar söylemeye çalışırken, o kadar yüksek bir ses patlaması oluyor ki, başımdaki avizeler sallanıyor ve topuklarımda altındaki zemin titriyor. Odaya bakıyorum, birinin bunun havai fişek ya da deprem olduğunu – mantıklı bir şey olduğunu – söylemesini bekliyorum, ama kimse söylemiyor. Simon kaskatı kesiliyor, gözlerini kısarak başını sesin geldiği yöne çeviriyor.

Hava çığlıklarla ve keskin duman kokusuyla doluyor. Konuklar kaçmaya başlayınca sandalyeler birdenbire geriye kayıyor.

Tek düşünebildiğim Kin. Ona ulaşmam gerektiği. Harekete geçmeden Simon beni bileğimden yakalayıp sunaktan çekiyor ve birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen güvenlik ekibine emirler yağıdırıyor.

"Ne oluyor?" diye boğuk bir sesle soruyorum, o beni yan kapıya doğru sürüklerken topuklu ayakkabılarımla tökezleyerek peşinden gidiyorum. "Bir kaza mı oldu?"

"Bu kaza değil," diye homurdanıyor, ilerlerken gözleriyle etrafı tehditlere karşı tarıyor.

Tüm konuklar aynı anda kaçmaya çalışırken arkamızda kaos patlak veriyor. Smokin giymiş korumaların konukları arka kapılardan rıhtıma doğru yönlendirdiğini görüyorum.

Simon, elektrik panelleri ve fırtına ekipmanlarıyla dolu dar bir koridora açılan bir servis kapısını zorla açar ve beni önünden iterek içeri sokar. İçimi dehşet kaplar. Eğer silahlı düşmanlar burayı basıyorsa, Kin tehlikede demektir.

"Nereye gidiyoruz?" Onun demir gibi sıkı tutuşuna karşı direniyorum. "Önce Kin'i almalıyız..."

"Onlar oğlunu istemiyor," diyor Simon, acımasız adımlarını hiç yavaşlatmadan. "Bu bizimle ilgili."

Ayaklarımı yere dayayıp kurtulmaya çalışıyorum, ama o beni başka bir kapıdan nemli havaya sürüklerken tutuşunu daha da sıkılaştırıyor. Topuklarım peyzajlı toprağa batıyor ve şiddet sesleri malikanenin her yerinde yankılanıyor.

"Ne demek '*onlar*'? Bu Sendika mı?" Öyle olmalı. Onların tehlikeli düşmanlar olduğunu, bunu kendisinin de anlaması gerektiğini ona söylemiştim, ama kibri galip geldi. Beni çitler ve taşların arasından açılmış dar bir patikaya doğru sürüklerken sendeliyorum. "Simon, lütfen dur..."

Yalvarışlarımı görmezden geliyor ve ağaçların arasından çıktığımızda varış noktamızı görüyorum: ana pistten oldukça uzakta bulunan ikincil bir iniş pisti. Yaklaşan bir helikopterin sesi en büyük korkumu doğruluyor: Kin olmadan beni oradan sürükleyip götürecektir.

Ayaklarımı yere sağlam basıp bir adım daha atmayı reddediyorum, gelinlik eteğim dikenli çalılarının arasına takılıyor. "Hayır! Kin hâlâ evde. O olmadan gitmiyorum!"

Simon'ın tutuşu acı verici hale geliyor. "Sana ne dersem onu yapacaksın."

Ona karşı tekrar çekiyorum ama nafiye. Simon arkamda duruyor, bir kolunu belime dolamış, metalin o eşsiz soğukluğu kaburgalarımın baskı yapıyor. Donup kalıyorum.

"Beni bunu kullanmaya zorlama," diye dişlerini sıkarak tehdit ediyor. "Bizi burada nasıl buldular, güvenliği nasıl aştılar bilmiyorum, ama kan peşindeler ve sen benim için geride bırakamayacağım kadar değerlisin."

Dünya yanlara doğru eğiliyor, nefesim hızlı ve sığlaşıyor. "Çocuğumu korumama izin vermektense beni öldürmeyi mi tercih ediyorsun?"

"O Rus köpeklerine seni bana karşı koz olarak kullanma şansı vermeyeceğim. Ve zayıf görünmek istemiyorum... mihrapta gelinini kaybeden adam olmak istemiyorum."

Silaha rağmen, onun elinden kurtulmaya çalışıyorum, çünkü tek önemli şey oğlumu kurtarmak. "Umurumda değil. Bırak beni..."

Yüzüme bir tokat atıyor ve başım geriye savruluyor. Şoktan mı, başka bir şeyden mi bilmiyorum, dizlerim çöküyor ve sert bir şekilde yere yığılıyorum, dengemi sağlamaya çalışırken avuç içlerim toprağa sürtünüyor.

Simon bir anda üzerime atlar, belime biner ve ağırlığıyla beni yere sabitler. Silahın namlusu çenemin altına bastırılır.

"Dikkatlice dinle," dedi ölümcül bir sakinlikle. "Sen benim için ölmüş halinden daha çok canlı halinle değerlisin, ama bu hesap, onlar sana el koyduğu anda değişir. Seçim senin: ya şimdi benimle gelersin, ya da seni burada öldürür ve herkese saldırıda öldüğünü söylerim."

Sözleri, kafamdaki panik gürültüsünü zar zor delip geçiyor. Silah olsun ya da olmasın, tehdit olsun ya da olmasın, Kin'e zarar gelirse bunların hiçbir önemi kalmaz, çünkü onu korumak için orada değildim. Oğlumu terk ettiğimi bilerek yaşamaktansa, onu kurtarmaya çalışırken ölmeyi tercih ederim.

Gözlerimi kapatıp, içimde kalan tüm gücü toplayarak kendimi hazırlıyorum. Ama harekete geçmeden, Simon'ın üstümde gerildiğini hissediyorum. Havada gergin ve tehlikeli bir enerji dolaşıyor.

"Ona zarar verirsen, boğazını kesip ses tellerini ip olarak kullanırım."

O ses. Alçak, ölümcül ve kanımı donduran bir şekilde tuhaf bir şekilde tanıdık.

Gözlerimi açtığımda Simon'ın arkasında duran bir adam görüyorum. Simon'ın boynunda, çenesinin altındaki yumuşak çukura dayalı bir bıçak parlıyor. Ama beni donakaltan sadece bıçak değil; onu tutan adam.

Son beş yılımı hayal ederek, merak ederek geçirdiğim adam. Lukas, oğlumun babası. Ama bu Lukas değil. Nasıl olabilir ki?

Ona benziyor olabilir, ama o çekici İsveç aksanından eser yok. Bu adamın sesi, tıpkı kendisi gibi daha kaba, daha sert. Daha iri, daha geniş ve saçı daha uzun, ama o arduvaz grisi gözler aynı.

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Gözlerim bana oyun oynuyor olmalı.

"Sen de kimsin lan?" Simon, boynuna dayanan bıçak yüzünden başını çeviremeden hırlar.

Gülümsüyor ve bu gülümseme çirkin. "En kötü kabusun."

Yabancı, alaycı bir gülümsemeye bıçağın baskısını artırır, ta ki ince bir kan damlası görünene kadar. "Silahı ondan uzaklaştır, yoksa boğazını o kadar hızlı keserim ki kan kaybettiğini bile fark edemezsin."

"Peki," diye dişlerini sıkarak cevaplar Simon, ama bir saniye sonra hızla dönerek ağırlığını yana verir ve bıçağı keskin bir hareketle uzaklaştırırken üzerimden yuvarlanır.

Lukas'ın ikizi sendeler ama çabucak toparlanır ve iki adam da yanımdaki toprağa düşer. Simon'ın tabancası elinden fırlar ve ulaşamayacak kadar uzağa düşer.

Aynı anda ayağa kalkarlar, çıplak yumrukları havada uçuşur, vuruşları hızlı ve acımasızdır. Yabancı daha uzun ve iridir, ama Simon her türlü dövüş sanatı ve göğüs göğüse dövüş eğitimi almış olduğu için hızlı ve çeviktir.

Simon, rakibinin yan tarafına dirsek atar. Adam inler, ikinci darbeyi atlatır, sonra Simon'ın çenesine acımasız bir aparkat indirir. Simon'ın başı geriye savrulur, ağzından kan fışkırır. İkisi de nefes nefese, vahşi hayvanlar gibi birbirlerinin etrafında dolanırlar.

Başım dönüyor, ama tek net gördüğüm şey buradan hemen çıkmam gerektiği. Etrafı tarıyorum ve gözlerim, üç metre uzağa düşen Simon'ın silahına takılıyor.

, elim tabancanın kabzasını kavrayana kadar çimlerin üzerinde sürünerek ilerliyorum.

Simon, diğer adamın ceketini avuçlayıp onu bir ağaca çarptığında, ben de ayağa kalkmaya çalışıyorum. Adam, Simon'ın kaburgalarına diz atarak karşılık veriyor. Simon nefesini toparlarken, yabancı bu fırsatı değerlendirip çenesine acımasız bir sol kroşe indiriyor.

"Siktir git." Simon yüzünü elleriyle tutarken gözlerinde nefret parlıyor. "İpucunu anla, Fedorov. Sendika benim düğünüme davet edilmedi."

Fedorov mu?

Bu ismi biliyorum. Gece geç saatlerdeki toplantılarda babamın çalışma odasında, her zaman korku ve saygıyla fısıldanırdı. Pavel Fedorov. Sendika'nın en tehlikeli adamlarından biri.

Ve nedense, bana Kin'i veren nazik İsveçli yazara tıpatıp benziyor.

"Yeter!" diye bağıriyorum, iki elim titreyerek silahı kaldırıyorum. "Geri çekilin. İkiniz de."

Neler olduğunu anlamaları bir dakika sürüyor. Silahı benim tuttuğumu, dolayısıyla artık gücün bende olduğunu.

Yavaşça ayrılıyorlar, nefes nefese, giysileri kir içinde. Simon'ın dudağı yarılmış. Diğerinin gözünün üstünde bir kesik var. İkisi de ellerini kaldırıp bana dönüyor.

Silah elimde titriyor, ama gözlerim Pavel Fedorov'a takılınca onu indirmiyorum. Yüzünü inceliyorum, tanıdık düz burnunu, keskin çene hattını ve yanaklarını, hatta duruşunu bile.

"Benim," diyor, şüphelerimi doğrulayarak.

Başımı sallıyorum, aşık olduğum adamın aynı zamanda düşmanım olduğunu kabul etmek istemiyorum.

"Sen... onlardan birisin," diyorum, sesim titriyor.

O bunu inkar etmiyor. Gözlerime bakıyor, kararlı ve yılmaz bir şekilde. Gerçeğin ağırlığıyla tüm vücudum sallanıyor.

Simon ikimizin arasına bakıyor, gözlerini kısıyor. "Vur şunu Hope. Ne bekliyorsun?"

"Kapa çeneni," diye tükürüyorum, öfke ve ihanet içimi parçalarken.

Pavel'in bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor, ifadesinde çaresiz ve ham bir şey var. "Adımın ne olduğu önemli değil, Hope. Yoksa

Lily demeli miyim? Kim olduğumu biliyorsun,” diyor, sesi çakıl taşı gibi pürüzlü. “*Beni* tanıyorsun.”

Beni nasıl öptüğünü biliyorum. Bana nasıl dokunduğunu biliyorum. Ama meğır karşımda duran adamı aslında hiç tanımamışım. Hiç tanımamışım.

Daha fazla bir şey söyleyemedi, bir helikopter ağaçların tepesinden belirir ve havayı bir gürültü yırtıp geçer; pervaneleri, elli metre ötedeki helikopter pistine inerken toz ve enkazdan oluşan bir kasırga koparır.

Rüzgâr ve toz fırtınası yüzümü korumak zorunda bırakıyor ve o bir anlık dikkatsizliğimde Simon harekete geçiyor.

Bana doğru atılır ve silahı kapmaya çalışır. ığlık atarak yanına dönüp kaçırım, Pavel ise ileri atılır ve Simon'ın yan tarafına çarparak onu benden uzaklaştırır. Tabanca elimden uçar ve yine yere çarparak yuvarlanır.

Pavel, Simon'la aynı anda silahın üzerine atılır, vücutları kemikleri sarsacak bir güçle çarpışır. Simon silaha önce elini uzatır, ama Pavel vahşi bir homurtuyla silahı elinden alır ve omzunu Simon'un karnına çarpar.

Silahı elinde tutan Pavel geriye çekilir, ama Simon'ın yumruğu kaburgalarına çarpar, ardından kafasının yanına sert bir darbe indirir ve çok daha iri olan adamı sendeletir.

Simon beklemez. Ayakkabılarının altında toprak uçuşurken helikoptere doğru koşar.

Pavel kendine gelir, tabancayı kaldırır ve ateş eder, ancak Simon yana kaçtığı için mermi onu kıl payı ıskalar. Bir başka mermi havayı yırtar ve bu sefer ateş eden Pavel değıl, helikopter pilotudur.

Pavel atılır, beni belimden yakalar ve yakındaki bir ağacın kalın gövdesinin arkasına iter. Vücudu bana sıkıca yapışır, beni korur; saniyeler önce durduğum yerin yanından bir mermi daha vızıldayarak geçer.

Vay canına. Az kalsın benim için kurşun yiyordu.

Helikopter havalanırken, Pavel geri dönüp şarjörünü arka arkaya boşaltır, namlu alevleri yüzünü aydınlatır, ama helikopter uçup gider ve Simon'ı da beraberinde götürür.

İkimiz de kıpırdamıyoruz. Kaslarım kilitlenmiş, işe yaramaz ve titriyor, sanki vücudum nasıl çalışacağını unutmuş gibi. Helikopterin gürültüsü uzaklara kaybolduktan sonra bile Pavel hala beni koruyor.

Az önce ne oldu?

Sırtımda kalbinin çarpışını ve saçlarımda nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Rusça'nın kaba, alçak sesli mırıldanışını zar zor duyabiliyorum. Bana konuşmadığını anlamam bir dakika sürüyor. Bir iletişim sistemine konuşuyor. Şüphesiz Simon'ın kaçışını bildiriyor.

Hâlâ onu itecek kadar kendime gelememişim, sözde düşmanımın hayatımı kurtardığının çok iyi farkındayım. Ne sürpriz bir gelişme.

Sonunda beni bıraktığında, dönüp ağaca yaslanıyorum, adrenalin artık uzuvlarımı saran yorgunluğu gizleyemiyor. Bir zamanlar en kırılgan yanlarımı emanet ettiğim bu adama bakıyorum ve bir an için ikimiz de sessiz kalıyoruz. Gözleri gözlerime deliyor.

Eli yanağıma doğru uzanıyor, parmakları neredeyse cildime değiyor. "Yaralandın mı?"

O bana dokunamadan geri çekildim.

"Neden?" Sesim kırık ve boğuk çıkıyor. Tam olarak ne demek istediğimi bile bilmiyorum.

Her şey. Her şey.

Neden beni kandırdı? Neden burada? Benden bilgi almak için işkence etmek amacıyla mı hayatımı kurtardı? Ve belki de en önemlisi, beş yıl önce ne haltlar döndü?

"Biraz daha açık olmalısın. Konuşacak çok şeyimiz var, Hope." Başını eğip hafifçe gülümsüyor. "Neden burada olduğumu mu soruyorsun? Çünkü bunun cevabı aslında oldukça basit." Bana doğru adım atıyor, beni göğsüyle ağaç kabuğu arasında sıkıştırıyor. Elleri bana hiç dokunmuyor, ama vücudundan ateş gibi bir ısı yayılıyor.

Her sinir ucum onun yakınlığını aşırı derecede hissederken, net düşünmeye çalışarak zorlukla yutkunuyorum.

"Buraya, Kara Şirket'in öldüğünden ve ait olduğu yerde gömülü kaldığından emin olmak için geldim. Ama Simon'ın parmağına yüzüğünü takmasını engellemek mi?" Sesi bir tona düşer. "O kişisel bir meseleydi."

Acı bir kahkaha attım. “Ne kadar asil bir davranış. Eh, görev tamamlandı. Parmağımda yüzük yok. Ama üçlüyü yok etmek istiyorsan, gerçekten Simon’ın peşine düşmelisin.”

Helikopterinin yönünü işaret ettim, sonra arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım. Kin’e ulaşmam gerekiyordu ve onun hâlâ orada olması için deli gibi dua ediyordum.

Beş adım bile atmamıştım ki Pavel önüme geçip yolumu kesti. “Hiçbir yere gitmiyorsun.” Sesi alçak ve yumuşaktı, neredeyse mırıldanıyor gibiydi. “Seni tekrar görmek için uzun zamandır bekliyordum ve seni bırakmaya niyetim yok.”

Kalbim deli gibi çarpıyor. Simon, Sendika’nın bilgi isteyeceği konusunda beni uyarmıştı. Muhtemelen bende olmayan üçlü çete sırlarını öğrenmek için bana işkence edecekler.

“Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama yararlı hiçbir şey bilmiyorum. Simon benimle sadece soyum ve soyadım için evlendi. Bu işe hiç karışmadım ve karışmak da istemedim. Tek istediğim bu dünyadan kurtulmak ve kendim ve benim için biraz huzur bulmaktı...”

"Oğlum" kelimesi dudaklarımdan çıkmadan önce ağzımı sıkıca kapatıyorum ve yüzümde hiçbir ifade olmaması için kendimi zorluyorum. O şimdiye kadar Kin'in varlığından bahsetmedi ve sanırım bunun nedeni onun varlığından haberi olmaması. Bu durumun böyle kalması gerekiyor.

“Senin ve neyin için huzur?”

Başımı sertçe salladım. “Hiçbir şey. Hiç kimse.”

Gözleri karardı. “Huzur için artık çok geç. Sen zaten bu savaşın ortasındasın.”

Bununla ne demek istediğini hiç anlamıyorum, ama benim için planları ne olursa olsun, bunu öğrenmek için burada fazla kalmak istemiyorum.

Gözlerim elindeki silaha kayar. Kaçmaya kalkışırsam beni vurur mu? Bu riski almam gerek. Muhafızların ve güvenlik görevlilerinin çoğu rıhtım ve misafir helikopter pisti çevresinde konuşlanmıştı. Oraya ulaşabilirsem, belki Kin’e ulaşip kaçmama yardım edecek hayatta kalan biri vardır.

Oğlumun hala güvenli bir yerde saklanıp saklanmadığını bile bilmediğimi fark edince korku beni sarar. Ya patlamalar Mei’yi paniğe sevk ederse? Ya tahliye etmeye çalışırken çapraz ateşte kalırlarsa? Tüm olasılıkları düşündüğümde

Siktir et. Bu riski almam gerek.

Sürpriz unsuruna güvenerek topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve tek bir hızlı hareketle dönüp koşmaya başlıyorum; ana malikaneye doğru koşarken çıplak ayaklarım çimlerin üzerinde sessizce ilerliyor.

Arkamda Pavel gülüyor. Karanlık, boğuk bir ses; içimi dehşetle dolduruyor.

“Benden kaçabilirsin, *melek*. Kovalamayı severim. Ama seni yakaladığımda, ki yakalayacağım, seni bırakmayacağım.”

BÖLÜM

ON DOKUZ

PAVEL

HOPE, bakımlı bahçede çıplak ayakla koşmaya başlar; ipek elbisesi dizlerine kadar sıyrılmıştır, saçları ise arkasında bir başkaldırı bayrağı gibi dalgalanmaktadır.

Onun biraz önde başlamasına izin verdim. Onu çok çabuk yakalarsam eğlenceli olmaz, ama onu yakalayacağım ve isyanının bedelini ödeteceğim.

O marinaya doğru yönelirken, malikane önümüzde uzanıyor; dikkatini, Black Company'nin güvenlik güçlerinin çoğunun toplandığı, arazinin en ucundaki iskeleye vermiş durumda. Artık değil. Biz bunu sağladık.

O, benim onu zincirlerle sürükleyip götürmek, sahip olduğu sırları ne pahasına olursa olsun ortaya çıkarmak için burada olduğumu sanıyor. Kahretsin, plan da buydu ve kardeşlerim de benden bunu yapmamı bekliyorlardı.

Ama Simon'ın silahı boğazına dayadığını gördüğüm anda her şey değişti.

O anda kör bir öfke ve şiddetli bir sahiplenme duygusu beni ele geçirdi. Onu korumak tek önemli şeydi. Bu, Simon'ın kaçmasına izin vermek anlamına gelse bile.

Onu hayatta tutmak için bu gerekiyorsa, aynı seçimi bin kez daha yapardım.

Boynumu bir kez çevirdim, sonra peşine düştüm, arazide açtığı yolu takip ederek. Hızlıydı; bunu kabul etmeliyim. Elbise onu yavaşlatıyordu, ama bacakları güçlüydü, her hareketi, sanki avlanıyormuş gibi, saf bir çaresizlikle doluydu. Doğrusu, öyle de olmuştu.

Sola, sonra sağa dönüyor, bir heykeli atlatıyor ve sanki hayatı boyunca bunun için antrenman yapmış gibi taş bir bankın üzerinden atlıyor. Ama yeterince hızlı değil.

Bir dakikadan az bir sürede aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Elim kolunu kavıyor ve onu döndürüyorum, ivme ikimizi de yere yuvarlıyor. Nefes kesen bir hareketle çimlerin üzerine sertçe düşüyoruz, ama dirseklerimi toprağa gömerek kollarımla düşüşünü hafifletiyorum.

Onu göğsüme göğsüme bastırarak altımda hapsederim, bacaklarımız onun yırtık elbisesinin içinde birbirine dolanır. Altımda kıvrılır, ceketimi tırmalar, bacaklarını tekmeler, ben de onun direnişini durdurmak için bacaklarını bacaklarımla arasına sıkıştırırım. Onu bu kadar yakınımda hissetmek, kalbinin göğsüme çarptığını hissetmek, özlediğim ve bir daha asla hissedemeyeceğimi sandığım her şeydir.

Onu tamamen yere bastırdığımı ve merhametime kaldığını fark edince, hayal kırıklığıyla homurdanıyor. Koyu renkli gözleri panik ve öfkeyle çılgına dönmüş, saçları çimlerin üzerinde ipek gibi yayılmış. Eğilip, narin kokusunu içime çekiyorum.

"İstediğin kadar diren," diyorum yumuşak bir sesle, dudaklarım kulağını okşarken. "Ama kaçmana izin vermeyeceğim."

Bu hatayı bir kez yaptım, bir daha yapmayacağım.

Artık o benim, her açıdan.

Derin bir nefes alır ve başını yana çevirerek gözlerime bakmayı reddeder. "Çekil üstümden."

Yüzünde ihanet yazıyor. Lukas olarak tanıdığı adam, tam da saklandığı kişi çıktı. Bu doğru olabilir, ama ona karşı hissettiklerimin son derece gerçek olduğunu anlaması gerekiyor.

"Beş yıl boyunca her gece rüyamda seni gördüm," diyorum boğuk bir sesle. "Tadın, bana geldiğin an, içime derinlemesine girdiğimde adımı söyleme şeklin. Tek bir anını bile unutmadım."

Yüzünde bir anlık bir değişiklik oluyor, sanki doğruyu söylediğimi düşünüyormuş gibi. Dudakları aralanıyor ve bir anlığına Londra'da kollarımda eriyen kadını görüyorum. Ama sonra duvarları yeniden yerine oturuyor.

"Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum. Sen bir yalancısın."

Omuzlarımı tırmalayarak beni itmeye çalışıyor. Kalçaları bir kez daha hareket ediyor, ama birbirimize kilitlendiğimiz gerçeğinden kaçış yok, aramızda kaldırımdan yükselen buhar gibi bir sıcaklık yükseliyor.

“Kendine yalan söyleyen sensin,” diyorum, kalçalarımı öne doğru çekerek, beni ne kadar tahrik ettiğini hissetmesini sağlıyorum. “Ama bak, vücudun hatırlıyor. Kendinden nefret etsen bile, vücudun hâlâ beni arzuluyor.”

Yarı itiraz, yarı uyarı niteliğinde alçak, vahşi bir ses çıkarır ve altımda sertçe kıvrılır, kurtulmaya çalışır. Tek yapabildiği şey yine bana sürtünmektir, bu sürtünme beni daha da tahrik eder. Nefesim kesilir, çenem sıkılır, sikim ona karşı zonklamaktadır.

Hope tamamen hareketsiz kalıyor. Göz bebekleri büyümüş, dudakları aralanmış ve sanki kendisiyle mücadele ediyormuş gibi kirpikleri titriyor. Bir an için, tüm dünya aramızdaki boşluğa ve ona tekrar girmek için duyduğum çaresiz ihtiyaca indirgeniyor.

“Pavel, gir.” Eva’nın sesi kulağımda cızırtılı bir şekilde yankılanıyor, şehvetin sisini yırtıp geçiyor.

Hope’un yüzü sertleşiyor ve üst bedenimi kendinden uzaklaştırıyor. Ben iletişim cihazıma basarken bacaklarımız birbirine dolanmış halde kalıyor.

"Buradayım," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Arazi temizlendi. Malikanenin güvenliği sağlandı. Sivil kayıp yok. Vadim ve Nikolai, sorgulamak üzere yakaladıkları üç muhafızla birlikte çoktan bölgeden ayrıldılar. Roman, çevrede son bir tarama yapıyor ama biz gitmeye hazırız. Kurtarma için ne kadar zamanın var?"

"Simon'ı buldun mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Eva. "Hızlı bir kaçış için iyi hazırlanmıştı."

Dişlerimi sıkıyorum, kaçmasına izin verdiğim için kendime çok kızgınım. Ama onu daha sıkı takip etseydim, Hope çapraz ateşte kalabilirdi ve bu riski göze alamazdım.

“Bana yirmi dakika ver, sonra uçmaya hazır olacağım.” “Anlaşıldı.”

Dirseklerimin üzerine yaslanarak, bacaklarım hâlâ onu yerinde tutsa da aramızda mesafe yaratıyorum. Yüzünün her ayrıntısını içime çekiyorum: ışığın elmacık kemiklerine vuruşu, inatçı çene yapısı, öfkenin arkasına saklamaya çalıştığı korku.

O muhteşem, ama bundan daha fazlası var. O, içimde öldüğünü sandığım bir şeyi uyandırıyor. Bu dünyada başka hiçbir şeyi olmayan birini koruma, ona bakma ihtiyacını.

Kardeşlerim, Hope'u esir olarak geri getirip sorguya çekilmek üzere teslim etmemi bekliyorlar. Ama ben yeterince gördüm. Simon onu umursamıyor. O, Kara Şirket'in yeniden canlanmasına gönüllü olarak katılan biri değil. Diğerleri de bunu bu şekilde görecektir mi? Ondan bilgi almak isteyecekler ve bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacaklar.

Onu bundan sonra olacaklardan korumanın tek bir yolu var. "Şöyle olacak," diye sakın bir şekilde açıklıyorum. "

birlikte eve yürüyeceğiz. Kaçmayacaksın ya da bana tekrar saldırmaya çalışmayacaksın çünkü, eğer yaparsan, seni bağlayıp Noel jambonu gibi omzumda taşıyacağım. Ve şunu açıkça söyleyeyim, sana yardım edecek kimse yok. Sadece sen ve ben varız, tatlım."

Ona kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum ama sanki onu ısırtıp koparmayı düşünüyormuş gibi elime öfkeyle bakıyor. "Siktir git," diye tıslıyor ve kendi başına ayağa kalkarken sendeliyor.

Gülümsedim ve kollarımdaki çimleri silkeledim. "Bir dakika önce sikime sürtünürken bu kadar meydan okuyan biri gibi görünmüyordun."

Öfke yanaklarını kızartıyor, ama dilini ısırtıyor ve tek kelime etmiyor. Berbat görünüyor—ikimiz de öyle—ama yine de hayatımda gördüğüm en nefes kesici şey o.

Onu arzulararak uzun yıllar geçirdim, vücudunun benimkinin altında olduğunu hayal ettim, belki de bağımlı olduğum şeyin kadının kendisi değil, o anı olduğunu düşündüm. Ama şimdi ona tekrar dokunduğumda, bir anlık da olsa, gerçeği anladım. Her şey onunla ilgili.

Kolunu sıkıca kavrayarak Hope'u malikaneye doğru yönlendiriyorum. Sessizce yürüyoruz, ayaklarımızın altında çimenler, deniz rüzgarı hâlâ yırtık elbisesini dalgalandırıyor.

"Neden bana yaklaştın?" Sesi alçak, ama onu yüksek ve net bir şekilde duyuyorum. "Neden beni baştan çıkardın ki... seni beni öldürmeye geldiğini sanıyordum?"

Durup ona dönüyorum, arkamızda boş çim alan uzanıyor. Gözlerini kaçırmadan, gerçeğin acımasızlığını ondan saklamıyorum.

“Haklısın. Seni öldürmek için Londra’ya gönderildim. Ama seni izledikçe, sandığımız kadar bir tehdit olmadığını anladım. Sen sadece hayatta kalmaya çalışıyordun.” Durup, elimi uzatıp yanağından ıslak bir saç telini alıyorum. “Birlikte geçirdiğimiz gece olmamalıydı. Ama senden uzaklaşmadım. O zaman da, şimdi de.”

Dudaklarını yaladı, yüzü gerginleşti. “Ne yani, sonuçta benim bir tehdit olduğuma karar verdin ve işi bitirmek için mi buradasın?”

“Seni öldürmek için burada olsaydım, çoktan ölmüş olurdun.”

Gözleri belirsiz bir şekilde benimkilere kayar. “Beni öldürmeyeceksen, bana ne yapacaksın?”

Bir yanımda onun korkusunu dindirmek, bundan sonra olacakların onun iyiliği için olduğunu, ona sunabileceğim en iyi korumanın bu olduğunu söylemek istiyor. Ama bana inanacağını sanmıyorum.

“Yürümeye devam et,” diyorum, onu ileriye doğru iterek. “Yakında öğreneceksin.”

Yan girişten malikaneye giriyoruz, ağır kapı aralık kalıyor. Evde ürkütücü bir sessizlik hakim; tepsilerde yarısı dolu bardaklar, devrilmiş sandalyeler ve yere enkaz gibi saçılmış çiçek yaprakları var.

Etrafındaki her şeye dikkat ederek hayatta kalmayı öğrenmiş birinin kontrollü zarafetiyle yürüyor. Gözleri çevremizi tarıyor: engel olabilecek devrilmiş sandalye, silaha dönüşebilecek kristal sürahi, kaçış yolu sunabilecek Fransız kapılar. Üç adım ötesini düşünüyor, bu etkileyici.

Bu, onu yapmak üzere olduğum şeyden kurtarmayacak olsa bile.

Gözlerinin köşelerinde yaşlar birikiyor. “Bana istediğin kadar işkence edebilirsin, ama daha önce söylediğimde ciddiydim; Black Company’nin işleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Onu omuzlarından tutup bana bakmasını sağlıyorum. Çenesini kaldırıyor, gözleri meydan okurcasına bakıyor ama dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor ve bu beni derinden sarsıyor çünkü bu ifadeyi daha önce de görmüştüm.

Bana bıçak sapladığı gece de aynı ifadeyi takınmıştı.

“Hayır, melek kızım, sana işkence etmeyeceğim,” diye mırıldanıyorum, başparmağımı dudaklarının köşesine dokundururken. “Seninle evleneceğim.”

BÖLÜM YİRMİ

UMUT

BENİMLE EVLENİR MİSİN?

Beynim, onun sözlerini anlamaya çalışırken karmakarışık oluyor, ama bir anlam çıkaramıyorum.

"Sen kafayı yemişsin."

Pavel omuz silkiyor ve önümüzdeki kapıyı açıyor. "Kimse buna itiraz etmez."

Kenara çekilip, açık kapıyı işaret ediyor ve sanki bu tamamen mantıklıymış gibi içinden geçmemi bekliyor.

Başımı sallıyorum ve bir adım geriye, koridora doğru çekiliyorum. "Hayır, bunu yapmayacağım. Cidden böyle bir şey düşünmüyorsun herhalde..."

Eli başımın yanındaki duvara çarpar, diğer eli ise kalçama dokunur ve yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde bana doğru eğilir.

"Evleniyoruz," dedi basitçe. "Bir daha kaçmaya kalkışırsan, tören bitene kadar seni bana zincirlerim. Parmağında benim yüzüğüm olmadan bu adadan ayrılmıyoruz."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, tek duyabildiğim ses bu. Ciddi; bunu ifadesinden anlayabiliyorum.

Sırrımın ağırlığı göğsümü eziyor. Kin. Oğlumuz. Pavel'in varlığından haberi olmayan o çocuk, bu malikanenin bir yerlerinde, umarım Mei'nin yanında güvendedir. Eninde sonunda ona bir çocuğum olduğunu söylemek zorunda kalacağım, ama benimle evlenmek için gerçek nedenlerini anlayana kadar bunu yapmayacağım.

Asla açıklamayacağım şey ise Pavel'in Kin'in babası olduğu. Onun gibi erkekler her şeyden önce soyuna önem verir ve oğlunu keşfederse Kin'i benden alabilir.

"Neden?" diyorum, tüm bunların çok kötü bir rüya olduğunu umarak. "Bu intikamla ilgili, değil mi? En büyük güç hamlesi: Black Company'nin varisini düşün gününde kaçırıp kendine sahip çıkmak. Ben, oynadığın oyunun bir piyonuyum."

"Eğer bu sadece intikamla ilgili olsaydı, Simon'a acı çektirmek ve ondan öç almak için başka birçok yol vardı. Bu, bundan çok daha fazlası." Başparmağı, beklenmedik bir nezaketle çenemi okşadı ve içimden istem dışı bir titreme geçti. Vücudumun ona verdiği tepkiyi nefret ediyorum. "İster inan ister inanma, bu senin iyiliğin için."

"Kendi iyiliğim için mi? Tabii, ne demezsin. Böylece bana ne istersen yapabilirsin."

"Zaten bunu yapabilirdim," dedi hafifçe omuz silkerek. "Seni sahiplenmek için bir yüzüğe ihtiyacım yok. Tam olarak istediğim şeyi burada sana yapmamı engelleyen hiçbir şey yok, değil mi?" Parmakları çenemden kayıp dudaklarımın hatlarını izlemeye başladığında, boğazımı yuttum.

"Korunmaya ihtiyacım olan tek kişi sensin! Benim için bu kadar endişeleniyorsan, bırak beni gideyim, kimsenin beni bulamayacağı uzak bir yere saklanayım. Bunu daha önce bir kez yaptım."

"Peki sonuç ne oldu?" Kaşını kaldırdı. Bu, beni ne kadar kolay bulduğunu hatırlattı. "Sen Lai King'in kızıydın. Peşinde Syndicate olmasa bile, Simon ya da başka bir düşman olacaktır. Her zaman avlanan bir kadın olacaksın."

Sözlerinin doğruluğu içimi burktu. Kim olduğumdan kaçış yoktu gerçekten.

"Simon, sen, Sendika... Ne fark eder ki? Her halükarda kapana kısılmış durumdayım." Sözler dilimde acı bir tat bırakıyor. "Beni öldürmek için gönderilmiştin. Görevi yerine getirmediğin için sana güveneceğim anlamına gelmez bu."

Pavel gülüyor, başımın üstündeki duvara dirseğini dayayana kadar eğiliyor, vücudu etrafımda sıcaklık ve kaslardan oluşan bir hapisane oluşturuyor. Yakından bakınca, yılların onu nasıl değiştirdiğini görebiliyorum. Daha geniş, daha kaslı, çenesi daha keskin ve gözleri daha sert. Hatırladığım o çekici yazar, kalbimi hızlandıran, sonsuz derecede daha tehlikeli ve aptalca çekici bir şeye dönüşmüş.

Yavaşça, kocaman elini çenemin etrafına doluyor. Gözlerine bakmak zorunda kalıyorum. Kendime rağmen kolayca kaybolabileceğim gözlere.

"Seni öldürmedim, değil mi? Sana zarar vermedim. Aslında, sen beni bıçakladıktan sonra bile seni korumaktan başka bir şey yapmadım."

"Ne?" diye fısıldadım, vücudum tamamen hareketsiz kaldı. "Sen miydin?"

Villaya yapılan baskın sırasında mı?" Beni bağışlayan adam.

Aklımda birlikte geçirdiğimiz gece ve sırtındaki yara izi, titrek parmaklarımla dokunduğum o yara izi canlanıyor. O bendim. Bunu ona ben yaptım.

Yutkunuyorum, sesim boğazımda takılıyor. "Neden?" diye soruyorum. "Neden yaşamama izin verdin?"

Yıllar boyunca kendime defalarca sorduğum ama hiçbir zaman cevaplayamadığım bir soru.

Pavel başını eğdi, yüzündeki ifade okunamazdı. "Bu hikâye başka bir güne kalır. Şu anda biri bizi bekliyor."

Bununla birlikte, avucunu belime koyar ve beni odaya doğru iter. Direnmeye çalışırım ama ona karşı koyamam; o çok iri ve güçlü.

Bana ne yapmayı planladığını bilmiyorum, ama eğer ölmemi isteseydi, fırsatı vardı ve bunu değerlendirmede. Önemli olan tek şey Kin için hayatta kalmak.

Gözlerim odanın içinde dolaşüyor. Güneş ışığı alan, duvarları ahşap panelli ve kitaplarla dolu bir çalışma odasındayız gibi görünüyor. Uzak duvardaki bir sandalyeye bağlanmış bir adam fark ettiğimde, diğer her şey arka planda kayboluyor. Simon ve beni evlendirecek olan rahip. Ağzındaki bant sözlerini boğuyor, ama çıkardığı panik sesleri hâlâ duyuluyor.

Pavel'e dönüyorum. "Rahibi bağladın mı? Delirdin mi sen?"

Omuz silkiyor. "Kaçmayacağından emin olmam gerekiyordu."

Pavel kolumu tutar ve beni doğrudan zavallı adama doğru götürür. Elini bir hareketle rahibin ağzındaki bandı yırtıp çıkarır. Rahip nefes nefese kalır, gözlerini hızla kırıştırır, alnında ter damlaları parıldar.

Sessizce yardım istiyor, ama ben sadece ona bakabiliyorum. Ben de en az onun kadar çaresizim.

"Bizi evlendirin ve çabuk olun," diye emreder Pavel.

Rahip başını sallar ve sandalyeye bağlanmış olmanın aşağılanmasına rağmen boğazını temizler. "Burada toplanmış bulunuyoruz..."

"Neden burada olduğumuzu hepimiz biliyoruz," der Pavel sabırsız bir hareketle. "Samalıkları atla da asıl konuya geç."

Rahip hafifçe homurdanarak, yeminlerin özetini kekeleyerek okur. Yüzükleri takas etme zamanı geldiğinde, Pavel odanın içinde gözlerini gezdirir ve sonunda yanımızdaki masaya bakarak durur.

Bir şeye uzanır ve bana koyu kırmızı bir kurdele uzatır.

şaşırtıcı bir özenle sol elimi kaldırır ve kurdeleyi yüzük parmağıma dolayarak bağlar. Ona takmasına izin veririm, çünkü başka ne yapabilirim ki? Altı st bir kurdele, ilk fırsatta atacağım.

"Hope King," der rahip. "Pavel Fedorov'u kocan olarak kabul ediyor musun?"

Rahip bana baktığında, ben dümdüz önüne bakıyorum.

"Hayır." Belli ki paniğe kapılmış bir şekilde Pavel'e bakıyor.

"Evet" de, diye fısıldıyor Pavel kulağıma. "Yoksa o kurdeleyi kullanarak seni buraya bağlayıp rahibin önünde defalarca yüzüme boşalmanı sağlayacağım. Oldukça kutsal bir şeye saygısızlık olur, sence de öyle değil mi?"

Tehdidi ne kadar iğrenç olsa da, kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve damarlarımdan bir sıcaklık yayılıyor. Söylediklerini yapacağından hiç şüphem yok.

Dişlerimi sıkarak, duymak istediği sözleri söylüyorum. "Yapacağım Yap

aca Pavel sırtıyor. "Ben de yapacağım lan. Evlendik mi?"

ėım Rahiprahip bana baktı bana özür diler gibi ve

." başını sallıyor. "Ben şimdi

sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini pebilirsiniz."

"Kesinlikle olmaz," diye tükürdüm, ama Pavel izin beklemedi.

Beni belimden yakalayıp kendine doğru çeker, sürpriz unsurunu kendi lehine kullanır. Parmakları çenemi bulur, dudakları benimkilere değmeden önce daha iyi erişim için çenemi kaldırır. İlk başta donakalırım, dudaklarım sıkıca kapalıdır, her yerim dirençle kaskatı kesilmiştir.

Ama o devam etti, beni nasıl zeeğini çok iyi bilen bir erkeğin tüm özgüveniyle dudaklarını benimkiler üzerinde gezdirdi. Ve

Tanrı yardımcım olsun, bunu yapıyor.

Dili dilimi bulur ve yavaş, yıkıcı bir kararlılıkla okşar, sanki hangi düğmelere basması gerektiğini tam olarak biliyormuş ve her birine basıyormuş gibi. Tadı sıcaklık ve tuz gibidir, ve adını koyamadığım ya da direnemediğim başka bir şey. Dudaklarım daha da açılır, alt dudağımı emip dişlerinin arasına çektiğinde hain bedenim alevlenir. Beynim bana durmam için çılglık atsa da bedenim öne doğru sallanır.

Sonunda geri çekildiğinde, nefes nefeseyim... ve kendimden nefretle doluyum. "Ve bil ki," diye tıslıyorum, biraz haysiyetimi kurtarmaya çalışarak. "Bu evliliği asla gerçek olarak görmeyeceğim."

Ve kaçış planlarımı asla bırakmayacağım.

Sırtışı çıldırtıcı. "Önemli değil. Sen uzun zamandır benimsin. Sonunda bunu resmileştirdim."

Kalbim hızla atıyor. Ama onun güzel sözlerine inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Pavel, usta bir manipölatör olduğunu çoktan kanıtladı.

"Birisi senin için gelecek... eninde sonunda," diyor rahibe, sonra gözleri bana takılıyor. "İhtiyacın olan her şeyi topla. Bu adadan gidiyoruz."

Midem düğümleniyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Eve," diyor sanki bu cevap yardımcı olacakmış gibi. Onun kadar zengin ve güçlü bir adamın muhtemelen dünyanın dört bir yanında birçok evi vardır.

Neler olduğunu kavrayamadan, kulağındaki telsizi basıp hızlıca Rusça konuşarak ayrılmamız için hazırlıklara başlıyor.

Bir yanım, Kin'in varlığını açıklamak zorunda kalmayacağımı, işler bu noktaya gelmeden bir şekilde kaçmanın bir yolunu bulacağımı umuyordu. Ama kaçmak açıkça imkansız olduğuna göre, beni helikoptere bindirmeden önce ona gerçeği söylemem gerekiyor.

"Hayır," diyorum sertçe. "Bekle."

Durur ve o tedirgin edici sakinliğiyle bana döner. "Başka biri daha var." Titrek bir nefes alıp cesaretimi toplarım

. "Oğlum. Onsuz gidemeyiz." Hava durur.

"Bir oğlum," dedi tekrarlar, gözleri gözleri parıldayarak parlıyortehlikeli bir şey parıldıyor. "Simon'dan bir çocuğun mu oldu?"

Yalan söyleyebilirdim. Bu, Kin'in onun çocuğu olduğu izinden onu saptırabilirdi. Ama yeminli düşmanınin çocuğuna ne yapacaktı? Özellikle de kaçan birine? Onu kesinlikle Simon'ı geri çekmek için yem olarak kullanırdı.

Gözlerinin içine dik dik baktım. "O Simon'ın değil. Biz asla..." "O zaman kimin?"

"Önemli değil."

Çenesi gerildi. "Kaç yaşında?"

Yalan söylemeyi düşündüm, ama nasıl söyleyebilirdim ki? Kin doğum tarihini biliyor ve bu kolayca doğrulanabilir.

"Dört," derim, başka ayrıntı vermeden. Tek kurtuluşum, Kin'in Pavel'e benzememesi. Parlak mavi gözleri dışında bana benziyor.

Sessiz kalır, ama bana bakışından, umarım asla anlamaz diye dua ettiğim olasılıkları hesaplamaya çalıştığını düşünürüm.

Beklediğimden daha yumuşak bir sesle, "O nerede?" diye soruyor. "Yukarıda. Dadısıyla saklanıyor." *Umarım öyledir.*

Onun soğuk tavrına, "çok yazık" bakışına, onun gibi erkeklerin yapabileceğini bildiğim acımasız gerçekçiliğine hazırlıyorum kendimi. Kavgaya hazırlıyorum kendimi, çünkü ne olursa olsun, Kin'i geride bırakmayacağım.

Ama beni şaşırtıyor.

"Hadi oğlunu alalım."

BÖLÜM YİRMİ BİR

UMUT

Merdivenleri sessizce çıkıyoruz, mermer basamakları kaplayan kalın halı, ayak seslerimizi yumuşatıyor. Elbisemin eteği arkamda sürükleniyor, yırtık ve lekeli. Bugün her şey gibi mahvolmuş.

Gözümün ucuyla Pavel'e baktım. O ileriye bakıyordu, yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Kin'den bahsettiğimden beri böyle soğuk ve mesafeli davranıyordu.

Yatak odasının kapısına ulaştık ve durdum, parmaklarım kapı kolunu kavradı.

"Önce onunla konuşmam lazım," diyorum arkamı dönmeden. "Ona... planlarda bir değişiklik olduğunu söyle."

"Acele et. Ben burada bekliyor olacağım."

Nefes alıyorum, kapıyı itip açmak üzereyim, ama Kin'le bu konuşmaya hazır olmadığımı fark edince durup tekrar ona dönüyorum. Benim bile ne olacağını bilmediğim bir durumda, önümüzde bizi nelerin beklediğini ona nasıl açıklayabilirim?

"Oğluma ne demeliyim? Bize ne yapacaksın?" "Moskova'daki evimde benimle yaşayacaksınız." Kaşlarını kaldırdı. "Sonuçta sen benim karımsın."

Moskova. Doğruca kurtların inine gidiyoruz. Benden her şeyimi çalan Sendika'nın kalbine. Orada tutsak mı kalacağız? Kilit altında, Kara Şirket'e karşı kazandıkları zaferin ganimetleri olarak mı tutulacağız?

Ama hayattaki pek çok şey gibi, başka seçeneğim yok. Tek seçeneğim güçlü kalmak ve bir çıkış yolu aramak.

Bununla birlikte, Kin'in odasının kapısını iterek açtım. Burası sıcak ve sessizdi, perdeler çekilmişti.

Dolaba doğru yürüdüm ve hafifçe vurdum — iki kez hızlı, sonra bir kez yavaş — aramızda kararlaştırdığımız işaret. Bir an sonra kapı aralandı ve Mei dışarı baktı; yüzünde aniden rahatlamış bir ifade vardı. Hemen konuşmadı, ama gözleri dağınık halimi ve yırtık elbisemi süzdü. Sessiz bir anlayışla dolu bir bakış değiştirdik.

"Ben iyiyim," diye dudaklarımla ona söylüyorum.

O da başını sallıyor ve ben de içeri girebileyim diye geri çekiliyor.

Yastık yığınının üzerine yerleştirilmiş tek bir el feneri, karanlık dolabı aydınlatıyor. Raflardan sarkan battaniyeler bir kale oluşturmuş, köşeye de doldurulmuş bir dinozor yerleştirilmiş.

"Anne!" Kin'in başı, sevinçle parlayan yüzüyle bu derme çatma kaleden dışarı çıkar. "Bak ne yaptık!"

Onu mutlu ve güvende görünce rahatlamaktan dizlerim neredeyse titriyor.

"Bu çok güzel. Buraya gel, bebeğim." Çömelip kollarımı açıyorum. Bana doğru koşuyor ve kollarını boynuma doluyor, minik vücudu sıcak ve sağlam. Duygulanmamak için yüzümü omzuna gömüyorum. Bir saniye gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum.

Geri çekildiğinde yüzü ıslık ıslık parlıyor. "Havai fişekleri gördün mü? Biz görmedik ama sesleri *çok gürültülüydü.*"

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürüyor. Patlamalar, Syndicate'in saldırısından kaynaklanıyor.

Yüzü dikkatlice tarafsız kalan Mei'ye bir göz atıyorum. "Gördüm canım. Ama dinle, konuşmamız gerek." Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "Planda bir değişiklik oldu."

Kin kaşlarını çattı. "Ne tür bir plan?" Başını yana eğdi ve beni baştan aşağı süzdü. "Dışarıda mı oynuyordun? Çok kirlenmişsin."

Ona hüznü bir gülümseme atıyorum. "Evet," diyorum nazikçe. "Hadi rahat kıyafetler giyelim, sana yeni planlarımızdan bahsedeyim."

On beş dakika sonra, yoga pantolonu ve yumuşak bir sweatshirt giydim ve Kin'e dinozor pijamalarını giydirdim. Çantalarımız, getirdiğimiz az miktardaki eşyalarla doluydu: giysiler, banyo malzemeleri, Kin'in en sevdiği kitaplar, birkaç oyuncak ve onsuz asla uyuyamayan dinozor peluşu.

Eşyalarımızı son bir kez kontrol ederken, midemde bir düğüm oluşur. Hem tiroid ilacımdan hem de doğum kontrol haplarımdan sadece birkaç doz kalmıştır.

Tiroid ilacı konusunda taviz veremem. Kin doğduktan sonra, tedavi edilmezse beni yorgun ve sersemleten tiroid yetmezliği teşhisi kondu. Birkaç hafta ilaksız kalabilirim, ama sonunda Pavel'e söylemek zorunda kalacağım, tabii doktoruma gitmeme izin verecek kadar umursuyorsa. Doğum kontrol haplarına gelince, Simon'ın bana zorla çocuk yaptırmasını engellemek için gizlice alıyorum. Umarım Pavel, sözde evliliğimizden aynı beklentileri duymaz.

Yanımda götürmeyeceğim tek şey, valizimin astarında sakladığım telefon. Chen Amca ile iletişim kurmak için kullandığım telefon. Pavel'in üzerimde iletişim cihazı arayacağından eminim, bu da onunla iletişim kurmak için son şansım olduğu anlamına geliyor.

"Bir saniye tuvalete gidiyorum," diyorum Mei'ye.

Endişeli görünüyor, ancak ona anlattığım, büyük ölçüde sansürlenmiş versiyonun ötesinde daha fazla ayrıntı istemedi.

Banyo kapısını kapatıp kilitliyorum, sonra kimse duymasın diye duşu açıyorum.

Chen Amca artık emekli ve yirmi altı yıldır evli olduğu eşiyle Hong Kong'da sakin bir hayat sürüyor. Çocukları büyümüş ve evden çoktan ayrılmış, bu yüzden Syndicate baskını hakkında bir şey duyacağını sanmıyorum. Zaten triadlarla hiçbir bağlantısı olmadı hiç.

Ona mesaj yazacak vaktim yok, bu yüzden riskli olsa da onu arıyorum.

Telefonu bir kez, sonra iki kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçti.

Sesim ilk başta sakin ama durumun ciddiyeti bana çarptığında titriyor. "Chen Amca, bunu ne zaman duyacağını bilmiyorum ama... işler planlandığı gibi gitmedi. Sendika düğünden önce saldırdı. Simon kaçtı ama ben kaçamadım." Bu kısmı söylemek daha zor ve boğazım bir an için düğümleniyor. "Pavel Fedorov—Rus Belov Sendikası'nın liderlerinden biri—b-beni kendisiyle evlenmeye zorladı. Kin'i ve beni Moskova'ya götürüyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Gözümün köşesinden düşmeden önce bir gözyaşını siliyorum. "Mümkün olduğunca çabuk, eğer yapabilirsem, sana ulaşacağım. Pes etmiyorum,

ve lütfen sen de benden umudunu kesme. Hâlâ yardımına ihtiyacım var. Kolay olmayacak, ama bana tröst parasını ulaştırmanın bir yolu varsa, belki kaçabilirim. Ama... lütfen endişelenme. Bundan bir çıkış yolu bulacağım.”

Telefonu kapatıp sırtımı duvara dayadım, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzüldü ve kendime birkaç dakika verip ağlamaya başladım, çünkü dürüst olmak gerekirse, bir kız daha ne kadar dayanabilir ki?

Sonunda kendimi toparladığımda, gözyaşlarımı silip yüzüme soğuk su serpiyorum. Kin için güçlü kalmalıyım.

Telefona son bir kez bakıyorum, sonra onu bir havluya sarıp ekranı paramparça olana ve cihaz tamamen bozulana kadar lavabonun kenarına sertçe vuruyorum. İyice emin olmak için üzerine basıyorum, havlu katmanlarının altında sesi boğuyorum, son telefon görüşümün tüm kanıtları yok oluyor.

Banyodan çıkıp Kin'in önüne çömeliyorum. Yatağın kenarına oturmuş, bacaklarını sallıyor ve doldurulmuş dinozoruyla konuşuyor. Elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve kocaman gözleri bana dönene kadar bekliyorum.

"Bugün Simon'la evlenmedim. Başka biriyle evlendim. Adı Pavel. O... eski bir arkadaşım."

Kin gözünü bile kırpmıyor. Sadece bana doğru başını sallıyor.

"Onunla birlikte ülkesine döneceğiz ve bir süre orada yaşayacağız." Bunu sanki iyi bir şeymiş gibi, sanki bir maceraya atılıyormuşuz gibi söylüyorum, ama bu kesinlikle benim aradığım türden bir macera değil.

Kin başını eğdi. "İyi biri mi?"

Pavel'i tanımlamak için kullanacağım son kelime "iyi" olurdu, ama umarım en azından düzgün biridir. Ya Kin'i bir tehdit olarak görürse? Ya acımasız bir tarafı varsa? Her şey mümkün ve bu beni çok korkutuyor.

"Tabii, iyi biri." Zorla gülümsüyorum.

Bunu kabul etmiş gibi görünüyor, yavaşça başını sallıyor. "Mei de gelebilir mi?"

Mei dolabın yanında durmuş, kale yapmak için kullandığı battaniyeyi katlıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ben hafifçe başımı sallıyorum. Onu bu işe karıştırmak istemiyorum.

"Hayır, tatlım. Mei Hong Kong'da yaşıyor ve biz Moskova adında bir şehre gidiyoruz. Orası çok uzak. Ama eminim bir gün bizi ziyarete gelebilir."

“Tamam, anne.”

Mei'ye hızlıca veda edip rahibe onunla gitmesi için talimat verdikten sonra, bir elimle çantamızı kaldırıp diğer elimle Kin'in elini tutuyorum ve kapıyı açtığımda Pavel'in koridorun karşısında beklediğini görüyorum.

Duvara yaslanmış, bir ayağını arkasına dayamış, telefonu kulağına dayamış ve Rusça konuşuyor; sözleri sessiz ama yoğun. Beni görünce gözlerini kaldırıyor ve bir saniye boyunca beni baştan aşağı süzüyor, her şeyi değerlendiriyor: kıyafetlerimi, yüzümdeki gerginliği, tuttuğum eli.

Sonra gözleri Kin'e kayıyor.

Hemen bir şey söylemiyor ama vücudu dikleşiyor ve bakışları yumuşuyor.

Kalbim küt küt atarken Pavel'i inceliyorum, bir şey fark etmesini bekliyorum. Ama bir anlık bir farkındalık yok. Sadece bir parça merak.

Pavel telefona son bir kelime mırıldanır ve telefonu cebine atar. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, ama gözleri Kin'den ayrılmıyor.

"Beni oğluna tanıştırmayacak mısın?"

Kin'in yanına çömelıyorum. "Bu Pavel," diyorum nazikçe. "Bugün evlendiğim adam."

Kin meraklı, iri gözleriyle ona bakıyor. "Vay canına. Sen kocaman bir adamsın."

Pavel'in dudakları seğiriyor. "Öyle söylediler."

"Ben de güçlü olacağım. Çünkü babam öyleydi. Annem öyle söyledi."

Pavel'in gözleri bana kayınca kalbim bir an durur. Nefesimi tutar, Kin'in söylediklerini doğru mu yorumladığını merak ederim, ama eğer öyleyse de bunu belli etmez.

Kin'e başını sallar. "Öyle olacağından şüphem yok. Sana bakarak bunu anlayabiliyorum."

Kin ona gülümsediğinde göğsümdeki bir şey gevşer. "Şimdi senin evine mi gidiyoruz?"

"Evet," diyor Pavel. "Gitmeye hazır mısın?"

Kin burnunu kırıstırır. "Peki ya evdeki eşyalarım ne olacak? Onları almaya gidebilir miyiz?"

"Daha da iyi bir fikrim var," der Pavel. "Yerine yerleştikten sonra annen seni alışverişe götürsün ve sana yepyeni eşyalar alsın, ne dersin?"

"Bir dinozor daha alabilir miyim?" diye sorar Kin, elindeki yıpranmış peluş oyuncuğı havaya kaldırarak.

"Annen izin verirse," diyor, bana bir göz atarak; gözlerinde, Londra'da birlikte olduğumuz zamandan beri görmediğim kadar sıcaklık var.

Yutkunurum ve yüzümdeki ifade bir şey ele vermeden önce önüme bakarım. Bu, Kin'in babasıyla ilk karşılaşması ve o bunu bilmiyor. İkisi de bilmiyor.

"Bakacağız, tatlım. Hâlâ her şeyi çözmeye çalışıyoruz."

Kin başını sallar ve bana biraz daha yaklaşır, gözleri hâlâ Pavel'i süzüyormuş gibi ona doğru kayar. Küçük adamıma dev gibi görünüyor olmalı.

"Telefonuna ihtiyacım var," diyor Pavel bana, elini uzatarak.

Çantamdan parçalanmış kullan-at telefonu çıkarır ve ona uzatırım. İfkesiz bir ifadeyle telefonu alır ve cebine atar.

Tek kelime etmeden çantamı omzumdan alır ve yürümeye başlar.

Parmaklarımı Kin'in küçük elini daha sıkı kavrayarak onun arkasına dizilirim ve koridordan aşağı, Pavel'in planladığı geleceğ e bizi götürecek helikoptere doğru ilerleriz.

BÖLÜM

YİRMİ İKİ

PAVEL

Uçağın kabini loş, ışıklar kısık, sessiz bir uğultu mekanı dolduruyor. Roman ikimize de birer içki dolduruyor; son on iki saatten sonra buna ihtiyacımız var. Uçağa bindiğimizden beri pek konuşmadı, sadece beni izledi, kaşlarını kaldırarak sessizce sorguladı.

Hope, kabinin arkasına doğru krem rengi kanepede kıvrılmış uyuyor, oğlu koruyucu bir şekilde yanına sokulmuş. Onu böyle görmek, yumuşak ve anaç, tüm savunmacı kenarları uykuyla yumuşatılmış hali, göğsümü sıkıştırıyor.

Çocuğu olduğunu öğrendiğim anda, bu durumla ilgili her şey daha da karmaşık hale geldi. Artık mesele sadece Hope'u korumak değil; kendi suçu olmadan bu savaşa sürüklenen, tamamen masum birini korumak.

Koridorun karşısından Roman bana bir bardak uzatıp koltuğuna oturdu. “Demek evlendin, ha? Davet edilmediğim için kırılmalı mıyım?”

Kararsız bir şekilde homurdandım ve boğazımdan aşağı kayan votkanın tanıdık yakıcılığını memnuniyetle karşıladım. Dikkatle düzenlediğim hayatımı havaya uçurduğum bir gün için bu oldukça uygun görünüyordu. “Yok, daha çok... spontane bir şeydi.”

Roman burun kıvrır. “Peki planın ne? Seninle birlikte yerleşkede mi yaşayacak?”

“Genelde evlilik böyle yürür.”

“Gönüllü olduğunda, tabii.” Roman pozisyonunu düzeltir. “Sanırım o pek de istekli bir gelin değildi. Ve şimdi onu

onu ve çocuğu hepimizin yanına getiriyorsun. Herkesi ne kadar tehlikeye attığını farkında mısın?”

Kompleks sadece benim evim değil; hepimizin yaşadığı yer, hamile karısının uyuduğu yer, Maxim'in üç çocuğunun koşturduğu yer. Hope bilinmeyen bir değişken, düşmanımızın kızı, bizi nefret etmek için her türlü sebebi var.

Belki de o kurdeleyi parmağına takarken tüm sonuçlarını düşünmemiştim. Yırtıp attığını fark ettiğim o kurdele. Çok yakında düzeltmeyi planladığım bir şey.

“Onun benim mülkümde kalmasını sağlayacağım ve onu yakından gözetleyeceğim,” diye yemin ediyorum, gözlerine bakarak. “Ama karşılığında, onu rahat bırakacağına dair sözünü istiyorum. Sorguya çekmeyeceksin.”

Roman'ın ağız sıkılaşıır, ama durumu iyi bilir. Bratva kurallarına göre eşler ve çocuklar dokunulmazdır. Düşmanın kızı olsalar bile.

Roman gülüyor, sinirlerimi bozan sert, mizahsız bir ses. “Onun bizim için bir tehdit olmadığına neden bu kadar eminsin?”

“İçgüdü. Simon'dan korkuyor. Altarın önünde, onun karşısında durduğunda bunu gördüm. O tür bir korkuyu taklit edemezsin.” Onu rahibin önüne zorla çıkardığımda görmediğim bir korku. O zaman ateşini göstermekte hiç zorlanmamıştı. Bu, bilmem gereken her şeyi bana anlatmıştı. “Simon, onunla kaçmayacağı için beynini patlatmaya hazırđı. Onu çocuğunu terk etmeye zorlayacaktı. Pek de sevgi dolu bir ilişki sayılmaz.”

Roman omuz silkti. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. O da bazı şeyleri biliyor olabilir, Simon'ın planlarına dahil olmuş olabilir. Kime sadık olduğunu tam olarak bilmiyorsun, ama kesin olan bir şey var ki o da sana ya da bize sadık olmadığı.”

“Belki öyle, ama sana ve Maxim'e onun Simon'a da bağlı olmadığını kanıtlayacağım.”

Maxim ve Kira bir hafta daha seyahat edecekler. Bu bana, Kara Şirket'in yeniden kurulmasının ve Sofiya'nın kaçırılmasının arkasında onun olmadığını kanıtlayacak delilleri bulmak için zaman verecek.

Roman sessiz kalır, uçağın penceresinden karanlığa bakarak. Onu zor bir duruma soktuğumu, sadece içgüdülerime güvenmesini istediğimi biliyorum. Ama bunu telafi edeceğim.

Elindeki içkiden yavaşça bir yudum alır. “Çocuğun senin olma ihtimali var mı?”

Boynumu sağa sola çeviriyorum. Bu, düşünmemeye çalıştığım bir soru. Dört yaşında olması, onun döllenmesinin tam da birlikte olduğumuz zamana denk geldiği anlamına gelir.

"Dikkatliydik."

O alaycı bir şekilde gülümser. “Etrafta ‘ama dikkatliydik’ diyenlerin çocukları bolca var.”

“Hope, Kin’in benim ya da Simon’ın çocuğu olmadığını söylüyor. Bana hiç benzemiyor bile.” Bir yudum daha alıyorum, içkinin yakıcı tadı, onun benim ya da Simon’ın çocuğu olabileceği rahatsız edici ihtimalden dikkatimi dağıtsın diye.

Yine de Kin annesine benziyor. Aynı düz siyah saçlar, aynı yüksek elmacık kemikleri ve narin dudaklar. O gözler hariç — berrak ve parlak mavi, neredeyse elektrik gibi.

“Yine de yaşı uygun,” diye ısrar ediyor Roman, yüzünde şüphe dolu bir ifadeyle. Bu beni çok sinirlendiriyor.

“Bırak şunu,” diye tersliyorum. “Biyolojik babası her kimse, artık hayatımızda yok.”

Yüzü bilinmeyen bir yabancıнын Hope'a dokunup onu hamile bırakıp sonra ortadan kaybolması düşüncesi yumruklarımı sıkma isteği uyandırıyor. Benden sonra kimin geldiği umurumda olmamalı, ama umurumda. Muhtemelen onun için benden sonra gelen başka kimse olmadığı içindir.

Roman içkisini karıştırıyor, buzlar kristal bardağa çarpıyor. “Sen öyle diyorsan öyle. Ama bu, onunla evlendiğin gerçeğini değiştirmez, bu da çocuğu senin sorumluluğun haline getirir.”

Derin bir nefes verip yüzümü ovuşturuyorum. “Annesi var. Bana ihtiyacı yok.”

Maxim, baba olarak daha iyi bir insan oldu. Ama bu, herkes için geçerli olduğu anlamına gelmez. Ve kesinlikle benim için geçerli değil.

Bir kardeş olarak başarısız oldum. Neden bir baba olarak daha iyi olayım ki? “Bak, benim pervasız davrandığımı düşündüğünü biliyorum...”

“Düşüncesiz mi? Hayır, daha çok tamamen deli gibi.” Roman beni suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret etti. “Ona gelince gözün kör oluyor. Tek tavsiyem, geceleri kapını kilitlemen. Seni bir kez bıçakladı ve fırsatını bulursa bunu tekrar yapacağına dair bir his var içimde.”

Gülünç olmayan bir kahkaha attım. “Karı gözü körlüğü diye bir şey yok.”

“Lütfen. Öğle yemeğinde ne yiyeceğine, maliyet ve faydayı tartmadan karar vermezsin. Yaptığın her hareket hesaplıdır. Risk ve ödöl. Sen hep böyleydin. O gelene kadar.” Hope’a doğru başını salladı.

Kafamın içindeki gürültüyü susturması umuduyla, şeffaf sıvının son yudumunu da içtim. Hope’u evime getirmek. Onu karım yapmak. Oğluna karşı sorumluluk almak. Dün uyandığımdaya bunların hiçbirini planlarımda yoktu.

Ama onu şimdi izlerken — göğsünün nazikçe inip kalkışını, uykusunda titreyen kirpiklerini — pişman olamıyorum.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

HOPE

Neredeyse bir saattir sessizce araba sürüyorduk ki, Pavel ıssız bir yan yola saptı. Yüzük parmağım, şaka gibi geçen düşünümüz sırasında oraya bağladığı kurdeleden kurtulmuştu. İlk fırsatta onu koparmıştım. Bu küçük isyan, gözlerini karartmış ama hiçbir yorum almamıştı.

Uçuş gergin geçmişti. Pavel'in Sendika ortağı Roman Vasiliev uçağa bindiğinde bizi gördü ve şaşkınlığı apaçık ortadaydı; özellikle de “yüzüğe” ve ardından Kin'e baktığında.

İki adam uçuşun çoğunu kabinin ön tarafında hararetli tartışmalarla geçirdi. Tamamen Rusça konuştukları için tek kelime bile anlamadım, ama kesinlikle dostça bir sohbet değildi.

Bir noktada yorgunluğun nihayet endişemi bastırmasına ve onları kafamdan atıp çok ihtiyacım olan uykuyu almama izin vermesine minnettarım.

Aynadan Kin'e bir göz attım. Uzun yolculuğun yorgunluğuyla yine uykuya dalmıştı. Pavel, güvenlik kulübesiyle biten uzun bir araba yoluna saptığında, Kin'in kirpikleri yanaklarına değiyordu. Pavel camını indirdi ve güvenlik görevlileriyle kısa bir konuşma yaptı. Gözleri ondan bana, sonra da arka koltuktaki Kin'e kaydı.

Pavel'i bir kadın ve çocukla birlikte görünce şaşırmış olsalar da, bunu belli etmiyorlar.

Süslü kapılar önümüzde açılıyor ve Pavel ilerliyor. Her şeyin güzelliği karşısında hazırlıksız yakalanmış bir şekilde pencereden dışarı bakıyorum.

Gri duvarlar ve demir parmaklıklar, sert ve kurumsal bir yer bekliyordum, ama burası bir tatil köyü ile bir kır kulübünün karışımı gibi görünüyor.

Ağır şekilde korunan bir kır kulübü.

Ağaçların arasına sıkışmış bir tenis kortunun beyaz çizgilerinden ışık parıltıyor ve onun ötesinde, bir basketbol sahası ve yabani çiçeklerle çevrili devasa bir çardak gibi görünen bir şey görüyorum. Yol ikiye ayrılıyor ve şeritler, ağaçlarla süslenmiş, mükemmel bir şekilde bakımlı araziden farklı yönlerle doğru uzanıyor.

"Evim hemen ileride." Pavel eliyle işaret ediyor. "Diğerleri arazinin daha ilerisinde."

Onun bakışını takip ediyorum ve sola doğru kıvrılan uzun bir araba yolunu görüyorum. Bir başka yol ise geniş bir ön verandası ve zarif sütunları olan geniş bir taş eve doğru ayrılıyor.

"Diğerleri ne? Burası bir tür kapalı site mi?"

"Öyle de denebilir." Bana bir göz atıyor, bir eli direksiyonda gevşek duruyor. "Burası yüksek rütbeli Sendika üyeleri için bir yerleşke," diye açıklıyor, ayrıntılara girmeden.

Harika. Babamın katillerinden biriyle evlenmek zorunda kalmak yetmezmiş gibi, şimdi de hepsiyle birlikte yaşamak zorundayım.

Uzakta, parlak kırmızı bir kaydırak, lastik salıncak ve Kin'in aklını başından alacak bir ip köprü'nün bulunduğu etkileyici bir oyun parkı görüyorum.

"Burada başka çocuklar da mı var?"

Bu bilgiyi paylaşıp paylaşmama konusunda tereddüt ediyormuş gibi bir an duraksıyor. "Maxim ve karısı Kira'nın üç çocuğu var. Ortanca oğulları Alexei, Kin ile yaklaşık aynı yaşta."

Sıcak avucunu uyluklarıma koyuyor ve hafifçe sıkıyor. Eline bakıyorum. Büyük ve pürüzlü, parmak eklemlerinde kıvrılan dövmeler var. Bunların bir yazarın elleri olmadığını nasıl fark etmemişim? Bunlar tehlikeli bir adamın elleri.

Ama aynı zamanda beni şaşırtıcı bir nezaketle tutan, sanki çok değerli bir şeymişim gibi tenimi okşayan eller de. Onun gerçekte kim olduğunu bilsem bile, bana hissettirdiklerini unutmak zor. Ya da o keskin çenesi ve çene çukuruyla ne kadar çekici olduğunu.

Hayır. O konuya girmeyeceğim.

"Zamanı geldiğinde Kin'i diğer çocuklarla tanıştıracam."

"Maxim Belov'un çocuklarıyla ya da bu konuda Sendika'dan herhangi biriyle oynamasını istemiyorum."

Ellerim kucağında birbirine dolanıyor. Kin'e yaşıtı bir arkadaş edinmesini engellediğim için kendimden nefret ediyorum, çünkü o bir oyun arkadaşını hak ediyor. Ama tercihen, ailesi benim ailemi yok etmeye yardım etmiş biri olmasın.

Yine de, görmezden gelmeye çalıştığım bir düşünce aklıma geliyor.

Babamın, onun dünyasındaki çoğu erkekten farklı olduğuna hep inanmıştım, ama onu gerçekten ne kadar iyi tanıyordum ki? Ben sadece kısa yaz ziyaretleri sırasında beni yüzmeye götüren ve bana dondurma alan adamı görmüştüm. Beni onun karanlık yüzünden korumuştı, ama o yüzün var olduğundan hiç şüphem yok.

Pavel'in sesi alçalır, daha ciddi bir hal alır. "Bir şeyi anlamamı istiyorum, Hope. Sana zarar vermeyeceğim. Buradaki kimse de vermeyecek. Ne yapabileceğimi düşünürsen düşün, sana ya da oğluna zarar vermek o listede yok."

"Tabii," diyorum, ona kesin olmayan bir cevap verip pencereden dışarı bakmaya başlıyorum. Ona inanıyorum, ama bana karşı hisleri olduğu için değil, bir amaca hizmet ettiğim için. Sadece o amacın ne olduğunu henüz çözemedim.

Pencerenin manzarası dikkatimi çeker. Ağaçların arasından bir ev görünür. Büyük ve etkileyicidir; özenli taş işçiliği, dik çatıları ve kemerli pencereleri vardır. Bana mafya patronunun kalesinden çok eski bir Fransız malikanesini hatırlatır.

Pavel park ediyor ve arabadan iniyoruz. Bizi takip eden SUV, aracımızın arkasına yanaşiyor. Arkaya dolaşp yolcu kapısını açıyorum. Kin'in başı yana eğilmiş, uykudan yanakları kızarmış, doldurulmuş dinozoru bir kolunun altında ezilmiş durumda. Parmaklarımı saçlarında gezdirip kemerini dikkatlice çözüyorum.

Her geçen gün ağırlığı artıyor ve onu kendime doğru çekerken kollarım bu ağırlığın altında zorlanıyor. Bacakları sallanıyor, çoraplı ayakları uyluklarıma çarpıyor.

Pavel güvenlik görevlilerinden birine dönüp Rusça konuşuyor. Güvenlik görevlisi başını sallıyor ve bir başkasına işaret ediyor, o da bagajdan çantalarımızı

. Nereye gideceğimi veya ne yapacağımı bilemeden, yan tarafta garip bir şekilde duruyorum.

Kin göğsümde kıpırdanıyor. "Anne?" diye mırıldanıyor, sesi uykudan boğuk.

"Geldik bebeğim," diye fısıldıyorum, dudaklarımı alnına bastırarak. Ne olursa olsun, Kin'den rahatsızlığımı saklayacağıma kendime söz vermişim

. Yabancı bir ülkede, yabancı bir yerde uyanıyor. En azından her şey yolundaymış gibi davranabilirim.

Yavaşça gözlerini kırıştırarak, tanıdık olmayan çevreyi inceler. Gözyaşlarına ya da nasıl cevap vereceğimi bilemeyeceğim sorulara hazırlıyorum kendimi.

Bunun yerine Kin başını omzumdan kaldırır ve geniş evi fark edince gözleri şaşkınlıkla açılır.

"Şimdi burada mı yaşıyoruz?"

"Bir süreliğine," diye dikkatlice cevap veriyorum.

"Bak. Su!" Kin, ağaçların arasından görünen mavi bir parıltıyı işaret ediyor. Kocaman bir havuz. "Yüzmeye gidebilir miyiz?"

Gülümsemeden edemiyorum. Her durumda olumlu tarafı gören dört yaşındaki bir çocuğa ne yaparsın?

Pavel, telefonunu cebine sokarak bize yaklaşır. "Girin. Sizi herkesle tanıştırayım."

"Yürümek istiyorum," diyor Kin, kollarımda kıpırdanarak. Onu yere indiriyorum ve eli elime kayıyor.

Taş basamakları tırmanıyoruz ama kapıya ulaşmadan kapı açılıyor. Kapıda, gür, tuz-biber sakallı, kısa boylu, tıknaz bir adam duruyor ve bizi içeri davet ediyor.

Giriş, yüksek tavanlı ve gömme aydınlatma altında parıldaayan cilalı ahşap zeminli bir oturma odasına açılıyor. Yan sehpadaki kristal vazoda taze laleler duruyor. Burada beklemediğim bir sıcaklık var.

"Bu Yaroslav," diyor Pavel. "Kısaca Yarık. Evimi o yönetiyor, yemek pişirmek dışında her şeyi yapıyor. Onu ocağın yanında görürseniz, diğer yöne koşun."

Yarık gözlerini devirdi. "Lütfen, herkes benim borschtımı sever," diye ağır aksanlı İngilizcesiyle karşılık verdi, sonra dikkatini bana çevirdi.

Elini sıkıyorum ama kendimi nasıl tanıtacağımı bilemiyorum. “Ben Hope,” diyorum sonunda. “Bu da Kin.” Ben söylemesem bile, kim olduğumu ve neden burada olduğumu tam olarak bildiğini hissediyorum.

“İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum,” der sıcak bir şekilde, sonra Kin’in seviyesine çömelir ve elini uzatır. “Sen de genç adam.”

Kin, dahil edildiği için mutlu bir şekilde ciddiyetle elini sıkı.

“Yarik sayesinde hala tüm dişlerim yerinde,” diye ekliyor Pavel, eliyle kendisinden çok daha kısa olan adamın omzuna sevgiyle vuruyor. “O benim boks antrenörümdü. Moskova sokaklarında dövüşmek ve hayatta kalmakla ilgili bildiğim her şeyi bana o öğretti.”

Kin’in gözleri parlıyor. “Bana dövüşmeyi öğretir misin?”

“Belki bir gün annen izin verirse.” Pavel ona göz kırpar.

Dövüşme konusunu kapatamadan, kolları dövmeli ve gözleri kalın eyelinerle çizilmiş genç ve güzel bir kadın, kulaklıklarını çıkarmadan merdivenlerden aşağı atlar. Kesik şort ve omuzları açık bir grup tişörtü giymektedir.

Bana bir kez baştan aşağı bakar, sonra sırtarak gülümser. “Sen karısın,” der. “Vay canına. Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim.”

Haber kesinlikle yayılmış. Sanırım Pavel ev halkını uyarmak zorunda kalmış.

“Dinara.” Pavel, adını bir uyarıymış gibi söylüyor.

“Hadi ama. Hepimizin aklından geçen bu, biliyorsun.” Utangaç bir gülümsemeyle elini bana uzattı. “Ben Dinara, Yarik’in kızı. Ben de bu adam için çalışıyorum.” Başparmağıyla Pavel’i işaret etti.

Onun tam olarak ne iş yaptığını merak ediyorum ama sormuyorum. Tekrar tanıştırma sürecine geçiyorum.

“Merhaba,” der, Kin’in göz hizasına inerek. Kin hemen utangaçlaşır ve bacağıma daha sıkı sarılır. “Vay canına. Şu gözlere bak, evlat. Kalp kıran bir çocuk olacaksın, değil mi?”

Kin başını sallıyor, ama eminim ne demek istediğini anlamamıştır. Her halükarda, kadın haklı.

Dinara dikleşir. “Aslında Belov’ların zavallı dadısına biraz mola vereceğim. Kira ve Maxim yokken, iki kat iş yapıyor. Küçük adamımız bizimle gelmek ister mi? Yüzmeye gidiyoruz.”

Kin umutla bana bakar. Ona özür diler gibi gülümserim. “Belki bir dahaki sefere. Şimdi yerleşmemiz gerekiyor.”

“Tabii ki.” Dinara yine gülümser, sonra kapıdan dışarı fırlar.

Eh, neşeli bir kız.

“Odalarınız yukarıda,” der Yarik, kavisli merdiveni işaret ederek. “Beni takip ederseniz, ben...”

“Gerek yok, ihtiyar. Ben götürürüm.” Pavel, Yarik’in geniş göğsüne bir şaplak atar.

“Kime ihtiyar diyorsun? Hâlâ kışını tekmeleyebilirim... Ringde.” Yarik, Kin’i kıkırdatacak bir bir-iki yumruk hareketi yapar.

“Hiç şüphe yok.” Pavel’in gülümsemesi, bunun aralarındaki olağan şakalaşmanın bir parçası olduğunu gösteriyor. “Ama buradan sonra ben hallederim.”

Yarik kocaman ellerinden birini omzuma koyar. “Sen ya da ufaklık bir şeye ihtiyacınız olursa, beni bulun. Genelde mutfakta, bahçede ya da aşağıda boks ringindeyim.”

Pavel bizi yukarıya çıkarırken, ben hâlâ onun dünyasını anlamaya çalışıyorum.

Bütün dinamik, beklediğimden tamamen farklı. Simon’ın evinde — hatta babamın evinde bile — personel, dikkatleri üzerlerine çekmemeye özen gösterirdi. Hizmet eder, kendilerine seslenildiğinde konuşur, başlarını eğik tutar ve işlerini yaparlardı. Bu bir saygı meselesiydi.

Burada ise Pavel, çalışanlarıyla gerçekten rahat görünüyor; daha çok bir patron değil, tuhaf bir geniş ailenin reisi gibi.

Merakım galip geliyor. “Boks eğitmeniniz nasıl oldu da evinizi yönetir hale geldi?”

Pavel omuzlarını rahatça silkiyor. “Yaklaşık on yıl önce boks stüdyosu battığında, neredeyse hiç birikimi kalmamıştı. Muhtemelen mahalledeki birçok çocuğu, beni de dahil olmak üzere, bedavaya eğittiği içindi. Ben de bu iyiliğin karşılığını vermek istedim —hiçbir şeyim yokken bana destek olmuştu— bu yüzden onu buraya getirdim. Gerçekten çalışıyor mu, çalışmıyor mu benim için önemli değil, ama burayı yönetmek ona bir amaç veriyor.”

“Ne demek ‘hiçbir şeyim yoktu?’” Sözler, durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

“Küçükken anne babamı kaybettim. Uzun süre kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım.” Yüzünde bir gölge belirdi ve konuşmamızın bittiğini anladım.

Pavel koridorun ortasındaki bir kapının önünde durur. “Burası Kin’in odası.”

Kapıyı itip açar ve ben donakalırım. Oda devasa, Hong Kong’daki Kin’in yatak odasının en az üç katı büyüklüğünde ve... Şey, bunu ifade etmenin tek yolu “bir dinozor severin rüyası” demek. Bir duvarı gerçek boyutlu bir T-Rex çıkartması kaplarken, diğer duvarları tarih öncesi manzaraların resimleri süslüyor. Yatak, boynuzlu başlığıyla birlikte bir triceratops şeklinde.

Uzak köşeyi bir kaya tırmanma duvarı kaplıyor ve bu duvar, hamak ve teleskop gibi görünen şeylerin bulunduğu yüksek bir oyun alanına çıkıyor. Zaten ansiklopediler ve resimli kitaplarla dolu bir kitaplık ve cam vitrinlerde fosil modellerinin sergilendiği bir masa var.

Kin’in ağzı açık kalır. Elimi bırakır ve sevinç çığlıkları atarak tırmanma duvarına doğru koşar.

"Burası benim odam mı?" diye soruyor, etrafında dönerek, gözleri hiç görmediğim kadar iri.

"Tamamen senin," diye onaylıyor Pavel.

Ne hissedeceğimi bilemiyorum. Bir yandan bu oldukça şaşırtıcı ve Kin açıkça çok heyecanlı. Ama diğer yandan... Pavel'in amacı ne? Simon, benden bir şey istediğinde Kin'e karşı nazik davranırdı.

Kin odayı hayranlıkla keşfederken, ben arkamı dönüp ellerimi belime koyarak Pavel'e sert bir bakış attım. "Bu çok fazla. Onun sevgisini parayla satın alamazsın."

Pavel etkileyici kollarını kavuşturup kapı çerçevesine yaslanır. "Yaptığım şey bu değildi. Kin'in burada rahat etmesini istiyorum. Dört yaşında ve çok şey yaşadı. Sen hoşlanmasan da, Kin'in de aynı şekilde hissettiğini sanmıyorum," der, harikalar diyarında gibi görünen Kin'e doğru başını sallayarak.

"Oh, eminim çok sevmiştir, ama ne yaptığını biliyorum."

Çenesini kaldırır. "Peki o ne?"

"Kafesi süsleyerek bizim tutsak olduğumuzu unutmamızı sağlamaya çalışıyorsun."

Etrafımızı saran tüm lüksüne rağmen, burası hala Kin'in biyolojik babası olan, hem korkutucu hem de seksi bir gardiyanın bulunduğu güzel bir hapisane.

Hayatım mahvoldu.

Pavel yaklaşır, boynumu avuçlayarak eğilir ve gözlerime bakar. Bu, onun ne kadar uzun olduğunu hatırlatır. Ne kadar iri olduğunu.

Aklım, çıplakken bana nasıl sert davrandığına geri dönüyor. Yemin ederim, birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlamamayı bırakmak için şok terapisine ihtiyacım olacak.

"Sana ve Kin'e istediğim her şeyi alabilirim ve alacağım." "Affedersin ama bu bir tehdit mi?"

"Hayır, bu bir söz. Bir şeyi istediğimde, onu elde etmekte çok iyiyim." Bana yaklaşır, nefesinin sıcaklığı kulağıma geliyor. "İnsanlar genellikle bana hayır demez. Bunu unutma, melekcik."

Sesindeki sahiplenici hırıltı, ihanet eden bedenimin tepki olarak gerilmesine neden oluyor ve omurgamdan aşağı bir arzu dalgası yayılıyor.

Bu sadece beş yıldır seks yapmadığım için, diye kendime hatırlatıyorum. Ve o benim son ve, kabul edelim, şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksimdi.

Elbette, deneyimim sınırlıydı, ama yine de, aramızdaki kimyanın inanılmaz derecede ateşli olduğunu biliyorum. Belki de vücudum onun feromonlarına tepki gösteriyordur ya da öyle bir şey.

Onu öpecekmişim gibi başımı yukarı kaldırdığımda gözleri karardı ve aramızdaki hava kıvılcımlandı. Nefesi kesildi, bu da soğukkanlılığındaki çatlağı ele verdi.

Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz. Onun beni etkilediği kadar ben de onu etkileyebilirim.

Elimi çekmeden önce, bir parmağımı göğsünün ortasından aşağıya doğru, yavaş ve kasıtlı bir şekilde gezdiriyorum.

"Benden 'hayır' cevabını duymaya alışmalısın," diye mırıldanıyorum. "Çünkü bunu çok sık duyacaksın."

Hiç sarsılmadan kıkırdar. "Bunu göreceğiz. Odamızı görmek ister misin?"

Odamız mı? Bu sözler bana buzlu su gibi çarptı.

“İşte bu. ‘Bizim’ odamız falan yok. Ben burada oğlumla yatacağım.”

Çenesi gerilir. “Kin alışana kadar bu hafta onunla kalabilirsin. Ondan sonra, kocan olan benimle yatacaksın.”

Tanrım, hayal görüyor olmalı. Bu bir rica değil, bir talep bile değil, sadece basit bir gerçek.

Onun az önce söylediği sözleri tekrarladım. “Bunu göreceğiz.”

Başka bir şey söylemeden, arkanı dönüp odaya giriyorum ve cam vitrinlerdeki dinazor fosili replikalarını incelemekle meşgul olan Kin’in yanına gidiyorum. Tanrım. Pavel gerçekten de hiç çekinmemiş.

“Bak anne! Dinazor kemikleri!” Kin heyecanla mini arkeoloji setini işaret ediyor. Pavel bunu on iki saat içinde nasıl başardı?

Pavel’in sırtıma delici bakışlarını hissederek Kin’in yanına çömeliyorum. Onun varlığı, mıkнатısın yanında çılgınca dönen bir pusula iğnesi gibi dengemi bozuyor.

"Halletmem gereken bazı işler var," diyor Pavel. "Öğle yemeği yakında servis edilecek. Bir şeye ihtiyacın olursa Yarık’i bul. O her zaman buralarda olur."

Kapı arkasından kapandığında, farkında olmadan tuttuğum nefesimi bırakıp yatağın kenarına çöküyorum ve oğlumun mutlu bir şekilde oynamasını izliyorum.

Dışarıdan gelen kahkaha sesleri beni düşüncelerimden koparıyor. Çocukların seslerine çekilerek pencereye doğru ilerliyorum. Aşağıda, yemyeşil bahçelerle çevrili geniş bir havuzda birkaç çocuk su sıçratıp oynuyor. Kin’in yaşlarında, sarı bukleli ve gür sesli bir çocuk, havuzun kenarından mükemmel bir bomba atlayışı yaparken Dinara alkışlayarak onu takdir ediyor.

Çok normal ve mutlu görünüyorlar.

Kin orayı çok sevecekti.

Bu düşünce kendiliğinden geliyor, ardından bir suçluluk dalgası geliyor. Bu insanlar — bu aileler — beni avlayan ve saklanmaya zorlayan örgütün bir parçası.

Yine de son yirmi dört saati düşündüğümde, hâlâ nefes almamın tek nedeni Pavel Fedorov. Simon,

kafama bir kurşun sıkmaya hazırdı, çünkü saldırı altındaki adadan çocuğum olmadan ayrılmayı reddetmiştim.

Yutkunuyorum ve kapalı kapıya bakıyorum. Bunların hiçbirini nasıl kabulleneceğimi bilmiyorum; hayatta kalmamın, bir zamanlar en çok korktuğum adam sayesinde olması ne anlama geliyor?

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

PAVEL

Gözlerim, ofisimdeki tek ışık kaynağı olan monitörün mavi ışığına bakmaktan yanıyor. Sabahın çok erken saatleri ama kimse size bir suç imparatorluğunu yönetmenin bu yönünü anlatmaz: işin yüzde yetmiş beşi lanet olası evrak işidir. Kâr marjları, paravan şirketler, tamamen başka bir şey gibi gösterilen sevkiyat manifestoları. Gücün ardındaki gösterişsiz gerçeklik.

Penceremin dışında şafak söküyor. Birkaç saatten fazla uyumadım. Onun burada olmasına hâlâ alışmaya çalışıyorum. Beş yıl boyunca ona tekrar dokunmanın, onunla bir gece daha geçirmeyi hayal ettim ve şimdi Hope burada, benim çatımın altında. Karım olarak. Ama bu durumun her şeyi son derece karmaşık.

Dün, Kin'in odasını gördüğünde yüzüne baktığımda, bir an için ifadesi tamamen yumuşadı, gözlerinde içten bir minnettarlık parladı. Sonra duvarlarının yeniden örüldüğünü gördüm, benim niyetimi anlamaya çalışırken şaşkınlığın yerini şüphe aldı. Bunun için onu suçlayamam. Simon'ın ona yaşattıklarından sonra, kimsenin nezaketini görüldüğü gibi kabul etmemeyi öğrenmiş. Onun gözünde hâlâ düşman olmam, durumumu kolaylaştırmıyor.

"Ee, evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Dinara kapıyı çalmadan ofisime girer, çünkü o asla kapıyı çalmaz. Bu ay saçları parlak mor renktedir, bir tarafı yeni kesilmiştir ve boynuna doğru uzanan geometrik dövmeleri ortaya çıkarmıştır. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardır; belli ki henüz yatmamıştır, ama bu

olağandışı bir durum değil. Bodrumundaki teknoloji mağarasında vampir saatlerine göre yaşıyor, enerji içecekleri ve Yarik'in ona yedirmeye zorladığı her şeyle besleniyor.

"Evleneli yirmi dört saat bile olmadı, o yüzden bir haftayı doldurduğumuzda sana haber vereyim."

Dinara hiç tereddüt etmeden masamın karşısındaki sandalyeye kendini atıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bir haftanın geçmesinin durumu daha iyi hale getireceğinden emin değilim."

Sandalyeye yaslanıp gülüyorum. "Eninde sonunda fikrini değiştirir."

Dinara, düşünceliymiş gibi çenesine dokunur. "İnsanların, babalarının imparatorluğunu yıkmasına yardım eden adamın zorla evlendirdiği birini kabul etmesi genellikle ne kadar sürer acaba?"

"Çok komik. Asıl işini bırakma." Bir an durdum. "Bu arada, dinazor yatak odası için tebrikler. Büyük beğeni topladı."

"Tabii ki öyleydi." Dinara, kendinden açıkça gurur duyarak sırıtıyor.

Doldurulmuş hayvanının sürekli yanında olmasıyla anlaşıldığı üzere dinozorlara takıntılı dört yaşındaki bir çocuk için bir odaya ihtiyacımız olduğunu fark ettiğimde, Dinara'ya iç mimarımızı eve getirmesini ve uyanık olduğu her saniyesini o alanı dönüştürmeye harcaması için söyledim. Tek talimatım, dinazor seven bir çocuğun hayalindeki odayı yaratmaktı. Görünüşe göre, tam isabet etmişler.

Çocuğun mutlu olup olmadığını umursayacağımı sanmıyordum, ama yüzündeki saf neşeyi, istediği her şeyle dolu kendi alanına sahip olmanın gözlerini nasıl parlattığını görünce, aslında kendimi oldukça iyi hissettim.

"Hope aynı heyecanı paylaşırsa da, en azından çocuk mutlu." Sandalyeye yaslanıp omuzlarımı geriyorum. "Neyse, seni buraya bir sebepten çağırdım."

O, abartılı bir ilgiyle çenesini yumruğuna dayayarak öne doğru eğildi. "Yardımcı ilişki tavsiyelerim ve ışıltılı kişiliğim için değil mi?"

Gözlerimi devirdim ama yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemedim. "Her zaman, ama bu resmi bir iş."

O içini çekip sandalyesine yaslandı. Dinara benim için küçük bir kuzen gibidir. Onu, babasının boks salonunda dolaşıp ayak altında dolaşan bir bebekken tanıyorum. Annesi

o küçükken evi terk etti ve Yarik onu aramaya zahmet etmedi. Zaten o kadın annelik için yaratılmamıştı. Böylece Yarik, bekar baba ve girişimci olmak üzere iki rolü de üstlendi; boks kulübünü yönetirken umut vaat eden sporcuları da eğitti.

Dinara boksla hiç ilgilenmedi. Bulmacalara, kitaplara ve daha sonra video oyunlarına yöneldi. On iki yaşındayken, elimde boş duran bir dizüstü bilgisayarım vardı ve onu ona verdim. Birkaç gün içinde, hayal edilebilecek her türlü teknik yükseltmeyle bilgisayarı güçlendirdi. Ona ikinci bir monitör ve ekstra bir sabit disk verdiğimde, şehirdeki tüm önemli politikacılara ait offshore banka hesaplarının bir listesiyle geri geldi. Bunu ondan istememiştim bile, ama kimin nereden rüşvet aldığını bilmek çok işime yaradı.

Yarik'in onayıyla ona akıl hocalığı yaptım ve bizim için çalışmaya hazır olana kadar onu en iyi okullara gönderdim.

Şimdi, o bizim en değerli kaynağımız. Genç, ama Sendika'nın şimdiye kadar istihdam ettiği en iyi hacker. Ve doğrusu, bu küçük veledede oldukça düşkünüm.

"Peki, neye ihtiyacın var?" Dizüstü bilgisayarını çıkarıp açıyor, parmakları şimdiden tuşların üzerinde.

"Son beş yılda Hope hakkında bulabileceğin her şeyi bulmanı istiyorum. Mali durumunu, dijital izlerini, hackleyebileceğin tüm iletişimlerini. Simon'ın onu buna zorladığına eminim, ama diğerlerine kanıt göstermem gerekiyor. Onlara, onun burada yaşamasının bir tehdit olmadığını gösterecek bir şey."

Dinara sandalyesine yaslanıp beni inceledi. "Onun masum olduğundan neden bu kadar eminsin?"

"Beş yıl önce Londra'da tanıştığım kadın bir triadı yeniden canlandırmayı planlamıyordu; normal bir hayat istiyordu. Düğünlerinde onunla Simon arasında tanık olduğum şeylere dayanarak, ondan korkuyordu, onunla komplo kurmuyordu."

"Nereden başlayacağımıza dair bir ipucu var mı?"

"Her zamanki gibi derinlemesine araştırma yap." Aklıma bir fikir gelince duraksadım. "Aslında, bırakalım da o bize doğru yönü gösterecek, ne dersin?"

Dinara yazmayı bıraktı ve kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

“Ona bir tablet ver,” diye önerdim. “Ona bunun alışveriş için olduğunu, kendisinin ve Kin’in ihtiyaç duyduğu her şeyi alması için olduğunu söyleyeceğim. Meşru görünmesi için bazı temel kısıtlamalar koyacağız, ama tamamen kilitlemeyeceğiz. Kiminle iletişime geçtiğini, ne söylediğini görelim. Cihazı yansıt ki, yaptığı her şeyi gerçek zamanlı olarak izleyebilesin.”

“Ya Simon’a ulaşırsa, yerimizi ele verirse?”

“Moskova’nın dışında olduğumuzu biliyor, ama tam olarak nerede olduğumuzu belirlemesi imkansız.” Endişesini elimi sallayarak gideriyorum. “Ve Simon’la iletişime geçerse, aralarındaki iletişim onu bulmamıza yardımcı olabilir.”

Arka azı dişlerimi sıkıyorum. Simon, düğününü havaya uçurduğumdan beri kaçak durumda. Elimizdeki tüm istihbarat, Hong Kong’da yeraltına girdiğini gösteriyor. En iyi adamlarımız onu arıyor, ama şu ana kadar somut bir ipucu bulamadık.

O başını sallayarak onayladı ve yazmaya devam etti.

Hope’u gözetleme fikrini pek sevmiyorum, ama başka bir seçenek göremiyorum. Bu, bizim kadar onun da güvenliği için.

Dinara yazmayı bitirir, dizüstü bilgisayarını kapatır ve sandalyesinden kalkar. Kapıya doğru ilerlerken durur ve arkasını döner. “Ya onun Simon’la kendi isteğiyle çalıştığını öğrenirsek? O zaman ne olacak?”

Elimi enseme götürdüm. “O zaman ben hallederim.” “Tableti hazırlayıp araştırmaya başlayayım.” Sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi kapıda durur.

“Sözlerini söyle, Dinara,” derim, dikkatimi çoktan önümdeki belgeye vermişimdir.

“Bu, Sendika’nın saçma sapan bir intikam planı mı, yoksa Hope ile olan şey gerçek mi?”

Başımı yavaşça kaldırdım. Dinara, genellikle kişisel hayatımı paylaştığım biri değildi, ama beş yıl önce Londra’da Hope’u öldürmek için gönderildiğimi ve bunu yapmadığımı biliyordu. Satır aralarını okumakta iyiydi. Ama onun da dahil olduğu herkesin, bunun sadece hesaplı bir güç hamlesi olduğunu düşünmesi hoşuma gitmiyordu.

Kalemi bırakıp başımı ellerimin arasına dayadım. “Idaho’da bir çiçekçi olsaydı bile onunla evlenirdim. O her zaman benim olacaktı.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Tamammm. Bunu söyleyeceğini hiç beklemiyordum.”

“Bir şey daha var,” derim, elimi kaldırarak. “Kin’in doğum kayıtlarına sızabilir misin? Babasının kim olduğunu bulabilir misin?”

Kafasını yana eğiyor. “Simon’ın çocuğu olduğunu düşünmüyor musun?”

“Hope öyle olmadığını söylüyor ve Simon, saldırdığımızda onu adada terk etmeye hazırды. Kendi çocuğu olsaydı bunu yapmazdı.” Bir an durup, kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. “Gelecekte sorun yaratmayacağından emin olmak istiyorum.”

Söylemediğim şey ise, Kin’in doğum zamanlamasının beni rahatsız ettiği ve onda bana tanıdık gelen bir şey olduğu.

Hope onun benim çocuğum olmadığını söylüyor, ama bu olasılığı kafamdan atamıyorum. Sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

Ama ben belirsizliği seven bir adam değilim. Siyah ve beyazı, kesin bilgileri tercih ederim.

Bir an sessiz kalıyor, sonra başını sallıyor. “Hemen hallederim.”

Dinara gittikten sonra, bir saat daha meşru işlerimizin mali raporlarına ve yokluğumda kaçırdığım diğer işlere bakıyorum. Sonunda arkanıza yaslanıp gözlerimi ovuşturuyorum, uykusuzluk beni yakalamış durumda.

Koridordaki yumuşak ayak sesleri beni düşüncelerimden koparır. Gerginleşir, içgüdüsel olarak masamın çekmecesindeki silaha uzanırım, ama sonra beynim o adımların hafifliğini fark eder. Tanrım, beynim yanmış.

Sandalyeye kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda, Kin’i loş koridorda dururken buldum, kaybolmuş ve inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Dinozoru — saçma sapan dikenleri olan mavi bir stegosaurus — bir kolunun altında sıkıca tutuyordu, diğer eliyle uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturuyordu.

“Annemi bulamıyorum,” diyor, sesi küçük ve kararsız.

Donakaldım. Şafak vakti korkmuş bir çocukla ne yapmam gerekiyor? Hope’u uyandırıp onunla ilgilenmesini isteyebilirdim, ama muhtemelen çok yorgundur. Belki Dinara hâlâ uyanıktır.

Alt dudağı titrediğinde, göğsümde bir şey değişir. Bu, adını koyamadığım bir duygudur. “Eminim hâlâ uyuyordur.”

Mavi gözleri, bana Hope’u hatırlatan bir temkinle beni inceliyor. “Nereden biliyorsun?”

Hareketlerimi yavaş tutarak onun seviyesine indim. Arka cebimden telefonumu çıkardım ve odasının

odasının güvenlik kamerası görüntüsü belirene kadar ekrana birkaç kez dokundum.

Odanın uzak köşesindeki büyük yatağın örtülerinin altında kıvrılmış, hareketsiz duran Hope görünüyor. Dün gece, Kin'in küçük tek kişilik yatağına sıkışmak istemeyeceğini düşünerek bu yatağı getirtmişim.

Ekranı ona gösterebilmek için eğiyorum.

Zavallı çocuk, yeni odasında muhtemelen kafası karışmıştı.

“Yolculuğumuzdan dolayı çok yorgundu.” Sesimi yumuşak tutuyorum. Bu, kabuslar Kamilla'yı uyandırdığında kullandığım ses tonuyla aynı. “Onu dinlenmesine izin vermeliyiz.”

Kin bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Şu anda bir şeyler yapmam gerekiyor. Ben lanet olası bir yetişkinim, ama ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum. Gerçi, belki de bu tam olarak doğru değil. Eskiden ne yapmam gerektiğini bilirdim. Kamilla bir kabus ya da karın ağrısından paniğe kapılıp ağlayarak uyanırdı, ben de ona çay ve tost getirir, kendini daha iyi hissedene kadar yatağının yanındaki yere oturdum.

Boğazımı temizliyorum. “Aç mısın?”

O başını sallıyor, o mavi gözleri hâlâ beni ihtiyatla ve merakla süzüyor.

“Ben de,” diyorum, dikleşip elimi uzatıyorum. “Hadi bir şeyler yiyelim.”

Bir an tereddüt eder, sonra yavaşça küçük elini elime koyar.

Mutfagım bir suç mahalli gibi görünüyor. Her yüzey, bir patlamadan sonra kalan kül gibi unla kaplı. Mermer tezgahın üzerinde yumurta kabukları dağılmış, dolap kulplarında ise yapışkan bir şey donmuş. Lavaboda karıştırma kaseleri, ölçü kapları ve temizlenmekten ziyade atılması gereken bir tava yığılı duruyor.

Yarik çılgına dönecek.

En son ne zaman yemek pişirdiğimi hatırlamıyorum, ama Kin bana bakıp krep istediğinde, hayır diyemedim. Evet, bir aşçım var, ama Kin yeterince korkmuş görünüyordu. Personelimin etrafta dolaşması da durumu düzeltmezdi.

Bu yüzden internette bir tarif buldum, mutfağımı bilmediğim malzemeler için alt üst ettim ve üç felaket denemeden sonra, teknik olarak krep sayılabilecek bir yığın şekilsiz daire üretmeyi başardım.

Kin mutfak masasında karşımda oturuyor, dinozoru sanki başka bir misafirmiş gibi yanındaki sandalyeye yaslanmış. Bacakları yere tam ulaşmadan sallanırken, çatalının ucuyla dikkatlice bir parça daha krep kesiyor.

Önüne koyduğum ahududu reçeline kaşlarını çatıyor. "Şurubun yok mu?"

Omuz silkiyorum. "Ruslar kreplere şurup koymaz. Biz reçel severiz. Ve kreplere *blini* deriz. Güven bana," diyorum, bir sonraki partiye kalın bir tabaka sürüp tabağı ona doğru itiyorum. "Şuruptan daha çok seveceksin."

Parlak krep parçasını açıkça şüpheyle inceliyor. "Roossian ne demek?"

Gülümsüyorum, onun çatalla reçeli dikkatlice dürtmesini izliyorum. "Benim. Burada, Rusya'da doğduğum anlamına geliyor."

Burnunu kırıştırıyor. "Bu yüzden mi tuhaf konuşuyorsun?"

Onun aksanımdan bahsettiğini anlıyorum, ki bu onun kulağına muhtemelen komik geliyordur. Hong Kong'da büyümüş olmasına rağmen kusursuz İngilizce konuşuyor.

"Evet, ana dilim Rusça, ama İngilizceyi kendim öğrendim. Zor olsalar bile kendimi İngilizce kitap okumaya zorladım. Amerikan filmlerini önce altyazılı, sonra altyazısız izledim."

"Neden?" Reçel kaplı krepten çekinerek bir ısırık aldı. Yüzünü buruşturmuyor, bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

Dört yaşındaki bir çocuğa, İngilizcenin benim için gecekondlu mahallelerinden kurtulma bileti olduğunu, benim gibi bir geçmişe sahip bir çocuk için sonsuza kadar kapalı kalacak kapıları açtığını nasıl açıklayabilirim?

"İş için önemliydi," diyorum basitçe. "Dünyanın her yerinden insanlarla çalışmak istiyorsan, onların dilini konuşman gerekir."

Cevabımdan memnun kalarak başını sallıyor. "Krepler o kadar da iyi değil ama reçeli seviyorum."

Yüzümde hafif bir gülümseme beliriyor. Çocuklar hiçbir şeyi güzelleştirmez. “Ben pek iyi bir aşçı değilim,” diye itiraf ediyorum.

Bir ısırık daha alır, düşünceli bir şekilde çiğner. “Artık sen benim babam mısın?”

Bir yudum kahve içerken neredeyse boğuluyordum. Ne diyeceğimi düşünmeye çalışırken fincanı yavaşça indirdim. Ciddi gözlerle bana bakıyor, zaten dengesiz olan dünyasını paramparça etmeyecek bir cevap bekliyordu.

“Annenle evlendim,” diyorum dikkatlice. “Yani teknik olarak bu beni üvey baban yapar.”

“Simon benim babam olacaktı,” diyor, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi, sonra tekrar kreplerine dönüyor. “Ama o annemi mutlu etmedi.”

Elim fincanı sıkıca kavrar. “Öyle mi?”

“Çok kavga ederlerdi, ama annem benim bilmememi istemezdi. O kötü biriydi.”

Göğsümde sıcak ve şiddetli bir duygu uyanır. “Sana nasıl kötü davrandı, *malchik*?”

Bana bakıyor, birdenbire savunmasız görünüyor. “Beni istemedi.”

“Peki,” diyorum, içimde yükselen öfkeye rağmen sesimi sakın tutmaya çalışarak, “artık Simon için endişelenmene gerek yok.”

Kimsenin endişelenmesine gerek yok. Zamanı geldiğinde Simon çok korkunç bir şekilde ölecek.

Kin, cevabımdan rahatlamış gibi görünüyor ve kahvaltısından bir lokma daha alıyor. “Annem çikolatayı sever,” diyor, konuyu tamamen değiştirerek. “Onu mutlu etmek istiyorsan, ona biraz almalısın.”

“Çikolata, ha? Ne tür?”

Omuzlarını silker.

Hope’u korkmuş, isyankar, bitkin ve boyun eğmiş halde görmüştüm. Ama Londra’dan beri gülümsediğini görmemiştım. Aniden, beni şaşırtan bir yoğunlukla gülümsemesini istedim.

“Bunu unutmayacağım,” derim, şakaklarıma dokunarak.

Kin, tavsiyesinin önemini anladığımı görünce memnuniyetle başını sallar ve dikkatini tekrar tabağına verir. “Biraz daha reçel alabilir miyim?”

Kavanozu ona doğru itiyorum ve onun çok fazla reçel almasını izliyorum. Reçel küçük parmaklarına bulaşıyor ve o da çocukça bir coşkuyla parmaklarını yalayıp temizliyor.

“Demek reçeli sevmeye başladın?” diye soruyorum memnuniyetle.
Kin başını sallar, sonra oyuncak dinozoru sanki kulağına
fısıldıyormuş gibi kaldırır. Abartılı bir dikkatle dinler.
“Spike, bir dahaki sefere çikolata parçacıkları ve muz da olmalı diyor.”
“Öyle mi?” Kaşlarımı kaldırıp, oyuna katılıyorum. “Peki,
o zaman mutlaka alalım.”

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

GÜNEŞ

GÜNEŞ IŞIĞI kapalı göz kapaklarımı yakıyor, beni isteksizce uykumdan çekip çıkarıyor. Kısa bir an için, nerede olduğumu unutuyorum.

Sonra her şey bir anda aklıma geliyor.

Gözlerimi açıyorum ve tanıdık olmayan bir ortamla karşılaşıyorum. Kin'in özenle hazırlanmış dinozor cenneti etrafımda netleşiyor. Duvarlar sanatsal duvar resimleriyle kaplı ve komodinin üzerinde birkaç oyuncak duruyor. Bu odayı dekore etmek muhtemelen çoğu insanın arabasından daha pahalıya mal olmuştur.

Birden dikleşiyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Kin?"

Cevap yok ve odanın diğer ucundaki dağınık ikiz yataktan anladığım kadarıyla, o artık burada değil.

Yataktan atlayıp odayı ve bitişiğindeki banyoyu arıyorum ama o burada değil ve kapı ardına kadar açık. Kahretsin! Oğlumun odadan çıktığını nasıl fark etmedim? Dünkü çılgınlığın ardından derin bir uykuya dalmış olmalıyım.

Küçük oğlumun bu yabancı evde kaybolmuş ve korkmuş bir şekilde dolaştığını hayal edince ciğerlerim sıkışıyor. Yakındaki bir sandalyenin üzerine atılmış bornozumu alıp aceleyle kemerini bağladım ve malikanenin alışılmadık düzeni yüzünden kafam karışmış bir halde koridora koştum.

"Kin!" diye sesleniyorum, sesimde çaresizlik var.

Kin'i bir an bile gözümün önünden ayırmayacağıma kendime yemin etmiştim. Ve işte buradayım, daha on iki saat bile geçmedi ve ben şimdiden her şeyi mahvettim.

Ana merdivene doğru ilerliyorum, basamakları ikişer ikişer atlıyorum, kulaklarımda kanın uğultusu var. Ana kata ulaştığımda,

, mutfağın hangi yönde olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Dün Yarık bizi yemeğe götürdüğünde yarı uykuluydum.

Evin arkasından gelen sesleri duyduğumda donakaldım. Seslerden biri kesinlikle Kin'e aitti, tiz konuşması koridordan aşağıya kadar geliyordu. Rahatlamam yoğundu, ama yerini hızla yeni bir endişe aldı. Kiminle birlikte?

Çılgın gözlerle ve nefes nefese mutfağın kapısını itip açıyorum. “Kin!”

Oğlum devasa mutfak adasında oturmuş, parmaklarındaki reçeli mutlu bir şekilde yalıyor, Pavel ise elinde kahve fincanıyla yanında oturmuş, tamamen rahat görünüyor.

Sahne o kadar sıradan, hatta evcil ki. Sabah ışığı cam kapılardan içeri sızıyor ve havada kahve ve tatlı bir koku var. Tezgâhtaki dağınıklık dışında her şey sakın görünüyor, özellikle de tamamen mutlu görünen Kin.

“Anne!” Kin’in yüzü içten bir mutlulukla aydınlanıyor. “Pavel bana krep yaptı!”

“Görüyorum.” Nefes almaya zorluyorum kendimi ve dağınık saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum.

“Senin için daha var.” Kin, şekilsiz ve açıkçası topak topak görünen bir yığını işaret ediyor.

“Teşekkürler, ama pek aç değilim. Ama kahve harika olurdu,” derim, kıskançlıkla onun fincanına bakarak.

“Sana getirebilirim.”

Pavel koltuğundan kalkar ve şık görünümlü bir espresso makinesinin bulunduğu tezgaha doğru yürür. Kot pantolon ve sade siyah tişörtüyle, bir tür Viking tanrısı gibi görünür. Koyu renkli kumaş göğsüne öyle bir yapışır ki, o sağlam kas duvarının bana bastırdığını hatırlamamak imkansızdır. Sakal izleri güçlü çenesini gölgeler ve bakışlarım ağzına düştüğünde, onun ne kadar yetenekli olduğunu hatırlarım.

Odaklan, Hope!

“Pavel yemek yapamaz,” diyor Kin, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi. “Ama gerçekten çok uğraştı.”

Engelleyemeden içimden şaşkın bir kahkaha patlar.

Pavel'in ağızının eğlenerek kıvrıldığını fark ediyorum. "Herkes eleştirmen."

Kin'in yanındaki sandalyeye çöküyorum, adrenalinim sonunda vücudumdan çekiliyor. Bu sabah bir uyarıydı. Her şey yolunda gitmiş olsa da, bir daha böyle gardımı düşüremezsin.

"Uyandığımda seni bulamadığımda çok korktum," diye itiraf ediyorum, elimi Kin'in yanağına dokundurarak.

"Ben de, ama Pavel kameradan uyuduğunu gösterdi."

"Kamera mı?" Kahve fincanı önüme konarken gözlerimi kaldırıp Pavel'in gözlerine bakıyorum.

Omuz silkiyor, en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermiyor. "Evin her odasında güvenlik kameraları var. Standart prosedür."

"Anlıyorum," diyorum sert bir sesle, bu keskin tonumun mahremiyetimin ihlal edilmesine nasıl hissettiğimi yansıtmak için umarak. Kin beni yakından izliyor, bu yüzden Pavel'e öfkemi kusmaktan vazgeçiyorum. Ama bunu kesinlikle daha sonra konuşacağız.

"Reçel ne iş?" diye soruyorum, kavanozu işaret ederek.

"Ruslar krep böyle yer," diye açıklıyor Kin. "Krep değil, unuttun mu? Blini," diye düzeltiyor Pavel.

"Doğru." Kin ciddiyetle başını salladı. "Bliniler."

"Öğreniyorsun. Sırada, dişlerinin arasında bir küp şeker tutarak siyah çay içeceksin."

"Ha?" Kin başını yana eğiyor.

Pavel'in gözlerinin köşeleri kırışır, yüz hatları eğlenceyle yumuşar. "O da bir Rus geleneği."

Pavel bana şekerlik uzatır, parmaklarımız birbirine değiyor. Onu burada gördüğüme şaşıyorum. Simon bizimle neredeyse hiç yemek yemiyordu, bu da herkese gayet uygun geliyordu. Gece geç saatlerde buzdolabına yaptığımız baskınlar dışında, mutfağa adım atmamıza asla izin verilmezdi. Yemeklerin servis edilmesini beklemek için yemek odasında uslu uslu beklemek zorundaydık; ortam soğuk ve kişisel olmayan bir havaya bürünmüştü. Sık sık, biraz meyve ve hamur işlerini gizlice terasa kaçırır ve orada Kin'le doğaçlama bir piknik yapardım.

Yine de, daha ilk gün. İşlerin kötüye gitmesi için bolca zaman var.

Pavel, üzerine reçel sürülmüş Şekilsiz bir krep parçasını kesip bir çatalın ucuna takarak bana uzatıyor. Sunduğu Şeyi inceledikten sonra tekrar ona bakıyorum. Gözlerinde bir meydan okuma var.

"Hadi ama, melekik. Kin ve ben bunları birlikte yaptık. Bir ."

Gözlerimi kısıyorum çünkü beni köşeye sıkıştırdığını biliyor. Kin izliyor ve oğlumun önünde reddedemem. ne eğilip bir ısırık alıyorum, meyvenin tatlı ekşiliği hafif yoğun krep ile karışıyor. Onaylayan bir ses çıkartıyorum ve alt dudağımdan bir damla reçeli yalıyorum.

Pavel'in bakışları ağzıma kilitleniyor, kendini beğenmişliği daha yoğun bir Şeye dönüşüyor. Gözlerinde bir ateş parlıyor ve göğsümde buna karşılık gelen bir sıcaklık yayılıyor. Mutfak aniden daha küçük, gerginlikle dolu hissettiriyor.

"Gördün mü? Seveceğini söylemiştim," diyor Pavel, Kin'e. "Karıştırmaya yardım ettim!" diyor Kin gururla.

Ben cevap veremedem mutfak kapısı açılır ve Yarık içeri girer. Felaket alanını görünür bir dehşetle inceler. Her yüzey unla kaplıdır, tezgahda yapışkan hamur donmuştur ve lavaboda kaseler gelişgizel yığılmıştır.

"Bu mutfak silahlı çatışmalardan bile daha az hasarla kurtulmuştu," diyor, kalın aksanıyla. Gözleri Pavel'e takılıyor. "Sen... yemek mi yaptın?"

Pavel omuz silkiyor. "Kahvaltı hazırladım. Bu yemek pişirmek mi sayılır?"

"Hayatında tek bir Şey bile pişirmemiş biri için yemek pişirmek bir Şey pişirmemiş biri için yemek pişirmek."

Kin aniden canlanır ve tabağını kenara iter. "Bir geyik!"

Heyecanla pencereyi işaret eder; evin arkasındaki geniş çimlerde gerçekten de zarif bir dişi geyik yolunu bulmaya çalışmaktadır.

Yarık'ın yüzü yumuşar. "Ah, buralarda çok var. Daha yakından görmek ister misin?"

Kin, benim kolay ikna olduğumu bildiği için bana yavru köpek gibi bakıyor. "Gidebilir miyim?"

İlk iğdm Kin'i yanımda tutmaktı ama o çok heyecanlıydı ve bahçeye açılan devasa cam kapılardan ona göz kulak olabilirdim. "Tamam, ama uzaklaşma."

Yarık başını sallar ve omzuna nazikçe elini koyarak oğlumu arka kapıdan geçirir. Ve sonra giderler, beni

dağınık mutfakta Pavel ile baş başa kalıyorum.

Koltuğumdan kalkıyorum, acilen daha fazla kafeine ihtiyacım var. Düğmelerle uğraşıyorum, Pavel'in nasıl çalıştırdığını hatırlamaya çalışıyorum.

"Bırak ben yapayım," der, arkamda belirir. Kocaman elleri benimkilerini kaplar, nazikçe makineden uzaklaştırır. Göğsü sırtıma değiyor ve tanıdık kokusu, temiz ve erkeksi, duyularımı dolduruyor.

Aniden kendimi Londra'da buluyorum; Pavel saatlerce vücuduma tapındıktan sonra çay yapıyorum. Sıkışık mutfığıma böyle girmişti, iri cüssesiyle o küçük alanı doldurmuştu. Boynumu öperken elleri belimden göğüslerime doğru kaymıştı, sonra küçük mutfak masamdaki her şeyi süpürüp beni masanın üzerine kaldırmıştı. Ağzını ve parmaklarını kullanarak beni kemiklerim eriyip titremeye başlayana kadar orgazm etmişti.

Bacaklarımın arasında kötü bir nabız atıyor, ama buna karşı dişlerimi sıkıyorum. Önüme mükemmel bir fincan kahve koyduğunda, anılara o kadar dalmışım ki, bunu fark etmem biraz zaman alıyor. Sonunda gözlerine baktığımda, farkındalıkla yanıyorlar.

Tezgaha yaslanıp kollarını kavuşturduğunda ağzı yukarı kıvrılıyor, dar tişörtünün kollarının altından pazıları şişiyor. Kalın ön kollarında dövmeleler uzanıyor, mürekkepli bir ayartma gibi onları sarıyor.

Yüzüm kızarıırken bakışlarımı ondan ayırıyorum. Birdenbire dağınık halimin farkına varıyorum — dağınık saçlar, çıplak ayaklar, üzerimde sadece ince bir ipek bornoz — oysa o sanki bir reklam panosuna aitmiş gibi görünüyor.

"Bu sabah onunla birlikte olduğun için teşekkür ederim," derim, kemeriyle oynayarak. "Bu kadar geç uyandığımı fark etmemiştim. Onu bulamadığımda neredeyse kalp krizi geçirecektim."

"Uykuna ihtiyacın vardı."

"Yatak odalarındaki kameralar konusunda... Oldukça ürkütücü, sence de öyle değil mi?"

"Banyolar kamera yok, ama diğer her yer izleniyor. Standart güvenlik protokolü." Sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi omuz silkiyor. "Güvenli bir tesiste bile, asla fazla dikkatli olamazsınız."

Sözleri, bu tesise girmenin zor olduğunu... ve kaçmanın da en az o kadar zor olduğunu hatırlatıyor.

Bahçeye doğru bakıyorum, Kin Yarik'in yanında çömelmiş, ikisi de ağaç sınırını hayranlıkla izliyorlar.

Pavel cüzdanından bir şey çıkarır ve mutfak tezgahının üzerine kaydırır: platin bir kredi kartı.

Plastik parçaya dokunmadan ona bakıyorum. "Bu ne için?" Omuz silkiyor. "Giysiler, oyuncaklar, kitaplar, mücevherler, arabalar... Umurumda değil.

Limit yok. Sen ya da Kin ne isterseniz onu alın."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunun bir tuzağı var mı?"

Simon'la birlikteyken katı bir aylık harçlığım vardı ve tüm alışverişlerim dikkatle izleniyordu. Bu yüzden kuralı olmayan bir kartın elime verilmesi bir tuzak gibi geliyor.

"Neden bir tuzak olsun ki? Daha önce hiç karım olmadı, bu yüzden bir şeyi yanlış anlıyorsam kusura bakma, ama seni şımartmanın hoş olabileceğini düşündüm. Sana iyi bakmak için."

Ağzımdan kaçan acı bir kahkaha tutamıyorum. "Tabii. Ve istediğim her şeyi alabilir miyim?"

"Mantıklı sınırlar içinde. Lamborghini istiyorsan, al. Dinozor şeklinde altın bir küvet istiyorsan, al. Ama egzotik hayvanlar olmasa iyi olur. Bakımı çok zahmetli."

Sinirlenmekle eğlenmek arasında bir yerde başımı sallıyorum. "Açıkçası seni anlayamıyorum, Pavel Fedorov."

Yaklaşıyor, beni kollarıyla ve ada arasında sıkıştırıyor, vücut ısısı tenime işliyor. Sesi kulağıma karşı alçak ve boşuk. "Anlayacak bir şey yok. Param var ve onu sana harcamak istiyorum. Sana ve Kin'e."

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. Ona inanmak için neler vermezdim. Her nezaketi gizli niyetler için irdelemeyi bırakmak, kötü bir şeylerin olmasını beklemekten vazgeçmek için. Ama hayat bana bir şey öğretti: erkekler cömert oldukları için sınırsız kredi kartı vermezler. Her zaman bir bedeli vardır, her zaman bir şartı vardır.

Onun güzel sözlerine kapılmadan önce, elimi göğsüne koyup onu geri itiyorum. Gözleri kararır, ama itiraz etmez.

"Dinara sana bir tablet verecek," diye devam eder. "Onu kullanarak internetten ne istersen sipariş et ve buraya teslim ettir."

"Tablet mi?"

"Evet, böylece alışveriş yapabilir ya da istediğini yapabilirsin. Elbette dışarıyla iletişim kuramazsın, ama intranetimize erişebilirsin."

Kalbim bir an için sevinçle çarptı. Bir cihaza erişim, Chen Amca'ya ulaşmanın bir yolu demekti. İntranet özel bir ağdı ve eminim sıkı bir şekilde kilitlenmiş, muhtemelen izleniyor da olacaktı. Ama nereye bakacağını bilersen her sistemin zayıf noktaları vardır ve ben yıllar içinde bazı teknik beceriler edinmiştim.

Ona daha fazla soru sormadan, Yarık ve Kin mutfağa geri daldılar.

"Bir geyik gördük!" diye bağırır oğlum. "Çok yakındaydı!"

"Gerçekten mi? Bu çok heyecan verici, canım." Pavel'in gözlerinin her hareketimi takip ettiğini görmezden gelmeye çalışarak bornozumu düzeltirim.

Yarık, bölgedeki vahşi yaşam hakkında bir hikaye anlatmaya başlar ve Kin büyük bir dikkatle dinler, ama ben konsantre olamıyorum. Aklım çok karışık. Chen'le iletişime geçme şansını tamamen kaybetmiştim, ama tablet yeni olasılıklar yaratıyor.

Hala çözmem gereken çok şey var, örneğin bu tesisten nasıl çıkacağımız gibi, ama iki yüz milyon dolar, Pavel'in güvenliğini nasıl atlatacağımız da dahil olmak üzere pek çok sorunu çözebilir.

Akıllı davranmam gerekiyor. Dikkatli ve uyanık kalmalıyım, böylece ayrılmak için bir fırsat çıkarsa hazır olurum. Ve bu, burayı içten dışa öğrenmekle başlıyor.

"Yarık," diye nazikçe sözünü kesip yaşlı adama döndüm. "Bana teklif ettiğin turu hatırlıyor musun? Bugün o turu yapmak isterim."

Yüzünde içten bir gülümseme belirir. "Harika."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

UMUT

ÖĞLE YEMEĞİ, bahçelere bakan güneşli bir terasta servis edilir. Aşçı, Olga adında tumbul, gülümseyen bir kadındır ve şaşırtıcı derecede hafif, taze yemeklerden oluşan birkaç tabak getirir: salatalar, ızgara balık ve kavrulmuş sebzeler.

Kin, dinozor şeklinde tavuk parçalarını iştahla yiyor.

Biri, dört yaşındaki bir çocuğu mutlu etmek için açıkça kafa yormuş.

"Pavel nerede?" diye soruyor Kin, lokmalarını yutarken.

"Bilmiyorum. Muhtemelen çalışıyordur."

"Akşam yemeğini bizimle yiyecek mi?"

Bir iç çekerek çatalımı masaya bıraktım. "Muhtemelen hayır, tatlım. Pavel gibi erkeklerin işleri çok yoğundur."

"Simon gibi mi?"

Yüzünün düşmesi içimi parçalıyor. Ne demem gerekiyor? Dışarıdan bakıldığında Pavel ve Simon farklı görünebilir, ama içlerinde aynı hamurdan yapılmışlar. İkisi de suç imparatorlukları yönetiyor ve o gücü korumak için yapmayacakları hiçbir şey yok.

Krepler ve sınırsız kredi kartları, Pavel'in gerçekte ne olduğunu, yani bir katil olduğunu söylemez. Hâlâ anlamadığım nedenlerden dolayı benim hayatımı bağışlamış olabilir, ama babaminkini bağışlamadığı kesin.

Kin'i bu çirkin gerçeklerden koruyabilirim, ama kendim bunu asla unutmayacağım.

"İkisi de benzer işler yapıyor," diyorum dikkatlice. "Ama çok farklı insanlar."

Kin, benim net olmayan cevabımdan memnun kalarak başını salladı.

Öğle yemeğinden sonra, Yarık söz verdiği tur için gelir.

Ortak alanlarla başlıyoruz: zengin deri mobilyalar ve yağlı boya tablolarla donatılmış resmi bir oturma odası, tavandan tabana kitaplıklarla dolu bir kütüphane ve bir kuyruklu piyano bulunan bir müzik odası. Gerçek bir bilardo masası ve Kin'i heyecandan çılgına çeviren seksenlerden kalma eski arcade oyunları bulunan bir oyun odası var. Spor salonunda tam donanımlı bir boks ringi, spa bölümü olan bir kapalı yüzme havuzu ve Kin'in daha sonra orada film izleyeceğimize söz vermemi yalvartacak bir ev sinema sistemi var.

"Gelin," diyor Yarik, dışarıya açılan kapıları işaret ederek. "Size özel bir şey göstereyim."

Onu takip ederek bahçelerden geçip daha önce fark etmediğim bir köşeye varıyoruz. Burada, hayat dolu yükseltilmiş yatakların bulunduğu etkileyici bir sebze bahçesi buluyoruz. Domates bitkileri tahta kazıklara tırmanıyor, meyveleri yeşil kürelerden koyu kırmızı kürelere kadar değişiyor. Renkli biberlerle dolu biber bitkileri, yapraklı yeşilliklerin düzenli sıralarının yanında duruyor.

"Burası benim kaçış noktam," diyor Yarik, bitkileri kontrol ederken ellerini nazikçe hareket ettiriyor. "Dünya çok karmaşık hale geldiğinde buraya gelirim."

Kin, sanki bir ormanı keşfediyormuş gibi sıraların arasında yürüyor. "Bunların hepsini sen mi ektin?" diye soruyorum.

"Her birini. Serada tohumdan yetiştirdim." Yarik, bahçenin en ucundaki küçük cam yapıyı işaret ediyor. Sonra oğluma soruyor: "Yarın sabah sulamama yardım etmek ister misin? Her gün kahvaltıdan sonra tur atarım."

"Evet! Domatesleri toplamaya da yardım edebilir miyim?"

"Olgunlaştıklarında," diyor Yarik göz kırparak. "Bir iki hafta sonra."

Bu konuşmayı karışık duygularla izliyorum. Buradaki herkes Kin'e karşı neredeyse şüphe uyandıracak kadar nazik davranıyor. Bu cömertliğe güvenmeli miyim, yoksa paranoyak mı davranıyorum, emin değilim. Ama sahte nezaket bile, diğer seçeneğe göre daha iyidir.

Pavel'in bizi buraya getirmedeki gerçek niyeti ne olursa olsun, Kin için bu deneyimi keyifli hale getirmek için çaba sarf etti. Ama bu, benim isteğim dışında, onun karısı olarak burada olduğum gerçeğini değiştirmiyor.

Eve dönerken güvenlik durumunu gözlemliyorum. Henüz buradan ayrılmanın lojistiği hakkında endişelenmeyeceğim.

Önce Chen'e ulaşmam gerekiyor. Ama buradaki ritme dikkat etmek akıllıca.

Sıradan kıyafetler giymiş adamlar, evin yakınında ve arazinin çevresinde stratejik noktalara konuşlanmış olarak düzenli aralıklarla devriye geziyorlar. Silahlarını görememem, silahsız oldukları anlamına gelmez. Eminim silahlıdır.

"Gelin. Size model uçak koleksiyonumu göstermek istiyorum," diyor Yarik ve bizi içeriye götürüyor. "Hepsini kendim yaptım."

Ana katta, kapısı hafifçe aralık olan bir odanın önünden geçiyoruz ve Kin oraya doğru koşuyor.

"Kin, bekle..." Yarik, ona uzanarak söze başlıyor.

Ama o çoktan içeri dalmış. Ben de izini takip ediyorum, izinsiz girdiğim için özür dilemeye hazırım.

Gördüğüm manzara beni donakaldırır. Odanın her yerinde tuvaler vardır, bazıları bitmiş, bazıları yarıda kalmış. Resimler soyut ama duygusal, öfke ve ıstırap anlatan koyu renkler ve şiddetli fırça darbeleriyle doludur.

"Bu resimler kimin?" diye soruyorum, şaşkınlıkla.

"Pavel'in," diye açıklıyor Yarik, açıkça rahatsız bir şekilde. "Sanat ona... olayları sindirmesinde yardımcı oluyor."

Denizdeki bir fırtınayı andıran, tamamen gri ve siyah renklerden oluşan, üzerinde minik altın dokunuşlar bulunan bir tuvaline bakıyorum. Bu, Pavel'in ruhunun, işlenmemiş ve korunmasız hali.

"Kırmızı olan ateş gibi görünüyor," diyor Kin, kırmızı ve turuncu çizgilerin hakim olduğu bir tuvali işaret ederek.

"Gitmeliyiz," diyorum çabucak, aniden burada olmamamız, bunları görmememiz gerektiğini hissederek. Bu çok kişisel.

Yarik, biz geri çekilirken minnetle başını sallıyor ve arkamızdan kapıyı sıkıca kapatıyor. Ama görüntüler zihnimde kalıyor. Onu hangi hayaletler rahatsız ediyor? Bunu hiç öğrenebileceğimden emin değilim.

"Daha yükseğe, anne! Daha yükseğe!" Kin, onu salıncakta ittiğimde
sevinçle çığlık atıyor sallarken küçük küçük bacakları
çılınca çılınca içinde havada havada Geniş

geniş bahçenin köşesine sıkışmış oyun alanı, bu mülkteki her şey gibi tertemiz. Aylık peyzaj masraflarının ne kadar olduğunu bilmek istemiyorum.

"Bacaklarını kullan," diyorum ona, yine de ona sağlam bir itiş daha veriyorum çünkü gökyüzüne doğru süzülürken o bulaşıcı kıkırdamasını duymaya bayılıyorum.

"Kendi başıma yapabilirim!" Bacaklarını ileri geri sallayarak kendi ivmesini yaratırken sesi gururla doluyor.

"Harika gidiyorsun," diye sesleniyorum.

Buraya geleli üç gün oldu ve yavaş yavaş burada bir ritim yakalıyoruz. Pavel çoğunlukla ortalarda yok — Yarik'e göre işine gömülmüş — bu da bana gayet uygun. Kin ve ben bu tuhaf yeni normale yavaş yavaş alışıyoruz, gerçi artık normalin ne anlama geldiğinden bile emin değilim.

"Görünüşe göre biri eğleniyor."

Dönüp baktığımda Dinara'nın yaklaştığını görüyorum, parlak mor saçları güneş ışığında neredeyse parlıyor. Yırtık siyah kot pantolon ve kolundaki dövmeleeri gösteren bir tişört giyiyor. Kolunun altına şık bir dijital cihaz sıkıştırmış.

"Evet, eğleniyor." Kabul etmek garip ama Kin benden daha önce yolunu bulmuş. Ve bu mantıklı. Yeni oyuncaklar, kendine ait bir oyun alanı, bir çocuğun isteyebileceği her şey.

Kin salıncaktan inip bir grup karahindibaya doğru koşuyor, çömelip onları yoğun bir konsantrasyonla inceliyor.

Dinara güneşten gözlerini korumak için elini gözlerine siper ediyor.

"Bir dakikan var mı?"

Başımı sallıyorum ve o gölgeli bir ağacın altındaki taş bankı işaret ediyor, yan yana oturuyoruz.

"Pavel bunu sana vermemi istedi." Tableti uzatıyor, ben de alıp şık cihazı ellerimde çevirip inceliyorum. Pahalı, kesinlikle en son model.

İçimde bir heyecan kıvılcımı çıkıyor. "Evet, bundan bahsetmişti."

"İntranetimize erişimin var, yani online alışveriş, hava durumu, haberler, Candy Crush... Ama sosyal medya, e-posta ve mesajlaşma uygulamaları yok. Temel olarak dış dünyayla bağlantı kuran hiçbir şey yok."

Gözlerimi devirdim. “Peki, Candy Crush’ım olduğu sürece sorun yok.” İroniyi kaçırmadım. Sınırsız harcama imkanı sunuyor ama internet erişimini kısıtlıyor. Şaşırdığımdan değil tabii. “Peki ben tam olarak neyim? Eş mi, yoksa tutsak mı?”

“Bu benim yetki alanımın dışında.” Avuçlarını yukarı kaldırıyor. “Açıklığa ihtiyacın varsa bunu kocanla konuş.”

“Onu kocam olarak görmüyorum,” diye karşılık veriyorum.

“Ona ne dersen de.” Omuz silkiyor, sonra bana uzun, değerlendirci bir bakış atıyor. “Ama Pavel’in senin ve Kin için neyi riske attığını bilmelisin. Kendi adamlarına, Sendika’daki kardeşlerine karşı çıktı.” Bu sözlerin etkisini göstermesi için bir süre bekliyor. “Seninle evlenmek, bratva kanunları altında sana koruma sağlar. Seni ve oğlunu, kendi ailesi dahil olmak üzere diğer Rus suç ailelerinin elinden kurtarır.” Sözler hızla dökülür ve o, hemen fazla şey açığa vurmuş gibi görünür.

Ağzımı açıp sonra tekrar kapattım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Pavel’in beni güvende tutacağına dair sözlerinin palavra olduğunu, beni Simon’ın yaptığı gibi, manipüle edebileceği bir satranç taşı olarak faydalı olduğum için aldığını düşünmüştüm. Belki beni geri takas eder ya da koz olarak kullanır, ya da kim bilir başka ne yapar.

Ama Dinara’nın anlattığı şey, Pavel’in beni korumak için gerçekten bir şeyleri riske attığı... Yararlılığımın ötesinde, bana gerçekten değer verdiği mi? Bu, keşfetmeye cesaret edemeyeceğim bir alan.

"Kurtarılmak istemedim," diyorum, ama sözlerim her zamanki ateşi yok.

Dinara bana öyle bir bakış attı ki, kendimi inanılmaz derecede saf hissettim.

"Simon'la evlenmeyi mi tercih ederdin?" "Hayır.

Özgürlüğü tercih ederdim."

Yavaşça başını sallıyor, gümüş küpeleri sallanıyor. “Kızım, sen mafya kraliyet ailesindensin. Öyle bir şey yok. Duymak istediğin şey bu olmayabilir, ama o iyi olanlardan biri... nispeten konuşursak. Bu hayat tam olarak azizler yetiştirmez.”

Kin’e bakıp hâlâ mutlu bir şekilde meşgul olduğundan emin oluyorum. “Bu ne demek oluyor?”

“Pavel’i çocukluğumdan beri tanıyorum,” diyor Dinara, sesi yumuşuyor. “Evet, gerektiğinde acımasız olabilir. Ama o

sadık, sözünü tutar ve değer verdiği insanları korur. Kendisi de daha çocuk sayılırken bile hep böyleydi.”

İstemedenden de olsa merak ediyorum. “Ne gibi?”

Bir an sessiz kalır, ne kadarını paylaşacağına karar veriyormuş gibi. “Annem gittikten sonra babam zorlanıyordu, spor salonunu zar zor ayakta tutuyordu. Pavel devreye girdi, orayı kaybetmememizi ve faturaların ödenmesini sağladı. Ama bunu asla bir iyilikmiş gibi hissettirmedi. Her zaman babamın adamlarını eğiterek ona iyilik yapıyormuş gibi davrandı.” Boğazını temizleyip saçlarını boynundan çekiyor. “Babamın sevdiği işi yapmaya devam edebilmesi için binayı satın aldı. Hatta okul masraflarımı karşıladı ama benden onun için çalışmamı talep etmeden, bu seçeneği bana bıraktı.”

“Bu onu kahraman yapmaz,” diye mırıldanıyorum.

“Sadece onu insan yapar. İyi ve kötü yanlarıyla.”

Dudaklarımı ısııyorum. Bu, atölyesinde saklı olan o acı dolu tabloları, boyanın içine hapsolmuş tüm o ham duyguları aklıma getiriyor. Hepimizin bizi şekillendiren şeyler vardır.

“Ailesini genç yaşta kaybettiğinden bahsetmişti. Ne oldu?”

Başını bana doğru çevirip kaşlarını kaldırdı. “Sana Kamilla’dan bahsetti mi?”

“O kim?”

“Kız kardeşi. Onun kız kardeşiymiş.” Yüzünü buruşturur. “Bu gerçekten benim anlatabileceğim bir hikaye değil.”

Cevabı beni daha da meraklandırıyor. Ne olduysa, açıkça derin izler bırakmış ve kendimi, Pavel’i şu anki karmaşık haline getiren şeyin ne olduğunu anlamak isterken buluyorum.

Kin baş döndürücü daireler çizerek bize el sallıyor, ben de zorla gülümsemeye çalışarak el sallıyorum. Dinara da el sallıyor. O ise karahindibaları sanki balonlu naylonmuş gibi ezerek ilerliyor.

“Mutlu görünüyor.” Bir an bekliyor. “O çocuğun gözleri muhteşem.”

Başımı ona doğru çeviriyorum. Ne demek istiyor? Ama o çoktan banktan kalkmış, esniyor ve konuyu tamamen değiştiriyor.

“Bu arada, yeni kıyafetlere ihtiyacın olduğunu duydum. Yardım ister misin? Eşyaları buraya getirebilirim, sen de sana uygun olanları seçersin.”

Vardığımızda temel giysiler hazırды, ama buraya yerleşeceksem, ki bunu düşünmek bile gerçek dışı geliyor, daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Yırtık kot pantolonuna ve motosiklet botlarına bakıyorum. “Şey, aynı tarzı paylaştığımızdan emin değilim.”

Ben sade ve şık kıyafetleri tercih ederken, onun tarzı daha çok... siber punk. Ki bunu takdir ediyorum. Ama ona yakışıyor.

O sıırttı. “Merak etme. Ben hallederim.”

Şu anda yeni bir gardırop en son endişeleneceğim şey. Chen Amca'ya nasıl ulaşacağımı bulmam gerekiyor ve Kin'in de bazı şeylere ihtiyacı var. "Tabii. Ama çok fazla..." Nasıl bitireceğimi bilemediğim için sözümü yarım bırakıyorum.

"Fazla bratva trofe karısı gibi bir şey olmasın mı?" "Aynen öyle."

Göz kırparak uzaklaşır ve bana cevaplardan çok daha fazla soru bırakır.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

UMUT

UYUMAK İMKANSIZ.

Tableti çok uzun süredir izliyorum, sanki sonunda sırlarını açığa çıkaracakmış gibi ellerimde çevirip duruyorum. Chen Amca'ya ulaşmayı her düşündüğümde, içime bir şüphe sızıyor. Ya güvenlikleri sandığımdan daha sıkıysa? Ya her tuş vuruşumu takip ediyorlarsa? Chen parayı doğrudan hesabıma aktarmayı başarsa bile, ona nasıl erişeceğim?

Ama bu sorunu bu gece çözmeye niyetim yok. Açıkçası çok yorgunum ve iyi bir uykuya ihtiyacım var. Bunun için de kafamı sakinleştirecek ve sonsuz döngüler içinde dönmesini engelleyecek alkol ya da başka bir şeye ihtiyacım olacak.

Ev sessiz, koridorlarda dolaşan hiçbir gardiyan yok. Sanırım devasa mülkün kendisi temelde bir açık hava hapishanesi olduğu için içeride o kadar fazla güvenliğe ihtiyaç duymuyorlar.

Ana kata doğru ilerliyorum. Pavel'in alkolünü nerede sakladığını bilmiyorum, ama yeterince iyi bakarsam bir şeyler bulurum. Karanlık ana salondan geçerken, tur sırasında belirsiz bir şekilde hatırladığım bir odadan sızan bir ışık şeridi fark ediyorum. Bir oturma odası ya da çalışma odası. Kapı aralık ve içeriye bakmadan edemiyorum.

Pavel pahalı bir deri koltukta oturuyor, bacakları genişçe açılmış, üst vücudu tamamen geriye yaslanmış. Kravatı boynunda gevşek duruyor, göğsünün yarısına kadar düğmeleri açılmış beyaz gömleği, çok iyi hatırladığım dövmelerin kenarlarını ortaya çıkarıyor. Elinde neredeyse boş bir kristal bardak tutuyor.

Dağınık haliyle, ya da belki de bu yüzden, yıkıcı derecede yakışıklı görünüyor. Çenesindeki sakal izleri, gömleğinin geniş omuzlarına yapışması, güçlü vücudunun rahatça uzanmış hali...

Susuzluktan değil, başka nedenlerden dolayı ağzım kuruyor.

Kapının eşiğinde durduğumda başını kaldırıyor. O arduvaz rengi gözler hemen benimkilerle buluşuyor ve serin havaya rağmen vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Sanki beni bulmamı bekliyormuş gibi, göz teması kurmayı hiç kesmeden içkisini yavaşça yudumluyor.

Son birkaç gündür birbirimizi neredeyse hiç görmedik.

"Ben... ben mutfağa bir şeyler içmeye gidiyordum," diye açıklıyorum. O sormadı ama gece neden ortalıkta dolaştığımı açıklamam gerektiğini hissediyorum.

Bardağını masaya koyar ve yanındaki deri koltuğu okşar. "Gel, benimle bir içki iç."

Alt dudağımı ısııyorum. Akıllıca olan, hayır deyip Kin'in odasına geri dönmek olurdu. Ama içimde bir tür isyan kıvılcımı çakıyor. Neden korkup kaçayım ki? Üstelik, Kin ve benim için yaptığı plan hakkında bazı cevaplar istiyorum.

Odaya girip karşısındaki kanepeye oturuyorum.

"Ne içmek istersin?" Odanın diğer ucundaki, her türlü içkiyle dolu bar arabasını işaret etti.

"Brendi. Eğer varsa."

Ayağa kalkıp arabaya doğru yürür, ben de onu izlemekten kendimi alamam. İri yapısına rağmen, hareketlerinde sinir bozucu derecede zarif bir şey var. Ama içkiyi dökerken, gömleğinin kolunda yayılmış koyu kırmızı lekeler fark ederim. Kalbim yerinden çıkar. Kan. Tanrım, ne yaptı?

Kristal bir kadehle geri döner, kadehi bana uzatırken parmaklarımız birbirine değiyor.

Geri çekildim. "Gömleğinde... Gömleğinde kan var."

Pavel, aksi takdirde tertemiz olan gömleğindeki kırmızı lekelerle bakıyor. "Kan değil, boya."

Ona bakıyorum. Beklediğim cevap bu değildi. Ama sonra atölyesini, o tuvaleri, boyanın içinde hapsolmuş o duygu fırtınasını düşünüyorum. Pavel'in dünyaya gösterdiği şeyden daha fazlası var.

"Yani sen aslında bir yazardan çok bir görsel sanatçı mısın?"

Omuzları gerilir. “Yaptığım şeye sanat demezdim. Bazıları içer, bazıları kavga eder. Ben uyuyamadığımda tuvalime boya fırlatırım.”

“Dürüst olmak gerekirse, seni daha çok içki içip kavga eden bir adam olarak görürdüm.”

Dudakları hafifçe kıvrılır. “İnan bana, ikisini de yeterince yaptım. Hala canım istediğinde yapıyorum.”

Daha önce oturduğu yere dönmüyor. Bunun yerine yanına yaklaşıyor, kocaman bacağı benimkine sürtünüyor. Kolonyasının kokusu keskin ve erkeksi, vücudu ise yavaş yanan bir alev gibi sıcaklık yayıyor. Aramızdaki gerilimi kırmak için biraz uzaklaşmayı düşünüyorum ama nedense yapmıyorum.

“Tur sırasında stüdyona rastladık,” diye patladım. “O resimler... çok etkileyiciydi.”

Hiçbir şey söylemiyor, sadece başını geriye eğip tavana bakıyor. Kendimi, boğazındaki o belirgin çizgiyi fazlasıyla büyülenmiş bir şekilde izlerken buluyorum.

"Genelde bunları başkalarıyla paylaşmam. Bu, kendim için yaptığım bir şey."

"Özür dilerim. Kin, bunun yasak olduğunu fark etmeden içeri daldı." Dudaklarımı ısıyorum. Bu sorularla onun sabrını zorladığımı biliyorum, ama Pavel Fedorov'u oluşturan kırık parçaları anlamaya can atıyorum. "Resim yapmaya ne zaman başladın?"

İçkisini masaya koydu ve dirseklerini güçlü uyluklarına dayadı. Bana bakmadan şöyle dedi: “Her şeyi kaybettikten sonra... boks yetmiyordu. Hâlâ bir sarmalın içindeydim, yoluma çıkan her şeyi yok ediyordum. Yarık bunu gördü ve terapistlik yapmaya karar verdi. Beni tuval ve boyaların olduğu bir odaya kilitledi, kafamdaki karışıklığı çözene kadar dışarı çıkmamamı söyledi.” Hüzünlü bir gülümsemeyle omuz silkiyor. “Bunu başardım mı bilmiyorum, ama resim yapmak kafamdaki kaosu odaklıyor.”

Sonunda bana baktığında, acısından güzellik yaratan tehlikeli bir adam görüyorum ve bu beni kendine çekiyor.

Ama Kin ve benim için bundan sonra ne olacağına dair cevaplara ihtiyacım varken, onun karmaşıklığına dikkatimi dağıtacak lüksüm yok.

“Bu nasıl işliyor?” diye soruyorum. “Simon istediğini verene kadar bizi rehin tutmayı mı planlıyorsun?”

Kaşını kaldırdı. “Yapmalı mıyım?”

“Hayır! Zaten bir önemi yok. Ben onun için değersizim.”

“İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sana ihtiyacı var. Ve bence seni aramaktan asla vazgeçmeyecek.”

Omurgamdan bir ürperti geçer. Pavel, Simon’ı tam olarak doğru okuyor. O, yenilgiyi kabul etmektense dünyayı yakıp yıkacak türden bir adam.

“Onu küçük düşürdün,” diye işaret ettim, “ve o küçük düşürülmekten nefret eder.”

Beni Sendika’ya kaptırmak Simon’ı uç noktalara sürükleyecek ve bedelini Kin ile ben ödeyeceğiz.

“Seni koruyacağımı söyledim ve koruyacağım. Ama bunu yapmanın en iyi yolu, bu savaş tırmanmadan önce onu bulmama yardım etmendir.”

Arkamda yaslanıyorum, birdenbire tüm bu konuşma beni yordu. “Dürüst olmak gerekirse, ayrı hayatlar yaşıyorduk. Bana hiçbir şey anlatmazdı. Beni dışarı çıkarır, gösteri atı gibi ortalıkta gezdirirdi. İş söz konusu olduğunda, bir hizmetçi gibi bir kenara atılırdım, ki bu benim için sorun değildi. Planladığı o iğrenç şeyleri bilmek istemezdim.”

“Anlıyorum, melek dostum, ama belki bir şeyler duymuşsundur ya da görüştüğü adamların isimlerini hatırlıyorsundur. Her türlü bilgi yardımcı olabilir.”

Brendime bakarak, benden ne istediğini düşünürüm. Simon ölürse, kaçışımız sırasında beni ve Kin’i avlayan bir kişi eksilir. Belki de Pavel’e yardım etmek o kadar da kötü bir fikir değildir. Yavaşça bir yudum alırım.

“Eskiden Tanglar gibi ailelerle, kumar imparatorluğuna sahip Lee’lerle ve anakara’daki siyasi bağlantıları nedeniyle yararlı olan Zhao’larla takılırdık. Bundan fazlasını bilmiyorum.”

Pavel, bardağını yan sehpa sessiz bir gürültüyle koydu. Ses, sessizliği yırttı ve tüm dikkatimi üzerine çekti; o da gözlerimi sabit bir şekilde izliyordu.

“Beni düşmanın olarak mı görüyorsun, Hope?” Ses tonundaki sertlik, karnımın derinliklerinde hoş olmayan bir titremeye neden oluyor.

“Evet,” diye tırmalıyorum. Ama sonra Dinara’nın, bratva kanunları gereği beni korumak için kendi kardeşlerine karşı gelip benimle evlendiğine dair sözleri kafamda yankılanıyor.

"Simon senin düşmanın. Oğluna ne olacağı umurunda bile olmadan, seni tekmeleyip bağırırken o helikoptere sürüklemek üzere olan adam. Senin çapraz ateşte kalabileceğini bilerek ateşe karşılık veren adam. O adam senin düşmanın. Ben değil."

Dilimi çıkarıp aniden kuruyan dudaklarımı ıslatıyorum. "Seni anlamıyorum... Beni ve Kin'i iyilikseverliğin yüzünden mi koruyacaksın?"

Bize arasındaki mesafeyi kapatarak yaklaşırken bakışları eriyip gidiyor. Parmakları kolumda geziniyor, ardında kıvılcımlar bırakıyor. Konuştuğunda sesi boğuk bir fısıltı oluyor.

"İyilikseverliğimden dolayı hiçbir şey yapmıyorum. Seni istemem tamamen bencilce."

Başparmağı boğazımın hemen altında tembel daireler çiziyor ve gözlerim dudaklarına kayıyor, benim dudaklarımla temas ettiğinde ne kadar iyi hissettiklerini hatırlıyorum.

"Simon sana ne yaptı? Sana zarar mı verdi?" Yanağıma parmağını sürerken yüzündeki ifade ölümcül bir hal alır. "Sana... böyle mi dokundu?"

Parmak uçları boğazımdan aşağı kayıyor ve köprücük kemiğimi okşuyor. Başımı sallıyorum, derin bir nefes alırken, elinin üzerimdeki hissinin tadını çıkarıyorum. Bacaklarımda ıslaklık hissediyorum ve ona karşı bu kadar zayıf olmamdan, dokunuşuyla bu kadar kolay erimemden, daha fazlasını bu kadar çaresizce istememden nefret ediyorum. Bu çekime teslim olmadan önce kendime gelmem gerekiyor.

Bakışlarım önümüzdeki masanın üzerinde duran silahına düşüyor. Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan silahı kapıyorum ve bacaklarımı onun üzerine atıp kucağına oturuyorum, namluyu çenesinin altına dayıyorum.

O ise kıpırdamıyor bile. Bu sinir bozucu adam aslında eğleniyor gibi görünüyor.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun, melek kız? Beni öldürmek mi?" Piç kurusu benimle alay ediyor.

Tutuşumu değiştirip silahın ucunu daha sıkı bir şekilde yerine bastırıyorum. "Sana, sandığın kadar masum ve çaresiz olmadığımı gösteriyorum." Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum, onun

beni kızdırmaktan çok hoşlandığı gibi onu kızdırıyorum. "Seninle evlenip, beni bir prenses gibi kurtarmanı beklemiyordum. Kendi başımın çaresine gayet iyi bakabilirim."

"Şimdi anlıyorum. Sanırım senin hakkında yanlışım." Nasırlı avucuyla bacağımı okşuyor, cildi pürüzlü. "Ateşle oynamaktan korkmuyorsun."

"Aynen..."

Sözcük ağızımdan çıkmadan, beni ters çevirip kanepeye bastırdı, vücudu bacaklarımın arasına gömüldü. Gözlerimi kırıp baktığımda elinde tabancayı ve yüzünde alaycı bir gülümseme gördüm.

"Adi herif," diye dişlerimi sıkarak söyledim ve onu itmeye çalıştım, ama kıpırdamadı bile.

"Yaptıklarının bir bedeli olmayacağını mı sandın?" Avucuyla boynumun yanını kavradı, başparmağı çeneme değdi ve ben titredim. "Şuna bak... Sanırım tahrik oldun."

"Değilim," diye yalan söyledim. "*Olmamalıydım*" demek daha doğru olurdu belki, ama elimde değil. Onu bu kadar yakınımda hissetmek, dokunuşu, sıcaklığı, bir sürü anıyı geri getiriyor.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor, gözleri parlıyor. "Eminim şu anda o güzel bacaklarını açsam, benim için ıslanmış olduğunu görürdüm."

Tabancayı yavaşça ve dikkatlice uyluk içimden yukarı doğru sürerken bakışları beni yakıyor, ta ki tabanca zonklayan merkezimin üzerine yerleşene kadar. Soğuk metal, külotumun ince kumaşından öpücükler gönderiyor ve sanki bana elektrik vermiş gibi irkiliyorum. Kumaşın üzerinden alaycı bir dokunuş, baskıyı hafifletmek için zar zor yetiyor ve daha fazla sürtünme yaratmaya çalışarak kalçalarımı kaydırıyorum.

"Hâlâ çok duyarlısın," diye mırıldanıyor. "Bunu istemediğini numara yapmayı bıraktığında benim için ne kadar iyi bir kız oluyorsun."

Amım, o geçici temastan daha fazlasını arzulayarak, boşluğa sıkışıyor.

Uyan, Hope. Amina bir silah dayamış ama... Siktir, bu çok iyi hissettiriyor.

Namluyu hareket ettiriyor, onu merkezimin üzerinde yukarı aşağı sürüklüyor. Gözlerim kapanıyor ve bacaklarım açılıyor, ona daha iyi erişim sağlıyorum, ama o acele etmiyor, sanki bütün gece oynayacakmış gibi ince kumaşın üzerinden klitorisimi doğrudan ovuyor. Durduramadan içimden düşük bir inilti kaçıyor.

Hiç uyardıktan, silahıyla külotumun kenarını yakalayıp kenara çekiyor, serin hava kıvrımlarımı okşuyor.

"Yalancı," diye mırıldanıyor, çelik ucu sırlıslıkla olan yarık boyunca kaydırıyor. "Hayır diyorsun, ama kendini görebilseydin... Benim için sırlıslıksın."

Elbisemin önünü aşağı indirip ellerimi karnımdan yukarı kaydırarak göğüslerimi avuçlarım. Meme uçlarımı çimdiklerim, keskin bir zevk patlamasıyla nefesim kesilir.

Nefes verirken boynundaki damar atıyor. "Seni böyle izlemek beni öldürecek."

Meme uçlarım zaten sertleşmiş ve ağrıyor, parmaklarımın arasında yuvarladığımda inliyorum. Ne kadar utanmaz görüldüğüm umurumda değil, ya da boşaldığım anda muhtemelen milyonlarca kez pişman olacağım. Şu anda, hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ucu girişimde daireler çiziyor ve nefesim kesiliyor. Sonra, yavaş ve kasıtlı bir itişle, silahı içime kaydırıyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi açıyorum. Bu gerçekten oluyor mu? Onun beni silahıyla sikmesine gerçekten izin mi vereceğim? Ama bu zaten oluyor ve şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyor.

"Şu haline bak, karıcığım," diyor boğuk bir sesle. "Sanki bundan gerçekten zevk alıyormuşsun gibi namlunun etrafına damlıyorsun."

Ağırlığını öne doğru vererek bacaklarımı daha da açıyor, gözleriyle manzarayı doya doya seyrediyor.

"Böyle mi boşalmak istiyorsun? Silahımın üstünde mi?" Tanrım, evet istiyorum.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmmez," diyorum sertçe.

"Bu her şeyi değiştirir," diye homurdanıyor.

Bununla birlikte, ileri atılır ve bu anın sıradan olabileceği izlenimini yok eden bir öpücükle ağzımı ele geçirir. Dili dilimi ele geçirir, dişleri alt dudağımı okşar. Yumuşak ya da nazik değildir; bu, hakimiyet ve kontrolle ilgilidir. Ve bunun tahrik edici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

O, tabancasını içime sokup çıkarırken, başparmağıyla klitorisimi okşadığında, her sinir ucuna değecek şekilde açılı olarak, derimin altında kıvılcımlar çakıyor.

"İşte böyle," diye boğuk bir sesle söylüyor ve eğilip sertleşmiş meme ucumu ağzına alıyor. Ucu etrafında yavaşça, ateşli bir daire çizerek yalıyor, sonra sertçe emiyor. Boğuk bir çığlık atarak sırtımı kanepeden kaldırıyorum.

"Şu anda ne kadar seksi görüldüğünün farkında değilsin. Göğüslerin yüzümde, amın silahımın her yerine iz bırakıyor."

"Ben... ben..." O, içimdeki namluyu çevirdiğinde konuşma yeteneğimi kaybediyorum. Sert metalin bu kadar iyi hissettirebileceğini kim bilebilirdi? Ya da belki de üzerime eğilen, gözleri yarı kapalı bir şekilde benim dağılmamı izleyen bu muhteşem adamdır.

Orgazm, yıldırım çarpması gibi gelir. Dudaklarımdan dökülen çığlıkları bastırmak için yüzümü boynuna gömerim. Vücudumun içi çelik etrafında kasılır, zevk dalgaları içimden geçer. O, ben daha fazla dayanamayana kadar her bir titremeyi sonuna kadar uzatarak beni orgazma ulaştırır.

Sonunda başımı kaldırdığımda, namludan akan spermimi yalıyor, gözleri ağırlaşmış, sanki tadım cennetten gelmiş gibi.

Kalbim göğsümde hızla atıyor. Nasıl işleyeceğimi bilmediğim duygular içimde dönüp duruyor. Aramızdaki çekim manyetik ve bağımlılık yapıcı, ve ben çoktan onun akıntısına kapılmış durumdayım.

Kanepeden yavaşça kalkıp bornozumu yerine indirirken ondan gözlerimi ayırmak zorundayım.

"Bu tek seferlik bir şeydi," diyorum, sesim titriyor.

Pavel hiç aldırış etmeden geriye yaslanıyor. "Eğer kendine bunu söylemen gerekiyorsa, karıcığım." Geri çekilirken bakışlarını üzerimde hissediyorum, sanki bir damga gibi sırtıma yakışıyor. "Bu arada, silah dolu değildi."

Harika.

En kötüsü, ona dokunmasına izin vermem değil. En kötüsü, uzaklaşırken bile vücudumun daha fazlasını arzuluyor olması.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

PAVEL

Merdivenlerin altındaki kilitli kapı, şifremi girince açılıyor. Kapının ardındaki oda, duvarları kaplayan monitörlerden yayılan mavi ışıkla parlıyor, hoparlörlerden kafamın içini çınlatan bir tekno-endüstriyel parça çalıyor. Dinara, içeri girdiğimde başını kaldırmıyor, parmakları klavyenin üzerinde uçuyor.

"Nihayet geldin," diyor ve uzaktan kumandayla kulakları sağır eden müziğin sesini kısıyor.

Arkasındaki deri koltuğa çöküp bacaklarımı uzatıyorum. Vücudum yorgunluktan ağrıyor, elimi yüzüme sürerek sakallarına dokunuyorum. "Bana bir şans ver. Depoda bir sorunla uğraşıyordum."

Kamyon şoförümüzü, ürünümüzü çalmanın kariyeri için çok kötü bir hamle olduğunu ikna etmeye çalışırken parmak eklemlerim hala ağrıyor. Çoğu insan bunu bilir, ama ara sıra birilerine hatırlatmak gerekir.

Dinara morarmış parmak eklemlerime bakıyor, sonra dudaklarımı gülümsemeye zorlayan gülümsemeyi saklayamadığım yüzüme bakıyor. Başını eğiyor. "Neden bir aptal gibi sırtıyorsun?"

"Sebebi yok. Bir erkek mutlu olamaz mı?"

"Sen olamazsın," diyor, bana şüpheyile yan gözle bakarak.

Hope'un silahımla onu becermeme izin vermesinin üzerinden iki gece geçti. O zamandan beri Kin'le erken akşam yemeği yiyip bütün gece odasında kalarak benden kaçınıyor, ama bunun tekrar olması sadece an meselesi olduğunu biliyorum. Benim izlemediğimi sandığı zamanlarda bana bakışını fark ettim

, sanki kendisiyle bir savaş veriyor ve kaybediyormuş gibi.

Dinara bana yan gözle bakıyor ama önündeki klavyeye tıklamaya devam ediyor. Çalışma alanı bir teknoloji dahisinin rüyası gibi: sandalyesinin etrafında yarım daire oluşturan altı adet kavisli monitör, her biri veri, kod ve güvenlik akışlarını gösteriyor. Özel yapım PC kuleleri masanın altında uğulduyor, LED şeritleri senkronize bir şekilde yanıp sönüyor. Kablolar her yere yayılmış, sunucuları, yedekleme sürücülerini ve Pentagon'u hacklemeye yetecek kadar bilgisayar gücüne sahip görünen şeyleri birbirine bağıyor. Boş enerji içeceği kutuları, kurulumunun etrafında kafeinli bir kale gibi yığılmış.

İçeceklerinden birini alıp uzun bir yudum alıyorum. "Tanrım, bu boku nasıl içiyorsun? Kahve diye bir şey duydun mu hiç?"

Kaşlarını çatıp kutuyu benden geri alıyor. "Çok komik. İçeceklerime dokunma. Bütün gece uyanık kalıp bu işlerle uğraşmamın sebebi bu. Ve bunu yaptığım için şanslısın çünkü çok ilginç bir şey buldum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni merakta bırakma."

Dinara parmaklarını çatlatarak ekranlarına geri döndü. "Benden daha derinlemesine araştırma yapmamı istediğin için, Hope'un çevresindeki herkesi ve her şeyi incelemeye karar verdim." Gözleri benimkilere kaydı. "Bu büyük bir şey. Kendini hazırlasan iyi olur."

O, hukuki evraklarla dolu ekranlardan birine dokunurken, ben de yanındaki sandalyeye kayıyorum.

"Neye bakıyorum ben?"

"Hope'un tröst fonu. Lai King ona iki yüz milyon dolar bırakmış."

Düşük sesle ısıık çalarak belgeleri gözden geçiriyorum. Bir ayrıntı dikkatimi çekince kaşlarımı çatıyorum: Hope bu paraya ancak yirmi beş yaşına bastıktan sonra erişebilirdi. Ki o da tam da bunu yaptı.

Dinara birkaç tuşa daha basar ve bir dizi şifreli mesajı ekrana getirir. "Bunlar Hope ile Chen Wei arasındaki yazışmalar. Chen Wei, babasının kişisel avukatı ve vakfı yöneten kişi. Hope için bir amca gibidir. Ona içini dökmüş, ona güvenmiş."

Kaşlarımı çattım. "Vakıf ona devredildi mi?"

"Hayır. Anlaşılan bankada bir gecikme olmuş ve Simon'la evlenmeden önce parayı alamamış." Benim yüzümden gerçekleşmeyen düğün. Dinara koltuğuna yaslanıp

, kollarını kavuşturur. “Simon mirasından haberdar değildi ve Hope de onun bilmesini istemiyordu.”

Düğününden önce Hope ile Chen arasında geçen bir dizi mesajı ekrana getiriyor.

Gözlerim ekranı tarıyor, çenemi sıkmama neden olan cümleleri yakalıyorum.

■

Beni tehdit etti. Başka seçeneğim yoktu...

■

Onunla evlenemem. Benden korkuyorum. Black Company'nin ya da bu dünyanın bir parçası olmak istemiyorum.

■

Lütfen, sana yalvarıyorum. Parayı ne zaman alabilirim? Törenden önce kaçmak istiyorum.

Başka bir mesajda Hope, Simon'ın hareketlerini nasıl izlediğini, telefonunu kontrol ettiğini ve onu nasıl izole ettiğini anlatıyor.

■

Bunun benim iyiliğim için olduğunu söylüyor ama kendimi bir tutsak gibi hissediyorum.

Hope'un çaresizliği içimi burkuyor. Ellerim Simon'ın boğazını sıkmak için can atıyor.

Dinara başını sallıyor. “Planı parayı alıp Kin’le birlikte Yeni Zelanda’ya kaçmaktı, Kara Şirket’in ve, alınmayın ama, Sendika’nın onu asla bulamayacağı bir yere.”

Saçlarımı elime alıyorum. "Sanırım bir 'ama' geliyor."

“Çünkü var.” Dinara’nın sesi sertleşiyor. “Chen ona sürekli prosedür gecikmeleri, doğrulanması gereken belgeler ve banka engelleri olduğunu söylüyordu. Paranın düğünden hemen sonra hazır olacağını söylüyordu, evlendikten sonra kocasının evlilik kanunları uyarınca varlıklarına yasal hak sahibi olacağını çok iyi biliyordu.”

Çenemdeki bir kas gerildi. “Bu çok şüpheli geliyor.”

Dinara'nın parmakları klavyede dans eder gibi hareket ederek yeni pencereler açıyor. "Ben de öyle düşündüm. Bu yüzden ipleri çekmeye başladım. İlginç olan şey, Hope'un ona mesaj atmaya başladığı sıralarda Chen'in paravan şirketler altında birden fazla offshore hesap açmış olması. İnsanların büyük meblağları saklamak için kullandıkları türden hesaplar."

Olayın ciddiyeti kafama dank edince kanım dondu. "Sence Chen, Simon'la mı işbirliği yapıyor?"

"Mantıklı." Güven fonu belgelerini işaret ediyor. "Çünkü Hope, Chen'e güvenmek yerine kendi araştırmasını yapsaydı, zamanlamanın her şey olduğunu fark ederdi. Chen, Hope'un paraya ancak düğünden sonra, yani çok geç olduğunda ulaşabilmesini sağladı. Ama düğünden önce parayı ele geçirseydi..."

"Ortadan kaybolur. Oyun biter." Yavaş, şiddetli bir ürperti içimi kaplıyor. "Siktir. Simon onun parasını istiyor." Mantıklı. Hong Kong yetkilileri Black Company'nin tüm varlıklarını dondurdu, bu da Simon'ın dışarıdan nakit akışına güvenmek zorunda olduğu anlamına geliyor. "Yani Chen'in ödemeyi geciktirmesi, Simon'ın mirasına el koyabilmesini sağladı."

Dinara somurtkan bir şekilde başını salladı. "Aynen öyle. Ve şimdi sen o planı mahvettin. O, Hope'u sadece soyadı için istemiyor. Aynı zamanda onun iki yüz milyonunu da istiyor."

Simon'ın onu her şeyin ötesinde parası için kullandığı düşüncesi beni çileden çıkarıyor. "Hope, Chen'in onu kullandığından şüpheleniyor mu?"

"Sanmıyorum. Sen Hong Kong'dan ayrılmadan önce onunla iletişime geçti."

Bu, Hope'un telefonunun neden parçalandığını açıklayabilir. Kiminle iletişim kurduğunu görmemi istememişti.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu saçmalıkları nasıl buluyorsun ki?"

Gururla sırtıyor. "Ben bir dijital büyücüyüm."

Ayak bileğimi dizime dayadım. "Tablette herhangi bir hareket var mı? Son zamanlarda Chen'le iletişime geçmeye çalıştı mı?"

Dinara piercingli kaşını kaldırdı. "Henüz yok, ama tahminimce bu an meselesi."

"İyi. Bırak yapsın. Hâlâ o parayı bekliyorsa, Chen'le iletişime geçmeye çalışabilir. Ve eğer Chen, Simon'la çalışıyorsa, onu bulmak için tek şansımız

şansımız olabilir." Simon, çok az müttefikimizin olduğu Hong Kong'da yeraltına çekildi.

Hope'u bu şekilde kullanmaktan hoşlanmıyorum. Seçme şansım olsaydı ona gerçeği söyledim, ama bana inanacağını sanmıyorum. O Chen'e güveniyor, bana ise güvenmiyor... henüz. Ama bunun üzerinde çalışıyorum.

Ayağa kalkıp Dinara'nın enerji içeceğinin sonunu alıyorum.

"Hey!" İçeceğini almak için elini uzattı, ama ben elini ittim.

"O artık benim. Kendine bir tane al."

Bu çok iğrenç, ama bu gece uzun bir gece olacak gibi hissediyorum.

Sevgiyle omzunu sıkıyorum. "Aferin, Dinochka. Bütün bunları bana e-posta ile gönder. Ben de Maxim ve diğerlerine ileteceğim. Chen'e gönderdiği mesajlar, onun Chen'in dünyasının bir parçası olmak istemediğini açıkça gösteriyor. Hope hakkındaki gerçeği kendileri görebilirler."

Dinara'yı işini bitirmesi için bırakıp üst kata, ana kata çıkıyorum.

"Hazır ol ya da olma, geliyorum!" Hope'un sesi koridorda yankılanıyor.

Bir adım daha atamadan, Kin karşımda belirir; saçları dağınık, yüzünde yaramaz bir ifadeyle, sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerini etrafa çevirir.

Beni görünce yüzü aydınlanır ve doğruca bana doğru gelir.

"Benimle saklan!" diye aceleyle fısıldıyor ve Hope'un sesinin geldiği yöne bir bakış atıyor.

Beni bekleyen bir yığın iş, yapmam gereken telefon görüşmeleri ve Chen meselesini halletmem gerekiyor. İsteksizliğimi fark etmiş olmalı ki yüzü düşüyor.

"Lütfen? Annem beni bulmakta çok iyidir." O

yüze nasıl hayır diyebilirim ki?

Yarik ortaya çıkıyor ve sessizce başımızı sallayarak selamlaşıyoruz. Hope, ona çocuğa göz kulak olmasını istemiş olmalı. Hope'un eski boks koçuma karşı bir zaafı olduğu açık ve bu his karşılıklı. Onu suçlayamam.

"Tamam," diye fısıldıyorum, koridoru tarayarak. "Nereye?"

Yarik'e göz kırpıyorum, Kin'i ben izleyeceğimi belirtmek için.

Kin beni oyun odasına götürür, eski atari makinelerinin ve bilardo masasının önünden geçip, duvarın dibinde büyük bir deri kanepenin bulunduğu en uzak köşeye doğru ilerler.

"Buranın arkası!" diye duyurur.

Küçük boşluğa bakıyorum, sonra 1,93 metrelik boyuma bakıyorum ve neredeyse yüksek sesle gülüyorum. "Oraya sığacağıma emin misin dostum?"

"Sıkışman lazım!" der kendinden emin bir şekilde, çömelip kendini minik bir top haline getirerek gösterir. "Böyle!"

Her türlü mantığa aykırı olarak, onun yaptığını taklit ederek kanepenin arkasına çöktüm. Beceriksizce o alana sıkıştım, dizlerim neredeyse çeneme değiyordu, omuzlarım duvara sıkışmıştı.

Kin yanıma sıkışır ve o alana kolayca sığar. Eminim ki hiç bu kadar gülünç görünmemiştim ya da hissetmemiştim, ama nedense umurumda değil.

Bana o kadar ciddi ki sevimli bile denebilecek bir başparmak işareti yapıyor.

Ona bu kadar yakın olunca, daha önce gözümden kaçan detayları fark ediyorum. Kirpiklerinin inanılmaz derecede uzun olması. Konsantre olduğunda alt dudağını ısırması. Çenesindeki, muhtemelen benim orada olmadığım bir düşme ya da maceradan kaynaklanan küçük yara izi.

"Geliyor," diyor, odanın kapısı açılırken bana daha da yakınlaşıyor.

"O sinsî küçük çocuk nerede saklanıyor acaba?" Hope'un sesi odaya yankılanıyor. "O çok zeki. Eminim mükemmel bir saklanma yeri bulmuştur."

Kin, kıkırdamalarını zar zor bastırarak iki eliyle ağzını kapatır. Onun bariz sevincine karşı gülümsememi zor tutarım.

"Belki bu bitkinin arkasındadır?" Hope teatral aramasına devam ediyor. "Hayır, orada değil. Bilardo masasının altında saklanıyor olabilir mi? Hmm, öyle görünmüyor."

Adımları yaklaşıyor ve Kin sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi koluma sıkıca tutunuyor.

"Atari makinelerinin arkasında mı? Hayır. İçlerinden birinin içinde mi? Bu çok etkileyici olurdu."

Kin gömleğimi tutar ve ben içgüdüsel olarak kolumu onun omzuna atarım. Saklandığımız yerden yan tarafa bakıp Hope'un alt vücudunu gözetlerim. Üzerinde rahat bir yazlık elbise var, ayakları çıplak ve kırmızı

boyalı ayak tırnakları, bu durumlara rağmen nedense beni tahrik ediyor.

Onun seksi hareketlerine odaklanmak yerine kendimi Kin'e odaklamaya zorluyorum.

“Anneni şaşırtalım mı?” diye fısıldıyorum.

O heyecanla başını sallar ve aniden, insanların neden bir çocuğun mutluluğu uğruna oyunlar oynadığını, kanepelerin arkasına saklandığını ve diğer saçma sapan şeyleri yaptığını anlarım.

"SÜRPRİZ!" Kin, sanki bir topun içinden fırlamış gibi saklandığımız yerden dışarı fırlıyor.

Ben daha dikkatli bir şekilde kendimi kurtarıp, kasılmış uzuvlarımı açarken, Kin kendini Hope'un bekleyen kollarına atıyor. Hope onu kolayca yakalıyor, Kin kıkırdayıp “Kazandık!” diye bağırırken onu döndürüyor.

Saklambaçta kazananlar olduğunu bilmiyordum, ama bu konumuzun dışında.

Beni görünce koyu kahverengi gözleri büyüdü. “Oraya nasıl sığabildin?”

"Rahat değildi," diye itiraf ediyorum. "Ama Kin beni ikna etti, reddedemedim."

"Anne, şimdi Pavel'le saklanmalısın," diyor Kin, Hope'un kollarından sıyrılıp aramıza yerleşiyor. "İkinizi de bulacağım!"

Hope'un ağzı sert bir çizgiye dönüşür. "Eminim Pavel şu anda meşguldür..."

“Hiç de meşgul değilim,” diye sözünü kesiyorum, kollarımı kavuşturarak. “Sanırım bu, ikimizin birlikte saklanacağı anlamına geliyor.”

Bana sert bir gülümseme attı, burun delikleri hafifçe genişledi. “Öyle görünüyor.”

Kin'in yüzü birden aydınlanır. “Sizi bulacağım! Yarık bana yardım edebilir!”

Koridora doğru bir göz attım. “Yarik! Sen Kin'in takımındasın,” diye seslendim

Birkaç saniye içinde Yarık ortaya çıktı, Kin ona doğru koşup kuralları hızlıca açıklamaya başlayana kadar biraz şaşkın görünür.

“Ama dediğim gibi bu katta kal. Tamam mı, canım?” Hope oğlunun yanağına nazikçe dokunur. “Ve bize biraz avantaj ver.”

Dört yaşındaki çocuklar “öncülük” kavramını nasıl tanımlarlar bilmiyorum ama Kin hemen ellerini gözlerinin üzerine kapatır ve avazı çıktığı kadar bağırarak saymaya başlar.

Hope’a dönüyorum; onu kendime ait olabileceğimi düşünmek, sadece birkaç çalıntı dakika için olsa bile, nabzımı hızlandırıyor.

"Gidelim," diyorum, beklentiyle yüzümde keskin bir gülümseme beliriyor. "Küçük avcın bizi yakalamadan önce."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

HOPE

SONUNDA BİR DOLABIN İÇİNDE BULUNUYORUZ.

Pavel sırtıma yaslanmış, göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyor. Vücudunun ısını, sağlam gücünü, bu dar alanda bile beni tamamen sarmış gibi görünüşünü çok net bir şekilde hissediyorum.

Bu hiç iyi değil. Çünkü bu adama her yaklaştığımda aptalca bir şey yapıyorum.

Mesela, silahıyla beni sikmesine izin vermek gibi.

Son birkaç günümü, o anı her hatırladığımda kendimden tiksirmekle, oldukça tahrik olmak arasında gidip gelerek geçirdim.

"Biraz geri çekilebilir misin?" diye soruyorum. Burası sanki yüz derece sıcaklıkta gibi. Belki de öyledir. İçeride o kadar çok palto sıkışmış ki, çok ama çok dar bir alanda birbirimize yapışmak zorunda kalıyoruz.

"Üzgünüm. Yer yok."

Sesinden hiç de üzgün olduğu anlaşılmıyor. Saçımı bir tarafa ittiğinde iri eli omzuma değiyor, parmak eklemleri tenime sürtünüyor. Bu basit temas, omurgamdan aşağı bir damla terin akmasına neden oluyor.

Bu durum, o kadar güzel kokmasaydı çok daha kolay olurdu. Dönüp yüzümü göğsüne gömmek istiyorum. Ya da dizlerimin üzerine çökmek. Ya da elini bacaklarımın arasına sıkıştırıp, o acıyı dindirmesini sağlamak.

Boğazımı temizliyorum. "Kin'le oynadığın için teşekkürler," diye fısıldıyorum.

"Daha önce hiç saklambaç oynamamıştım. Düşündüğümde daha çok eğleniyorum."

Sözlerini pekiştirmek için Pavel'in dudakları kulağımın üzerinde gezer, sonra aşağı inip boynumun hassas derisine dokunur. Kaçmak üzere olan sesi içimde tutmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalırım.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslarım.

"Şşş," diye mırıldanır. "Saklandığımız yeri çok erken ele vermek istemeyiz."

Uzakta Kin'in sesini duyuyorum: "Neredesiniz? Sizi bulacağım!" Kapılar açılıp kapanıyor ve Yarik'in daha kalın sesi nereye bakmaları gerektiği konusunda önerilerde bulunuyor, ama sanki ters yönde ilerliyorlarmış gibi geliyor.

"Oyunun kuralları dokunmaya izin vermediğinden eminim."

"Bundan emin misin? Çünkü ben bu versiyonu daha çok seviyorum."

Pavel'in eli kaburgalarım boyunca kayıyor, sonra kıvrılarak göğsümü avuçlıyor. Başparmağı meme ucuma dokunuyor ve dişleri boynuma yapışıyor, derimin altında bir sıcaklık yayılana kadar emiyor.

Küçük, çaresiz bir ses ağzımdan kaçıyor. Onu durdurmam gerektiğini biliyorum. Bunun devam etmesine izin vermek, bende kalan son özdenetimimi de yok edecek, ama ellerinin dokunuşu çok iyi geliyor.

"Tsk, tsk. Çok gürültü yapıyorsun. Kin'in bizi henüz bulmasını istemem." Avucuyla ağzımı kapatıyor, inlememi bastırırken, diğer eli karnımdan aşağıya doğru kayıyor ve kalçamın kıvrımını okşuyor.

Bu kadar yakın dururken, onun benden ne kadar büyük olduğunun acı verici bir şekilde farkındayım. Vücudu benimkini adeta sarıyor, kendimi küçük ve ona sıkışmış hissediyorum.

"Londra'da seni izlerken, bir gece dairene gizlice girdiğimi biliyor muydun?"

"Ne yaptın?" Elinin üzerine mırıldanıyorum. Dönmeye çalışıyorum ama beni yerinde tutuyor.

"İşin bir parçasıydı," diyor, sesi alçak ve samimi. "Evinizi aramak zorundaydım. Suç imparatorluğu kurmadığınızdan emin olmak için. Bunun yerine, bir yığın müstehcen kitap ve yalnız bir hayat süren bir kadın buldum."

Mahremiyetime bu kadar rahatça tecavüz etmesi beni utançla yakıyor. Ama eli aşağı kayıp parmakları

, tüm düşüncelerim uçup gider.

"Ama tabii ki, o gece eve erken gelmiştin. O pislik patronun sonunda söyleneni yaptığında." Bu anıyı hatırlayarak karanlık bir kahkaha atıyor. "Bunun gibi bir dolaba saklanmak zorunda kalmıştım. Ya öyle yapacaktım ya da seni o anda öldürecektim, ve o fikir pek hoşuma gitmemiştii."

Pislik patron. Söyleneni mi yaptı? Bu Darren'la mı ilgili?

Elbise onun elinde yukarı kayıp külotum kenara itildiğinde ve iki kalın parmak içime kaydı, kafamdaki tüm sorular bir iniltiye dönüştü. Bu gerginlik, eline bir inilti çıkardı.

"Onun yerine ne yaptığımı bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum ve o kulağıma doğru kıkırdıyor. Avucuyla klitorisimi ovuşturuyor, beni elinin üzerinde zıplamaya zorluyor. O kadar iyi geliyor ki, istesem bile bunu durdurmamın imkanı yok.

Ki bunu gerçekten, gerçekten istemiyorum.

Tanrıya şükür etrafta kimse yok.

"Hadi ama. Hiç merak etmiyor musun?"

Kalın, sert penisini kıcıma bastırıyor, bu baskı dizlerimi titretiyor. Sesi o tehlikeli, müstehcen tona düşüyor.

"Soyundun, duşa girdin ve ben suyun vücudunun her bir santimini okşamasını izledim. O anda neredeyse boşalacaktım."

Aklım bunu durduramadan vücudum tepki veriyor — kalçalarım ona doğru sallanıyor, elini ağzıma bastırmasına rağmen çaresiz bir inilti kaçıyor.

Ben biliyorum biliyorum pervasız pervasız
hatta hastayım kendimi . Ve zevk söz konusu
olduğunda, onun bunu sağlayabileceğini biliyorum. Yoğun, tüketen, ayak
parmaklarını kıvırtan, nefesini kesen türden. Beynini yeniden
programlayan ve seni başkası için mahveden türden.

Ağzımı yarım saniye serbest bırakıp iki parmağını dudaklarımın arasına sokuyor. Tereddüt etmeden parmaklarını ağzıma alıyorum, derinlemesine emiyorum, derisinin hafif tuzlu tadını alıyorum. Dilim her bir parmağını sarıyor, göğsünden düşük bir hırıltı çıkıyor.

Hâlâ eline karşı sallanıyorum, parmakları içime derinlemesine gömülürken avucunun iç kısmı klitorisimi okşuyor. Arkamdan

arkamdan bana sürtünüyor, kalın penisi kçimin kıvrımlarına girip çıkıyor.

"Seni ldrmem gerekse de..." Sesi kulağıma düşük bir hırıltı gibi geliyor, kalçalarının yavaşça sallanmasıyla vurgulanıyor. "Kaldım ve seni izledim. Hatta bir çift külotunu kullanarak mastürbasyon bile yaptım."

Sakalları boynuma sürtünüyor, nefes alışı sert ve kirli sözleri beni doruğı yaklaştıyor.

"Klotunu spermimle ıslattım. Tanrım, hayatımın en iyi orgazmlarından biriydi."

Artık kendimi tutamıyorum. Sertçe boşalıyorum, onu sıkıca kavırıyorum ve elini ıslatıyorum.

Ağızımda hâlâ tıklalı olan parmaklar ığılığımi boğıyor. Durmuyor. Avucunu bana sürtmeye devam ediyor, vücudumdaki son titremeyi bile sıkıyor.

Beni sıkıca tutuyor, eli hala bacaklarımın arasında sıkışmış durumda, beni tam da istediğı gibi kullanıyor. Sonunda, kalçaları kısa, çılgın sarsıntılarla titriyor, boğızından gırtlaktan gelen bir küfür dökülüyor.

Bir dakika sonra, koridorda ayak sesleri duyulur, ardından Yarık yüksek sesle, "Haklısın. Belki bahçede saklanıyorlar. Orayı kontrol edelim," der.

Utanç tenime yapışıyor, ardından görünmeden kaabileceğimiz için rahatlama geliyor, özellikle de bu dolabın seks ve günah koktuğından emin olduğum için.

Pavel beni bırakıp, elini duvara dayamak için dönüyor. Başı eğık, ciğerlerine hava çekerek göğsü inip kalkıyor.

Onun beni mahvettiğı kadar benim de onu mahvettiğımi bilmek hoşuma gidiyor.

Koridorun boş olduğundan emin olduğumda, kendimi toparlayıp dışarı çıkmaya ve tüm bunlar hiç olmamış gibi davranmaya karar veriyorum.

Harika bir plan, Hope.

Elim kapı koluna dokunduğı anda, kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğıru çekiyor. Tek bir akıcı hareketle beni döndürüyor ve deli gibi öpüyor.

Derin ve tutkulu, tamamen dil ve ateşten ibaret, ama aynı zamanda şefkat de var. Ona karşı koyamayacak kadar gevşemişim, bu yüzden teslim oluyorum, ona karşılık veriyorum, dilinin benimkiyle dolanmasına izin veriyorum, tadını alıyorum, sanki oksijenmiş gibi nefesini içime çekiyorum.

Sonunda geri çekildiğinde, neredeyse karanlık olmasına rağmen birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Aramızda milyonlarca soru dolaşıyor. Birçok yönden onu pek tanımıyorum, ama o hayatımı derinden şekillendirmiş.

"Sen gerçekte kimsin?" diye soruyorum, daha iyi düşünmeden. "Sende Lukas'tan bir parça var mı, yoksa hepsi rol müydü?"

"Seninle geçirdiğim her an gerçektir," diyor sessiz bir yoğunlukla. "Her paylaşım, her gülümseme, her konuşma, hepsi bendim."

Yavaşça gözlerimi kırpiyorum, anılar kafamda yeniden sıralanıyor. Daha önce söylediği sözler aklıma geliyor, eski patronumun söyleneni yaptığına dair bir şey.

"Darren. Onu hırpalayan sendin! Bana izin ve zam vermesinin sebebi sendin." Her şey yerine oturunca başımı sallıyorum. "Araba servisi. Market ödülü. Hepsi sendin, değil mi?"

İnkâr etmiyor ve bu benim için yeterli bir teyit.

Beklenmedik bir duygu ile boğazım düğümleniyor. "Neden benim için bunu yaptın? Anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum, *zhena moya*. Bu dünyadaki her şey mantıklı değil."

"Bana ne dedin?"

Ağzının bir köşesi gülümsemeye yukarı kıvrılır. "Karım."

Kalbim hızla atıyor ve aramızda oluşan bu tehlikeli duygudan kaçınmak için konuyu saptırıyorum.

"Pantolonunu değiştirmen gerek gibi görünüyor," derim, kot pantolonundaki bariz ıslak lekeye anlamlı bir bakış atarak.

"Elimde değildi. Elimi o kadar ıslatman beni çok tahrik etti. Pantolonuma boşalmaya değirdi."

Pavel'in müstehcen sözleri, zaten aşırı duyarlı olan vücuduma bir sıcaklık dalgası daha gönderir. Aramıza biraz mesafe koymam lazım.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Uh, Kin bizi aramaya gelmeden buradan gitseniz iyi olur."

Yarik onu dışarı çıkardı, ama kim bilir ne kadar süreliğine.

Pavel kapıyı aralayıp dışarıya bakıyor, sonra başını sallıyor. "Hava temiz."

Sanki sokağa çıkma yasağını çiğneyen gençler gibi dışarı sızıyoruz, merdivenleri hızla çıkıyoruz, biraz başımız dönüyor. Bacaklarım titriyor, vücudum

hala o akılları başından alan orgazmın artçı sarsıntılarıyla titriyor.

Merdivenlerin tepesinde, Pavel odasına doğru ilerlerken ben yatak odamın önünde duruyorum.

"Hey," diye fısıldadım. Dönüp, kaşlarını soru işareti gibi kaldırdı.

"Bizimle oynadığın için tekrar teşekkürler."

Omuz silkiyor. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

Kin sonunda uykuya dalmış, bir denizyıldızı gibi yatağında uzanmış, bir kolu başının üstüne atılmış. Komodinimdeki tableti almadan önce birkaç dakika onun düzenli nefes alışını dinliyorum.

Bunu günlerdir erteliyordum, ama nedenini bilmiyorum. Güvenlik sistemlerini şüphe çekmeden test edemem ki. Gerçekten, Chen Amca'ya mesaj atıp, bizim için kurduğu şifreli sunucunun yeterli olmasını ummaktan başka seçeneğim yok.

Ama artık daha fazla bekleyemem. Bugün olanlardan sonra olmaz.

Pavel'in bana Rusça "karım" demesi beni erittiği için bekleyemem. Onu Kin'le birlikte kanepenin arkasına sıkışmış, ikisi de aptal gibi sırtarak izlerken, bir aile olmanın gerçekte nasıl bir his olabileceğine dair imkansız düşüncelere kapıldığım için bekleyemem.

Kafam çok karışık ve işte bu yüzden, bu adamın babamın ölümünü planlamaya yardım ettiğini unutmadan önce Chen'e ulaşmam gerekiyor. Aramızdaki kimyanın daha fazlasını ifade ettiğine inanmaya başlamadan önce.

Ve Tanrım, Kin'in babasına benzemeye başladığını kimse fark etmeden önce. Yaşına göre zaten uzun boylu ve sol kaşı Pavel'inki gibi hafifçe kavisli. Belki başkaları için fark edilebilir bir şey değil, ama ben bunu açıkça görebiliyorum.

Onları birlikte her gördüğümde bu korku beni rahat bırakmıyor. Pavel'in Kin'le konuşurken yüzünün yumuşaması. Oluşmaya başladığını görebildiğim koruyucu içgüdüler. Eğer bir gün parçaları birleştirirse, bizi asla bırakmaz. Daha da kötüsü, Kin'in bu şiddet ve suç dolu dünyada büyümesini ister. Oğlum bir başka Sendika askeri olur.

Bunun olmasına izin veremem.

Tarayıcıyı açıp "Healthy Living Today" adlı bir fitness bloguna giriyorum. Beni izleyenler için egzersiz rutinlerine bakıyormuşum gibi görünüyor. Ama belirli egzersiz resimlerine tam sırayla tıkladığımda, şifreli bir bağlantının arkasında gizli bir sohbet arayüzü açılıyor.

Beni bekleyen bir mesaj olduğunu görünce kalbim hızlanıyor.

Hope, sesli mesajını aldıktan sonra çok endişelendim. Umarım sen ve Kin güvendesinizdir. Neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben hallederim. Baban sana göz kulak olacağıma yemin ettim ve sözümünden dönmeyeceğim. -C

Hâlâ yardım etmeye istekli olduğunu görünce içimi bir rahatlama kaplıyor.

Parmaklarım klavyenin üzerinde duruyor, durumumu anlatacak doğru kelimeleri arıyorum.

"Burada, Simon'la olduğum zamankinden daha güvende hissediyorum."

Belki de değil.

" endişeliyim ki düşüyordüşüyor ona kapıldığım bana
O da olmaz.

Kasıtlı olarak ayrıntıları eksik tutan ama umarım ona şu anda herhangi bir tehlike altında olmadığımızı temin eden bir mesaj gönderiyorum.

Amca, bizden umudunu kesmediğin için teşekkürler. Kin ve ben şimdilik güvendeyiz, ama Moskova'nın . Tesis sıkı bir şekilde kapatılmış durumda, ancak güven fonunu hesabıma aktarabilirseniz kaçmanın bir yolu olabilir. Banka paramın serbest bırakılmasını onayladı mı? Sana gerçekten minnettarım. -H

Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan gönder tuşuna bastım. Chen ne yapacağını bilir. Banka parayı serbest bıraktığında, yıllar önce babamın açtığı offshore hesaba aktarılacak. O hesaba erişim sağlamak asıl sorun. Kısıtlamasız bir bilgisayara ihtiyacım var, bu da bir şekilde Pavel'in ofisine girmem gerektiği anlamına geliyor.

Ama neyse, tek tek adımları düşünmek zorundayım.

Sonraki yirmi dakikayı rastgele sitelere tıklayarak geçiriyorum —tarifler, ünlülerin dedikoduları, alışveriş sayfaları— güvenlik algoritmalarının olağandışı bir şey tespit etmemesi için normal bir tarama davranışı sergiledim.

Sonunda tableti kapatıp yorganın altına geri kayıyorum. Tavana bakarak, uğruna mücadele ettiğim hayatı düşünüyorum: Kin ve ben, Yeni Zelanda’da, şiddetin bize dokunamayacağı sakin bir yerde sıradan insanlar gibi yaşıyoruz.

Peki neden bu ihtimal artık beni heyecanlandırmıyor?

BÖLÜM OTUZ

PAVEL

KIRMIZI STROBE IŞIKLARI, sigara dumanı ve ucuz parfümün sisini delip geçerek VIP odasındaki her şeyi kırmızı tonlara ve gölgelere bürüdü. Silah pazarlıkları için tercih edeceğim bir mekan sayılmazdı ama Türk Kırmızı Kardeşliği'nin başkanı Dmitri Aslan, yarı çıplak kadınlara bakabileceği bir yerde iş yapmakta ısrarcıydı.

Cam masanın karşısında, Aslan sanki burası ona aitmiş gibi sandalyesine yaslanıyor, her gülümsediğinde altın dişleri parlıyor. Üç yardımcısı onun iki yanında duruyor, hepsi de sokak serserilerinden bir nesil uzaklaştıklarını gizleyemeyen pahalı takım elbiseler giyiyor.

"Bu Javelin'ler," diyor, üstümüzdeki sahnede dans eden sarışından gözlerini ayırmadan, "Amerikan askeri sınıfı mı?"

"Doğrudan Bingazi'deki bir satıcıdan," diyor Roman, deri koltuğun üzerinde bir tableti kaydırarak. "Özellikleri burada listelenmiş."

Masanın altında saatime bakıyorum. Yedi on beş. Bu, dört yaşındaki bir çocuğun yatma saatini geçmiş mi? Kahretsin, belki de onun yaşındaki çocukların genellikle ne zaman uyuduğunu Google'da aramalıyım.

Üç gündür eve gitmedim. Füzeleri Libya'dan getirmeden önce bizzat incelemem gerekiyordu, bu da o süre boyunca Hope ve Kin'i görmediğim ve onlarla konuşmadığım anlamına geliyor.

Hayatımda ne kadar az zaman geçirdiklerini düşünürsek, onları bu kadar özlemem delilik. Bu normal mi? Roman, Liza'dan ayrılmak zorunda kaldığı her seferinde böyle mi hissediyor?

Roman kaşlarını kaldırarak, neden sürekli saatime baktığımı sessizce sorguluyor. Ben de buna karşılık çenemi sıkıyorum.

"Fiyat çok yüksek." Aslan pazarlığa başlıyor. Bu, alıştığımız bir dans. Votkasına uzanıyor ve tek dikişte içiyor. "Eski bir dost için daha iyi bir fiyat yapabilir misin?"

"Kalitenin bedeli vardır," diye tersliyorum, onun sevdiği türden pazarlığa hiç havamda değilim. "Fiyat fazlasıyla makul. Var mısın, yok musun?"

Roman masanın altından bana tekme atıyor, yüzündeki ifade sanki aklımı kaçırmış mıyım diye soruyor. Tartıştığımız şey çok önemli bir anlaşma ve Aslan aceleye getirilmeyi sevmez. O, içki içmeyi, pazarlığı ve fahişelerle vakit geçirmeyi pazarlığın en iyi kısmı olarak görür.

Roman masanın ortasındaki votka şişesini alır ve bir tur daha shot doldurur. "Pavel'in demek istediği, sana fiyat konusunda zaten iyi bir teklif sunduğumuz. Şimdi, eğlenme zamanı."

Sanki çağrılmış gibi, kızıl saçlı bir dansçı ortaya çıkıyor ve bize estetikle büyütülmüş göğüslerini göstermek için eğiliyor. "Çocuklar, bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"İyiyiz," derim, ona bakmadan. Ben gittikten sonra eğlenmeye başlayabilirler.

Üç gündür, Hope'un o dolapta uslu bir kız gibi elime boşaldığı anı hayal ediyorum. Beni eve kollarını açarak ya da bacaklarını açarak karşılayacağını beklemiyorum. Ama onu bir kez daha tatmak için can atıyorum. Ve buradaki herkes yoluma çıkan bir engel.

Ancak Aslan, bir tomar yüzlük çıkarıyor. "Aslında, tatlım..."

"İşimizi bitirdikten sonra sikini yalat," diye sözünü kestim, sabrım resmen tükenmişti. "Füzeler. Evet mi, hayır mı?"

Kin'i yatırmak için evde olabileceğim halde, Aslan'ın boşalmasını izlemek için bir dakika bile harcamam. Ya da ona yatmadan önce hikaye okumak için.

Bu düşünce beni dondurur. En son ne zaman birine kitap okumak istemişim? Kamilla küçükken, en sevdiği kitabıyla yanıma kıvrılıp, tüm karakterlerin seslerini benim yapmamda ısrar ettiğinden beri hiç.

Aslan, tam bir psikopat gibi gülüyor. "Tanrım, Fedorov, rahatla. Bir kez olsun pantolonundan sikini çıkar." Sırıtarak geriye yaslanıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Sen bekarsın. Nasıl olur da

bu güzel kızlardan biriyle hiç sikişmedin? Onların buraya bunun için geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Burada işim bitti," derim, ayağa kalkıp Glock'umu kılıfından çıkarır ve doğrudan Aslan'a nişan alırım. Odadaki tüm korumalar dikkat kesilir, elleri silahlarına doğru hareket eder, ama benden bir bakış alır almaz donar kalırlar. Ana salondan gelen gümbür gümbür bas sesi dışında tüm VIP bölümü ölüm sessizliğine bürünür. "Ve bilginiz olsun, ben bekar değilim. Ben evli bir adamım."

Roman yavaşça nefes verir ve bana sert bir bakış atar, ama ben bu saçmalığı artık çekemiyorum.

Aslan dişlerini sıkıyor ama soğukkanlı bir ses tonunu korumayı başarıyor. "Bu benim için yeni bir haber. Şanslı bayan kim?"

"Füzeleri alacak mısın, almayacak mısın? Daha fazla saçmalık için vaktim yok."

Aslan yutkunur. Ben öfkeli biri olarak bilinmem, ama o beni kesinlikle sınırlarıma kadar zorladı. "Tamam, tamam. Anlaştık."

"Yarısı peşin, yarısı teslimatta," diyor Roman, ayağa kalkıp bana katılıyor. "Para iki saat içinde havale edilecek. Seninle tekrar iş yapmak güzeldi."

Roman o pisliğin elini sıkarken, ben Glock'umu pantolonumun beline geri sokup kapıya doğru yöneliyorum.

Üç kadının, sağlık kurallarını kesinlikle ihlal eden hareketler yaptığı ana sahnenin önünden geçiyoruz.

Zırhlı Escalade'in arka koltuğuna binerken Roman'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Saatime tekrar baktığımda, sonunda patlıyor. "Senin sorunun ne lan?"

"Sence dört yaşındaki çocuklar saat kaçta yatar?"

Roman sinirlenerek başını salladı. "Eve gitmek için acelen var diye 50 milyon dolarlık bir silah anlaşması sırasında silah çektin, peki tam olarak ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," omuz silkerek itiraf ediyorum. "Kin'e yatmadan önce hikaye okumak."

Saçını yolacakmış gibi görünüyor. Ya da karnımı bıçaklayacakmış gibi. "Tanrı aşkına. 'Çocuk benim sorumluluğumda değil' lafına ne oldu?"

Kollarımı kavuşturup pencereden geçen şehir ışıklarının bulanıklaşmasını izliyorum. "Ona alışmaya başladım. O daha bir çocuk. Ve sen Hope'un mesajlarını

. O ve Kin, Simon'ın çatısı altında mutsuzdu. O daha iyisini hak ediyor.”

Sadece o daha iyisini hak etmekle kalmıyor, ben de onun için, ikisi için daha iyi olmak istiyorum.

Roman elini yüzüne sürer. “Maxim'den bu konuda bir cevap aldın mı?”

Dinara'nın Chen ile Hope arasında bulduğu mesajları Maxim, Roman ve Nikolai'ye gönderdim; bu mesajlar, Hope'un Black Company'ye gönüllü katılmadığını ve ailelerimiz için bir tehdit olmadığını gösteriyordu.

Başımı salladım. Maxim hâlâ Kira ile tatilde, Paris'te yıldönümlerini kutluyorlar, ama bana mesaj attı.

“Çok sinirlendi. ‘Düşmanımızın kızını evimize kabul ettin lan.’ Bu onun sözleri, benim değil. Ama sanırım mesajlar onu, Hope'un Black Company ajanı olmadığına ikna etti, çünkü onunla tanışmak istiyor. Döndüklerinde pazar günü öğle yemeği için hepimizi evlerine davet ettiler.”

Roman gülerek koltuğuna yaslanır. “Haline bak, tam bir ev kadını olmuşsun. Çok sevimli.”

“Kapa çenenı.” Ona bir göz attım. “Ama cidden. Her zaman böyle mi olacak? Olman gereken başka yerler varken, onlarla birlikte olmak mı isteyeceksin?”

“Evet, hemen hemen öyle.” Roman'ın yüzündeki ifade yumuşar ve Liza'dan bahsederken aldığı o duygusal bakışa bürünür. “Eskiden işin en önemli şey olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise toplantılarımın yarısını onun ne yaptığını, yeterince yemek yiyip yemediğini ya da bebeğin tekmelediğini merak ederek geçiriyorum.”

“Tanrım.”

“Peki çocuk doğduktan sonra?” Başını salladı. “Hayal bile edemiyorum. Muhtemelen cüzdanında fotoğrafını taşıyan adamlardan biri olacağım.”

Her şeyin ne kadar çabuk değiştiğine gülüp başımı sallıyorum. “Dayanılmaz bir adam olacaksın.”

“Yatma saatine geç kaldığı için birini vurmakla tehdit eden adamın sözü bu.”

Arabamız tesisin kapısından geçiyor ve ben telefonuma bakıyorum. Saat dokuz.

Muhtemelen çok geç, ama siktir et. Araba tam durmadan iniyorum, ön merdivenleri üçer üçer atlıyorum. Kin'in odasına vardığımda alnımda hafif bir ter tabakası oluşmuş. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum, sanki dünyası tek bir noktaya daralmış bir adam gibi. Ama umurumda değil. Onları görme ihtiyacı her şeyden ağır basıyor.

Odasının kapısını hafifçe çalıyorum. Bir süre sonra Hope kapıyı açıyor, beni görünce kaşlarını çatıyor. Arkasında kalan oda karanlık ve nedenini tahmin etmeme gerek yok. O uyuyor.

Koridora çıkıyor ve arkasından kapıyı kapatıyor. Üzerinde yoga pantolonu ve tişört var. Saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, ancak birkaç tel yüzüne düşmüş. Gözlük taktığını fark etmemiştim, ama şimdi takıyor ve bunu seksi bir kütüphaneci tarzında çekici buluyorum — spank bank için bir başka Hope fantezisi.

Boğazını temizlediğinde, ona bakakaldığımı fark ediyorum.

"Kin hala uyanık mı?" diye soruyorum, kravatımı gevşeterek. "Ona iyi geceler demek istedim."

"Az önce uykuya daldı. Son zamanlarda uykuya dalmakta zorlanıyor." Saatine bakıp yüzünü buruşturuyor. "Dört yaşındaki çocuklar genellikle bundan çok daha erken yatarlar."

"Evet, tahmin etmiştim." Saçlarımı elime geçirip, kendimi aptal gibi hissediyorum. "İşler beklenenden uzun sürdü."

"Hâlâ uyanığım," diyor Kin odanın içinden.

Hope ellerini yüzüne götürür ve başını sallar. "Tanrım, yardım et," diye inler.

"Pavel bana kitap okur mu? Lütfen, lütfen, lütfen!"

Ona en çekici gülümsememi gösteririm. "Bir kitap. Ne dersin?"

Gözlerini devirdi ama dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tekrar tatmayı hayal ettiğim dudaklar. "Hayır dersem isyan çıkarır."

Hope kapıyı açar ve ben de onu takip ederek karanlık odaya girerim. Kin küçük yatağında oturmuş, yıpranmış bir çocuk kitabını sıkıca tutmaktadır.

"Pavel!" Yüzü aydınlanır ve sadece bu ifade bile kalbimi sızlatır.

"Elinde ne var dostum?"

"*Goodnight Moon!*" Kitabı bana göstermek için havaya kaldırıyor. "En sevdiğim kitap bu."

Ben yatağın bir tarafına, Hope diğer tarafına oturur, Kin ise aramıza yerleşir. Yatağın bir tarafı ağırlığımla çöker ve dizim onun dizine değiyor. Bu masum temas bile içimi onun varlığıyla dolduruyor.

"Tamam, başlıyoruz." Boğazımı dramatik bir şekilde temizlerim. "Büyük yeşil odada, vardı..."

Okurken, Kin'in başının üzerinden Hope'un gözlerine bakıyorum ve o bana yumuşak bir gülümseme atıyor.

Birkaç sayfa okuduktan sonra durup Kin'e bakıyorum. "Dur, bu odadaki her şeye gerçekten iyi geceler mi diyoruz?"

O kıkırdarak başını sallıyor.

Okumaya devam ediyorum, ama "iyi geceler lapa" kısmına geldiğimde tamamen duruyorum. "Lapa mı? Kim... Kim lapa'ya iyi geceler der ki?" Hope'a bakıyorum, sonra tekrar Kin'e. "Peki ya fırçaları? Hangi fırçanın yatmadan önce hikayeye ihtiyacı olur ki?"

"Bana bakma," diyor Hope, iki elini de kaldırarak. "Tuhaf, ama çocuklar buna bayılıyor."

Kin'e bakıp gözlerimi kısıyorum. "Bu hışırdayan yaşlı kadın çok şüpheli. Zaten onun odasında ne işi var?"

"Sinsi davranıyor," diye fısıldar Kin.

"Aynen öyle," diyorum. "Eğer benim odamda yaşlı bir kadın fısıldıyor olsaydı, çok endişelenirdim."

Son sayfaya gelindiğinde, Kin uykulu bir huzurla gevşemiş, uyanık kalma mücadelesini kaybederek gözleri kapanmaya başlamıştır. Hope eğilip alnına bir öpücük kondurur ve uzanıp başucu lambasını kapatır, ama bunun dışında ikimiz de kıpırdamayız, uykuya daldıktan sonra onu uyandırmak istemeyiz.

Oda huzurlu bir sessizliğe bürünür, aramızdaki tek ses Kin'in nefes alıp verişidir.

Koridordaki ışığın süzülerek içeri girmesiyle, Hope'un savunmasız ve açık ifadesini görebiliyorum.

"*Teşekkür ederim,*" diyor dudaklarıyla.

Çenemi eğiyorum, sessizliğin tadını çıkarıyorum. İkiisiyle birlikte burada olmaktan keyif alıyorum. Garip gelmesi gerekirdi, ama bunun yerine... doğru geliyor.

Omuzlarım birkaç santim aşağı iniyor ve her zaman giydiğim zırh eriyip gidiyor.

Aramızdaki küçük mesafeyi aşarak uzanıyorum, başparmağımla yanağına dokunuyorum. Kasıtlı olsun ya da olmasın, dokunuşuma doğru eğiliyor ve ben avucumla yüzünü okşuyorum.

"Sen iyi bir annesin, melek. Sana sahip olduğu için şanslı."

Yüzündeki ifade değişiyor. Güzel yüzü yumuşuyor, saf ve savunmasız bir hal alıyor ve birkaç saniye boyunca kirpikleri cildine değiyor ve kendini bana bırakıyor.

Ama bu uzun sürmez. Gözlerini açar ve dokunuşuma teslim olduğunu fark eder gibi görünür. Uzaklaşır, çenesi artık tanımaya başladığım o inatçı eğimle gerilir.

"Gitmelisin," diye mırıldanır.

"Neden bu kadar korkuyorsun, Hope?"

Bana gözlerini kırıyor, sonra başka yere bakıyor. "Her şeyden."

Bu tek kelime, tüm dünyasının ağırlığını taşıyor.

Bu korkuyu tanıyorum çünkü hayatım boyunca onunla yaşadım. Birini hayatına alıp sonra onu kaybetme korkusu, bir şeye o kadar çok değer verme korkusu ki, bu değer başkalarının sana karşı kullanabileceği bir silaha dönüşüyor.

Kendi kendisiyle mücadele ediyor, aramızdaki çekişmeyle mücadele ediyor, çünkü bunu kabul etmek, kalmak isteyebileceğini kabul etmek anlamına geliyor. Ve eminim ki bu, onu her şeyden daha çok korkutuyor.

Onu zorlayabilir ve saklanacak hiçbir yeri kalmayana kadar duvarlarını yavaşça yıkabilirim. Zorla istediğimi elde etmeye alışkınım, ama Hope'un kendi isteğiyle bana gelmesini istiyorum.

Kin'i rahatsız etmemek için yataktan dikkatlice kalkıyorum. Doğrulurken, elimi onun minik omzuna kısa bir süre gezdiriyorum.

Kapının eşğinde, arkamı dönmeden duruyorum. "Önemli konularda sabırlı bir adamım."

BÖLÜM OTUZ BİR

HOPE

Terasın şezlonguna yerleşirken gece havası tenime serin bir esinti olarak dokunuyor, sigara dumanı yukarıdaki dağınık yıldızlara doğru yükseliyor. Burası sessiz, sadece rüzgarda hışırdayan yaprak sesleri duyuluyor.

Pavel'in başparmağı yanağıma dokunduğu ve bana iyi bir anne olduğumu söylediği anda içimdeki bir şey paramparça oldu. Sözleri, kurduğum tüm savunma duvarlarını yıkarak boğazımı düğümledi.

Hiç kimse bana bu ebeveynlik işinde iyi olduğumu söylememiştii. Övgü beklediğimden değil; Kin'in gülümsemesi benim için yeterli bir onay. Ama bazen şüpheler içime sızıyor, özellikle de ona normal bir çocukluk yaşatamadığım için. Hiç arkadaşı olmadı, diğer çocuklarla doğum günü partilerine katılmadı, ya da çocukların sahip olması gereken sıradan şeylerin hiçbirine sahip olmadı.

Bir gardiyandan çaldığım sigaradan bir nefes daha çekerim ve kafamdaki karışık düşünceleri anlamaya çalışırım. Pavel eve koşarak gelip Kin'e iyi geceler diledi ve ona yatmadan önce hikaye okudu. Bu jest, onun cinsel vaatlerinden daha çok etkileyici çünkü bana aşık olabileceğim adamı gösteriyor; bizi bir koz olarak görmeyen adamı.

Dikkatli olmazsam, kendimi tamamen kaybedebilirim.

Bu yüzden kaçmaktan vazgeçmeyeceğim. Kin'e gerçek bir çocukluk şansı vermekle ilgili. Organize suçtan uzak bir yerde, okula gidebileceği, spor yapabileceği ve arkadaşlarında kalabileceği, benim ise sürekli geçmişimizin bizi yakalayacağı günün bugün olup olmadığını merak etmediğim bir yerde.

"Sigara içtiğini bilmiyordum."

Pavel'in sesi beni neredeyse yerimden zıplatıyor. Hızla dönüp ona bakıyorum, onu burada gördüğüme biraz şaşırıyorum ama garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıyorum.

Gözlerimi kısıyorum. "Beni takip mi ediyorsun?"

Elinde kehribar rengi bir içki bardağı tutuyor. "Sanırım beni takip ediyorsun. Genelde geceleri yatmadan önce burada bir içki içerim."

Yanımdaki şezlonga oturur. Loş ışıktaki onu içime çekmemek imkansızdır. Kravatını tamamen çıkarmıştır ve boynunda gevşekçe sallanmaktadır. Uzun çalışma günlerinin yorgunluğuyla dağınık olsa bile, yine de çok çekici görünmektedir. Saçları geriye taranmıştır ve gözlerinin etrafındaki hafif gülümseme çizgileri yüzünü yumuşatmaktadır.

"Aslında sigara içmem. Az önce bir güvenlik görevlisinden bir tane kapmıştım." Sinirlerimi yatıştırmak için bir nefes daha çekerim. "Bana Cambridge'de geçirdiğim yılı hatırlatıyor. Sınavlara çalışırken ya da birkaç kadeh içtikten sonra gizlice sigara içerdim."

O yoğun gri gözleriyle bana bakıyor. "O günleri özleyiyor musun?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzüyorum. "O günler, kendimi hiç bu kadar normal hissetmemiştim. Yatılı okulda zengin çocuklar birbirlerine çok kötü davranırdı ama üniversite farklıydı. Daha çeşitlilik vardı, öğrenmeyi gerçekten önemseyen daha fazla insan vardı. Tabii ki, saklanmak zorunda kalmadan önce o yılı bile bitiremedim. Ondan sonra kimseyle iletişim kuramadım."

Pavel'in yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. "Simon'ı bulduktan ve tüm bu saçmalıklar geride kaldıktan sonra onlarla iletişime geçebilirsin."

Bize. Bu kelimeyi çok rahat kullanıyor. Sanki geleceğimizin birbirine bağlı olduğuna çoktan karar vermiş gibi.

"Ne demek istiyorsun?" Ona daha iyi bakabilmek için dönüyorum.

"Eski arkadaşlar, sınıf arkadaşları, kim olursa olsun. Yeniden bağlantı kurmak istediğin kimse yok mu?"

"Belki birkaç kişi, ama onlara gerçeği söyleyemediğim için kimseyle yakınlaşmak zordu. Mesela, 'Hey, babam Hong Kong'daki en büyük suç örgütünün başı ve düşmanları beni öldürmesin diye İngiltere'de saklanıyorum' gibi." Sigaramı yakındaki küllüğe söndürdüm. "Hayatım hakkında sürekli yalan söylemektense herkesi uzak tutmak daha kolay."

Birkaç arkadaşım vardı, ama sadece biri, Daniel Ross, gerçek geçmişimi biliyordu. Üniversitedeki ilk dönemimde tanışmıştık. Benden birkaç yaş büyüktü ve uluslararası ilişkiler dersimin asistanıydı. Bir gün, bir sürü bira içtikten sonra, bana ailesinin beyaz yakalı suçlular için yaptığı para aklama işinden bahsetti. İşte o zaman babamın gerçekte kim olduğu ve neden İngiltere'ye gönderildiğimle ilgili her şey ortaya çıktı.

Daniel, aile sırlarını saklamanın, birinin seçimlerine rağmen onu sevmenin ne demek olduğunu anlıyordu. Şu anda Kanada'da yaşıyor, avukatlık yapıyor ve kendi ailesi var. Uzun zamandır konuşmadık ama o hâlâ gerçekten güvendiğim birkaç kişiden biri.

"Londra'da birlikte çalıştığın İrlandalı barmen ne oldu?"

"Chloe," diyorum rahat bir gülümsemeyle. O, Londra'dayken benim can simidimdi, beni gerçekten koruyan, önemseyen birkaç kişiden biriydi. "Lily'yi tanıyordu. Hope'u hiç tanımadı."

"Ama tanıyabilirdi," diye işaret ediyor. "Benim dünyamda her zaman tehlike olacak, ama bu senin yaşamaktan alıkoymak zorunda değil. Eski arkadaşlarınla yeniden bağlantı kurmak ya da üniversiteyi bitirmek ya da ne yapmak istiyorsan, bunu gerçekleştirmek için bir yol bulurum."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Sözler garip bir şekilde boğazımda takılıyor. Bu adamı bir türlü anlayamıyorum. Anladığımı sandığımı her seferinde beni şaşırtıyor.

"Ne yapmak istediğimden bile emin değilim," diye itiraf ediyorum.

Pavel bir yudum alır ve arkasına yaslanır, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. "Londra'dayken, bir gün kitap yazmak istediğini söylemiştin. Artık seni engelleyen hiçbir şey yok."

Sigaramı söndürüyorum. "Bunu hatırlıyor musun?"

"O gecedен her şeyi hatırlıyorum." Ben de hatırlıyorum, ama ona söylemek tehlikeli geliyor. "Aklında ne tür bir kitap vardı?"

At kuyruğumun ucuyla oynuyorum. Bu konuyu çok uzun zamandır düşünmemiştim. "Tarihteki isyankar kadınlar hakkında, kimsenin bahsetmediği kadınlar hakkında bir kitap yazmanın harika olacağını hep düşünmüştümdür. Mesela 1800'lerde Güney Çin Denizi'ni adeta yöneten korsan kraliçesi Ching Shih gibi. Her zaman erkekler hatırlanır, ama çılgın, cesur şeyler yapan kadınlar da var."

Yan tarafa baktığımda, Pavel kaşlarını kaldırmış, “seni durduran ne?” der gibi bir ifadeyle bana bakıyor.

"Belki bir gün," diyorum belirsiz bir şekilde. Çünkü her şey yolunda giderse, yakında kendimi Yeni Zelanda'da güvende bulacağım.

Pavel arkasına yaslanıp başını ellerinin arasına alır. “Son birkaç gündür ortalarda yoktum, özür dilerim.”

Bu özür beni hazırlıksız yakaladı. “Bana bir açıklama borçlu değilsin. Ama Kin az önce seni sordu.”

Yüzünde sıcak bir ifade belirliyor. “Öyle mi? Ne dedi?”

"Yarın kahvaltıya geri dönecek misin diye sordu. Sanırım o blinilerle kendine bir hayran kazandın."

"Kin'in iyi iyi . Belki ben denerim onları yapmayı yapmayı"

“Yarik mutfağı o halde gördükten sonra kendine geldi mi, emin değilim.”

“Aşar bunu. Sürekli bana birkaç ev işi becerisi öğrenmem gerektiğini söylüyor.”

“Cidden mi? Her şeyle ilgilenecek tam bir ekibin var.”

Bana, Londra’da ona aşık olmamın sebebi olduğuna yemin edebileceğim o muhteşem yarım gülümsemesini attı. O gülümseme hâlâ kalbimin atışını tehlikeli bir şekilde hızlandırıyor.

“Yarik’e göre, gerçek bir erkek yemek yapabilir ve çamaşır yıkayabilir.” Burnumdan soludum. “Onun bu kadar ilerici olduğunu bilmiyordum.”

“İlerici mi? Bilemem. O, çok yönlü olmaya inanır.”

Sıcak bakışları üzerime düşer ve ben kızarıyorum. Aramızda olan biten her şeyi düşününce, onun yanında hâlâ nasıl utangaç hissedebildiğimi anlamıyorum. Ama nedense, baş başa kaldığımızda ve kavga etmediğimizde, neredeyse gergin hissediyorum.

Aramızdaki hava aniden elektrikleniyor ve fark ediyorum ki, ikimiz de dakikalarca kıpırdamamışız ve tek kelime etmemişiz. Sadece... birbirimize bakıyoruz.

Dolabın içindeki anılar zihnimden geçiyor.

Gerçek şu ki, o an günlerdir kafamda tekrar tekrar oynayan, en ön planda olan şey. Çünkü bu adamla ilgili hiçbir şey

unutulabilir. En azından bana yaşattığı orgazmlar.

Ama aklımdan çıkaramadığım bir ayrıntı var.

"Romantik kitap koleksiyonumu gördüğüne inanamıyorum," diyorum aniden.

"Odaklandığın kısım bu mu?" diye gülüyor. "Duşta seni izlemem kısmı değil mi?"

Yüzüm kızarıyor. Duş olayı hem ihlal edici hem de tahrik edici, ama nedense kitaplar daha kişisel geliyor. Sanki benim gizli bir yanımı görmüş gibi.

İkinci el kitapçıdan aldığım o kitapları bir solukta okudum. Üç pounda beş kitap, hepsini yalayıp yuttum, gerçek hayatta imkansız gibi görünen mutlu sonlara ve ateşli sahnelere açtım.

"Onlar benim tek kaçış yolumdu," diye itiraf ediyorum, dürüstlüğümlle kendimi şaşırtıyorum. "Ve o zamanlar hayatımdaki tek romantizm."

"O gece neden benimle yattın?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum; ne dersem diyeyim, çok fazla şey açığa çıkacak. Mesela aramızdaki bağın saf ateş gibi olduğunu ya da bana kendimi önemli hissettirdiğini.

"İçeri aldığım Lukas'tı, sen değildin," diyorum, bu konuyu kapatmak umuduyla.

Boğazımı temizliyorum. "Bu hafta uzakta olduğun için yorgun olmalısın."

Gözlerinde bir ışıltı beliriyor. "Yatmaya niyetim yok," diyor, "ama sen de bana katılırsan ikna olabilirim." Bana doğru eğiliyor, sesi alçalıyor. "Hatırladığım kadarıyla, Kin'in odasında onunla yatman için sana bir hafta süre vermişim... Sürein doldu, melekcik. Artık kocanla yatma zamanı."

Tanrım, ne kadar cazip. Lanet olsun, ne kadar da cazip. Ama ona karşı koymak zaten imkansız, ve kollarında uyanma düşüncesi bu duvarların dışındaki her şeyden daha tehlikeli.

"Ben... yapamam. Kin hâlâ kabuslar görüyor."

Doğru değil. Ama elimdeki tek savunma bu.

Pavel ayağa kalkar ve ben tepki veremedenden şezlongumun yanına diz çöker, iki elini kalçalarımın iki yanına dayayarak beni sıkıştırır. Bu pozisyon, yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirir, gözlerindeki gümüş rengi benekleri görebileceğim kadar yakındır.

Eli boynumun yanına uzanır, başparmağı nabzımın attığı yeri okşar. "Nabzın çok hızlı atıyor," diye fısıldar. "Ve

bana amını yalamamı istermiş gibi bakıyorsun." Çünkü istiyorum.

Bana daha da yaklaşıyor, dudakları çeneme zar zor değiyor. "Şu anda elimi bacaklarının arasına kaydırıp benim için ısladığını görebilirim, değil mi?"

Nefesim sığılıyor ve dönüp onu kendime doğru çekmemek için şezlongun kollarını sıkıca kavıyorum.

Ellerinden biri aşağı kayarak omzuma konuyor, başparmağı boynumun köprücük kemiğiyle birleştiği hassas noktayı okşuyor. "Vücudun da hatırlıyor. Sadece sesime nasıl tepki verdiğine bak."

Haklı. Göğüs uçlarım tişörtüme sıkıca yapışmış durumda ve bacaklarımın arasında, sıcak gece havasıyla hiçbir ilgisi olmayan tanıdık bir ağrı oluşuyor.

"Pavel," diye fısıldıyorum, ama bunun bir uyarı mı yoksa davet mi olduğunu bilmiyorum.

Serbest eliyle yan tarafımı okşuyor, parmak uçları uyku gömleğimin kumaşından bile ateş saçıyor. Eteğe ulaştığında duruyor, başparmağıyla kalçamdaki açıktaki kalan cildi okşuyor.

Kendine gel, Hope. Bunun tekrar olmasına izin veremezsin.

Onun göğsüne itmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. O geri çekildiğinde, şezlongdan kalkıp aramızdaki mesafeyi artırıyorum. "Gitmem gerek."

Kapıya doğru koşarken, onun alçak sesli kahkahası peşimden geliyor.

"İyi geceler, Hope," diye sesleniyor arkamdan, sesi kendini tutmaya çalışmaktan boğuklaşmış.

Yatak odamıza vardığımda, arkamdan kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum, kulaklarımda kanım uğulduyor.

Huzur içinde uyuyan Kin'e bakıyorum ve içim burkuluyor. Burada mutlu olduğunu biliyorum, ama başka bir yerde de mutlu olacağını biliyorum. Bundan eminim.

Komodiniimden tableti alıyorum. Son mesajımdan beri Chen'den haber almadım. Günler geçti ve bu sessizlik beni tedirgin ediyor. Cevap vermemesi için çok uzun bir süre.

Güvenli mesajlaşma sitemize tekrar giriş yapıyorum ve bekleyen bir mesaj gördüğümde rahat bir nefes alıyorum.

Hope, sen ve Kin'in güvende olduğuna sevindim. Keşke sadece iyi haberlerim olsaydı, ama durum öyle değil. Banka sonunda parayı serbest bıraktı. Sorun şu ki, sanırım

offshore hesabının devlet kurumları tarafından izlendiğini düşünüyorum. Seni endişelendirmek istemem, ama babanın kara para aklama ağına yönelik çok uluslu bir soruşturma başlatıldı.

Şu anda dijital transferler çok riskli. Tek güvenli seçenek, parayı elden teslim etmek.

En temiz yol, parayı şifreli donanım cüzdanlarına aktarmak. Bunlar, paraya erişmek için dijital anahtarları barındıran güvenli cihazlar. Güvenli bir şekilde eline ulaşmasını sağlamak için onları Moskova'ya kendim getireceğim. Bir yerde buluşmak için ayarlama yapabilir misin?

Bunun kolay olmayacağını biliyorum, ama tek yol bu. -C

Okumayı bitirdiğimde ellerim titriyor.

Bu çok önemli bir gelişme. Banka nihayet emanet hesabımdaki parayı serbest bıraktı. Ama babamın ölümünden yıllar sonra, onun pek de yasal sayılmayacak faaliyetlerine yönelik bir hükümet soruşturması mı? Açıkçası nedenini anlayamıyorum.

Yine de, daha acil sorunlarım var. Mesela Pavel'i bu tesisten çıkmama izin vermesi için nasıl ikna edeceğim. Bunu başarsam bile, güvenlik ekibi her hareketimi izleyecektir.

Chen'in beni şahsen görmek için bu kadar özen göstermesi beni duygulandırıyor, ama hem onun hayatını hem de kendiminkini tehlikeye atmayacağım. Sağlam bir planım olmadıkça harekete geçmeyeceğim. Ve bu planın bir parçası da, bir donanım cüzdanından iki yüz milyon doları nasıl çıkaracağımı bulmak olmalı. Bunun nasıl işlediğinden bile emin değilim, onu nakite nasıl çevireceğimi ise hiç bilmiyorum.

Yine de, imkansız bir durumda kaldığım ilk sefer değil bu ve her zaman bir çıkış yolu bulmuşumdur. Ama bunu çözmek ve Pavel'in güvenini kazanmak için zamana ihtiyacım var. Tesisden ayrılmam için bana biraz daha hareket alanı tanıyacağını düşündüğüm tek yol bu.

Derin bir nefes alıp bir cevap yazıyorum.

Amca. Teşekkür ederim. Benimle yüz yüze görüşme teklifin çok cömert, ama bu ikimiz için de riskli. Güvenli bir şekilde nasıl buluşabileceğimizi bulmak için zamana ihtiyacım var. Bir planım olduğunda sana ulaşacağım.

Muhtemelen endişeden hasta oluyorsundur, ama lütfen bize bir şey olmadığını söylediğimde bana inan. Kulağa tuhaf gelebilir, ama burada tehlikede değilim ve bize iyi davranıyorlar. Pavel Fedorov'un düşündüğün gibi bir canavar olmadığını bilerek biraz rahat nefes al

-H

Mesajı gönderdikten sonra yazdıklarıma bakıyorum. Gerçekten de Chen'e Pavel'i mi savundum? Onu rahatlatmak istedim, ama söylediklerim doğru. Pavel ne olursa olsun — katil, suçlu, düşman — bize zarar vereceğine inanmıyorum.

Tableti kapattım ve Kin'in yatağına doğru yürüdüm, alnına yumuşak bir öpücük kondurdum ve saçlarını nazikçe geriye taradım. Dikleşirken, bir yorgunluk dalgası beni vurdu. Muhtemelen stres ya da belki de ortam değişikliğinden kaynaklanıyor, ama bir haftadan fazladır tiroid ilacımı almamış olmam da durumu kötüleştiriyor.

Yakında bir doktora görünmem gerekiyor; bunu Pavel ile çoktan ayarlamış olmam gerekirdi. Mantıksız davrandığımı biliyorum, ama Simon her zaman sağlık durumumu bir silah olarak kullanır, beni kontrol etmenin bir başka yolu olarak görürdü. Sadece onun kurallarına uyarsam doktorlara görünmeme ve randevulara gitmeme izin verirdi.

Pavel onun gibi biri olmadığını kanıtlasa da, ben hala bildiğim tek yolla kendimi koruyorum: gerçeği saklayarak, kendimin bir kısmını gizleyerek. Korkunun derinlere kazandığı eski alışkanlıklar.

Ama bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim, çünkü o her dokunuşuyla, her bakışıyla, her nazik sözüyle savunmamı yıkıyor.

BÖLÜM OTUZ İKİ

PAVEL

Sabah rutinim olan boks, jujitsu ve eski usul jimnastik egzersizlerimi yaparken, ağır kum torbası yine sert bir darbe alıyor. Kin'e kahvaltı hazırlamak için zamanında bitirebilmek umuduyla buraya çok erken geldim.

Antrenmanımın yarısını bile bitirmemiştim ki Dinara spor salonunun kapısından içeri daldı.

"Sabah antrenmanını bölmek istemem ama bunu duymalısın," diyor, elinde tabletiyle.

Salladığım torbayı yakalayıp dönünce, onu kapıda dururken görüyorum; yüzündeki ifade, günümün çok daha karmaşık hale geldiğini gösteriyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, ekipman rafından havlumu alırken.

Ağırlık sehpası üzerine çöküyor, botlu bacaklarını üst üste atıyor. Kıyafetine bakılırsa, bütün gece uyumamış gibi görünüyor.

"Chen dün gece Hope ile temasa geçti."

Omuzlarım gerilir. "Ne dedi?"

"Bir sürü saçmalık," der, gözlerini devirerek. "Bankanın sonunda onun güven fonunu serbest bıraktığını iddia ediyor. Harika. Ama şimdi yeni bir sorun var. Hükümetin Lai King'in varlıklarını dondurduğunu, bu yüzden dikkatli olmaları gerektiğini söylüyor. O kısım doğru, sana teşekkürler, ama güven fonu onun adına, yani yetkililer ona dokunamaz." Parmaklarını tabletin üzerinde gezdirir. "İşte gerçekten şüpheli olan kısım: yüz yüze görüşme yapmak için ısrar ediyor. En güvenli yolun, mirasını donanım cüzdanlarına dönüştürmek ve bunları ona elden teslim etmek olduğunu söylüyor."

"Cesedimi çiğnemesi gerek. Zaten onu bensiz asla tesisin dışına çıkarmam." Kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atmaya başlıyorum. "Ve donanım cüzdanı da neyin nesi?"

"Dijital para anahtarlarını saklayan şifreli bir USB cihazı. Kısacası, fiziksel cihazı elinde tutan kişi paraya erişebilir."

Su şişemden uzun bir yudum alıyorum. "Uygun bir hikaye. Hope ne dedi?"

"Temkinli davrandı. Teklifi takdir ettiğini ama güvenli bir buluşma yolu bulmak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Cidden onunla buluşmayı düşünmüyor olamaz. Paraya ihtiyacı yok. Bende fazlasıyla var."

Dinara bana soğuk bir bakış attı. "O parayı hak ediyor. O para ona ait ve bu dünyada sahip olduğu tek gerçek güç." Başını yana eğdi. "Ona gerçeği söyleyebilir, bulduklarımızı gösterebilirsin. Kesin kanıt sayılmaz ama yine de bir şey."

Ellerim yanımda yumruk haline geldi. "Bana güvendiğinden daha çok Chen'e güveniyor. Ve ona casusluk yapması için bir tablet verdiğimizde nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?" Derin bir nefes verdim. "Chen'in Simon'la çalıştığına dair somut bir kanıt bulana kadar, ona söylemek işleri sadece daha da karmaşık hale getirir." Omuzlarımı salladım, orada biriken gerginliği gidermeye çalışarak. "Bu donanım cüzdanı hikayesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Dinara kaşlarını çattı. "Teknik olarak mümkün, ama haftalar sürer ve Hope'un bankayla doğrudan ilgilenmesi gerekir." Başını salladı. "Bunların hepsi ona yaklaşmak için mükemmel bir bahane gibi geliyor." "Ben de öyle düşündüm." Yumruğumu ağır kum torbasına vurdum, rahatlamak için. Çünkü Chen'in Hope ile yüz yüze görüşmek için ısrar etmesinin tek nedeni, onu doğrudan Simon'a teslim etmek.

Terden ıslanmış saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. "Chen ve Simon'ın işbirliği yaptığına dair kanıta ihtiyacımız var. Unutma, Chen hiçbir zaman üçlü çetenin operasyonlarının bir parçası olmadı. O sadece Lai King'in avukatıydı. Eğer birdenbire Simon'la işbirliği yapmaya başladıysa, bunun bir nedeni olmalı."

"Ve bu neden genellikle tek bir şeye indirgenir. Paranın izini süreceğim. Simon, Hope'un

tüm bunları düzenleyecek kadar çaresizse, el değiştiren para vardır ve para iz bırakır.”

Dinara ayağa kalkar ve beyninin fazla mesai yaptığını, olası her stratejiyi gözden geçirdiğini şimdiden görebiliyorum. Çıkamaz sokakları kabul etmez, bu da onu daha da derinlere inmeye itiyor.

Kapıya ulaşmadan önce bana dönüyor, bir elini beline dayıyor. “Bu arada, Hope’un Chen’e burada güvende olduğunu ve senin, alıntı —‘canavar değilsin’—dediğini bilmek ilginizi çekebilir. Sanırım karınız size ısınmaya başlıyor.”

Ağzımın köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. “Bunu bir ilerleme olarak kabul edeceğim.”

“Oh, bir de Pavel?” Durup onun devam etmesini bekledim. Bir an tereddüt etti, sonra şöyle dedi: “Sonunda senden istediğin Kin’in babası hakkındaki bilgileri bulabildim. E-posta ile göndereceğim.”

Boğazım düğümlenir. Ondan bunu araştırmasını istediğimi neredeyse unutmuştum. Resmi olarak, Kin’in biyolojik babasının daha sonra ortaya çıkıp sorun çıkarmamasını sağlamak içindi. Ama tek motivasyonum bu değildi.

Yüzümü dikkatlice ifadesiz tutuyorum. “Teşekkürler.”

Yarım saat sonra, ofisimde bilgisayarımın başında otururken Dinara’nın e-postası gelen kutuma düşüyor. Gözüm konu satırına takılıyor: *Kin’in doğum belgesi*.

İlk başta bu talebi yaptığımda, Kin’in babasının kim olduğundan emin olmak istemiştım. Yaşı, Londra’da geçirdiğimiz geceden çok da uzak olmayan bir tarihte gebe kaldığını gösteriyordu ve Hope’a babası hakkında sorduğumda, o belirsiz cevaplar vermiş, sadece onun benim çocuğum olmadığını ısrarla belirtmişti. Bir yanımda bu olasılıktan dehşete kapılmıştı. Ya o benim çocuğumsa ne yapardım?

Ama şimdi bir şeyler değişti. Kin’in benim kanımdan olup olmadığı umurumda değil. Ona boks öğretmek, okul etkinliklerine katılmak isteyen kişi ben olmak istiyorum. Sabah erken kalkıp ona krep yapmak ve bahçede oynamak isteyen kişi ben olmak istiyorum.

Bir an e-postanın üzerinde durup, sonra tıklayarak açtım.

Taranmış doğum belgesi ekranımda açılıyor ve aşağı kaydırarak babanın adını görüyorum: Daniel Ross.

Beklemediğim bir hayal kırıklığı içimi kaplıyor. Belki de içimden bir parça burada Lukas Viklund’un adını görmek istemişti.

Bu Ross pisliğinin benden önce mi sonra mı geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, Hope'un başka bir erkeğin altında, benim adımlı haykırdığı gibi onun adını haykırdığı düşüncesi, bu piçi bulup içini deşmek istememe neden oluyor.

Dinara'nın notları, profesyonel bir vesikalık fotoğraf gibi görünen bir resimle birlikte e-postanın gövdesini dolduruyor. Ross'un fotoğrafına tıklamadan önce ayrıntıları incelemek için aşağı kaydırıyorum. Ekranımı dolduran görüntü, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, çok bakımlı, onun istihbaratına göre yaklaşık 1,75 metre boyunda bir adam. Herhangi bir hukuk firmasında rastlayabileceğiniz takım elbiseli sıradan insanlara benziyor.

Aslen İngiltere'den ve Kanada'ya yerleşmiş. Toronto'da şirket avukatı, evli ve iki çocuk babası. Firmasının Londra'da bir ofisi var ve orayı sık sık ziyaret ediyor.

Hope'un ciddi bir ilişkiye açık olmadığı ve Ross'un evli olduğu göz önüne alındığında, sanırım aralarında tek gecelik bir ilişki yaşandı. İstedini aldıktan sonra, rahat banliyö hayatına geri döndü.

Ross, Kin'i biliyor olsa bile — ki bundan şüpheliyim — muhtemelen karısının bunu öğrenmesinden çok korkuyordur. O bizim için asla bir sorun olmayacak. Hissettiğim rahatlama, bu Daniel Ross'un neyi kaçırdığını asla bilemeyeceği düşüncesinden kaynaklanan karanlık bir tatminle karışık. Kin'in okulun ilk gününü asla göremeyecek, ona dövüşmeyi asla öğretemeyecek, o mavi gözlerde gördüğüm kahraman hayranlığını asla kazanamayacak — o mavi gözlerde gördüğüm kahraman hayranlığını asla kazanamayacak.

Bana Kamilla'nın gözlerini hatırlatan gözler. Ama belki de bu sadece benim hayal gücümdür.

Kin, Doğa Tarihi Müzesi'nin orta salonunu domine eden devasa T-Rex iskeletine bakarak aniden durduğu anda, doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Ağzı, aşağıdaki minik insanları inceliyormuş gibi aşağı doğru eğilmiş devasa kafatası ile yükselen replikayı izlerken açık kalır. "Vay canına," der nefes nefese. Annesi'nin elini çekerken, sanki önce nereye bakacağına karar veremiyormuş gibi sergiler arasında dönüyor ve annesinin elini çekiyor.

"Evet, gerçekten vay canına," diyor Hope, yüzündeki gülümsemeyi gizleyemeden. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, içimde bir tatmin hissi uyandırıyor.

Bu sabah Chen ve Kin'in babalık konusundaki gerçeklerin ortaya çıkmasından sonra, işi boş verip gerçekten umurumda olan şeye odaklanmaya karar verdim. O da, hayal edebileceğimden çok daha önemli hale gelen bu iki kişiyle vakit geçirmek.

Ana salonun tamamı bize ait. Okul grupları yok, turistler yok, dikkatimizi dağıtan hiçbir şey yok. Sadece biz üçümüz ve altmış altı milyon yıllık tarih. Bu yıl harcadığım en iyi para, özellikle de Kin'in yüzündeki ifadeyi gördüğümde. Hope'un da öyle, çünkü oğlu kendi dünyasında olduğunu görünce sevinçten uçuyor.

Kin bana doğru koşuyor ve adeta kollarımın arasına atlıyor. Bana ilk kez böyle sarılıyor ve bu, kalbimin patlamasına neden oluyor.

"Bunlar gerçek dinozor kemikleri!" diye haykırıyor.

"Bazıları," diye açıklıyorum, "bazıları ise replika." Ana sergilerden birine doğru yürüyorum ve tabelayı yüksek sesle okuyorum. "Bu milyonlarca yıllık. İnanabiliyor musun?"

"Bu Pavel'den bile daha yaşlı," diyor Hope şakacı bir göz kırpma ile. "Hey, kırk üç yaş genç sayılır," diye karşılık veriyorum.

O sırtıyor. "Dinozorlara kıyasla genç."

Onu bu kadar rahat ve şakacı görünce, o anı bir şişeye doldurup, onun bu halini sonsuza kadar saklamak istiyorum.

Ona şakacı bir bakış atıyorum. "Dikkat et. Daha sonra sana yaşlı bir adamın neler yapabileceğini göstermek zorunda kalabilirim."

Yüzünün kızarması, onu en yakın tuvalete sürükleyip sözümü yerine getirmek istememe neden oluyor.

"Hadi, hadi!" Kin aşağıya doğru kıvrılarak iner ve ikimizin de elini tutar, annesi ile aramızdaki gerginliği fark etmeden bizi Triceratops sergisine doğru çeker. "Pavel, beyinleri ne kadar büyüktü? Eminim çok büyüktür."

Dinozorların aslında yanlış anlaşılmış kötü dahiler olduğu konusunda bir açıklamaya başlıyorum ve Kin, sanki ona dünyanın en iyi fıkrasını anlatmışım gibi kıkırdamaya başlıyor.

Hope'a baktığımda, o da gülümsüyor, gardını indirmiş ve üçümüzün birlikte olmasının ne kadar doğru hissettirdiği dışında her şey kayboluyor.

Eğer o izin verseydi, sahip olabileceğimiz hayat bu olurdu.

Rehberimiz köşeden ortaya çıkıyor. Dr. Popov, otuzlu yaşlarının sonlarında, tel çerçeveli gözlüklerinin ardında nazik gözleri olan bir paleontoloji profesörü. Çocuklarla çalışmak konusunda uzman olduğu için özellikle onu talep etmiştim.

"Kin, Hope, Dr. Popov ile tanışın. Bugün bizim kişisel dinazor uzmanımız olacak," diyerek tanıştırıyorum. "Artık paleontolojiyle ilgili tüm merak ettiğiniz soruları ona yöneltebilirsiniz."

"Bana Roksana de." Kin'in boyuna eğilip elini sıktı. "Dinazorlarla ilgilenir misin?" diye sordu, dikkatli bir İngilizceyle.

Kin başını sallar, Hope'un elini sıkarken bir an utangaçlık gösterir, ta ki gözleri uzaktaki bir şeye takılana kadar.

"O bir raptor mu?!" Kin, cam vitrindeki daha küçük bir iskeleti işaret eder ve neredeyse zıplamaya başlar.

"Evet," der Dr. Popov, Kin'in coşkusuna kapılarak. "Daha yakından bakmak ister misin?"

Utangaçlığını unutan Kin, profesörün elini tutar ve profesör onu vitrine doğru götürür.

Bugün ilk kez Hope ile baş başa kaldığım için çok heyecanlıyım.

Vücudunun kıvrımlarını saran yumuşak krem rengi bir tişört ve onu günahın vücut bulmuş hali gibi gösteren koyu renkli bir kot pantolon giyiyor. Hope'un tüm alışverişini Dinara halletmiş ve ben çok etkilenmiş durumdayım. Ona zaten olağanüstü iyi maaş ödüyor olmama rağmen, maaşına zam bile yapabilirim.

Çok az makyaj yapmış olmasına rağmen Hope'un cildi parlıyor ve saçları sırtının ortasına kadar düz bir şekilde uzanıyor; bu da bana, o başlığı sıkıca tutarken saçlarını yumruğumun etrafına sarmak istememi sağlıyor.

Bana hafifçe dirsek atıyor. "Bir müzeyi bütün günlüğüne nasıl kiralamayı başardın?"

Sanki hiçbir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum, ama gerçekte belediye yetkililerinden üç iyilik istedim ve önümüzdeki beş yıl boyunca çocuklarının eğitim programlarını finanse edecek bir bağış yaptım. "Eğitim amaçlı cömert bağışları takdir eden insanlar tanıyorum."

Hope'un gözleri hafifçe büyüdü. "Sen delisin. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Yapmak zorunda değildim. Yapmak istedim." Bu sabah Dinara ile yaptığım konuşmanın ardından, onlar için iyi bir şey yapmak istedim, koruma ya da stratejiyle ilgisi olmayan bir şey. Sadece Hope ve Kin'i mutlu etmek. "Ve bu şekilde daha güvenli. Güvenlik ekibim etrafımızda dolaşmak yerine mesafelerini koruyabilir. Ayrıca..." Profesörün ona anlattığı şeye tamamen dalmış olan Kin'e bir göz atıyorum. "Bu sayede başka hiçbir şey için endişelenmek yerine ikinize odaklanabiliyorum."

Hope'un yüzünde sıcak bir ifade belirir, ama çabucak kaybolur. Yüzü, üzerine bir gölge düşmüş gibi kararır ve benden uzaklaşıp Kin'e bakar.

"Ne oldu?" diye soruyorum, omuzlarının gerildiğini fark ederek. Yüzünün önünde elini sallıyor. "Hiçbir şey."

Elini tutup onu devasa bir Brachiosaurus sergisinin arkasına çekiyorum, orada kimse bizi göremez.

"Bana önemsiz bir şey olduğunu söyleme." Onu duvara yaslayıp, vücudumla onu kuşatırım. "Seni rahatsız eden ne?"

Titrek bir nefes alır, gözlerimden kaçır. "Kin'in gülümsemesini görmekten başka bir neden olmadan kimse ona hiç iyilik yapmadığını fark ettim."

Ellerimle yüzünü çerçeveleyerek bana bakmasını sağladım. Bunu yaptığımda utangaçlaşır gibi görünüyor.

"Boş ver, aptalca davranıyorum. Adet öncesi sendromu olmalı."

"Siktir et." Başımı eğip alnımı alnına dayadım. "Başkalarının oğluna değer vermesini beklemek çok da abartılı bir şey olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. O buna değer. Sen de buna değersin. Kin'in yüzünün ışıldamasını izlemek en güzel şey. En son ne zaman böyle hissetmiştim..."

Kamilla.

Ama bunu söylemiyorum.

Söyleyemem. "Bir süredir."

O da beni, benim onu izlediğim kadar yakından izliyor.

Narin bir el göğsüme bastırıyor. "Teşekkür ederim. Ona iyi davrandığın için."

Damarlarımda koruyucu bir ateş yanıyor. Kimse onu bir daha asla bu kadar yalnız hissettiremeyecek.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben senin kocanım."

Bir kez olsun bana karşı koymuyor. Bunun yerine, boğazında duran narin nabız noktasını okşuyorum, başparmağımın altında hızla attığını hissediyorum.

"Seni öpmem gerek," diye fısıldıyorum ve o duvarlarını yeniden örmeden önce dudaklarını ele geçiriyorum.

Bir an için kendini tutuyor, sonra savunması parçalanıyor ve çaresiz bir arzuyla bana karşılık veriyor, sanki o da benim kadar buna açmış gibi ağzını benimkinin altında açıyor.

Onun tepkisini yutuyorum, dilim her santimini tatmak için derinlere kayıyor. Nane ve yasak tatlılık gibi tadı var ve doğrudan sıkime giden o çaresiz sesi çıkardığında, parmakları saçlarıma dolanıyor, beni kendine çekiyor. Ağzına karşı inliyorum, kendime hakimiyetim çoktan zayıflamış durumda.

"Pavel," diye nefesini dudaklarıma üflüyor ve adımı söyleme şekli başımı döndürüyor.

Nefes nefese kalıyorum ve kendimi geri çekmeye zorluyorum. "Biliyorum, biliyorum. Durmalıyız."

"Durmalıyız," diye onaylıyor, ama elleri hâlâ saçlarımda ve bakışları ağzıma düşüyor.

Dudaklarına bir kez daha yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra geri çekilip ikimize de nefes alabileceğimiz bir alan açıyorum.

Saklandığımız yerden çıktığımızda, Kin hâlâ Dr. Popov'la odanın diğer tarafını inceliyor, Hope'u ve beni biraz daha baş başa bırakıyor.

Dudakları pembe ve hafifçe şişmiş, kolum onun koluna değdiğinde titriyor. Ama fark ettiğim başka bir şey daha var. Göz kapaklarında belli bir ağırlık var. Yorgun görünüyor.

"Uykun iyi mi?" diye soruyorum, başımı yana eğerek.

Cevap vermeden önce bir süre düşünür gibi görünüyor. "Uyuyorum, ama bir rahatsızlığım var..."

Cevabını bitiremeden, Kin küçük bir kasırga gibi aramıza dalar ve ikimizin de elini tutar. "Anne, sen ve Pavel Stegosaurus'u görmelisiniz! Beyni fıstık kadar."

“Ceviz büyüklüğünde,” diye gülerek profesör onu düzeltir. “Yine de çok küçük. Ve bu türün milyonlarca yıl hayatta kalmış olması hala şaşırtıcı.”

Hope’a bakıyorum. Bana bir şey söylemek üzereydi; önemli olduğunu hissettiğim bir şey. “Ne diyordun?” diye soruyorum, Kin bizi bir sonraki sergiye doğru çekerken.

O başını salladı. “Bunu sonra konuşuruz.”

Başımı sallıyorum, ama özellikle Kin’le birlikteyken bana baktığında yüzündeki kırılganlığı fark etmeden edemiyorum. Bakışlarında anlamadığım bir ağırlık var, sanki aynı anda hem güzel hem de trajik bir şey görüyor gibi, onu gülümsetirken bir yandan da kalbini kıran bir şey.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

UMUT

İKİ SAAT SONRA, arabaya geri dönüp tesise doğru yola çıkıyoruz. Kin arka koltukta uyuyor, müze hediyelik eşya dükkanından aldığı plastik bir dinozoru sıkıca tutuyor. Pavel ile aramızdaki sessizlik rahatlatıcı, hiç çaba sarf etmeden yerleşen türden bir sessizlik.

Güzel bir gün oldu. Gerçekten ne istediğimi sorgulamama neden olan türden bir gün.

Gözlerimi kapatıp öğleden sonrayı tekrar gözümün önüne getiriyorum. Kin'in sevincini gören Pavel'in samimi tepkisi, beni o fosil vitrinin arkasına çekip öpüşmesi. Ben de tereddüt etmeden ona karşılık verdim çünkü, şey, çünkü istedim.

Pavel sürerken ona gizlice bir bakış atıyorum. Bir eli direksiyonda, diğeri ise uyluklarımın üzerinde, başparmağı kot pantolonumun üzerinden dalgın dalgın desenler çiziyor. Kollarını sıvamış, dövme ön kollarını ortaya çıkarmış. Belki de ellerinin vücudumda ne kadar iyi hissettirdiğini bildiğim içindir, ya da belki de bacaklarımın arasında düşük bir nabız atışına neden olan, duruşundaki o rahat özgüvendir.

Her şey aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş ilerliyor.

Kendimi mesafemi koruyabileceğime, kaçış planıma odaklanabileceğime ve onu ne kadar çaresizce istediğimi görmezden gelebileceğime ikna etmiştim. Sonra Kin için güzel bir şey yaptı ve ben yine aklımı kaçıyorum.

Pavel bakışlarımı fark ediyor ve bana doğru bakıyor, yüzünde yavaşça, rahat bir gülümseme yayılıyor. "Aklında bir şey mi var?"

Yüzüm kızarıyor ama bakışlarımı kaçırmıyorum. "Belki. Ama şu anda bana yardım edebileceğin bir şey değil."

Gülüyor, gözlerindeki sıcaklık bana tam olarak ne düşündüğümü bildiğini söylüyor. "Bunu daha sonra görürüz, melekçik."

Sesinde yatan vaat, içimi heyecanla titretir.

Arka aynadan Kin'e bakıyor, başparmağı uyluğumda yavaşça daireler çizmeye devam ediyor, beni yavaş yavaş çıldırtıyor.

"Kin burada mutlu," diyor bir süre sonra. "Kabul et." "Belki," diyorum, ona bundan fazlasını vermek istemeden. Hâlâ bana bakarak gülümsüyor. "İkiniz de mutlusunuz."

Sözlerinin beni ne kadar etkilediğini gizlemeye çalışarak pencereye dönüyorum. Çünkü haklı ve sorun da bu. Burada geçirdiğim her gün, bundan sonra ne olacağı düşüncesini daha da zorlaştırıyor.

Bu delilik. Beni kendisiyle evlenmeye zorladı. Ama her saat, kendimle olan bu savaşı parça parça, çalınan öpücükler halinde kaybediyordum gibi hissediyorum.

Ve Kin'in Pavel'e saf hayranlıkla baktığı her an, bıçak daha derine saplanıyor gibi. Gerçeği saklarken, Pavel'i kendi oğluya izlemek.

"Bunu kafana takma," diye uyarıyorum.

"Çok geç," diyor, sesinde yoğun bir memnuniyet var.

Profilini izliyorum, bu sabah Kin'in ayakkabılarını bağlamasına yardım ettiğini, Rusların neden Hong Kong'dakinden farklı olarak "yolun diğer tarafında" sürdürüklerini açıklarken sesindeki sabrı hatırlıyorum. Aramızdaki diğer her şey karmaşık olsa da, Pavel bunun ne kadar takdir ettiğimi bilmeyi hak ediyor.

"Çocuklarla çok iyi anlaşıyorsun, biliyor musun?" diyorum. "Kin'e karşı çok tatlısın. Seninle birlikte olmaktan gerçekten hoşlanıyor."

Pavel'in gülümsemesi sönüyor. Yüzünde bir şey değişiyor ve direksiyonu daha sıkı kavırıyor. Ne dediğimi bilmiyorum ama arabadaki ani gerginlik, keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşünmeme neden oluyor.

"Alıştırma yaptım," diyor sessizce. "Annemle babam öldükten sonra küçük kız kardeşimi ben büyüttüm."

Bu sözler aramızda bir itiraf gibi asılı kalır. Dinara bir kız kardeşi olduğundan bahsetmişti, ama ayrıntılar konusunda ketum davranmıştı. Yine de merakım galip gelir.

"Ne oldu?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Elleri direksiyonda bembeyazdır. "Ben on beş yaşındayken annemle babam bir trafik kazasında öldü. Kamilla altı yaşındaydı. Devlet onu yetimhaneye vermek, bizi ayırmak istedi. Bunun olmasına izin veremezdim."

Ciğerlerim sıkışıyor. Bu hikayenin mutlu sonla bitmeyeceğini zaten biliyorum.

"Okulu bıraktım, düzgün bir iş bulmaya çalıştım, ama iş tecrübesi olmayan on beş yaşındaki birini kim işe alır ki? Ben de yerel bir çete için çalışmaya başladım. Bu, karnımızı doyurup faturaları ödeyebilmemizin tek yoluydu." Sesi düzleşiyor, duygusuzlaşıyor. "Bu, onu saatlerce, bazen de bütün gece yalnız bırakmak anlamına geliyordu. Bunu yapmaktan nefret ediyordum, ama başka seçeneğim yoktu. Ona bakacak kimse yoktu."

İçgüdüsel olarak, kucağımda duran elini kendi elimle örttüm. Parmakları benim parmaklarımın altında kıvrıldı, sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi sıkıca tutundu.

"Bir gece, patronum benden bir yeraltı boks etkinliğinde çalışmamı istedi. Çok para vardı, ama bu bütün gece dışarıda kalmak anlamına geliyordu. Kamilla üzgündü—kabuslar görüyordu, gitmemi istemiyordu." Titreyen bir nefes aldıktan sonra sözleri zorla çıkardı. "Uykuya dalana kadar kalmam için bana yalvardı. Sadece bir iki saatti, ama yapamadım. O dünyada hayır diyemezsin. Ona ertesi günün tamamını onunla geçireceğime söz verdim, ne isterse yapacağımızı söyledim."

Yüz hatları taştan oyulmuş gibiydi, çenesi o kadar sıkıydı ki azı dişlerinin kırılacağından korktum. "Şafak vakti eve döndüğümde, o gitmişti. Sanki buharlaşmış gibiydi. Haneye tecavüz izi yoktu, hiçbir şey dağınık değildi. Birinin onu kaçırdığını düşündüm, belki rakip bir çete, belki de bana kin besleyen biri." Yutkundum. "Onu günlerce, sonra haftalarca, aylarca, sonra yıllarca aradım. Hiç durmadım. Onu bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Aman Tanrım, Pavel." Olayın tüm dehşeti üzerime çöktüğünde gözyaşlarımı zor tutuyorum. "Çok üzüldüm."

Gözlerinde bir şey değişir. Yanımdaki başarılı, güçlü adam kaybolur, yerine her şeyini kaybetmiş o kırık kalpli genç çocuk gelir.

“Beni aramaya çıkmış olmalı.” Sözler sanki ona fiziksel acı veriyormuş gibi çıkıyor. “Belki yine bir kabus görmüştü. Asla bilemeyeceğim. Sadece pijamaları ve ince bir paltoyla, bebekliğinden beri sahip olduğu o doldurulmuş tavşanı kucağında tutarak dairemizden çıktı. Moskova’da şubat ayı çok sert geçer; üç blok bile gitmeden...”

Cümlesini bitirmesine gerek yok. Ne söyleyeceğini biliyorum. Donarak öldü. Boğazımda bir hıçkırık takılıyor. Altı yaşında, yalnız ve korkmuş, kendisini güvende hissettiren tek kişiyi arıyor. İnce pijamalarıyla karanlıkta titreyen o küçük kızın görüntüsü içimdeki bir şeyi parçalıyor.

“Polis, mahallemizden kaybolan bir çocuğu umursamadı. Bir ceset buldular ve onu kimliği belirsiz bir ceset olarak kaydettiler. Gazetelere bile çıkmadı.” Sesi artık tamamen düz, sanki gerçekleri sıralıyormuş gibi. “Ancak yıllar sonra, gerekli kaynaklara sahip olduğumda, teknik ekibim polis veritabanına girip onun DNA’sını benimkiyle eşleştirebildi.”

Kalbim parçalanmış gibi hissediyorum. Odasındaki resimler, tüm o ham duygular. Yıllardır bu suçluluk duygusunu taşıyor, acısını resim yaparak atlatmaya çalışıyor.

“Pavel,” diye fısıldıyorum, ama başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden elimi uzatıp onun elini kendi elimle kaplıyorum.

“Bunca yıl boyunca, onu rakip bir çetenin bir üyesinin, bir şeyleri kanıtlamak için kaçırdığını sanmıştım. Ama gerçek daha da kötü. O, benim yaptığım seçimler yüzünden öldü. Onu yalnız ve korku içinde bıraktığım için.”

Başımı sallıyorum, beni duyması için çaresizce. “Hayatta kalmaya çalışıyordun. Ona bakmaya çalışıyordun.”

Sesi sertleşiyor. “Ben onun koruyucusuydum. Kardeşiydim. Onu korumam gerekiyordu. Çok uğraştım, ama onu yüzüstü bıraktım.”

Düşünmeden emniyet kemerimi çözdüm ve öne eğildim, arabanın izin verdiği ölçüde kollarıma sarıldım. O araba kullanıyor ve benden o kadar büyük ki bu biraz garip oluyor, ama umurumda değil. Başka birinin hayatından sorumlu hissetmenin, onların güvenliğinin senin seçimlerine bağlı olduğunu bilmenin ezici yükünü taşımak nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

“Benden nefret etmen gerekmiyor mu, Hope?”

“Deniyorum, ama sen bunu imkansız hale getiriyorsun,” diyorum, yüzümü omzuna dayayarak.

Bana bakmak için geri çekiliyor ve o zayıf gülümsemesine rağmen, yüzündeki yıkımı görebiliyorum.

“Artık benim gerçekte ne tür bir canavar olduğumu biliyorsun.”

Kısa bir süre önce, buna katılırdım. Sadece katili, babamın imparatorluğunu yok eden adamı görürdüm. Ama şimdi ona bakarken, ruhunun parçalanmış halini görünce, olayları farklı bir şekilde görüyorum.

Şimdi, imkansız seçimler ve dayanılmaz kayıplarla şekillenen bir adam görüyorum. Aşkın bazen yıkıcı fedakarlıklar yapmak anlamına geldiğini çok erken yaşta öğrenmiş bir adam.

Kin'i korumak için neden her şeyi yapabileceğimi herkesten daha iyi anlayabilecek bir adam.

Bu farkındalık beni dehşete düşürüyor. Çünkü eğer Pavel, kendime söylediğim gibi şeytan değilse, o zaman onun oğlunu ondan almayı planlayan ben neyim?

Tesisin içine girdiğimizde, Pavel motoru durdurur ve uzun bir süre hareketsizce oturur. İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Gözlerinin arkasında yaşanan savaşı görebiliyorum, taşıdığı tüm o acı, dışarı çıkmak için can atıyor.

"Pavel..." diye başlıyorum, ama o çoktan arabadan inmiş, onun boyundaki bir erkekte nadir görülen bir zarafetle hareket ediyor.

Bir güvenlik görevlisi öne çıkıp yolcu kapısını açmadan önce, o ön kapıdan kaybolur. Arka koltuktan uykulu Kin'i alırım. İçeri girdiğimde, Pavel ortalarda yoktur. Kin'e akşam yemeğini yedirip yatma rutinimizi yerine getiririm, ama aklım sürekli Pavel'in içindeki şeytanları dışarı çıkarmak için gittiği yere kayar.

Kin'i yatırdıktan sonra onu aramaya çıkıyorum, ama çok fazla tahmin yürütmeme gerek kalmıyor. Kalbimde, onun nerede olduğunu biliyorum.

Pavel'in sanat stüdyosunun kapısının altından, kasvetli ve melankolik bir müzik süzülüyor. Yavaşça kapıyı çalıyorum, cevap gelmeyince daha sert çalıyorum.

"Pavel, orada olduğunu biliyorum," diyorum. "Lütfen beni içeri al. Benimle konuşabilirsin."

Tekrar deniyorum, ama beni görmezden gelmeye devam ediyor. Beni dışarıda bırakıyor.

Orada tek başına, muhtemelen suçluluk duygusunu şiddetli vuruşlarla tuvaline aktarıyor. Ama artık bunu tek başına taşımak zorunda değil. Bu tür bir kaybın insanı nasıl mahvedebileceğini tam olarak anladığım için.

Alnımı kapıya dayadım, elimi ahşaba düz bir şekilde koydum. Kamilla hakkında konuşurken sesindeki o acı, kafamda yankılanıp duruyor. Bana içini açtı, bana karşı savunmasızdı ve şimdi o şeytanlarla baş başa kaldı.

Onu teselli etmeye hakkım yok, ama denemek istiyorum. Ama o beni içeri almıyor.

Birkaç dakika sonra, omzuma büyük bir elin konduğunu hissediyorum. “Bırak da bunu kendi başına atlatsın,” diyor Yarık sessizce. “Zaman . Gel benimle.”

Beni mutfağa götürüyor, pencerenin yanındaki masaya oturttu ve bana bir fincan papatya çayı uzattı.

“Pavel’i uzun zamandır tanıyorum. Bana ilk geldiğinde henüz on yedi yaşındaydı, ama kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi dövüşüyordu. Öfkeli. Yalnız. Dünyaya saldırıyordu. Herkese ve her şeye. Yaşamak ya da ölmek umurunda değilmiş gibi dövüşüyordu; ki olan biten her şeyden sonra, umurunda da değildi.”

Yarık’ın sesinde anıların ağırlığı hissediliyor. Çayını üfleyip soğutmak için bir an durduktan sonra küçük bir yudum alıyor.

“Ona boksun bir beceri olduğunu göstermem uzun zamanımı aldı. Mükemmelleştirilmesi gereken bir sanattı. Eğer dünyaya saldırmak istiyorsa, derslere ihtiyacı yoktu. Herhangi bir yeraltı dövüş ringine atlayıp yüzünü parçalatabilirdi. Ama benimle antrenman yapmak istiyorsa, odaklanmasını öğrenmesi gerekiyordu. Onu yöneten öfke ve acıyı kontrol etmeyi. Disiplin sanatını, kederi başka bir şeye, dövüşmeye ya da resim yapmaya ya da her neyse ona yönlendirmeyi öğrendiğinde... Acıyı ortadan kaldırmıyor, ama çoğu gün onu uzak tutuyor.” Omuzlarını silkiyor, sanki geçmişinin hayaletlerini görebiliyormuş gibi uzağa bakıyor. “Yine de, bazen gömdüğü onca duyguyla ne yapacağını bilemiyor, özellikle de artık seni ve Kin’i tekrar önemsemesi gerektiği için.”

Dudaklarımı ısırıp, pencereden dışarı, karanlığa bakıyorum. “Anlamıyorum.”

“Kalbini korumayı öğrendi ve bunu yapmanın en iyi yolu mesafeli durmaktır. Böylesi daha güvenli, önemli birini hayal kırıklığına uğratma ihtimali daha az.”

Boğazım düğümleniyor. Kendi kalbimin etrafına özenle ördüğüm duvarlar birdenbire kağıt kadar ince geliyor.

“Ama biliyor musun,” diye devam etti Yarık, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. “Beş yıl önce Pavel iş için Londra’ya gitti. Geri döndüğünde farklı biriydi.” Satır aralarını okurken kalbim göğsümde çılgınca atıyor. “Huzursuz. Sanki önemli bir şeyi kaybetmiş gibi. Sanki bir şeyi bekliyormuş gibi hissettim ama ne olduğunu bilmiyordu. Sen ve Kin geldiğinizden beri o huzursuzluk gitti. Pavel neyi bekliorsa, sanırım onu buldu. Ona zaman ver, Hope.”

Daha sonra, yatmaya hazırlanmak için rutin işlerimi yapıyorum: yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, bol bir tişört giyiyorum. Ama sonunda çarşafın arasına girdiğimde, tek yapabildiğim tavana bakmak.

Yalnız ve öfkeli, ondan her şeyi alan dünyaya saldıran genç Pavel’i düşünüyorum. O öfkeyi bilirim. Seni koruması gereken insanları kaybetmenin, çocukluğunun bir anda elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu bilirim.

Hem Pavel hem de ben sevdiğimiz herkesi kaybettik. Ölen tek kişi annem olabilir, ama o gün beni uzaklara gönderdiğinde babamı da kaybetmiştim. Onu kaybetmek kadar zordu, belki de daha da zordu çünkü bu onun kendi seçimi idi. Hâlâ bununla yaşamaya devam ediyorum.

Pavel’in az önce yaptığı kırık dökük itirafında bir şey, ona her şeyle tek başına yüzleşmek zorunda olmadığını göstermek istememi sağlıyor.

Korkunun neyi hak ettiğime karar vermesinden bıktım. Doğru gelen her şeyden kaçarak kendimi korumaktan bıktım. Hiç mantıklı olmasa bile.

Yorganı geri çekip yataktan süzülerek çıkıyorum, çıplak ayaklarım ahşap zeminde sessizce ilerlerken onun odasına doğru yürüyorum.

BÖLÜM

OTUZ DÖRT

UMUT

BAZI KARARLAR KAÇINILMAZ GELİR, sanki farkında olmadan tüm hayatınız boyunca onlara doğru yürümüşsünüz gibi. Kin'in uyuduğu odadan çıkıp sessiz koridordan geçerek, hayatımın gidişatını onun farkında olduğundan çok daha fazla değiştiren adama doğru ilerlerken hissettiğim şey tam da bu.

Daha önce onun odasına hiç girmedim. Benim ve Kin'in odasından koridorda sadece birkaç kapı ileride. Çok yakın, ama sanki başka bir boyuta giriyormuşum gibi geliyor.

Pavel'in kapısı tam olarak kapalı değil ve bunu, burada bulunarak aklımı tamamen kaybetmediğimin bir işareti olarak alıyorum. Ama içeri girdiğimde oda boş.

Resim yapıyor ya da işine gömülmüş olsa da, eninde sonunda buraya geri dönmek zorunda kalacak. Ve döndüğünde, ben onu bekliyor olacağım. Ona karşı hissettiğim çekim artık görmezden gelinemez hale geldi—korkudan daha güçlü, mantıktan daha güçlü—ve artık onun için mi yoksa kendim için mi burada olduğumdan emin değilim.

Oda erkeksi ve düzenli. Koyu renkli ahşap zeminler, devasa bir halıyla yumuşatılmış ve ağır perdeler, tavandan yere kadar uzanan pencereleri çerçeveliyor. Oda, kral boyu bir yatakla kaplı ve bir an için, onu onunla paylaşmanın, dinozor temalı tek kişilik yatak yerine onun kollarında uyanmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Parmaklarımı şifonyerinde gezdiriyorum, orada birkaç kişisel eşya gözüme çarpıyor. Vintage bir Rolex. Birkaç Rusça kitap. Elime alıp daha iyi görebilmek için pencereye doğru götürdüğüm küçük çerçeveli bir fotoğraf.

Fotoğrafta dört kişi var; bir aile. Genç Pavel, kendisiyle aynı gülümsemeye sahip uzun boylu, sarışın bir kadının ve geniş omuzlu, siyah saçlı bir adamın yanında duruyor. Pavel'in önünde, yaramaz bir gülümsemeye ve berrak mavi gözlere sahip küçük bir kız duruyor. Kamilla.

Dönüp, ışığın bir parçasının fotoğrafına düşmesini sağlıyorum. Tanrım, o gözler Kin'inkilere çok benziyor. Pavel nasıl fark etmedi? Tabii fark etmediyse... ama neden bana bunu sormadı? Ya inkâr ediyor, ya da bir şekilde biliyor ve benim ona söylememi bekliyor.

Suçluluk duygusu beni sarar. Kin'e ve bana karşı iyi davranıyor, ama bu onun kim olduğunu ya da yaptıklarını silmez. Güçlü kalmazsam, özgürlüğün gerçek anlamını asla bilemeyeceğim.

Akan suyun sesi dikkatimi odanın karşısındaki, altından ışık sızan bir kapıya çekiyor. Fotoğrafı yerine koyup sessizce onun banyosu olması gereken yere doğru ilerliyorum ve içeriye bakmak için kapıyı biraz aralıyorum.

Bunu yaptığım anda, yoğun, buharlı bir hava duvarıyla karşılaşlıyorum. Akan suyun düzenli ritmi odayı dolduruyor ve duş kabininin buzlu camından, hiç şüphesiz Pavel'e ait olan büyük bir siluet seçiyorum.

Kahretsin. Gitmeliyim. Beni buraya davet etmedi. Hatta, kendine alan ihtiyacı olduğunu açıkça belirtmişti. Ama umurumda değil. Hayatımda ilk kez, bundan sonra ne olacağını fazla düşünmüyorum.

Ellerim tişörtümün eteğine uzanıyor ve onu başımdan çıkarıyorum. Ardından külotum da yere düşüyor. Derin bir nefes alıp, cesaretim kaçmadan duş kabininin kapı koluna uzanıp kapıyı açıyorum.

Onu içime çekerken kalbim duruyor. Pavel. Tamamen, muhteşem bir şekilde çıplak.

Su, heykel gibi vücuduna akıyor, göğsünü ve kollarını kaplayan karmaşık dövmeleri vurguluyor. Eli, çok büyük, çok sertleşmiş penisini kavlıyor.

Vay canına.

Gözleri birden açıldı ve benimkilere kilitlendi. Utanç ya da şaşkınlık yerine, yüzünde yavaşça yırtıcı bir gülümseme yayıldı. Gözleri karardı, bakışları vücudumda dolaştı ve bu bakışlar cildimi yakacak kadar heyecan vericiydi.

"Hope," diyor, sesi çakıl taşı gibi. "Tam da seni düşünüyordum." Yumruğunu penisinin uzunluğu boyunca yukarı doğru sürüyor, yavaş ve tembelce, göz teması hiç koparmadan.

Vücudumun her santimi buna tepki olarak alevleniyor, meme uçlarım sertleşiyor ve içim arzuyla kasılıyor. Kendini okşamayı bırakmıyor, örtünmüyor ya da arkasını dönmüyor. O buz grisi gözleriyle beni izliyor, sanki hayata geçmiş bir Viking tanrısı gibi, sert kasları ve ilkel erkekliğiyle, karın kaslarının düzlükleri ve çukurlarından su damlaları akıyor.

Dilimle keşfetmek istediğim karın kasları.

Pavel, yüzümdeki arzuyu okurken gülümsemesi derinleşiyor. "Orada mı duracaksın yoksa buraya mı geleceksin?"

Daveti bir meydan okuma gibi geliyor. Ağzım kuruyor ve arzu karnımın derinliklerinde yavaşça ve tembelce dönüyor. Pavel'den ne beklemem gerektiğini bilmiyordum, ama daha önce mücadele ettiği şeytanlar her neyse, kovulmuş gibi görünüyor ve önümdeki adam tamamen başka bir tür affedilme arıyor.

Eğer oynamak istiyorsa, ben hazırım.

Çenemi kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Sanırım geleceğim."

Göz teması kurmayı kesmeden duşa giriyorum, hemen buhar ve sedir kokusu beni sarıyor. Duş, birbirimize dokunmamıza gerek kalmayacak kadar geniş ama aramızda sadece birkaç santim mesafe var. Yumruğu havada donmuş, göz bebekleri sıcaktan genişlemiş.

Onu görmezden geliyormuş gibi yapıyorum, ama bu imkansız. Elime pahalı kokulu sabunundan biraz sıkıp cildime sürmeye başlıyorum: boğazımdan aşağı, göğüslerimin üzerine, karnımın her yerine.

Onu kışkırtıyor muyum? Kesinlikle evet.

Ateşle mi oynuyorum? Kesinlikle.

Geri adım atacak mıyım? Kesinlikle hayır.

"Benim yüzümden durma," diyorum, hala kalın, sert penisini kavrayan elini işaret ederek. "Başladığın işi her zaman bitirmelisin."

Ona dönüp sabunlu ellerimi göğüslerimin üzerinde gezdiriyorum, başparmaklarım dokunuşumla sertleşene kadar meme uçlarımı okşuyorum. Sadece onun tepkisini görmek için birini çimdikliyorum.

"Sen benim sonum olacaksın, kadın," diye homurdanıyor, kontrolünü açıkça yitiriyor.

"Belki de mesele budur."

"Tanrım, Hope..." Bir elini fayansa dayadı, diğer eliyle kendini okşuyordu. "Böyle devam edersen, bu duş senin her tarafının benim spermimle kaplanmasıyla bitecek."

Sözleri, bacaklarımın arasına bir şehvet dalgası gönderdi. Pavel'in gözleri bana dikilmişken kendini okşamasını izlemek, dizlerimin titremesine yetiyordu.

"Bana gösteri yapmayı seviyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Muhtemelen." Islak parmaklarımla meme uçlarımı okşuyorum. "İzlemeyi seviyor musun?"

Cevabı, içimi delip geçen gırtlaktan çıkan bir ses. Çenemi kavrayıp yüzümü kendine doğru çeviriyor. "Bana bak. Seni izlemeyi seviyorum. Ama daha fazlasını istiyorum. Senin her şeyini istiyorum."

Seksdan daha fazlasından bahsediyor ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bir yanım gözlerindeki yoğunluktan kaçmak istiyor, ama daha büyük bir yanım — beni gerçekten gören birine açlık çeken yanım — teslim olmaya hazır.

"Dokun bana," diye fısıldıyorum. "Nereye olursa olsun. Sadece dokun bana."

Beni döndürüp kaygan fayanslara doğru itiyor, elini saçlarıma geçiriyor. Sert ve ağır penisi kalçalarımın arasına kayıyor.

Aralarına bir avuç sabun damlatıyor, sonra kalçalarımı birbirine sıkıştırıyor, aralarında sürtünürken penisini aralarında hapsediyor. Diğer eliyle arkama uzanıp göğsümü buluyor.

"Aminla oyna," diye emrediyor. "Bunu ne kadar çok istediğini göster bana."

Sözünü dinlerim, elimi bacaklarımın arasına kaydırırım, parmak uçlarım kaygan kıvrımların arasında kayar, sonra klitorisimi yavaşça, kasıtlı bir baskıyla daireler çizerek okşarım. Kendimi tembel daireler çizerek tahrik ederim, sonra Pavel omzumu ısırdığı anda ritmi değiştiririm, o kadar sert ısıtır ki nefesim kesilir.

"Aferin kızım," diye homurdanıyor, arkamdan üzerime eğilerek. Böylece, boy farkımız daha da belirgin hale geliyor. "Çaresiz ve ıslakken, ben kışının arasında sürtünürken sen de kendini tatmin ederken çok güzelsin."

Ellerim, onun elleri vücudumda dolaşırken hızlanıyor ve o beni tam da istediği gibi kullanıyor; bu, baş döndürücü bir his veren kontrol ve teslimiyet karışımı.

"Bu çok iyi geliyor," diye fısıldıyorum, kalçalarımı sıkı, çaresiz daireler çizerek hareket ettiriyorum. İçimde kıvılcımlar çakıyor ve gerilim acil bir şeye dönüşüyor. Başımı geriye atıyorum ve bu hisse teslim oluyorum.

Saçımı kavrayıp başımı geriye çekiyor, kulağıma fısıldayabilmek için: "Klitorisini daha hızlı okşa, melek moy. Boşaldığında adımı haykırmanı istiyorum."

Sözünü dinlerim, kendimi daha hızlı okşarım, elime karşı sallanırım. Gerilim gittikçe artar, artık dayanamayacak hale gelene kadar.

O öne doğru atılıyor, elleri göğüslerimi kavıyor, başparmakları meme uçlarımı okşuyor, sonra onları sertçe sıkıyor ve bana özlediğim keskin acıyı veriyor.

Boşalırken onun adını haykırıyorum, vücudum elime doğru sarsılıyor. Kendimi sersemlemiş hissediyorum, sanki ruhum bedenimden ayrılmış ve şimdi geri süzülüyormuş gibi.

Beni döndürdüğünde, gözlerinde bir tür saygı var, sanki benim gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi. Herkesten korku ve itaat bekleyen bu adam, bana sanki onun zayıflığıymışım gibi bakıyor.

Ağzlarımız vahşi ve nefes nefese bir öpücükte birleşiyor. Dişleri alt dudağımı yakalıyor ve ben de onu ısıriyorum, inlemesi içimde titreşiyor. Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseyiz.

"Daha fazlasına ihtiyacın var, değil mi bebeğim? Bana tamamen ihtiyacın var." Başımı salladığımda, onaylayarak homurdanıyor. "Bu iyi, çünkü tekrar içindeki olmak istiyorum, sikimden her damla spermi emdiğini hissetmek istiyorum."

Parmaklarım kalın penisinin tabanını sarar, orada oyalanır, damarların bir yol haritası gibi gövde boyunca nasıl şiştiğini incelerim. Avucumda o kadar sert ve sıcaktır ki ağzımın suyu akıyor. Onu bir kez, iki kez okşarım, başparmağımla ön sıvıyla ıslanmış şişmiş başını okşarım.

Oyalanmaya devam edemedim, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor ve sırtımı fayans duvara bastırıyor. Su üzerimize akıyor, buhar bedenlerimizin etrafında kıvrılıyor.

"Çıkaracağım," diyor boğuk bir sesle.

Vücudum kasılır. "En son ne zaman test oldun?"

Yüzü kararır ve geri çekilip gözlerime bakar, penisi girişime sürtünür.

"Beş yıldır kimseye dokunmadım, Hope. Birlikte olduğumuzdan beri. Seçeneklerim olmadığı için değil, ama kimse seninle ya da bana hissettirdiklerinle kıyaslanamazdı." Beni kendine yaklaştırdı, kolunu sırtıma şiddetli, sahiplenici bir tutuşla sıktı. "Beni diğer tüm kadınlar için mahvettin."

Nefesim ciğerlerimde takılır. "Buna inanamıyorum."

"İnan buna, melek. Başka birinin sana dokunmasına nefret ediyorum," diye boğuk bir sesle söyledi, "ama artık sen benimsin, bu yüzden önemi yok."

İtirafı ciğerlerimdeki havayı çaldı.

Beş yıl.

Benim yüzümden beş yıldır cinsel ilişkiden uzak mı kalmış?

Gözlerinde herhangi bir aldatma belirtisi arıyorum ama sadece saf gerçeği buluyorum.

Benim de başka kimsenin bana dokunmadığını söylemek istiyorum, ama bu yalanın ortaya çıkma tehlikesi çok büyük, çok tehlikeli. Bu yüzden, bunun yerine şu anda kaldırılabileceğim tek gerçeğe sığınıyorum.

"Sana ihtiyacım var."

Göz bebekleri, kendini girişime konumlandırırken genişliyor. Ama içeri girip itmek yerine duraksıyor, devasa vücudu küçük bedenimi duş duvarına sıkıştırıyor. Penisinin başı girişime sürtünüyor ve ne kadar büyük olduğunu, bana kıyasla her şeyinin ne kadar büyük olduğunu tam olarak hatırlıyorum.

İleriye doğru hamle yapmadan önce, iki kalın parmağını içime kaydırıyor. Beni yavaşça, metodik bir şekilde işliyor, üçüncü parmağını da ekleyince dolgunluktan inliyorum.

"İşte böyle," diye fısıldıyor boynuma, boş eliyle ağırlığımı destekliyor. "Bu sıkı küçük amcığı sikim için genişletmeme izin ver."

Sonunda tekrar girişime dayandığında, penisinin parmaklarından ne kadar daha büyük olduğunu hissedebiliyorum. Geniş başı ileri doğru itiyor ve yoğun gerginlikten çılgılık atmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Nefes al, bebeğim," diye emrediyor. "Beni alabilirsin. Sen benim için yaratıldın."

İçime girerken yanma hissi çok şiddetli. Devasa kollarında vücudum titriyor, dikkatli ve kontrollü itişlerle beni ele geçirirken tamamen onun merhametine kalmış durumdayım, ama yine de bu his mükemmel ve baş döndürücü.

"Seni düzgünce sikmeme hazır mısın?" Sesi, kendini tutmaya çalışmaktan gergin geliyor.

Nefes almakta zorlanarak başımı sallıyorum, parmaklarım omuzlarına gömülüyor.

Göğsünden düşük bir hırıltı kopar, yıllardır biriken arzusu sonunda serbest kalır. O, görüşümü bulanıklaştıran derin, acımasız itişlerle içime girerken başım fayanslara düşer. Ağzı benimkini ele geçirir, dişleri alt dudağımı sıyrır, benden dökülen her sesi yutar.

"Beş yıldır bu amcığın hayal ediyordum, ama hiçbir şey gerçeğiyle kıyaslanamaz."

Beni iniltmeye yetecek kadar çekiliyor, sonra tekrar sertçe içeri giriyor, düşünmeye yer bırakmayan bir tempo tutturuyor. Zevk, vahşi ve pervasız dalgalar halinde içimi yakarken gözlerim geriye dönüyor.

"O kadar ıslaksın ki, sikimden aşağı damladığını hissedebiliyorum."

Bununla birlikte, sert bir onay sesi çıkarır ve bileklerimi yakalar, bir eliyle başımın üstüne sabitlerken, diğer eliyle beni yerinde tutar. Daha sert, daha derine itmeye başlar, ta ki tenin tenle çarpışmasının sesi duvarlardan yankılanana ve onu her yerimde hissedene kadar.

Ağzı boynumu buluyor, dişleri boynumun çizgisini aşağı doğru sıyrıyor. Beni daha yükseğe kaldırıp göğüslerimin göğsüne sürtünmesine izin verirken karnımdaki kıvrımlar daha da sıklaşıyor.

"Üzerime boşal. O açgözlü küçük amcığın sikimi boğduğunu hissetmeme izin ver."

Boşalırken boğazımdan kırık bir inilti kopar. Beni orada tutar, içime girip çıkar, vücudumdan son damla ecstasy'yi de sömürür.

BÖLÜM

OTUZ BEŞ

PAVEL

Sikimin etrafında UMUT'un kasılmalarını hissetmek, dünyadaki en bağımlılık yapan şey. Sıkı, minik amcığı beni mengene gibi sıkıyor, orgazmının her kasılmasında beni sağıyor. İçine boşalmamak için yanağımın içini sertçe ısırmak zorundayım.

İşte bu, benim açlık çektiğim şey. Sıradan bir kadın değil, o. Hope. Beş yıldır fantezilerimle beslediğim bağımlılık. Beni kontrolümü kaybetmeme neden olan tek kadın.

Ve şu anda, ipin ucunda duruyorum. Orgazmının her nabzı, o bu duşa girdiğinden beri mücadele ettiğim uçuruma beni daha da yaklaştırıyor. Her içgüdüm, onu spermimle doldurmam ve onu mümkün olan en ilkel şekilde benim olarak işaretlemem için haykırıyor.

Ama ona çekileceğimi söyledim ve bu beni öldürse bile, bunu yapacağım.

Bu sefer.

"Hope," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Patlamak üzereyim." Hâlâ nefes nefese, gözleri donuk. Yavaşça içinden çıkıyorum, ayaklarının yere değmesine izin veriyorum, dengesi için sırtını fayanslara dayıyorum. Kendimi avucumla kavıyorum, boşalmamı onun cildine fişkirtmeye hazırım ki, o dizlerinin üzerine çöküyor.

Bu manzara kalbimi neredeyse durduruyor. Hope, çıplak ve kızarmış, önümde diz çökmüş. Nemli, yapışık kirpiklerinin arasından yukarı bakarken, saçlarından ve çıplak omuzlarından su akıyor. Hayatımda daha yıkıcı bir şey görmedim.

"Seni tatmak istiyorum," diyor, sesi boğuk. Dilini uzatıp penisimin başını okşuyor ve ben keskin bir

, kafasını tutup istediğim gibi ağzını sikmekten kendimi alıkoyuyorum.

Onu zaten yeterince sert kullanmıştım. Ona verdiğim her şeyi kırılmadan kabul etti ve hâlâ burada, bana daha fazlasını sunuyor.

Parmak eklemlerim kaygan fayansın üzerinde bembeyaz oluyor. O kadar gerginim ki, ağzının ıslak sıcaklığı beni saniyeler içinde bitirebilir.

İnliyorum, parmaklarım ıslak buklelerine dolanıyor ve ağzının çekimine teslim oluyorum. "Aynen böyle. Mükemmel."

Hiçbir şey — ne fantezi, ne de anı — önümde diz çökmüş Hope'un gerçekliğiyle kıyaslanamaz. Güzel, dolgun dudakları sikimin etrafında gerilmiş ve ağzının sert emişi sanki kendi başına bir hak talebi gibi geliyor. Parmaklarımı saçlarına kaydırıp onu kendime doğru çekerken, yanağının kıvrımında su damlacıkları oluşuyor.

"Hadi, melek," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Bana ne kadar alabileceğini göster."

Dilini başımın üzerinde gezdiriyor, sonra tekrar aşağı kayıyor. Çenesi geriliyor, boğazı çalışıyor ve beni daha derine almaya çalışırken her küçük titremeyi hissedebiliyorum. Kalçalarım onun yerine karar veriyor, o boğulana kadar ileri doğru bastırıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor ama benden saklanmasına izin vermiyorum.

"Gözlerini benden ayırma."

Burnundan zorlukla nefes alıyor, çenesinden su ve tükürük akıyor. Bunu sonsuza kadar izleyebilirim.

Geri çekildiğimde, dudaklarından ucuma kadar bir tükürük izi uzanıyor, ancak o tekrar beni almak için eğildiğinde kopuyor. Bakmaktan kendimi alamıyorum; her saniyesi içimdeki derin, karanlık ve ilkel bir şeyi besliyor.

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Beni emerken ıslanıyorsun, değil mi?"

İnliyor, titreşim doğrudan testislerime ulaşıyor. Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayınca, saf bir sahiplenme hissi içimi kaplıyor.

Benim.

"Çok şiddetli boşalacağım," diye uyarıyorum onu, saçlarını daha sıkı kavriyorum. "Ve sen de son damlasına kadar yutacaksın, değil mi?"

Nefes nefese küçük bir baş sallama ile cevap veriyor ve o sessiz evet, tutunduğum kontrolümü paramparça ediyor.

Orgazmım çok şiddetli, zevk o kadar yoğun ki acıya yakın. Boğazına boşalıyorum ve o yutuyor, boğazı etrafımda hareket ediyor, bunu ne kadar istediğini kanıtlıyor.

Sonrasında tek yapabildiğim, duş duvarına yaslanıp, nefes nefese kalarak, suyun vücudundan damlalar halinde akışını izlemek. Tamamen sikilmiş ve kesinlikle çok güzel görünüyor.

Sonunda tekrar net görebildiğimde, onu kendime doğru çekip öpüyorum, bu temasa sahip olduğum her şeyi döküyorum. Dilinde kendi tadımı hissetmek başımı döndürüyor, bu onun her açıdan bana ait olduğunun kanıtı. Bana karşı eriyor, sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi kollarını boynuma doluyor.

Güzel. Benim de niyetim bu.

Suyu kapatıp onu kurulamak için bir havlu alıyorum. Vücudunu özenle aşağı doğru kuruluyorum. Kalçalarına geldiğimde dizlerimin üzerine çöküyorum, uyluklarını ve baldırlarını kuruladıktan sonra öne eğilip amına yumuşak bir öpücük konduruyorum, kokusunu içime çekiyorum.

"Canını acıttım mı?"

Ona karşı nazik davranmadım, özellikle de sonlarda. Onu ihtiyacım olduğu gibi almaktan kendimi alamadım.

"Yarın topallayacağımdan eminim." Parmakları saçlarımla arasına dolanıyor. "Ama buna değdi."

Eğilip, kasıklarına yine hafifçe bir öpücük konduruyorum. Bakımlı, küçük bir şerit halinde tüyleri var, bunu takdir ediyorum.

"Gecenin geri kalanını yüzümün üzerinde oturup, öpücüklerimle iyileşmene ne dersin?"

Bana yavaş, tembel bir gülümseme attı. "Önce biraz dinlenmem gerek."

Onu yatak odasına doğru yönlendiriyorum ve koyu gri çarşafı kral boy yatağımın ayak ucunda duruyor. Tek kelime etmeden yorganı çekiyorum ve o içeri kayıyor, ben de onun peşinden giriyorum.

Kollarımı ona doladığımda ve onu göğsüme doğru çektiğimde, bir şey yerine oturur. Onun ait olduğu yerin burası olduğu

, burada kalması gerektiği hissi. Ama onunla olmak, daha önce kimseye karşı hiç dürüst olmadığım bir şekilde dürüst olmak anlamına geliyor.

"Az önce olanlar için özür dilerim," diye mırıldanıyorum, boynuna burnumu sürterek cildindeki sabun kokusunun tadını çıkarıyorum.

Bana dönmeden önce bir an sessiz kalıyor. "Özür dilemene gerek yok." Sessiz anlayışlılığı savunmamı aşıyor. "Pavel... O suçluluk duygusunu taşımayı hayal bile edemiyorum. Kendini suçladığını biliyorum, ama senin hatan değildi."

Gülsüz bir kahkaha atıyorum. Elbette benim hatam, ama geri alınamayacak bir şey hakkında tartışmanın bir anlamı yok. "O hikayeyi uzun zamandır anlatmamıştım. Yıllardır gömdüğüm anıları canlandırdı."

Bakışları anlayışla doludur. "Stüdyonda aradığını buldun mu?"

"Belki. Tam olarak huzur sayılmaz. Ben buna dikkat dağıtma derim. Boks da aynı şeyi yapıyor." Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Ama sen unutmama yardım ediyorsun. Her şeyi daha iyi hale getiriyorsun."

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "O tür bir kaybı, senin sandığından daha iyi anlıyorum."

"Annen mi?"

Başını yana eğdi. "Geçmişimi mi araştırıyordun?"

"Londra'ya gelmeden önce gerekli araştırmaları yaptım. Seninle ilgili her şeyi bilmem gerekiyordu."

"O zaman annemin başka bir çete tarafından öldürüldüğünü biliyorsun." Başımı sallıyorum, dudağı titrediğinde saçlarını okşuyorum.

"Babam, düşmanlarının bana da zarar vereceğinden korkuyordu. En azından öyle diyordu. Ama şimdi, acaba sekiz yaşındaki yas tutan bir çocuğa nasıl başa çıkacağını bilemedi mi diye merak ediyorum." Sesi düz ve duygusuz, ama acısını hissedebiliyorum. "Babam Simon'la tanıştığında, kendimi ikinci planda hissettim. Seçilmiş kişi oydu. Babamın varisi. Baba beni kendi tarzında seviyordu, ama önemli anlarda beni öncelikli tutacak kadar değil."

Onu kendime yaklaştırıp alına dudaklarımı bastırıyorum. "Daha iyisini hak ediyordun."

"Sanırım ikimiz de hak ediyorduk."

O bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken sessiz kalıyoruz. "İçeri girdiğimde ailenizin o fotoğrafını gördüm." Sanki nasıl tepki vereceğimi ölçmeye çalışır gibi bir an duruyor. Ben sessiz kalınca devam ediyor.

“Kamilla çok tatlı görünüyordu. Neden bir arada kalmak için bu kadar çaba sarf ettiğini anlayabiliyorum.”

Boğazımı temizledim, yarı unutulmuş bir anı zihnime geldi. “Öyleydi. Annemle babam öldükten sonra, Kamilla’nın uykuya dalmasına yardımcı olmak için her gece ona kitap okurdum. Peri masalları en sevdiği masallardı, ama Viking savaşçıları ve cesur prensesler hakkındaki hikayeleri de çok severdi.” Ağzımın köşeleri yukarı kıvrıldı. “Lukas karakteri için fikri nereden aldığımı sanıyorsun? Annemin babası İsveçliydi, yani bu benim kanımda var.”

Bir dirseğiyle kendini yukarı kaldırıp yüzümü inceledi. “Bu, neden gerçekten bir Viking’e benzediğini açıklıyor.” Tekrar uzanmadan önce parmak eklemleriyle çenemdeki sakal izlerini okşadı. “Ben de küçükken öyleydim. Annem ne kadar meşgul olursa olsun her gece bana kitap okurdu. Bu bizim aramızdaki bir şeydi. O öldükten sonra kitaplar benim kaçıışım oldu, ona bağlı hissetmemin tek yoluydu.”

Onu kendime doğru çekerim, kolumu beline dolarım. “O zamanlar annenin yanında olduğuna sevindim.”

“O çok özel biriydi. Hâlâ tüm o anılarım var—oyuncak hayvanlarım için sesler uydurması gibi, her zaman lavanta gibi kokması gibi. Bazen akşam yemeğinden sonra beni gizlice dışarı çıkarır, sadece ikimiz, gardiyanlar olmadan dondurma yemeye giderdik. Bu bizim küçük sırrımızdı.” Sesi alçalır. “Sonra bir sabah okulda bana veda öpücüğü verdi ve onu bir daha hiç görmedim.”

Boğazım düğümleniyor, o sekiz yaşındaki kızın anlamsız bir dünyayı anlamaya çalışmasını hayal ediyorum.

“Bu onundu.” Ayağa kalkar, boğazındaki yeşim kolyeye dokunur. “Babamın hediyesiydi. Kantonca’da ‘şafak’ anlamına geliyor. Belki de annem babamın karanlık dünyasına ışık getirdiği içindir. Bana onu o gece verdi...”

Sözünü keser, dişlerini alt dudağına geçirir. Ama ben bunun nereye varacağını biliyorum.

“Saldırdığımız gece mi?”

Hope başını salladı ve ben onun öfkesine hazırlandım, ama o bunun yerine merakla yüzümü inceledi. “İsviçre’de beni neden öldürmedin? Seni bıçakladıktan sonra?”

“Bunu kelimelerle kolayca ifade edemem,” itiraf ediyorum. “Ama o gece içimdeki bir şey, sende bir şey fark etti—kırılgnlık, şiddet, teslim olmama. Ruhuma kazındın, Hope. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini bilmeden, kendini benim yaptın.”

Yutkunur ve ben boğazındaki narin hareketi izlerim. “Bu yüzden Londra’da senden uzaklaştım ve bir daha arkamı dönmedim. Seni izlemeye devam edersem durmayacağımı biliyordum. Takıntılı hale gelirdim. Hayatına müdahale etmek, gerçek ya da hayali tüm tehditleri ortadan kaldırmak için bahaneler bulurdum. İster istesen de istemesen de benim korumama ihtiyacın olduğuna kendimi inandırırırdım.” Parmaklarım, dokunuşumun altında titreyen nabzını okşuyor. “Senden uzak durmak, seni özgür bırakmanın tek yoluıdu.”

Gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. “Öyle olmadı. Sen gittikten altı hafta sonra Simon ortaya çıktı. İlk başta hayatta olmasına bile şaşırdım. Ama işten eve döndüğümde, işte oradaydı, dairemde. Villadan kaçışının kahramanca bir hikâyesi vardı; babama beni korumak için hayatta kalacağına söz verdiğini söyledi.” Alaycı bir ses çıkarıyor. “İlk başta onu gördüğümde rahatlamıştım. Aylarca tamamen yalnız ve korkmuş bir şekilde geçirdikten sonra, Simon bana tanıdık gelmişti. Eski hayatımla olan tek bağlantım oydu.”

Yüzü ekşiyor. “Ama birkaç dakika içinde bir terslik hissettim. Black Company’yi birlikte yeniden kurmaktan bahsetmeye başladı. Evlilik yoluyla birleşmekten. Babamın isteyeceği şeyin bu olduğundan bahsetti. Sonra adamlarının kapımı kapattığını fark ettim ve başka seçeneğim olmadığı açıldı.”

Bir an parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Hamile olduğumu öğrenmiştim. O küçücük dairede yaşıyor, çift vardiya çalışıyor, zar zor geçiniyordum. Kin’i her şeyden çok istiyordum, ama onu tek başıma koruyamazdım. Bu yüzden elimdeki tek kozumu kullandım. Simon’ın istediği rolü oynamayı kabul ettim—hatta onunla evlenmeyi bile—ama sadece bebeğimi doğurduktan sonra. Bu bana zaman kazandırdı ve ikimizi de hayatta tuttu.”

Öfke göğsümde yavaşça yanan bir ateş gibi büyüyor. Simon’ın onu savunmasız, hamile ve yalnızken köşeye sıkıştırması düşüncesi... Ben ona tamamen sırtımı dönerken, o doğmamış çocuğunun hayatı için pazarlık yapmak zorunda kalmıştı.

“Onun hikayesinin ne kadarı doğruydu hep merak etmişimdir,” diye ekliyor. “Muhtemelen çok azı.” Yüzünü ellerimle kavıyorum.

“Artık güvendesin

. Sen ve Kin artık kaçmayı bırakabilirsiniz.”

Gözleri gözlerime bakıyor ve özlemle karışık bir pişmanlık gibi bir şey görüyorum. İhtiyacı olan her şeyin tam burada olduğu gerçeğini kabullenmesi için hâlâ zamana ihtiyacı var.

Birkaç dakika sonra, kollarımda kırırdanır ve meraklı gözlerle bana bakar. “Gerçekten beş yıl boyunca cinsel perhiz mi yaptın? Senin gibi erkeklerin o kadar uzun süre seks yapmadan durabileceğini sanmazdım.”

“Benim gibi erkekler mi?” Kaşlarımı kaldırarak gülüyorum.

“Bilirsin,” diyor küçük bir sırıtışla. “Tehlikeli, güçlü, muhtemelen kadınlar sürekli sana atlıyor.”

“Seks yapmama olayını tam olarak planlamamıştım,” itiraf ediyorum. “Tanrı biliyor ki hayatımda yeterince anlamsız seks yaptım. Yıllarca kendimi seksle, işle, şiddetle uyuşturmaya çalıştım. Gerçek yakınlık dışında her şeyle. Sonra seninle tanıştım ve söylediğim kişi olmasam da, dünya hakkında, hayat hakkında konuştuğumuzda... o gerçek gelmişti.”

İtirafımın yarattığı kırılgnlık, aramızda gergin bir sessizlik yaratıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, orada bir tür tanıma parıldıyor. Bu gerçek. Ondan sonra, onu bir daha asla göremeyeceğime inansam bile, benim için başka kimse yoktu.

“Sen gittikten sonra Lukas’ı Google’da aramaya izin vermedim,” diye itiraf ediyor sessizce, parmakları göğsümde desenler çiziyor. “Bunu düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, bunu sürekli düşündüm. Hatta gizlice, daha fazlasının imkansız olduğunu bilsem de, bana tekrar ulaşmanı umuyordum. İronik olan ise, senin Syndicate’in hedefi olmandan endişe duyuyordum.”

Küçük bir kıkırdama yükselir, sonra bir tane daha, ta ki ikimiz de tüm bu çarpık ironinin üzerine sessizce gülene kadar.

Kahkahalar yavaş yavaş daha sıcak, daha samimi bir şeye dönüşüyor. Çenesini okşuyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. Dudakları aralandığında, onu öpmekten kendimi alamıyorum.

Ayrıldığımızda gülümsüyor, ama gözleri ağırlaşmış. Yorgunluğun sonunda galip geldiğini izliyorum, kirpikleri kapanıyor ve vücudu benimkine eriyor.

Uyurkenki halini izliyorum, dudaklarının aralanışını ve kirpiklerinin altın rengi teninin üzerine yayılmasını inceliyorum. Hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim.

Sonunda uyku beni de kaplar.

BÖLÜM

OTUZ ALTI

PAVEL

“JAVELINLER KONUSUNDA NEREDE DURUYORUZ?” Her zamanki Pazartesi sabahı telefon toplantımızı bitirirken Maxim soruyor. “Aslan ısırıldı mı?”

Maxim günlük operasyonlara çok fazla dahil olmasa da, işlerin gidişatını yakından takip ediyor. Bu iş o kadar büyük ve karmaşık ki, hepimizin kafasını bu işe vermemiz gerekiyor.

“Kesinlikle ısırıldı,” diyor Roman. “Özellikle de Pavel ona silah doğrulttuktan sonra.”

Maxim konuşmadan önce uzun bir sessizlik olur. “Ciddi misin lan?”

Boğazımı temizleyip ayaklarımı masanın üzerine uzatıyorum. “İşlem çok uzun sürüyordu ve gitmem gereken başka bir yer vardı.”

“Ve o yer, Kin’in yatma vakti için evdi.” Roman’ın ses tonunda alaycı bir ton var ve keşke yüz yüze olsaydık da ona sert bir dirsek atabilseydim.

“Bunu, çocuğun yatma vaktine yetişmek için mi yaptın?” Maxim inanamıyormuş gibi konuşuyor ve tabii ki onu anlıyorum. Yıllardır işim için yaşadım, kurallara uydum ve kişisel meselelerin işime karışmasına asla izin vermedim. Ama artık Hope ve Kin olduğu için iş ikinci planda geliyor.

“Ne önemi var ki?” diye karşılık veriyorum, elimde bir kalemi çevirerek. “Anlaşmayı kapattık, değil mi? Her zamankinden çok daha az saçmalıkla. Ve eve gidip Kin’e yatmadan önce hikâye okudum, o yüzden burada bir sorun görmüyorum.”

“Tanrım, Pavel,” diye homurdanıyor Maxim. “Aslan uzun süredir iş ortağımız.”

“Ve dürüst olmak gerekirse, bir pislik.”

Roman kıkırdar. “Daha önce hiç rahatsız etmemişti.”

“Sözleşme imzalandı ve para transfer edildi.” Ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken, güneş ışınlarının ağaçların arasından süzülmesini izliyorum. “Gerçekten bu konuşmayı yapmak zorunda mıyız?”

“Bir dahaki sefere otururken silah çekmeyi planlıyorsan, bize önceden haber ver.”

Burnumdan soluyorum. “Lütfen. Bu ilk sefer değildi, son da olmayacak.” Özellikle de biri beni ailemden uzak tutmak istiyorsa.

Aile. Bu kelimedede çok doğru bir şey var.

“Yeni karınla işler nasıl gidiyor?” Maxim’in ses tonu dikkatlice tarafsız, ama altta yatan gerginliği duyabiliyorum.

Maxim, Hope’un benim çatım altında yaşamasına karşı temkinli ve endişesini anlıyorum. Komplekste yaşayan herkesi koruyor; hepimiz öyle. Ama düşman saldırısında ilk oğlunu kaybettikten sonra, Kira ve çocuklarına karşı özellikle temkinli davranıyor.

Bu soruyu düşünürken gözlerim, bir ağacın altında terk edilmiş Kin’in sayısız dinozor figürlerinden birine kayıyor. Hope şu anda benim yatağımda uyuyor. Bundan emin oldum. Ama yaşadığı onca şeyden sonra, içinde hâlâ kaçmayı düşünen bir parça var. Bana henüz tam olarak güvenmiyor, ama güvenecek. O ve ben, birbirimizden ayrılamayız.

“Hâlâ bana güvenmeyi öğreniyor,” diye itiraf ediyorum. “Ama iyi gidiyor.

İyiden de öte. Pazar günü kendin görebilirsin.” “Tamam, Kira onunla tanışmayı dört gözle bekliyor.” “Liza da öyle,” diye ekliyor Roman.

Bu duyguyu kendileri için hissetmediklerini fark ediyorum.

Bir an geçiyor ve Maxim ekliyor: “Senin kararlarına güveniyorum, ama bu durum...”

“Berbat mı?” diye öneriyor Roman. “Ama henüz boğazını kesmedi. Bu iyi bir işaret olmalı.”

“Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyorsun,” diyorum ortamı yumuşatmak için. “Her neyse, konuşacak başka bir konu var. Hope hâlâ Chen ile iletişim halinde. Chen, mirasını teslim etmek için Moskova’da yüz yüze bir görüşme yapmak istiyor; mirası bir donanım cüzdanına aktardığını iddia ediyor. Hope henüz onunla buluşmayı kabul etmedi, ama Dinara ve ben bunun bir tuzak olduğunu düşünüyoruz.”

Roman ıslık çalar. “Bu cesurca. Bizim şehrimize gelmek.”

“Cesur ve çaresizce, bu da bana bu planın arkasında Simon’ın olduğunu düşündürüyor. Hope’u geri istiyor ve parasını istiyor.” Dişlerimi sıkarak ofisimde bir uçtan diğer uca yürüyorum. “Henüz kanıtım yok, ama Dinara bunun üzerinde çalışıyor.”

“Bağlantılarımız Hong Kong’da Simon’ı arıyor. Yakında bir şeyler ortaya çıkacaktır,” diyor Maxim bana güven verici bir şekilde.

Ofis kapım hafifçe çalınır, ardından Kin’in tatlı, tiz sesi duyulur. “Pavel! Gel de bizimle domates topla.”

Bu sesi duyunca göğsüm sıkışır. “Bu konuyu hafta sonu öğle yemeğinde konuşalım. O zamana kadar paylaşabileceğim daha fazla ayrıntı olacak.”

Hızlıca vedalaşıp telefonu kapatıyorum, telefonumu masaya atıp ofis kapısını açıyorum ve pijamalı Kin’i parmak uçlarında zıplarken buluyorum. Yarık onun arkasında duruyor, bronzlaşmış elleri çocuğun omuzlarında.

“Üzgünüm,” der Yarık omuz silkerek. “Bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı.”

“Domatesler hazır,” diye duyurur Kin. “Yarık, çok sabırlı beklediğimi söylüyor.”

“Öyle mi?” Onun seviyesine eğilip, ciddi ifadesine gülümsüyorum. “Annen nerede? Bu meşhur domatesleri görmek istemiyor mu?”

Kin omuz silkiyor. “Annem uyumayı sever.”

Muhtemelen dün gece ve ondan önceki gece onu yorduktan sonra biraz daha dinlenmeye ihtiyacı vardı.

“Hadi, gidip bu domateslere bakalım, sonra da annene yatakta kahvaltı götürelim. Ne dersin?”

“Harika! En büyüklerini toplayabilir miyiz?” Kin, küçük elini elime kaydırarak sordu.

“Elbette,” diye söz veririm ve onu mutfığa doğru götürürüm.

Birkaç dakika sonra, sabah güneşi sırtlarımızı ısıtırken Yarık’in bahçesindeyiz. Kin domates bitkilerinin arasında çömelir ve sanki önemli bir bilimsel araştırma yapıyormuş gibi her bir meyveyi inceler.

“Neden bazı domateslerin üzerinde pütürler var?” diye sorar Kin, özellikle çirkin ama olgun bir tanesini işaret ederek.

“Onlar en lezzetli olanlardır,” diye sabırla açıklıyor Yarık. “Güzel olanlar her zaman en iyisi değildir.”

Ben sepeti tutarken Kin her bir bitkiyi incelemeye devam ediyor. Tamamen konsantre olmuş durumda.

Sonunda, dalındaki yumruğunun büyüklüğünde bir domatesi işaret ediyor. “O domates dinozor yumurtası gibi!”

“Senin için her şey dinozor gibi,” diye takılıyorum, o da onu sepetimize ekliyor.

“Annem için çiçek toplayabilir miyim? Kızlar çiçekleri sever.” “Bunu nereden öğrendin?” diye soruyorum, eğlenerek.

“Erkekler, kızları mutlu etmek istediklerinde onlara çiçek verir.” Sanki herkes bu gerçeği biliyormuş gibi omuz silkiyor.

Yarik, biber bitkilerini kontrol ettiği yerden kıkırdar. “Akıllı çocuk.”

“Çok akıllı,” diye onaylıyorum. “Sence annen ne tür çiçekleri sever?”

Kin bunu düşünür. “Pembe olanları. Hayır, mor! En sevdiği kazağı mor. Mor oje de vardı ama Simon bundan hoşlanmazdı.”

İşte bu yüzden Simon'ın yavaş ve acı verici bir şekilde ölmesini sağlayacağım.

“Simon artık burada değil. Ve Yarik'in en güzel çiçekleri yetiştirdiğini biliyorum.”

Yarik, lavanta ve mor asterlerle dolu bahçenin bir bölümünü işaret eder.

Kin domatesleri bırakıp çiçek tarhlarına doğru koşar, koyu renkli saçları sabah esintisini yakalar. Aniden durur ve bana döner. “Belki de çiçekleri ona sen vermelisin,” der.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Kin ciddiyetle başını sallar ve onun, üvey babası olarak kalmamı sağlamak için çöpçatanlık yaptığını anlarım. Bunun hoşuma gitmediğini söyleyemem.

“Birlikte seçmeye ne dersin?”

Hope için bir buket seçerken, Kin dinozorların beslenme alışkanlıklarından en sevdiği renklere, balık gibi yüzmeyi öğrenmek istediğine kadar her konuda durmadan konuşur.

İşimiz bitmek üzereyken, birdenbire, “Annem, gerçek babamın çok uzakta yaşadığını söylüyor. Ama sen şimdi buradasın, bu daha iyi,” diyor.

Boğazım düğümlenirken saçlarını okşadım. “Evet, dostum. Artık buradayım.”

İçeri geri döndüğümüzde, Kin Hope'a sürpriz yapacağı için heyecandan adeta dans ediyor.

"Ona da kahve yapalım mı?" diye soruyor, Yarik mutfak lavabosunda sebzeleri yıkarken.

"Kesinlikle kahve," diye onaylıyorum. "Başka ne var?"

"Reçelli tostı sever. Ve muz." Düşünür. "Bazen benimle mısır gevreği yer ve marshmallowları hep bana verir."

"Ona özel bir şey yapalım," diyorum. "Yumurta, tost ve topladığımız domateslerden birkaç dilim nasıl olur?"

Kin'in yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Yardım edebilir miyim?"

"Bana yardım edebilirsin," diyor Yarik. "Çünkü Pavel, iddia etmesine rağmen aslında yumurta yapamıyor. Tost ve dilimlenmiş domates, belki. Şimdi git ellerini yıka, sonra başlayabiliriz."

Kin lavaboya doğru gider ve musluğa ulaşmak için bir sandalyeye tırmanır.

O ellerini yıkarken, Yarik kaşlarını çatarak bana döner.

"Saat on oldu. Hope genellikle bu saatte uyanır."

O kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Telefonumdan güvenlik kameralarını açtım ve Hope'u yatakta kıvrılmış halde gördüm. Panjurlardan güneş ışığı içeri girmesine rağmen hâlâ uyuyordu.

"Bu garip," diye mırıldanıyorum.

Yarik başını sallar. "Dinara dün gece yorgun görüldüğünü söylemişti. Ona çay getireyim dedim ama Hope iyi olduğunu söyledi."

İçimde bir endişe dalgası geçer. "Gidip ona bir bakayım." Yarik'i Kin'e göz kulak olması için bırakıp, merdivenleri ikişer ikişer çıkarım.

Yatak odasına girdiğimde Hope, sanki onu derin uykusundan uyandırmışım gibi birdenbire doğrulur.

Gözlerini ovuşturur. "Her şey yolunda mı?"

"Sen söyle, melekciğim," derim, odayı geçerek. "Neden hâlâ yataktasın?"

İnleyerek yüzünü elleriyle kapattı, beni gördüğüne pek de sevinmemişti belli ki.

Elimi çenesine koyup yüzünü ışığa çeviriyorum ve gözlerinin altında kalıcı gölgelerle birlikte yüzünün solgun olduğunu fark ediyorum.

"Ne oldu?"

“Hiçbir şey,” der çok çabuk. “Sadece biraz yorgunum, ama iyiyim.”
Elimin tersini alnına koyuyorum. Cildi soğuk ve garip bir şekilde
kuru, ateşi yok ama kesinlikle iyi değil.

"Hope, bana şu anda ne olduğunu söylemezsen, hastaneye
gidiyoruz."

O içini çeker. "Yok yere abartıyorsun."

“Kendi gözlerimle iyi olmadığını görebiliyorken bana ‘önemli bir
şey yok’ deme.”

Kız gözlerini bir anlığına kapattı. “Hipotiroidizmim var. İlaç
kullanıyorum ama ilacım bitti. Henüz o kadar ciddi değil, çoğunlukla
yorgunluk ve biraz zihin bulanıklığı var.”

"Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Ben... denedim, ama sözümüz kesildi. Sanırım aklımdan çıkmış."

Çenem çenem sıkılır. "Giyin Giyin. Seni
arayacağım kendi "Doktora

“Doktora görünmeme gerek yok. Sadece bana bir reçete
yazmalarını istiyorum.”

“Tam bir sağlık muayenesi olacaksın ve bu tartışmaya açık değil. Söz
konusu senin sağlığın.”

“Biraz abartmıyor musun?”

Ben mi abartılıyormuşum? O daha hiçbir şey görmedi. “Sen
benim karımsın ve şundan emin ol, sana her zaman göz kulak
olacağım. Sağlığın, güvenliğin ve mutluluğun her şeyden önce gelir.”

Hope yutkundu, gözleri benimkilerde bir aldatmaca, bir hile, mutlaka
var olduğuna inandığı bir tuzak arıyordu.

"Bunu bir daha yapma," diyorum
boğuk bir sesle. "Neyi?"

“Kendini en sona koyma. Bana söz ver.” Onu kendime çekip
alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

“Tamam,” der sonunda. “Söz veriyorum.”

BÖLÜM

OTUZ YEDİ

UMUT

Parlak siyah bir Audi ile aynı anda tıp binasının otoparkına giriyoruz. Araba, Pavel'in SUV'sinin yanındaki boşluğa gıcırdayarak giriyor ve kısa siyah saçlı bir adam dışarı atlıyor; gömlek, kravat ve koyu renkli pantolonunun üzerine aceleyle beyaz bir önlük giymiş. Onunla tanışmak için arabadan iniyoruz ve adam, yaralanma olup olmadığını kontrol ederken telaşlı görünüyor.

Hızlı bir şekilde Rusça konuşmaya başlar, ta ki Pavel elini kaldırıp "İngilizce" diyene kadar.

Doktor gözlerini kırıyor ama dili değiştiriyor. "Ne oldu? Karşımızda bir silahlı çatışma mı var, yoksa bıçaklı bir olay mı? Kaç kişi var?" Sanki kanlar içindeki askerlerle dolu bir minibüs bekliyormuş gibi başını sağa sola çeviriyor. "İçeri girdiler mi? Acil bir durum olduğunu söylemişsiniz. Kızımın mezuniyet töreninin ortasıydım."

Pavel dikleşir ve duruşundaki bu değişiklikte tehditkar bir hava vardır. "Öyle de, Dr. Medvedev. Karımın tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

Doktor nihayet varlığını fark eder gibi görünüyor, bakışları ihtiyatla üzerime sabitleniyor. "Karınız mı?"

"Karım, Hope." Pavel bu kelimeleri sahiplenici bir yoğunlukla söylüyor. "Yani bunun mezuniyet töreninden çok daha önemli olduğunu anlıyorsunuz."

Doktorun yüzü soldu. "Elbette, Bay Fedorov."

Gülmeli miyim ağlamalı mıyım bilemiyorum. Pavel'in mağara adamı tavırları o kadar abartılı ki neredeyse komik, ama içimdeki küçük bir parça, benim iyiliğimi mutlak önceliği haline getirmesinden hoşlanıyor.

Dr. Medvedev başını sallar ve Pavel'e karşı çıkmamanın daha akıllıca olduğunu biliyormuş gibi ağzını sıkıca kapatır. Onun bu yönünü daha önce görmemiştim. Evet, adamlarından saygı bekler, ama bu, akli başında hiç kimsenin karşı çıkmayacağı, Sendika'nın soğuk ve otoriter başkanıdır.

Bu biraz seksi.

Doktor arka kapının kilidini açar ve bizi küçük ama iyi donanımlı bir muayene odasına götürür. Her şey tertemizdir, paslanmaz çelik ve beyaz yüzeyler floresan ışıkların altında parıldamaktadır. Muayene masasının kenarına gergin bir şekilde otururum.

Pavel de arkamızdan içeri girip, burası kendi eviymiş gibi köşedeki koltuğa yerleşiyor.

"Belki dışarıda bekleyebilirsin," diyorum, ona dönerek. "Hayır."

Yanaklarım kızarır. "Bu tıbbi bir muayene, Pavel. Özel bir şey." O çapraz kollarını kollarını yapıyor bunu açık bunu fikir taviz

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir, melekcik."

Dr. Medvedev başını çevirip ikimizi de sırayla süzüyor. Pavel'in gitmeyeceğini kabul ederek tabletini sıkıca kavırıyor ve bana soruyor, "Sorun nedir?"

"Hipotiroidizmim var," diye açıklıyorum. "İlaçlarım yakın zamanda bitti ve etkilerini hissetmeye başladım. Sadece reçetemi yazmanıza ihtiyacım var..."

"Kızın tam bir sağlık muayenesi gerekiyor," diye sözümü keser Pavel. "Tam kan tahlili ve tiroid değerlendirmesi."

Derin bir nefes alıp utancımı yutuyorum. "Ve doğum kontrol hapi," diye ekliyorum.

Pavel kaşlarını kaldırır ama başka bir şey söylemez. Bu gidişle, geri çekilme yönteminden daha güvenilir bir yöntem kullanmamız gerekiyor.

Doktor başını sallar ve lateks eldivenleri alır. "Önce kan tahlillerinizi yapalım, sonra muayeneye geçelim."

Verimli bir şekilde çalışıyor, önce birkaç tüpü kanımla dolduruyor. Başka yere bakmak zorundayım, bu yüzden Pavel'e odaklanıyorum. O arkasına yaslanıp doktorun her hareketini izliyor. Sarı saçları, keskin elmacık kemiklerini daha da belirgin hale getirecek şekilde geriye çekilmiş ve

kollarını sıvamış, dövmeli ön kollarını ortaya çıkaran tertemiz beyaz bir gömlek giyiyor.

“Şu anda herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanıyor musunuz?” diye soruyor Dr. Medvedev, tüpleri etiketlerken.

“Şey, yakın zamana kadar hap kullanıyordum.”

Pavel daha dik oturur ve kaşını kaldırır. “Öyle mi?”

Ona sert bir bakış atıyorum. “Bilmek zorundaysanız, adet döngümü düzenlemek için doğum kontrol hapi kullanıyordum.”

Bu yarı doğru. Hapları gizlice alıyordum, “Evet” dediğimiz anda beni hamile bırakmak için can atan Simon’dan saklıyordum. Bu benim küçük bir isyanımdı, tamamen kapana kısılmamak için aldığım bir önlemdi. Ama bunu doktorun önünde paylaşmama gerek yok.

“Laboratuvar sonuçlarınızı alıp muayeneyi tamamladığımızda, size uygun bir doğum kontrol ilacı yazabilirim. Muayene için önlük giymeniz gerekecek,” diyor, eldivenlerini çıkarırken. Tezgahın üzerindeki katlanmış hastane önlüğünü işaret ediyor. “Sizi biraz yalnız bırakayım.”

O odadan çıkar çıkmaz, bakışlarım Pavel’e kayar. “Sen orada otururken üstümü değiştirmeyeceğim. Bu... utanç verici.”

“Vücudunun her köşesine dilimi soktum.” Diye sırıtıyor ve sandalyesini duvara doğru çeviriyor. “Ama utangaçsan... sorun çözüldü.”

“Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum,” diye mırıldanıyorum, ama yine de önlüğü alıp olabildiğince çabuk giyiniyorum. Muayene masasına tekrar oturduğumda, Pavel arkasını dönüyor.

Beni süzerken gözleri kararır. “Tanrım, Hope. Hastane önlüğünü bu kadar seksi gösterebilecek tek kişi sensin.”

Alaycı bir şekilde gülüyorum. “Niyetim o değildi.”

Dr. Medvedev kapıyı çalar. “Girebilir miyim?”

“Evet,” diye sesleniyorum, ama kapı açılır açılmaz Pavel onun önüne geçiyor.

“Aslında Doktor, gözlerinizi bağlamanız gerekecek.” Dr. Medvedev yanlış duymuş gibi gözlerini kırıştırır. “Pardon, ne dediniz?”

“Gözlerinizi bağlayarak karımı muayene edeceksiniz.”

Şaşkınlığımla, doktor itiraz etmez. Sadece elini uzatır, kravatını çözer ve yakasından çıkarır. Onu gözlerinin üzerine sardığını izlerken, yemin ederim ki bir tür paralel evrene girmişimdir.

“Pavel, o bir doktor!” Kıskançlığı, işini yapmaya çalışan tıp uzmanlarına kadar uzanmıyor herhalde.

“Ne demek istiyorsun? O kanlı canlı bir heteroseksüel erkek ve ben kimsenin seni o halde görmesini istemiyorum” — gözleri beni baştan aşağı süzdü
—“o halde”

Zavallı doktor, gözlerine kravat sarmış halde ilerlerken, sanki eşeğe kuyruk takma oyunu oynuyormuş gibi el yordamıyla hareket ederken, son derece saçma bir görüntü sergiliyor.

Bunu, hayatımın en saçma tıbbi muayenesi izliyor. Ateşimi ve tansiyonumu sorunsuz bir şekilde ölçmeyi başarıyor, ancak kalbimi dinlemeye çalıştığında stetoskopun yerini yanlış belirliyor ve eli göğsümün kenarına değiyor.

“Ellerini ondan çek,” diye homurdanır Pavel, aniden ayağa kalkarak. “Ben kendim yaparım. Bu şeyi nereye yerleştirmem gerektiğini söyle.”

O, şaşkın doktorun elinden stetoskopun ucunu alırken, kulaklıklarını doktorun kulaklarında bırakınca ağzım açık kalır.

“Bay Fedorov, gerçekten sanmıyorum ki...” “Sizin fikrinizi sormadım.”

Dr. Medvedev derin bir nefes alır. “Kalbinin ve akciğerlerinin farklı bölgelerini dinleyebilmem için göğsünün çeşitli noktalarına yerleştirmen gerekecek.”

“Nereden başlayayım?” Pavel, bariz bir memnuniyetle stetoskopun çan kısmını havaya kaldırdı.

“Sol köprücük kemiğinin altından başlayın,” der doktor gergin bir şekilde.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum, ama bu noktada sözde kocamla tartışmanın yararsızlığını öğrendim, bu yüzden sadece arkanıza yaslanıp onun doktorculuk oynamasına izin veriyorum.

Pavel stetoskopu tam olarak talimat verildiği yere yerleştirir, ama onun bu kadar yakınımda olması, parmaklarının tenime değmesini hissetmek, midemde hoş olmayan bir karıncalanmaya neden olur.

"Güzel. Şimdi sağ tarafı dinleyeyim," diyor doktor.

Pavel stetoskopu hareket ettirir, eli klinik bir verimlilikle göğsümün üzerinde kayar. Ama parmak eklemleri yanlışlıkla göğsümün kenarına değdiğinde, yanaklarım kızarır. Uyluklarımın arasında oluşan ağrıyı dindirmek için masada kıpırdanırım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Pavel. Gözlerimiz buluştuğunda, ağzı yukarı kıvrılıyor ve onun bana yaptığı etkiyi tam olarak bildiğini anlıyorum. "Yüzün biraz kızarmış görünüyor."

"İyiyim," diyorum çabucak, onun sinir bozucu dokunuşundan başka her şeye odaklanmaya çalışarak.

"Şimdi onu kalbin üzerine taşıyın. Derin bir nefes alın, Bayan Fedorova."

Bu sefer, Pavel stetoskopu yeniden konumlandırırken hiç utanmıyor. Avucunun içi göğsümün üstünden kayıyor. Meme uçlarım utanmadan sertleşiyor ve içimden kaçan nefesimi tutamıyorum.

Ona azarlayıcı bir bakış attım, ama o sadece omuz silkti ve eğilip fısıldadı, "Sadece doktorun emirlerini yerine getiriyorum, karıcığım."

Tam bir şeytan gibi, yavaşça alay etmeye devam ediyor. Parmak eklemleri pamuklu kumaşın üzerinden meme uçlarımı okşuyor, onları sertleşene kadar tahrik ediyor. İnlediğimde, göğsümü avuçlayıp, beni kıvrandıracak kadar sıkıyor.

"Kalp atış hızı yüksek görünüyor," diyor Dr. Medvedev endişeyle. "Endişeli misiniz, Bayan Fedorova?"

"Belki biraz," diyorum, tam o sırada Pavel'in eli göğsümü tamamen kaplıyor, parmakları meme ucumu yavaş, işkence edici hareketlerle okşuyor.

"Neden streslisin, melekcik?"

Pavel'e öfkeyle bakıyorum, ama her sinir ucum daha fazlasını istiyor. Hareketsiz kalmak için elimden geleni yapmama rağmen öne doğru eğiliyorum. O piç kurusu bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve alt dudağını dişleriyle ısırmasından anlaşıldığı kadarıyla, işkencemin her saniyesinden zevk alıyor.

"Hiçbir şey," diye tıslıyorum, Pavel'in serbest eli yanımdan aşağı kayıp geceliğin altına girerken ona öfke dolu bakışlar atıyorum. "Sadece biraz... gerginim."

Pavel eğilir, sesi alçak bir fısıltıdır. "Doktor burada olmasaydı, seni bu masanın üzerine yatırır ve sen çılgın atana kadar dilimle sikerdim

. Biliyor musun? Zaten bunu yapmak zorunda kalabilirim."

Bende bir sorun olmalı, çünkü bu müstehcen tehdit omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Kesinlikle kalp atış hızın yüksek," diye mırıldanıyor doktor. "Belki de muayenehanede olmak seni strese sokuyordur."

Pavel bir eliyle meme ucumu yuvarlayıp çimdiklemeye devam ederken, diğer eliyle aşağıya doğru kayarak parmağını iç çamaşırımın dantelinin altına sokar. Ben de öksürürüm. "Öyle olmalı."

"Stresini azaltmak için ne yapabilirim acaba?" diye düşünür Pavel, parmak ucuyla labiyamın kenarını okşayarak. Yemin ederim bu adam şeytani.

Ona sertçe çıkmak üzereyim, ama aynı parmak kıvrımlarımı okşadığında sözlerim boğazımda kalıyor. Onun alaycı tavırları yüzünden utanç verici bir şekilde ıslanmış durumdayım ve parmağı klitorisimin etrafında daireler çizdiğinde, inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Tıbbi muayeneler stresli olabilir. Belki de bir ara vermeliyiz," diyor doktor.

Kafamı uyarı olarak sallıyorum, ama Pavel yılmıyor. Başparmağı klitorisimi buluyor, parmakları içime girerken bastırıyor ve beni yıldızları görmeme neden olan o noktayı buluyor. Bu his çok fazla; zaten çok gerginim ve sessiz kalmam imkansız.

Boğazımdan bir çığlık çıkmaya başlıyor, ama Pavel'in eli hızla yukarı çıkıyor, ağzımı kapatıyor ve ses avucunda boğuluyor.

"Harika bir fikir, Doktor," diyor Pavel. "Birkaç dakika dışarı çıkabilir misiniz?"

"Tabii ki," der doktor, neredeyse kaçır gibi.

Utanç duymaya vaktim yok çünkü kapı kapanır kapanmaz, Pavel klitorisimi okşamaya devam ederken parmaklarıyla beni daha sert bir şekilde sikiyor.

Nefes nefese kalıyorum ve kalçalarımı onun dokunuşuna doğru itiyorum, avucunun sürtünmesini arıyorum.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?" Sesi koyu kadife gibi, tehlikeli ve baştan çıkarıcı.

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun." Sesimdeki titremeyi duyuyorum.

"Biliyorum. Ve şimdi sen uslu bir kız gibi bu masaya uzanacaksın, ben de seninle ilgileneceğim."

Pavel beni sırt üstü yatırırken gülümsemesi tam bir günah. Tanrım, ne kadar da dibe vurmuşum. Bu adam beni delirtiyor.

Önlüğü belime kadar sıyrıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp bir kenara atıyor. Soğuk hava çıplak tenime çarpıyor ve ne kadar ıslak olduğumu fazlasıyla hissetmemi sağlıyor.

"Bunlar kullanışlı görünüyor." Beni masanın kenarına çekiyor ve ayaklarımı muayene masasının ayaklıklarına yerleştiriyor.

"Oh, hayatta olmaz." Geri çekilmeye çalışıyorum ama elleri kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni yerinde tutuyor.

"Tabii ki evet. Bu harika."

Doktor taburesine oturur, öne doğru eğilir ve bacaklarımdan arasına yerleşir. Önlük tamamen yukarı kaymış, hiçbir yerimi örtmüyor. Bu pozisyon beni çıplak bırakıyor ve onun açgözlü bakışlarına tamamen maruz kalıyorum.

O kadar uzun süre bakıyor ki, sinirli bir homurtu çıkarıyorum.

Kıkırdar ve kıvrımlarımın üzerine hafif bir sıcak hava akımı üfler. "Tanrım, çok güzelsin."

"Pavel, lütfen..." Bu acıyı dindirecek herhangi bir şeye çaresizce ihtiyaç duyarak yalvarıyorum.

"Şşş. Doktorun emri." Parmağını yarıklarımın arasında gezdirerek tahrik olduğumun kanıtını topladı, sonra parıldayan parmağını ışığa tutarak inceledi, sanki bilimsel bir araştırma yapıyormuş gibi. "Çok ilginç. Hasta ciddi bir tahrik yaşıyor gibi görünüyor."

"Bu çok aşağılayıcı." *Aynı zamanda çok da tahrik edici.*

"Kapsamlı olmam önemli." Masanın yanındaki doktor çantasından refleks çekicini alır, elini pürüzsüz sapı boyunca gezdirir. "Bu mükemmel bir geri bildirim sağlayacaktır."

Sapı labiyalarım boyunca gezdiriyor, sonra yavaşça içime itiyor. Pürüzsüz kauçuk derinlere kayıyor ve tıbbi bir alet tarafından gerilip doldurulma hissiyle boğulmuş bir şekilde keskin bir nefes alıyorum.

"Hassasiyet artmış görünüyor," diyor, sapı sabit bir ritimle iterek. "Ama bence daha pratik bir yaklaşım gerekiyor."

Yine ıslak tenime hafifçe üfledi, beni yerinde kıvrılmaya zorladı, ta ki sonunda, *sonunda* ağzını üzerime koyana kadar.

Dilinin ilk dokunuşu içimde şok dalgaları yaratıyor. Yavaş başlıyor, her kıvrımı ve hassas noktayı keşfediyor, ağzıyla beni haritalandırıyor. Uyluk destekleri bacaklarımı müstehcen bir şekilde açık tutuyor, bacaklarımı kapatamıyorum ya da onun yoğun ilgisinden kaçamıyorum.

Çekicin sapını diliyle değiştirerek, beni derinden deliyor, penisinin yavaş, acımasız ritmini taklit ediyor, elleriyle ise yukarı kayarak göğüslerimi kavırıyor, sert bir baskıyla yoğuruyor.

Bu pozisyon her şeyi daha yoğun hale getiriyor; her dokunuşu, her kıvrımı, her nazik ısırtığı, mantığın ötesinde büyütülmüş olarak hissedebiliyorum.

"Siktir, tadın inanılmaz," diye inliyor Pavel. "Bunu saatlerce yapabilirim."

Klitorisimi ağzına alıyor, dilini üzerinde gezdiriyor, ben de ona karşı kıvranıyorum. İki parmağını içime kaydırıp klitorisimi ısırınca, neredeyse parçalanıyorum. Ağzı ve parmaklarının birlikte çalışması akıl almaz bir his.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyor, parmaklarını dilinin ritmine uyacak şekilde pompalıyor. "Boşaldığını hissetmeme izin ver."

Parmakları içimde kıvrılıyor, gözlerimin arkasında ışık noktalarının patlamasına neden olan bir noktaya dokunuyor. Ağzının ıslak sesi ve parmaklarının amımın içinde girip çıkması klinik odasını dolduruyor.

"Pavel, yapamıyorum... Boşalacağım..."

"Bana ver," diye emrediyor, baskıyı artırarak. "Dilimin üzerine boşal."

Orgazm bir tsunami gibi üzerime çöküyor, zevk her mantıklı düşünceyi yok ederken vücudum atkılarda titriyor. Pavel, ben aşırı duyarlı hale gelip durması için yalvarmaya başlayana kadar, ağzı ve parmaklarıyla acımasızca her bir nabzımı işliyor.

"Bence ev için de bunlardan bir tane almalıyız," diyor sırtarak, beni kaldırıp ayağa oturtuyor.

Doktorun bizi duymuş olmasından endişelenmem gerekirdi. Pavel bana her dokunduğunda parçalanmamdan daha da endişelenmem gerekirdi. Gözlerindeki o karanlık açlıkla bana her baktığında, ona direnmem için

ona direnmem gereken tüm nedenleri unutuyorum. Bunun geçici olduğunu, ayrılmayı planladığımı kendime kaç kez söylersem söyleyeyim fark etmiyor. Ellerini üzerime koyduğunda, bunların hiçbiri önemli olmuyor.

"Fazla kafa yoruyorsun," diyor Pavel, gözleri yüzüme sabitlenmiş halde. Bana nazikçe öpüyor, az önce bana yaptığı müstehcen şeylerle keskin bir tezat oluşturuyor. "Şimdi giyin. Doktordan reçeteni alayım, sonra gidebiliriz."

"Sanırım menüdeki her şeyi sipariş ettin," diyorum, garson aceleyle uzaklaşırken.

"Yemeğe ihtiyacın var. Ve kendine daha iyi bakmadığın için hâlâ kızgınlım." Pavel geriye yaslanır, kollarını kavuşturur, ama duruşunda tehditkar bir yan yoktur.

Moskova'nın en iyi restoranlarından birinin terasında oturuyoruz. Pavel, doktorun yanından çıktıktan sonra öğle yemeği için mola vermemizde ısrar etti; solgun göründüğümü ve düzgün bir yemeğe ihtiyacım olduğunu söyledi.

Öğleden sonra güneşi masamızın üzerindeki şemsiyeden süzülüyor. Koruma ekibi yakınlardaki bir köşe masada stratejik bir şekilde konuşlanmış olsa da, bu an normal geliyor. Güzel bir günde birlikte öğle yemeğinin tadını çıkaran diğer çiftler gibiyiz.

Onun otoriter tavrına karşı yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Neden gülüyorsun?" Ayağını sandalyemin ayağına dolayarak beni yanına çekiyor. Gözleri yumuşak bir şekilde yüzümü inceliyor, sanki her ayrıntıyı kayda geçiriyormuş gibi.

"Bu yönünü seviyorum, otoriter bir anne tavuğu gibi benimle ilgilenmen," diye itiraf ediyorum. "Uzun zamandır kimse benim için bunu yapmamıştı."

Pavel masanın üzerinden uzanıp parmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor, yüzündeki ifade ciddileşiyor. "Geçmişte sana bakacak kimsenin olmaması çok üzücü, ama artık bu benim işim." Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Daha önce hiç otoriter bir anne tavuğu olmakla suçlanmamıştım, ama bu bana söylenen diğer bazı şeylerden çok daha kibar."

Garson, küçük bir orduyu doyuracak kadar yemekle gelir ve ben tüm bu saçmalığa başımı sallarım.

Pavel gülümser ve omuz silker. “Ne kadar çok yiyebildiğimi fark etmedin mi? Benim gibi iri bir adamın iştahı da iridir.” Bakışları eriyen bir hal alır ve ekler, “Ve seni tekrar yemeye can atıyorum... tatlı olarak.”

Kalbim hızla atarken gözlerimi devirdim. Bir günde yiyebileceğimden çok daha fazla yemeği tabağıma doldurmasına itiraz etmedim, çünkü bu şekilde ilgilenilmesi hoş bir şeydi.

“Bu arada,” der, bir yudum su içerek. “Doktor, önümüzdeki bir süre boyunca seni iki haftada bir görmek istiyor. Sadece değerlerini kontrol etmek, her şeyin stabil olduğundan emin olmak için.”

“Gerçekten mi? Dr. Medvedev’e mi gideceğim? Yani, muayenehanesine mi?”

Pavel başını sallıyor. “O en iyisidir. Seni ben götüremezsem, korumalarımın biri götürür. Ama onun önünde o seksi hastane önlüğünü giyme.”

Linguine'im boğazıma takılıyor. “Tarih boyunca kimse hastane önlüğünü ‘müthiş seksi’ olarak nitelememişti, sen hariç.”

Göz kırıyor. “Bunu bir iltifat olarak al.”

Sözleri kafamda yer edene kadar birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz. Dr. Medvedev'in muayenehanesindeki düzenli randevular... Muayenehanesi tıp bölgesinde, birçok giriş ve çıkışı olan halka açık bir yerde. Koruma olsa bile, yalnız kalacağım anlar olacaktır. Tuvalette ya da muayene sırasında gibi. Kaçıp Chen'le buluşmak için mükemmel bir bahane olur.”

Bu, beklediğim fırsat, ama heyecan yerine... çelişkili hissediyorum.

Şimdi, hayalini kurduğum sahildeki sakin hayatı gözümde canlandırdığımda, eksik, boş geliyor. Sanki bir şeyi ya da birini geride bırakıyormuşum gibi.

Terasın korkuluğundan, kaldırımda yürüyen bir aileyi izliyorum. Bir baba, küçük bir kızı kendisiyle karısı arasında sallıyor, üçü de gülüyor. Küçük kız Kin'in yaşlarında görünüyor, anne babasına heyecanla bir şeyler anlatıyor. Bir an durup, Pavel, Kin ve ben de böyle birlikte yürüse nasıl olurdu diye hayal ediyorum.

Sabahlarımız nasıl olurdu? Pavel kahve yaparken ben Kin'e kahvaltıda yardım eder, üçümüz birlikte kitap okur, yüzüp

ya da bahçede oynardık. Kin, Pavel'e çizimlerini gösterir, Pavel de ona top atmaya öğretirdi. Normal şeyler, hiç cesaret edemediğim türden bir hayat. Saklanmak, kaçmak, sürekli arkamıza bakmak yok. Sadece yaşamak.

Kaçmamın nedenlerinden biri, Kin'in şiddet ve tehlikeden uzak, kaygısız ve normal bir çocukluk geçirebilmesi olmuştur. Ama şu ana kadar Pavel'in evinde yaşamak oldukça normal hissettirdi. Kin, Yarik'le domates toplamayı, Dinara'yla Mario Kart oynamayı ve Kin'i kendi çocuğu gibi benimseyen Pavel'le kahvaltı hazırlamayı çok seviyor.

Çünkü o, Kin'i kendi çocuğu gibi görüyor.

Üniversiteyi bitirmeyi umuyordum. Tarih boyunca öncü kadınlar hakkında bir kitap yazmayı.

Bunu yapmak için dünyanın öbür ucundaki bir kulübeye kaçmam mı gerekiyor, yoksa bunu burada, yanımdaki bu adamla yapabilir miyim?

Bu, her zaman onun dünyasına bağlı kalacağımı kabul etmek anlamına geliyor. Ama belki de Pavel bu kadarı kabul etmeye değer.

Ağzıma bir kaşık dolusu zengin ve baharatlı bir şey götürüyor, ben tadarken gözleri benimkilere sabitlenmiş, beğenip beğenmediğimi izliyor.

Son birkaç gündür, aramızdaki çekimi reddetmeyi bıraktığımdan beri her şey değişti. Seks akıllara durgunluk veriyor, ama beni mahveden şey sonrasındaki anlar; beni sanki çok değerliymişim gibi, sanki hiç sormayı bilmediği her sorunun cevabıymışım gibi kucaklaması.

Ona aşık oluyorum.

Bu farkındalık birdenbire içime işliyor. Babamın imparatorluğunu yerle bir eden, beni evliliğe zorlayan, nefret etmem gereken her şeyi temsil eden adama aşık oluyorum.

Ve bu konuda ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok.

BÖLÜM

OTUZ SEKİZ

PAVEL

"BANA İYİ HABERLERİN OLDUĞUNU SÖYLE," diyorum, Dinara'nın dijital sığınağının zemininde kıvrılan kabloların üzerinden adım atarak. Her zaman ona, her yerde monitörler ve Pentagon'u hacklemeye yetecek kadar donanımla buranın Bond filmlerindeki kötü adamların operasyon merkezine benzediğini söyleyerek takılırdım.

On dakika önce bana gizemli bir mesaj gönderip, bir an önce buraya gelmemi istedi. Tecrübelerime göre, Dinara'nın bu kadar acil davranması iki şeyden birini ifade eder: ya büyük bir şeyin peşine düşmüştür ya da başımızda ciddi bir sorun vardır.

Umarım bu bir dönüm noktasıdır.

Koltuğunda dönerek bana bakıyor. "Nasıl baktığına bağlı. Chen dün gece Hope'a mesaj attı, takvimi öne çekilmiş. Dijital cüzdanı önümüzdeki iki hafta içinde teslim etmesi gerekiyor."

"Neden?" diye soruyorum, yanındaki koltuğa oturup öne doğru eğilerek.

"Chen takip edildiğini söylüyor. Simon ya da başka bir grubun, Hope'a yardım ettiği için peşinde olduğunu ima etti. Bunun saçmalık olduğunu biliyoruz, ama Hope bilmiyor. Saklanmak zorunda olduğunu iddia ediyor, ama önce parayı ona teslim etmek istiyor."

Chen'in mesajını gözden geçiriyorum, hesaplı aciliyetini, Hope'a şimdi harekete geçmezse her şeyi kaybedeceğini hissettirmek için tasarlanmış olduğunu fark edince çenem sıkılıyor. "Cevap verdi mi?"

"Henüz değil, ama mesaj dün gece geldi." O benim yatağımdayken.

Dinara'nın yüzü gerildi. "Hâlâ Chen'in Simon'la olan iletişimini çözemiyorum, ama şunu dinle. Makao'daki Mandarin Oriental'da bir bağlantım var. Bir krupiye. Bana, bir grup yüksek bahisçinin Macallan'ı fena halde içtiği yakın tarihli bir oyundan bahsetti. Fransız-Venezüellalı silah tüccarı Jean-Michel Duret'ten elli milyon borç alan bir Hong Kong triadının yeni liderinden bahsetmeye başladılar. Söylentiye göre, borcu geri ödeme zamanı geldi, ama triad liderinin parası yok ve Duret gerçekten sinirleniyor."

Sandalyemde dikleştirdim, tüm kaslarım gerildi. "Ve sence bu Simon mu?"

"Mantıklı, değil mi?"

"Evet." Duret'in ünü çok korkutucudur. Parasını geri istediğinde pazarlık yapmaz; kanla tahsil eder. "Yani Simon, muhtemelen bize karşı saldırıyı finanse etmek ve Sofiya'yı kaçırmak için Duret'ten borç aldı. Hope ile evlenseydi, şimdiye kadar Duret'e borcunu ödeyecek parası olurdu, ama düğün olmadı, para da yok. Ve şimdi Duret intikamını almak istiyor, bu da Simon'ın zamanının dolduğu anlamına geliyor."

"Bak, başka ne buldum." Dinara, yasal belgelere benzeyen bir şeylerin görüntülediği başka bir monitöre döndü. "Bu, Hong Kong Ticari Bankası'nın iç sisteminden bir not. Kurallarını açıkça belirtiyor: Hope'un gibi 100 milyonun üzerindeki bir tröst fonunu serbest bırakmak için parmak izi veya retina taraması gibi biyometrik doğrulama istiyorlar. Ve bu işlem sadece bankanın Hong Kong merkezinde yapılabilir." Ekrana dokunuyor. "İşte Chen'in yalancı olduğunun kanıtı. Tröst fonuna erişmiş olması imkansız."

"Siktir," diye fısıldadım, elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bu kadar çabuk yüz yüze görüşme için ısrar etmelerinin tek nedeni Hope'u kaçırmak. Onu bankaya götürürler, parasını alırlar, sonra kim bilir ne yaparlar. Bir kez Hong Kong'a girerse, onu geri getirmek neredeyse imkansız olur.

Dinara bana dönüyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Neden Hope'a gerçeği söylemiyorsun? Tüm olanlardan sonra, bence sana inanır."

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. Artık sır saklamadığımıza inanmak istiyorum, son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz zamanın onun beni seçtiği anlamına geldiğine inanmak istiyorum. Bu, seksten daha derin bir şeye dönüştü.

Dokunuşumla eriyip gitmesi, sonrasında onu kucaklamama izin vermesi. Kahvaltı sırasındaki sohbetler ve Kin'le birlikteyken bana bakışları.

Belki kendimi kandırıyorum ve o hala elinden gelirse gitmeyi planlıyor, ama siktir et. Eğer ona bir şans vermezsem, o neden bana bir şans versin ki?

Dürüstlüğü hak ediyor, bunu duyması onun için zor olsa bile.

Ama bugün o konuşmayı yapmanın sırası değil. Bir saat sonra kardeşlerim ve eşleriyle öğle yemeği yiyeceğiz ve Hope'un bu konuda gergin olduğunu biliyorum.

Onlarla tanışmalı ve kafasında yarattığı canavarlar olmadıklarını görmeli. Geçmişin geride kaldığını ve izin verirse bizim onun ailesi olabileceğimizi anladığında, belki burada kendisine bir yer olduğunu görecektir.

"Bana tüm bunları gönder ve izlemeye devam et. Herhangi bir değişiklik olduğunda, özellikle de Hope Chen'e yanıt verirse, hemen haberim olsun." Başımı sallayıp koltuğumdan kalkıyorum. "Ve iyi iş çıkardın."

Gülümsüyor. "Oh, biliyorum. Bu arada, Hope'un yeni gardırobunu gördün mü?"

Aklım hemen her gece ondan çıkarmaktan zevk aldığım ipek jartiyerlere ve dantelli iç çamaşırlarına gider.

Göz kırıyor. "Rica ederim."

"Bak, şık giyindim!"

Kin, sanki kırmızı halıda yürüyecekmiş gibi yatak odasının kapısında duruyor, koyu mavi pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymiş, Hope ise bir şekilde bu kıyafeti bir dinozor papyonuyla eşleştirmeyi başarmış. Çok sevimli görünüyor.

"Çok şık," diyorum, telefonumu arka cebime sokup tüm dikkatimi ona veriyorum. "Çok yakışmış sana, dostum."

Kin'le geçirdiğim sabahlar, annesiyle geçirdiğim gecelerden sonra günümün en önemli anları haline geldi.

Syndicate işleriyle boğulmuş olsam bile, kahvaltıda ona zaman ayırmaya özen gösteriyorum; önceki gün neler yaptığını heyecanla anlatması için. Hiç beklemediğim bir şekilde kalbimi çaldı.

“Öğle yemeğinde başka çocuklar da olacak mı?” diye soruyor, bana güven dolu mavi gözleriyle bakarak.

“Elbette,” diyorum, onun seviyesine inerek. “İş ortağım Maxim’in üç çocuğu var. Damien altı yaşında. Alexei dört yaşında, tıpkı senin gibi. Anna ise henüz yürümeye başlayan bir bebek.”

“Onlar da dinazorları sever mi?” Yüzündeki ifade, sanki bu potansiyel bir dostluğun en önemli faktörüymüş gibi son derece ciddidir.

“Emin değilim,” diye itiraf ediyorum. “Ama sorabilirsin. Ayrıca evlerinin arkasında düzinelerce koi balığı olan küçük bir gölet var.”

“Gerçek mi?”

“Elbette. Onları besleyebilirsin bile. Yarık mutfakta. Neden ondan balıkları beslemek için ekmek istemiyorsun?” Saatime bakıyorum, gitmemiz gereken zamana yaklaşık yirmi dakika kaldığını fark ediyorum. “Anneni kontrol edeceğim, birazdan aşağı ineceğiz.”

Bunun üzerine odadan çıkıp koridora doğru koşar, küçük ayakkabılarının sesleri parke zeminde yankılanır. Onu izlerken, göğsümün arkasında alışılmadık bir ağrı hissedirim.

Yan odadaki giyinme odasına döndüm; Hope, son bir saattir Dinara’nın özenle seçtiği yeni gardırobunu düzenlemekle meşguldü. Hope, benim tekno-gotik hackerımın kendisi için alışveriş yapmasına izin verdiğini söylediğinde neredeyse kurdeşen dökecektim, ama ikimiz de hoş bir sürpriz yaşadık. Dinara çok yetenekli bir kadın.

İçeri girdiğimde, oda lüks bir butiğin patlamasından sonra kalmış gibi görünüyor; her yerde giysi çantaları ve kağıt mendiller var, her boş yüzeye giysiler asılmış. Kaosun ortasında Hope duruyor. Onu görünce adımlarım duruyor.

Koyu zümrüt yeşili saten bir slip elbise vücut hatlarını sarıyor, yaka çizgisi açıkça seksi olmadan göğüslerinin dolgunluğunu ima edecek kadar derin. Onun dışında her şey seksi. Etek ucu dizlerinin hemen üzerinde bitiyor, bu da bana o pürüzsüz bacakların belime dolanmasından ne kadar hoşlandığımı hatırlatıyor. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, uçlarında hafif bir kıvrım var.

İnanılmaz görünüyor. Ve tamamen telaşlı.

“Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum,” diyor, aynanın önünde bir o yana bir bu yana dönerek. “Yani, çok güzel, ama pazar öğle yemeği için fazla şık giyinmişim gibi hissediyorum.”

Hope aynaya dönüyor ve utangaç bir şekilde yakasını düzeltiyor. Odanın durumuna bakılırsa, bir süredir bununla uğraşıyor ve buradaki her parçayı denedikten sonra reddediyor.

"Mükemmel görünüyorsun," diye onu teselli ediyorum.

O iç geçiriyor ama gözlerime bakmıyor. Bu öğle yemeği konusunda gergin olduğunu biliyorum, ama şimdi ne kadar kendini tuttuğunu anlıyorum. Tamamen dağılmaya ne kadar yakın olduğunu.

Arkasına yaklaşıp onu kendime doğru çekiyorum; böylece bana sıkıca yaslanıyor ve vücudumun her bir parçasının ona bastırıldığını hissedebiliyor. “Konuş benimle.”

Aynada gözlerime baktı, yüzünde savunmasızlık yazıyordu. Elleri titriyordu, makyaj masasının kenarını sıkıca tutuyordu. “Bunu yapamam, Pavel. Babamın ölümünden sorumlu olan insanlarla aynı masada oturup her şey yolundaymış gibi davranamam.”

Bu anın geleceğini biliyordum, ona bu öğle yemeğinden bahsettiğimden beri bekliyordum. Ama aynadaki yansımasında gördüğüm o saf acı, yine de mideme yumruk yemiş gibi bir etki yarattı.

“Babanın düşmanları senin de düşmanın olmak zorunda değil,” diye başlıyorum, ama o sözümü kesiyor.

“Yapma.” Bana doğru dönüyor, gözleri öfke ve kalp kırıklığının karışımıyla parlıyor, bu da göğsümü sıkıştırıyor. “Bu basit bir şey değilken basitmiş gibi gösterme. Bunlar sadece düşman değil; bunlar benim ölmemi isteyen insanlar. Bunu sen kendin söyledin.”

Dişlerimi sıkarak, odanın diğer ucuna doğru uzaklaşmasını izliyorum. “O, onlara gerçeği söylemeden önceydi. Simon’la kapana kısıldığın, onunla olmanın senin seçimin olmadığı. Roman’ın baldızı Sofiya’nın kaçırılmasına karışmadığın.”

Yüzünde bir şey değişir, ama gözlerinde suçluluk parıltısını görmeden önce.

Hareketsiz kalıyorum. “Biliyor muydun?”

“Kim olduğunu bilmiyordum,” itiraf etti. “Ama Sendika için önemli birini, koz olarak kullanmak için kaçırdığını biliyordum. Düğünden hemen önce bana söylemişti. Ayrıntıları öğrenmek istemedim; bunun

kötü bir fikir olduğunu düşündüm. Sonunda bu konuda kavga ettik ve o gece..." Aniden durur, sanki fazla konuşmadan önce kendini tutmuş gibi.

Yüzünü inceliyorum, bastırılmış duygularla titreyen çenesini izliyorum.

"Ne yapmadan önce?" Sesim soğuk ve öfkeli bir fısıltıya dönüşüyor.

"Önemli değil." Yutkunuyor. "Onu savuşturdum."

Komodinin üzerindeki taze çiçeklerle dolu kristal vazo, ben fırlattığımı fark etmeden duvara çarparak parçalanır. Parçalar ölümcül konfeti gibi yağar ve Hope nefesini tutarak geriye atlar.

"O pislik çoktan öldü. Sadece henüz bunu bilmiyor." Düşünmeden hareket ediyorum, avını planlayan bir avcı gibi odada dolaşıyorum. "Onu bulacağım ve bulduğumda, bana ait olan bir şeye dokunanların başına ne geldiğini ona göstereceğim."

"Pavel, dur. Lütfen." Hope'un sesi kırmızı sisin içinden geliyor. Bana uzanıyor, eli titreyerek koluma sarılıyor. "Sofiya'yı anlat bana. Ona ne yaptı?"

İçimdeki her şey avlanmak ve yok etmek isterken, onun dokunuşuyla kendimi sakinleştirmeye, onun beni sakinleştirmesine izin vermeye zorluyorum. O an çok yakında gelecek.

"Sofiya, Simon'la çalışan bir Rus politikacı tarafından kaçırıldı," diye açıklıyorum. "Sofiya değerli biri. O Roman'ın baldızı, ama aynı zamanda Zhukov Bratva'nın başı Nikolai Zhukov ile evli, bu yüzden onu kaçırmak hepimiz üzerinde bir baskı aracıydı. Onu kurtarmadan önce bir günden az bir süre alıkonuldu. Lanet olasıca korkunçtu, ama Black Company'nin Simon'un liderliğinde yeniden kurulduğunu, hayatta olduğunu ve seninle evlenmeye hazırlandığını bu şekilde öğrendik." Bu anı damarlarımı donduruyor. Söylediklerimin ağırlığını anlaması için gözlerimi ona dikiyorum. "Şimdi anladın mı? Savaşa girdiğimizde her iki tarafta da kurbanlar olur. Maxim'in babanın peşine neden bu kadar sert düştüğünü bilmek ister misin? Çünkü o, New York'taki bir şarap müzayedesinde karısı Kira'nın peşine suikastçılar göndermişti. Kira'nın hayatta olmasının tek nedeni şans ve iyi güvenlik tedbirleriydi."

Yüzü yıkılmış bir maske gibidir, ama beni ve dünyamı tamamen kabul edebilmesi için, ne kadar acı verici olursa olsun gerçeği duyması gerekir.

“Baban hepimizin oynadığı oyunu oynuyordu, Hope. Sadece kaybetti.” Sözlerim istediğimden daha sert çıkıyor, ama bunu duyması gerekiyor. Yanına gidip yüzünü ellerimle tutuyorum. “Ama bu burada bitebilir. Sen ve ben, hepimizle birlikte. Geçmişin geleceği belirlemesi gerekmez.”

Bana bakıyor, gözlerinden yaşlar süzölmek üzere. “Nasıl? Bunların hiçbirisi olmamış gibi nasıl davranabilirim?”

Buna verecek iyi bir cevabım yok, bu yüzden ona elimde kalan tek gerçeğı söylüyorum. Cebime uzanıp küçük siyah kadife bir kutu çıkarıyorum. Kutuyu açtığımda, nadir bulunan pembe elmas ışığı yakalıyor. Devasa merkez taşı, daha küçük, parıldayan beyaz elmaslardan oluşan bir takımyıldızı andıran bir çerçeveye çevrili. Bunu Hope için tasarlattırdım; pembe rengi, dudaklarını öptüğümde ortaya çıkan rengin aynısı.

O, yüzüğü izlerken ağzını küçük bir O şeklinde açar. “Bir yüzük mü?”

“Kurdelesı pek uymuyordu,” diye alay ediyorum, sol elini nazikçe kaldırarak. “Bu, benim için ne kadar değerli olduğunu herkese açıkça gösterir.”

“Peki o ne?” diye soruyor, gözlerime bakarak. “Sen benim ailemsin. Sen ve Kin bana aitsiniz.”

Yüzündeki ifade yumuşadı. Gözlerinde hâlâ yıkım parıldıyor, ama aynı zamanda çok daha fazlasını da görüyorum: güven, kabullenme, nasıl yorumlayacağımı bilmediğim duygular. Yüzüğü parmağına takmama izin verdi, onu mümkün olan en kalıcı şekilde sahiplendim.

Kalbimi bir daha riske atacağımı hiç düşünmemiştim. Kamilla ortadan kaybolduktan sonra, bir daha kimseyi severek tehlikeye atmayacağıma yemin etmiştim. Ama Hope, inşa ettiğim her duvarı, kendime verdiğim her sözü paramparça etti.

“Hayatta kimin parmağına bir yüzük takacağımı hayal bile edemezdim. Ailemi kaybettikten sonra, sadakatim sadece ve sadece Sendika’ya idi. Onlar benim seçtiğim ailem oldular. Bratva’nın emirlerine ilk kez karşı geldiğimde, bu senin içindi. Ama bugün de aynı seçimi yapardım. Her seferinde seni seçerdim.”

Bana bakarken gözyaşları yanaklarından süzölüyor, sesi titriyor. “Pavel...” Bana uzanıyor, sanki benden güç almaya çalışır gibi yüzünü boğazıma bastırıyor. “Böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın

, yoksa tamamen daşılacağım ve bu öğle yemeğinden önce kendimi toparlamam lazım.”

“Umurumda değil,” diyorum, onu kendime doğru çekip çaresiz, yumuşak ve yüksek sesle söylemeye korktuğumuz her şeyle dolu bir öpücük veriyorum.

“Pavel! Ekmek aldım! Artık balığı görebilir miyiz?” Kin’in sesi aşığıdan yankılanıyor.

Hope benden uzaklaşır, sessizce kıkırdayarak gözlerinin altını siler. “Gitmeliyiz,” der.

“En azından kadınlara karşı açık fikirli olacağına söz ver. Onların bunlarla hiçbir ilgisi yok. Kin için de. Diğer çocuklarla birlikte olmaktan hoşlanacağını biliyorum.”

Bir anlığına bana yaslanarak, ağırlığını bana bırakır. “Deneyeceğim. Senin için deneyeceğim.”

BÖLÜM

OTUZ DOKUZ

UMUT

Kompleksin ortasındaki geniş eve yaklaşırken midem düğümleniyor. Burası Pavel'in evinden bile daha etkileyici: Terrakotta kiremitli çatısı, krem rengi sıvalı duvarları ve cephesini süsleyen sarmaşıklarla Akdeniz esintili bir malikane. Hayal ettiğim şeytani kaleye pek benzemiyor.

Arazide yürürken kafamda düşüncelere dalmak için bolca vaktim oluyor. Yarım saat önce, bu insanlarla aynı masada oturamayacağıma emindim. Şimdi ise Pavel'in yüzüğünü takmış, onun sözlerinin ağırlığını sindirmeye çalışıyorum.

"Bu, benim için tam olarak kim olduğunuzu herkese açıkça gösterir." "Ailem. Sen ve Kin bana aitsiniz."

"Her seferinde seni seçerdim."

Yemin ederim, geçen her gün bu adam savunmamı yıkıyor ve her şeyi farklı bir gözle görmeye başlıyorum. Eskiden yaşadığım siyah-beyaz dünya gri tonlara dönüştü.

"Çok sıkı tutuyorsun anne," diye fısıldıyor Kin ve ben zorla elini bırakıyorum.

"Üzgünüm, bebeğim," diye mırıldanıyorum ve boş elimle saçlarını okşuyorum. Pavel'in bugün her şeyin yolunda gideceğine dair güvenceleri olmasına rağmen, midem gerginlikten altüst olmuş durumda.

Pavel elini belime koyuyor, avucunun ısısı elbisenin kumaşını yakıyor. "Nefes al," diye hatırlatıyor bana.

"İyiyim," diyorum, ona güven verici bir bakış atarak.

Biz daha kapıya ulaşmadan devasa ön kapı açılıyor ve saçlarını topuz yapmış, yüzünde parlak bir gülümsemeyle duran minyon bir sarışın ortaya çıkıyor. Kira Belov olmalı. Beyaz keten pantolon ve bol mavi bir bluz giymiş, korkulan bir bratva patronunun karısından çok bir yaşam tarzı influencer'ına benziyor.

"Sonunda!" diye haykırıyor, kollarını genişçe açarak. "Bizi ekeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye cevapladı Pavel, ona şaşırtıcı bir sıcaklıkla sarılmaya karşılık verdi.

Onun coşkulu karşılaşmasından hazırlıksız yakalanmış olarak gözlerimi kırptıyorum. Pavel'in iki yanağına da öpücük kondurduktan sonra, parıldayan mavi gözlerini bana ve Kin'e çeviriyor.

"Sen de Hope olmalısın," diyor ve iki eliyle benim boş elimi tutuyor. "Bu tımarhaneye hoş geldin."

Soğuk bir karşılama, hatta şüpheyile karşılanmaya hazırlıklıydım, ama hiçbirisi olmadı.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

Kira'nın bakışları, aniden utangaçlaşarak bacaklarımın arkasına yarı saklanan Kin'e kayar. "Bu yakışıklı beyefendi de Kin olmalı," der, onun seviyesine çömelerek. "Oğlum Alexei, seninle tanışmak için çok heyecanlıydı. O da senin yaşlarında."

Kin başını uzatıp onu dikkatle süzüyor. "Merhaba," diyorum onu dürttükten sonra sessizce.

"Vay canına. Dinozorları seviyor olmalısın," diyor Kira, papyonunu fark ederek. "Eminim bu evin bir yerlerinde çok havalı dinozor oyuncaklarımız vardır. Gidip onlara bir bakalım mı?"

Kin başını salladı, hâlâ bana yapışık duruyordu ama ilgilendiği belliydi.

"Harika. İçeri gelin, içeri gelin." Kira dikleşir ve bizi içeri davet eder. "Herkes arkada. Terasta öğle yemeği yiyoruz."

Evleri muhteşem, bej, siyah ve beyaz renklerle boyanmış yüksek tavanlı. Zevkli ve abartısız bir lüks. Kira'yı takip ederek evin içinden geçerken, Pavel'in eli belimin altından hiç ayrılmıyor.

"Gördün mü, o kadar da kötü değil," diye fısıldıyor, dudakları kulağıma değiyor.

Teras kapıları açıldığında, lüks seyahat dergilerinden çıkmış gibi bir manzara karşımıza çıktı. Çiçekli sarmaşıklarla süslenmiş bir pergolanın altında uzun bir ahşap masa duruyordu. Masa, basit beyaz tabaklar ve

ortasına taze çiçekler serpiştirilmiş. Bahçelerin ötesinde, Pavel'in Kin'e bahsettiği koi havuzu var.

"Vay canına." Bu sözler ağızından çıkarken kendimi tutamıyorum.

Kira gülüyor. "Teşekkürler. Tam da beklediğim tepki buydu."

Masanın etrafında Sendika'nın iç çemberinin geri kalanı duruyor.

Tüm gözler üzerimize çevrilirken adımlarım duraksıyor.

"Millet," der Pavel rahat bir özgüvenle. "Karım Hope ve oğlu Kin."

"Karım" ifadesindeki sahiplenme hissi, zırh gibi, kimsenin aşamayacağı koruyucu bir çember gibi geliyor.

Ama etrafa baktığımda, kimseye düşmanlık ya da nefret görmüyorum. Çoğunlukla sadece meraklı bakışlar var.

Tuz-biber saçlı, uzun boylu, saygın bir yaşlı adam gruptan ayrılıyor. Resmi bir tanıtım olmasa bile, onun Maxim Belov olduğunu biliyorum. Otoritesi tartışılmaz, sadece kalçasında oturan sevimli sarışın bebek tarafından yumuşatılmış.

Pavel öne çıkıyor ve kızı nazikçe kucağına alıyor. "Anna," diyor, tombul yanağına bir öpücük kondururken Rusça ona şefkatle sesleniyor. Kız buna karşılık kıkırdıyor ve bu beni tam da yumurtalıklarımın ortasından vuruyor.

Maxim o delici mavi gözlerini bana çevirir. "Hope. Evimize hoş geldin."

Sesinde bir soğukluk var, o gözlerin arkasında bir değerlendirme yapılıyor, ancak tavırları son derece dostane. Anlıyorum. İkimiz de birbirimizi ölçüp biçiyoruz, birbirimizi anlamaya çalışıyoruz. Güven inşa etmek zaman alacak.

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler," diyorum, kibar sözler otomatik olarak ağızdan çıkıyor.

"Alexei!" diye seslenir Kira ve Kin'in yaşlarında, kumral saçlı küçük bir çocuk, uzaktan kumandalı araba gibi görünen bir şeyle oynadığı yerden koşarak gelir. "Bu Kin. Yetişkinler konuşurken ona oyuncaklarını göstermeye ne dersin?"

Alexei, Kin'i açık bir merakla inceliyor. "Robotları sever misin?" diye soruyor kusursuz bir İngilizceyle.

"Ben dinozorları daha çok seviyorum."

"Odamda dinozorlarım var," diyor Alexei. "Robotlarım da var."

Kin bana bakarak sessizce izin ister. İçimdeki tedirginliğe rağmen başımı sallarım.

Kısa bir süre önce Kin'in Belov çocuklarıyla oynamasına asla izin vermeyeceğime yemin etmiştim. Ama Pavel haklı; bu olayda çocuklar masum.

"Bir şey olmaz." Pavel omzuma hafifçe dokunur. "Yukarıda bir dadı var."

Kira uzanıp sevimli bebeğini Pavel'den alır. "Onu uyutacağım. Birkaç dakikaya dönerim."

Terasın karşısından üç adam yaklaşırken Pavel elimi tutar. Hepsisi uzun boylu, ürktücü ve tüm Rus erkekler için bir gereklilik gibi görünen o tehlikeli çekiciliğe sahip.

"Hope, eminim Roman Vasiliev'i hatırlıyorsunuzdur," diyor Pavel, Hong Kong'dan gelen uçakta kısaca tanıştığım adamı işaret ederek.

Roman bana nazikçe başını sallıyor. "Seni tekrar görmek güzel."

"Ve bu da Nikolai Zhukov," diye devam ediyor Pavel; kısa siyah saçlı, boynuna kadar uzanan dövmeleri olan bir adam öne çıkıp elimi sıkıyor.

Yoğun bakışları beni dikkatle süzüyor ve ondan yayılan ihtiyatı hissedebiliyorum. Nedenini anlamam biraz zaman alıyor. Bu Sofiya'nın kocası. Simon'ın kaçırdığı kadın.

Aramızda bir anlık bir tanıma anı yaşanır. Ne söyleyeceğimi bilemem, ama gerçeği söylemeye karar veririm.

"Üzgünüm," diyorum sessizce. "Eşinize olanlar için." Bir kez başını sallıyor ve omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor.

"Ben Vadim Lazarev." Kıvrık kahverengi saçlı ve en azından diğerlerine kıyasla daha rahat tavırlı bir adam, içten bir gülümsemeyle bana elini uzatıyor.

"Memnun oldum," diyorum, ama tüm dikkatlerin üzerimde olması beni biraz tedirgin ediyor.

Tüm erkekler, erkeksi bir şüphe duvarı gibi hissettiren dikkatli bir mesafeyi korurken, Pavel yanımda kalıyor, varlığı koruyucu ve açıkça sahiplenici.

Garip gerginlik çok ağırlaşmadan önce, iki kadın sıcak bir esinti gibi içeri girer ve erkekleri neredeyse dirsekleriyle kenara iterek yol açarlar.

“Ah, Tanrı aşkına, kocalarımızı bağışlayın,” diyor, ak kızıl saçlı, uzun boylu, narin bir kadın; dalgalı yazlık elbisesinin altında hafif bir bebek göbeği görünüyor. “Ben Liza,” diye devam ediyor, rahat bir gülümsemeyle. “Ve bu da kardeşim, Sofiya.”

Sofiya, kız kardeşinden biraz daha kısa ve daha atletik bir vücuda sahip.

Bana nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmiyorum, ama kesinlikle kolunu koluma takıp “Dengeyi sağlamak için bir kadın daha tam da ihtiyacımız olan şey” demesi değil. Pavel’e şakacı bir bakış atıyor. “Ve birinin bu adamı hizada tutması gerekiyor.”

Alaycı bir şekilde gülüp şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. “Tanrı biliyor ki deniyorum, ama kolay olmuyor.”

Pavel yanımda kıkırdarak güldü. “Lütfen karımı tanıştıktan beş dakika sonra korkutma.”

Kira yanımda yeniden belirir. “En kötü hikayeleri paylaşmak için alkolün etkisini göstermesini bekleyeceğiz. Şimdi git, erkeklerle oyna.” Elini Maxim ve diğer erkeklerin toplandığı yöne doğru sallar.

Pavel gözlerimi yakaladı ve sessizce bir soru sordu. Ona hafifçe başımı sallayarak, tek başıma idare edebileceğimi belli ettim.

“Şu sevimli haline bak,” diye alay eder Liza. “Pavel’i hiç bu kadar koruyucu görmemiştim.”

İç çekiyorum. “Otoriter bir anne tavuk gibi.”

“Aman Tanrım,” diye çığlık atar Kira. “Bu bana her zaman komik gelecek.”

Pavel, herkesin kendisine karşı birleştikten şikayet eder ve sonunda tüm erkeklerin toplandığı yere doğru yol alır.

“Bayanlar, resmi olarak kokteyl saati,” diyor Sofiya ve beni pembe ve meyveli görünümlü bir sürahi ile donatılmış bir masaya yönlendiriyor. “Onlar sıkıcı iş meselelerini tartışmak zorundalar, biz de onlar etrafımızda dolanmadan seni düzgün bir şekilde karşılamalıyız.”

“Bir içki harika olur,” diye kabul ediyorum. Varlığımdan açıkça rahatsız olan bir grup erkeğin yanında durmak istemiyorum.

Kira başını sallar ve bardakları doldurmaya başlar. “İnan bana, biz biliriz. Bu erkeklerle evli olmak, genellikle gerginliği azaltmak için küçük bir şeye ihtiyaç duyar.”

“Kocalarımız biraz aşırı koruyucu,” diye ekliyor Liza, maden suyunu yudumlarken. “Niyetleri iyi. Sadece Pavel’in... şey... ile evlendiği fikrine alışmak için biraz zamana ihtiyaçları var.”

“Black Company’nin varisi?” diye öneriyorum. “Evet, bu his karşılıklı.”

“Eğer teselli olacaksa,” der Kira, bardağındaki pipeti çevirerek, “evliliklerimizin çoğu oldukça alışılmadık bir şekilde başladı, yani iyi bir grubun içindesin.”

“Alışılmışın dışında mı?”

“Bilirsin, normdan biraz farklı. Maxim’le onu öldürebilecek kadar yakınlaşmak için evlendim. Neyse ki, iş o noktaya gelmedi.”

İçkim boğazıma takılıyor. Normal şartlarda şaka yaptığını düşünürdüm, ama içimden bir ses onun çok ciddi olduğunu söylüyor. Bir iki kadeh içtikten sonra bu hikayeyi sormayı aklımda tutuyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda, Pavel’in teras korkuluğuna yaslanmış, bizi dikkatle izlediğini görüyorum. Gömleğinin kaslı göğsüne gerilmesi gerçekten dikkatimi dağıtıyor. Bakışımı yakaladığında, yüzünde o yavaş ve yıkıcı gülümseme yayılıyor; karnımı altüst eden ve ağzının neler yapabileceğini bana hatırlatan gülümseme.

“Tamam, dur bir dakika,” diyor Kira, bakışlarımı takip ederek. “Pavel’in kimseye böyle baktığını hiç görmedim. Hiç. Adam yıllardır bir kadın bile getirmedi, yani bu oldukça önemli bir olay. Bana tüm müstehcen detayları anlatman gerekecek.”

Üç kadın da bana umutla bakıyor. Kartlarımı göğsüme yakın tutmaya o kadar alışkınım ki; ilk içgüdümlü konuyu saptırmak ya da en azından gerekli olanı paylaşmak. Ama bu kadınlarda bir şey beni dürüst olmak istiyor. Belki de gerçekten önemsiyor gibi göründükleri içindir, ya da belki de yıllarca süren yalnızlıktan sonra gerçek bir bağ kurmaya çaresizce ihtiyacım vardır.

Böylece onlara Londra’dan, İsveçli yazar Lukas’tan, hayatımın en güzel gecesinden ve ardından var olmayan bir adamı düşünerek geçirdiğim beş yıldan bahsediyorum. Simon’dan, zorla evlilikten, patlamalardan ve kurtarılmamdan bahsediyorum; ve İsveçli yazarın aslında Sendika’nın başkanı Pavel Fedorov olduğu şeklindeki şok edici gerçeği. Ve benden bilgi almak için işkence etmek yerine

, ki bunu yapacağından oldukça emindim, sonunda benimle evlendi ve beni buraya, kendisiyle yaşamam için getirdi.

Onlara anlatmadığım şey ise, Pavel ile geçirdiğim gecenin sonucunda Kin'in doğmuş olması. Pavel'e ne kadar aşık olsam da, onu kabul etmek onun dünyasını da kabul etmek anlamına geliyor. Ve ben buna hazır mıyım, hâlâ bilmiyorum.

Hikayenin sonunda, üçü de bana şaşkın gözlerle ve boş bardaklarla bakıyor.

"Bu, şimdiye kadar duyduğum en çılgın hikaye," diyor Sofiya. "Tabii, benim aşk hikayemden sonra ikinci sırada."

"Ve tuhaf bir şekilde romantik," diye ekliyor Liza.

Kira'nın ağzı şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tek bildiğim, o adamın sana tamamen aşık olduğu. Yüzünden okunuyor."

"Vay canına, Hope," diyor Sofiya, elimi tutarak. "Bu yüzük muhteşem. Ne zaman oldu bu?"

Prenses kesim pembe elmasa bakıyorum ve Pavel'in parmağıma takarken söylediği sözleri hatırlıyorum. "Aslında bu sabah."

Kira çığlık atar. "Vay canına, ne mesaj vermek istemiş ama!"

"Görev tamamlandı." Liza, bilmiş bir gülümsemeyle arkasına yaslanır. "Anladığım kadarıyla aranızda işler yolunda gidiyor?"

İçkimin büyük bir yudumunu alıyorum. "İyi gidiyor..." Bunun için doğru kelimeleri bulabileceğimden emin değilim.

Bir yandan, daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Kimse beni bu kadar güvende, önemsenmiş ve görülmüş hissettirmemişti. Buna Kin de dahil. Ama diğer yandan, arka planda zaman akıyor. Chen amca dün gece bana mesaj attı. Tehlikede olduğunu düşünüyor, Simon'ın bir şekilde ona yardım ettiğini bildiğini düşünüyor. Fazla ayrıntı vermedi ama saklanmadan önce mirası devredebilmek için mümkün olduğunca çabuk buluşmamızı istiyor.

Bu hayattan kaçmak için bir şansım varsa, buluşmayı bir an önce ayarlamalıyım, ama...

Bir şeyler yolunda değil, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Chen Amca için endişelenip durmama rağmen, geçen her günle birlikte Pavel'den ayrılma fikri bana özgürlükten çok, istediğim hayatı kaybetmek gibi geliyor.

"Oh, o kadar mı iyi?" diyor Liza, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Başımı sallıyorum ve onun, giderek daha da berbat hale gelen durumum hakkında endişelenmek yerine, Pavel'le ilgili ateşli bir hayale daldığımı düşündüğünü fark ediyorum.

Yutkunuyorum. "Evet, gerçekten o kadar iyi," diyorum ve içtenlikle söylüyorum.

İki saat sonra, uzun masada Pavel'in yanında oturuyorum, elimde taze bir bardak sangria ve karnım tika basa dolu. Öğle yemeği inanılmazdı ve İngilizce sohbet, beklediğimden çok daha rahat akıyordu. Başlangıçta beni ürküten erkekler bile gevşedi ve etrafımda rahatça konuşmaya başladı.

Pavel'in eli sahiplenici bir şekilde uyluklarımın üzerinde duruyor. Arada sırada, sohbe te yorum yapmak ya da sanki adımı söylemenin tadını çıkarıyormuş gibi sadece adımı söylemek için bana doğru eğiliyor.

"Maxim'in, kendi yatağında uyumadığın için seni buzlu suya batırdığına inanamıyorum," diyorum Kira'ya, şaşkınlıkla başımı sallayarak.

"Oh, merak etme. Ona on katını ödetim." Kira, kocasıyla şakacı bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Sana nasıl ödetmişim, hatırlıyor musun tatlım?"

Maxim gülüyor ve karısını kucağına çekiyor. Kira çığlık atıyor ama kollarında olmaktan çok mutlu görünüyor.

"Büyük bir dergi için fotoğraf çekimi yaparken bekledi," diye açıklıyor Maxim. "Sonra o güzel poposunu kucağıma oturttu ve beni tahrik etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Kendimi ergen bir çocuk gibi hissettim, neredeyse pantolonumun içinde patlayacaktım."

Masada inlemeler ve kıkırdamalar duyulur ve ben de kendimi onlarla birlikte gülerken bulurum, bunun ne kadar kolay geldiğine şaşırıyorum. Bu kadınlar beklediğim buz kraliçeleri değil. Rusya'nın en tehlikeli erkeklerinden bazılarıyla evli olmalarına rağmen, komik, sıcak ve şaşırtıcı derecede normaller.

Ve erkekler... Eh, bazı yönlerden sert ve korkutucular, ama kadınlarının yanında eriyip gidiyorlar.

Hızlı ayak sesleri dikkatimizi çekiyor ve birkaç saniye sonra Kin, Alexei ve Damien olduğunu düşündüğüm daha büyük bir çocukla birlikte ortaya çıkıyor.

Kira ve Maxim'in en büyük oğlu. Ne oynuyorlarsa, hepsi kızarmış ve heyecanlı.

Ama Kin bana koşmak yerine, Pavel'e doğru gider ve kendini onun kucağına atar. "Yukarıda çok havalı bir kale yaptık, Alexei'nin uzaktan kumandalı bir helikopteri var ve artık en iyi arkadaşız!"

Pavel gülümsüyor. "Kulağa harika bir gün gibi geliyor. Eğlendin mi?"

"Evet! Alexei gelip dinozor koleksiyonumu görebilir mi?" "Tabii ki gelebilir." Pavel, Kin'in saçlarını okşarken gülümsüyor.

Yanımda oturan Sofiya, bana doğru eğilir. "Pavel onunla iyi anlaşıyor gibi görünüyor," der sessizce, benim bakışlarımı takip ederek.

"Evet," diye onaylıyorum. "Öyle."

Aralarındaki bu samimi sevgi, boğazımı düğümler. Bu, oğlum için her zaman istediğim ama onun sahip olacağını hiç düşünmediğim şeydi. Ve her geçen gün, bunun aramızdaki her şeyi değiştirebileceğini bilerek, bu gerçeği içimde saklamak daha da zorlaşıyor.

Kira ellerini çırpıp ve koltuğundan kalkar. "Tamam, çocuklar. Sanırım bu partiyi sinemaya taşıma zamanı geldi. Bir film izlese ne dersiniz?"

"Gidebilir miyim anne?" diye sorar Kin.

"Tabii ki izleyebilirsin," derim ve küçük bacağını sıkıca tutarım.

Kira çocukları toplar ve Kin, onu hiç bu kadar heyecanlı görmediğim bir şekilde yeni arkadaşlarıyla koşarak uzaklaşır.

Pavel tek bir akıcı hareketle beni kucağına çeker, kolları sahiplenici bir şekilde belimi sarar. Dudakları benimkilerle buluşur. Belki içtiğim içkilerin etkisindendir, ama utangaçlık hissetmek yerine, kendimi ona bırakırım.

"İyi misin?" diye dudaklarıma fısıldıyor.

Ben de ona karşılık veriyorum, viski ve ona özgü bir tadı alıyorum. "

"Söylemiştim. O kadar da kötü değiller, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "O kadar da kötü değil'den daha iyiler."

"Eğer beş dakika olsun karını ellemeyi kesebilirsen," diye gülümseyerek sözümü keser, "onu çalmayı çok isterim."

"Buna izin verebileceğimden emin değilim." Pavel alaycı bir şüpheyile gözlerini kısar. "Kadınımın ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bir elini kadının yuvarlak kalçasına koyar. "Ona daha fazla içki içirip, ilk tanıştığımızda sana neden 'huysuz balık' lakabını taktığımı

. Hatırlıyorsun, değil mi?”

Pavel gözlerini devirip, unutamayacağını mırıldanır; tam o sırada Sofiya, elinde taze bir sürahi gibi görünen bir şeyle terasa geri çıkar.

“Ev yapımı margaritalarım. Gecenin tekila kısmına hazır mısınız?” diye sordu kadınlara, sürahiyi havaya kaldırarak.

“Pek sayılmaz.” Liza, kaşlarını çatarak maden suyunu havaya kaldırır.

Roman elini uzatıp karısını kendine yaklaştırır ve karnına minnet dolu bir öpücük kondurur. “Merak etme, tatlım. Bu gece sana çok iyi bakacağım.” Ona attığı imalı gülümseme, Liza’nın yanaklarını kızartır.

“Bebek doğar doğmaz, sana insanlık tarihinin en güçlü margaritasını yapacağım,” diyor Sofiya, kolunu kız kardeşinin omzuna dolayarak.

“Sözünü tutacaksın,” diye homurdanır Liza.

Eşyalarını toplamaya başlarken, Kira bana döner. “Sen de geliyorsun, değil mi? Sana bunu söylemek istemezdin ama artık bizimle kalmak zorundasın.”

Yıllarca gerçek bir arkadaşım olmadı, beni gerçekten önemseyen kimse yoktu; birinin bana "artık bizimle kalmak zorundasın" demesi, oldukça iyi bir tehdit gibi geliyor.

“Bununla başa çıkabilirim.”

BÖLÜM KIRK

PAVEL

Sadece beşimiz kaldığımız anda terastaki ^{hava} değişiyor. Kadınlar ateş çukurunun etrafında toplanmış, sesimizin ulaşmayacağı bir mesafede ve çocuklar da içeride film izlemeye çekilmişler.

Maxim beş bardak yılanmış viski doldururken, Roman bir kibrit çıkıp purosunu yakıyor ve ardından ateşi diğerlerine uzatıyor. Kısa süre sonra hepimiz dumanla sarılıyoruz, sıcaklık düşerken dış mekan ısıtıcıları sıcak bir ışık yayıyor.

Bu gece beklediğimden daha iyi geçti. Hope eğlenmiş görünüyordu. Onu kadınlarla gülüşürken yakaladım, sadece nazik davranmıyordu. Kin ise heyecandan titriyordu, Maxim'in çocuklarıyla sanki onları ömür boyu tanıyormuş gibi koşuşturuyordu.

Ancak bu gecenin başarısının altında, artık daha fazla görmezden gelemeyeceğim bir tehdit yatıyor.

"Pekala," diyor Maxim, koltuğuna yaslanarak. "Neden burada olduğumuzu hepimiz biliyoruz. Simon hâlâ firari. Elimizdeki istihbarata göre yeraltına inmiş, muhtemelen Hong Kong'da saklanıyor, ama sonsuza kadar gölgede kalmayacak."

Kardeşlerim, Chen ve onun Simon ile olası bağlantıları hakkında öğrendiğimiz her şeyden haberdar. Bilmedikleri tek şey, Dinara'nın bu sabah benimle paylaştığı şey.

"Bu konuda," diyorum. "Chen dün gece Hope'a mesaj attı, hayatının tehlikede olduğunu, saklanmak zorunda olduğunu iddia etti. Ama önce Moskova'ya gelip Hope'a mirasını verecek."

Nikolai purodan bir nefes çeker. "Kendini gerçek bir kahraman gibi gösteriyor, Moskova'ya kadar gelip parayı teslim etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır

yapmaya hazır bir kahraman gibi gösteriyor kendini."

Maxim alaycı bir şekilde güldü. "Bu kadar bariz bir numara çekiyorlarsa, Simon çaresiz kalmış olmalı."

"Öyle," diye onayladım, sesim sertleşmişti. "Dinara, Simon'ın silah tüccarı Jean-Michel Duret'e borcu olduğu ve borcunu ödemek için zamanının dolmak üzere olduğu yönünde söylentiler duymuş."

Roman ısıklık çalar. "Duret, bağışlayıcı bir karakteriyle tanınmaz."

"Simon borcunu ödeyemediğinde, Duret'in bizim işimizi yapmasına ve Simon'ı bizim için öldürmesine ne dersiniz?" diye sordu Vadim, viskisini karıştırarak.

"Siktir et," diye homurdanıyorum. "Simon'ı ben öldüreceğim. Bu zevk sadece bana ait."

Roman parmaklarıyla masaya vurur. "Şu Chen denen adamı bulmaya çalıştın mı? Neden ona bir ziyaret yapıp konuşması için ikna etmiyoruz?"

Elimdeki çakmağı çeviriyorum, bu tekrarlayan hareket düşünmeme yardımcı oluyor. "Dinara onun yerini bulmaya çalıştı, ama şifrelenmiş proxy'ler ve izlenemez IP adreslerinin arkasına saklanmış. Güvenliğini sağlayan kişi amatör değil, ki bu da her şeyi açıklıyor çünkü onun emekli bir avukat olması gerekiyor."

Maxim, sessizliği bozmadan önce başının üzerinde dönen dumanı izledi. "Simon için Hope'u yem olarak kullanmalıyız."

Sandalyemi ona doğru çevirirken içim bir anda buz gibi oldu. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Elini kaldırdı. "Hope asla tehlikeye girmeyecek. Toplantının tam gözetim altında devam etmesine izin vereceğiz, sonra bir şey ters gitmeden Chen ve ortaklarını yakalamak için harekete geçeceğiz."

"Kira'yı bu şekilde tehlikeye atar mısın? Hope'a bir şey olmayacağını garanti edemezsin. Ne planladıklarını bilmiyoruz," diyorum dişlerimi sıkarak.

Roman purosunu masaya koyar, sesi sakın ama kararlıdır. "Hayatta hiçbir şey yüzde yüz garantili değildir, ama riski kontrol altına alabiliriz. Toplantıyı bizim mekanlarımızdan birinde düzenlesek nasıl olur? Bir restoran ya da kulüp, bizim kontrolümüzde olan ve her değişkeni kontrol edebileceğimiz bir yer?"

Omuzlarımın arasında gerginlik oluşur, içimdeki küçük bir parça bunun en iyi yol olabileceğini kabul etse de.

“Dinle, anlıyorum. Ben de aynı şeyi hissederdim, ama Simon hayatta olduğu sürece Hope ve Kin asla güvende olmayacak.” Maxim puroyu söner, bakışları üzerimde. “Simon ödülünü geri alana kadar rahat etmeyecek.”

“Bu hoşuma gitmiyor,” diyorum, çünkü onu bir tuzağa sürüklemiş olacağım. Tam koruma ve destek olsa bile işler ters gidebilir. Ama aynı zamanda haklı olduklarını da biliyorum. Ve bu, Simon’a ulaşip bu savaşı bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için en iyi şansımız.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. “Bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu var,” diyorum kardeşlerime. “Hope’un da bu işin içinde olması. Ona her şeyi anlatacağım ve kararı ona bırakacağım.”

Masada sessizlik olur, herkes şartlarımı düşünür.

Başımı kaldırdığımda, Niko bana yoğun bir şekilde bakıyor. “Onun sadakatinden ne kadar eminsin?”

Omurgam sertleşir. Bu tür soruları sevmiyorum. Sofiya’nın kaçırılmasının hâlâ taze olduğunu biliyorum. Sevdiği kadına ne olabileceği konusunda hâlâ parçalanmış durumda ve ben bunu onun sandığından daha iyi anlıyorum.

Çünkü ben de sevdiğim kadınla riske girmeyeceğim.

Ve lanet olsun, Hope’u gerçekten seviyorum. Ona henüz söylemedim, ama ona karşı hissettiklerimin her şeyi tüketen, ruhun derinliklerinden gelen bir aşk olduğuna şüphe yok. Gerçek aşk.

"Kesinlikle eminim."

Yavaşça başını salladı ve koltuğuna yaslandı. "O zaman desteğimi alabilirsin."

Gözlerim masanın etrafında dolaşır, kardeşlerimin her birinin bakışlarıyla karşılaşır. Hepsi başlarını salladığında, omuzlarım birkaç santim aşağı iner.

Terasın uzak köşesinden, Hope'un başını geriye atıp güldüğünü izliyorum. Rahat ve mutlu görünüyor. Gardını indiriyor ve bana güvenmeye başladığını hissedebiliyorum. Umarım tablet ve iletişimlerini izlediğimizi itiraf etmem, kurduğumuz her şeyi mahvetmez.

“Element bir haftadan biraz fazla bir süre sonra açılıyor,” diyor Vadim, şehir merkezindeki yeni kulüplerimizden birine atıfta bulunarak. “Eğer kabul ederse, kulüp

böyle bir buluşma için mükemmel bir yer. Karanlık, kalabalık ve halka açık.”

Roman, benim somurtkan ifademi fark edince karanlık bir kahkaha atıyor. Sanki aklımı okuyormuş gibi, “Gerekli olanı yaptığını anlayacaktır,” diyor.

“Onun iletişimlerini izlediğini bilsen Liza bunu anlar mıydı?”

“Belki, belki de anlamaz. Ama hayatta kalır ve benden nefret eder, önemli olan da bu.”

Niko sırtıma bir şaplak atar. “Evliliğe hoş geldin. Bazen aşk, neredeyse hayalarını kaybetmekle eşittir.”

“Cesaret verici sözlerin için teşekkürler,” diye mırıldanıyorum.

Maxim ayağa kalkıp omzumu sıkar. “Simon’dan dediğin kadar nefret ediyorsa, bunu yapmak isteyecektir. Göreceksin.”

Ama kalıp benimle bir hayat kurmak isteyecek mi? Yoksa bu, onu sonsuza dek kaçırarak son damla mı olacak?

Evimize giden yol, birkaç adım aralıklarla yerleştirilmiş küçük fenerlerle aydınlatılmış, her şeyi sıcak altın rengi bir ışıkla kaplıyor. Hope kolunu koluma dolamış, geç saat olmasına rağmen fısıldayarak hafifçe mırıldanıyor. Kin’in ağırlığı göğsüme sağlam bir şekilde baskı yapıyor; büyük gününün yorgunluğuyla tamamen sızmış durumda.

Rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz. Hope’ta daha önce görmediğim bir hafiflik var, sanki omuzlarından görünmez bir yük kalkmış gibi.

Eve vardığımızda Kin’i doğruca odasına taşıyorum. Hope da peşimden geliyor; ben ayakkabılarını çözmeye çalışırken o da ceketini çıkarıyor. O kadar yorgun ki kıpırdamıyor bile.

Hope eğilip alnına bir öpücük kondurur. “Tatlı rüyalar, bebeğim.”

Ben de aynısını yapıp saçlarını nazikçe okşarım. “İyi uykular, dostum.”

Koridora adımımızı attığımız anda, Hope’un elleri göğsüme yapışır ve beni duvara çarpına kadar geriye doğru iter. Yüzü kızarmıştır, gözleri arzuyla kararmıştır.

"Kin'le birlikte seni izlemenin bana ne yaptığını biliyor musun?" Beni kendi seviyesine indirir, ağzını çaresiz bir açlıkla benimkine bastırır.

Tekila tadı ve Hope'a özgü bir şey duyularımı dolduruyor. Kan penise akıyor, pantolonumun fermuarına baskı yapıyor.

"Onunla olan halin," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Sabırlı ve şefkatli. Aklıma gelen en büyük tahrik edici şey bu."

Belini kavrayıp onu duvara doğru kaldırıyorum. Bacakları içgüdüsel olarak kalçalarımı sarmalıyor ve ben de bedenlerimizi hizalayıp, ikimizin de arzuladığı sürtünme için birbirimize sürtünüyoruz.

Sesi arzuyla boğuklaşır. "Şu anda sana ihtiyacım var." Bana karşı kıvranır, pantolonumun düğmesiyle uğraşırken boğazından küçük, hüsrana dolu bir ses çıkar.

"Bilmiyorum. Sarhoşsunuz Bayan Fedorova. Sizi istismar etmek istemem," diye alay ediyorum, ellerim aşağı kayarak kalçalarını kavırıyor. Kafası iyi olabilir ama ne yaptığının tam olarak farkında olduğunu biliyorum.

"Sarhoş değilim, içki içtim. İkisi farklı. Ve benden yararlanmanı istiyorum. Tamamen yararlanmanı. Ne istediğimi çok iyi biliyorum ve o da sensin."

Ve ben de ona tam olarak bunu vereceğim.

BÖLÜM

KIRK BİR

PAVEL

Karımı sikmek için o kadar çaresizim ki, onu iki dakika içinde tamamen çıplak bırakıyorum. Gömleğimi çıkarmayı başarabiliyorum ama pantolonumla uğraşacak kadar sabırsızım. Bunu benim için o yapabilir.

Hope, koyu renkli çarşaflarımın üzerinde uzanmış, mükemmel bir görüntü sergiliyor. Ten rengi solgun ve pembe, saçları ipek gibi yayılmış. Bana bakışları — arzu ve daha derin bir şey, güvene tehlikeli derecede yakın bir şey ile genişlemiş göz bebekleri — bende görmezden gelemeyeceğim etkiler yaratıyor.

"Beni istediğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. Ön kollarımı başının iki yanındaki yatağa bastırıyorum, onu altımda hapsediyorum. "Ciddi miydin?"

Elleri göğsümü bulur, tırnakları yara izleriyle dolu derimi aşağı doğru sürükler. Kısa nefesler alarak başını sallar.

"O zaman kanıtla." Dişlerimi ve hakimiyetimi kullanarak ağzını acımasız bir öpücükle ele geçiriyorum. Geri çekildiğimde dudakları şişmiş ve ıslak. "Kocanı ne kadar istediğini göster bana."

O kelimeyi duyunca *-kocam-* yüzündeki ifade değişiyor ve sırt üstü dönene kadar omuzlarımı itiyor. Tamamen çıplak ve utanmaz bir şekilde üzerime oturmuş hali, sikimin pantolonumun fermuarına vurmasına neden oluyor.

"Sana ben bakayım," diye fısıldadı, ağzını açarak göğsüme öpücükler kondururken, dili dövmelemin ve yara izlerimin çizgilerini takip ediyordu. Her dokunuş bir damga gibi yakıyordu, benim onu damgaladığım kadar kesin bir şekilde beni damgalıyordu.

Pantolonumun bel kısmına ulaştığında, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Yapabilir miyim?"

İzin istemesi bile o kadar masum ki, onu tamamen yozlaştırmak istiyorum. "Bana ne istersen yap, melek. Ben seninim."

Titrek elleriyle kemerimi ve fermuarımı açarak, ağrıyan sikimi serbest bırakıyor. Bütün gece bekledikten sonra onun dokunuşuna o kadar muhtaım ki, şimdiden ön sıvım akıyor.

Küçük eli penisimi kavradığında, dişlerimi sıkarak tısladım.

"Çok büyüksün," diye fısıldıyor, beni tabandan ucuna kadar yavaşça okşayarak. "Hâlâ içime sığdığına inanamıyorum."

Hırıldıyorum, kalçalarım onun tutuşuna doğru yukarı doğru itiliyor. "Çünkü sen benim için yaratıldın."

Beni ağzına aldığında, gözlerimden yıldızlar çıkıyor. Dilini sikimin başının etrafında dolaştırıyor, sonra daha aşağıya inip, alabildiği kadarını ağzına alıyor. Karımın dudaklarının sikimin etrafında gerilmesi, daha fazlasını almaya çalışırken gözlerinin yaşarması, müstehcen ve çok tahrik edici.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, zorlamadan, sadece yönlendirerek. "İşte böyle, bebeğim. Aynen böyle."

Yanaklarını içe çeker ve daha sert emmeye başlar, ben de o anda boğazına boşalmamak için kendimi zor tutarım. Islak bir sesle beni bırakır, eliyle ağzının yerini alır ve giderek artan bir özgüvenle beni okşar.

"Seni sürmek istiyorum," diyor ve sesindeki cesaret, sikimin onun elinde titremesine neden oluyor.

"Buna itiraz etmem."

Hope kalçalarımın üzerine oturur, kendini üzerime konumlandırır. Aşağı indiğinde, ikimiz de bu hissin verdiği zevkle inleriz.

Nefesini tutar, benim boyutuma alışırken başını geriye atar. Kalalarını kavrarım, onu ters çevirip yatağa doğru sikme dürtüsüyle mücadele ederim. Ama onun kontrolü ele almasını, zevkini sahiplenmesini izlemek çok daha tatmin edici.

Hareket etmeye başlıyor, kalçalarını yavaş, kasıtlı daireler çizerek sallıyor ve bu ikimizi de inlemeye sevk ediyor. Başı geriye eğiliyor, narin

boynunu ortaya çıkarır ve ben de oturup tenine izler bırakmaya dayanamam.

"Aynen öyle bin bana, durma," diye ikna ediyorum, ellerim vücudunda dolaşüyor, göğüslerini avuçluyor ve çığlık atana kadar meme uçlarını çimdikliyorum. "Bu siki ne kadar istediğini göster bana."

Bana doğru eğilir, göğsü benimkine yapışır ve daha sert bir şekilde sürtünür. Açının değişmesi, daha derine batmamı sağlar ve boğazından boğuk bir ses çıkar.

"Benim için kontrolünü kaybetmeni istiyorum," diye yalvarıyor, hareketleri çılgınca oluyor. Doğum kontrol haplarına başladığını biliyorum ve umarım hemen etkisini gösterirler çünkü onun içinde boşalmak için kendimi tutmamın imkanı yok.

Sözleri içimdeki bir şeyi kırıyor. Tek bir hızlı hareketle ikimizi ters çeviriyorum, onu altımda sabitleyip acımasız darbelerle içine giriyorum. Bacaklarını belime doluyor, beni daha derine çekiyor, her vuruşuma çaresiz bir açlıkla karşılık veriyor.

"Kontrolümü kaybetmemi mi istiyorsun?" diye boğazına karşı hırıliyorum. "Bana ne yaptığını görmek mi istiyorsun?"

"Evet," diye hıçkırıyor, tırnaklarını sırtıma geçiriyor.

Onu daha sert, daha derinden sikiyorum, amının her santimini benim olarak sahipleniyorum. Her darbede yatak duvara çarpıyor ama kimin duyduğu umurumda değil. Bütün mahalle karımı çığlık attırdığını bilsin.

"Senin her parçan bana ait," diye homurdanıyorum, boynundaki narin cildi ısırarak.

Boşalırken amcığı beni sıkıyor ve bu his beni doruğa taşıyor. Kendimi sonuna kadar içine gömüyorum ve içini boşaltıyorum, onu içten dışa damgalıyorum. Benden her damla spermi emiyor, artçı sarsıntıları birlikte atlatırken vücudu benimkinin altında titriyor.

Hâlâ içindeyken onu göğsüme çekiyorum ve kalp atışlarımızın yavaşlamasını, senkronize olmasını bekliyorum.

"Ya tebya lyublyu." Seni seviyorum.

Sözler, durduramadan ağızımdan kaçır. Yıllardır başka bir insana söylemediğim sözler.

Hope hemen cevap vermez. Sonunda, yumuşak, uykulu bir fısıltıyla sorar: “Bu ne anlama geliyor?”

"Sonsuza kadar demek, *melekcik*. Bundan sonra ne olursa olsun, biz birbirimize aidiz."

BÖLÜM

KIRK İKİ

HOPE

“ANNE, BAK NE YAPABİLİYORUM!” Kin, havuzun sığ kısmından sesleniyor ve kendi deyimiyle “sırtüstü yüzme” denen şeyi deniyor. Küçük kolları çark gibi dönünce su her tarafa sıçırıyor, ama o kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor, hiç korkusu yok.

“Anlıyorum,” diyorum, onun yanında yüzerken. “Suda çok cesur oluyorsun.”

Bu sadece havuzda değil. Buraya geldiğimizden bu yana geçen kısa sürede, o adeta çiçek açtı. Rahatça gülüyor, istediğini söylüyor ve burası ona aitmiş gibi koridorlarda koşuyor. Sanki farklı bir çocuğun ortaya çıkmasını izliyormuşum gibi, olması gereken hali. Çok küçük yaşta bile, Simon’ın sabrının sınırlı olduğunu, tek bir yanlış hareketin her şeyi değiştirebileceğini anlamıştı.

“Pavel bana dalmayı öğretecekmiş,” diyor Kin, gözlüklerini düzeltirken. “Büyüdüğümde korsanlar gibi hazine aramaya dalabileceğimizi söyledi.”

“Korsanlar, ha? Belki önce biraz yüzme dersi almalısın.”

“Alexei yüzme dersleri alıyor.” Bunu çok rahat bir şekilde söylüyor, ama ben gerçeği biliyorum. Dün gece onun için kelimelerle ifade edemeyeceği kadar önemliydi.

Ve benim için de çok önemliydi.

O masada Kira, Sofiya ve Liza ile oturup gülmek, bu insanların kötü adamlar olmadığını fark etmek. Onlar karmaşık, yaralı ve son derece sadık insanlar. Tıpkı babamın olduğu gibi. Tıpkı benim olduğum gibi. Arkadaşlarımın olması, diğer kadınlarla o rahat dostluğu hissetmem çok uzun zaman olmuştu.

"Anne, acıktım," diyor Kin, yüzerek havuzun kenarına tutunmak için yanımıza geliyor.

"Öğle yemeğinde ne istersin?"

"Pierogi!"

Gülümsüyorum. Zaten buradaki yemeklere, insanlara ve hayata karşı bir tercih geliştirmeye başlamış. Hatta Pavel'i üvey babası olarak kabul etmeye bile başlamış. Ama o bundan daha fazlası. Gerçeği ne kadar uzun süre saklarsam, o kadar çok acı verecek.

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz. Çıkmaya hazır mısınız?" "Beş dakika daha?" diye umutla soruyor.

"Tamam. Bu beş dakikayı iyi değerlendir."

Küçük su cennetimizden ayrılmak için hiç acele etmeden suda sıçrayışını izlerken, bir karar veriyorum. Bu gece, Kin yattıktan sonra, Pavel'e her şeyi anlatacağım. Chen'i, mirası, öne alınan zaman çizelgesini ve babamın eski arkadaşının içinde bulunduğu tehlikeyi.

Ve her şeyden öte, Kin'in onun

Her şeyi tek başıma halletmeye çalışmayı bırakmanın zamanı geldi. Ne olursa olsun bizi her şeyin önüne koyacağını defalarca kanıtlamış olan adama güvenmenin zamanı geldi.

Miras hâlâ önemli; benim güvencem, güvenlik ağım, babamın bana son hediyesi. Ama kaçmak için kullanılmak zorunda değil. Farklı bir şekilde özgürlük anlamına gelebilir. Bu hayatı, bu adamı ve kurduğumuz bu beklenmedik aileyi seçme özgürlüğü.

"Tamam, çıkma zamanı," diyorum sonunda, içimden bir parça bütün gün burada kalıp bu mükemmel mutluluk balonunda süzölmek istese de.

"Tam sana katılmak üzereyken, sen çıkıyorsun!"

Derin, yankılı ses, su sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir titremeyi omurgamdan aşağıya doğru gönderir. Dönüp Pavel'in evden çıktığını görürüm ve kalbim bir an durur.

Kalçalarının üzerine binen lacivert bir mayo giymiş, inanılmaz vücudunun her santimini ortaya çıkarmış. Işığın nemli tenine yansıması, onu Valhalla'dan tatile çıkmaya karar vermiş bir İskandinav tanrısı gibi gösteriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefes nefese soruyorum. "İşin olduğunu sanıyordum."

"Vardı," diyor, bakışlarımı fark edince yüzünde bir gülümseme yayılıyor. "Aslında hâlâ var. Ama buradaki küçük su dinozoru ile yüzme fırsatını kaçıramazdım."

Kin'in yüzü aydınlanır. "Bizimle yüzmeye mi geldin?"

"Tabii ki," der Pavel, derin suya düzgün bir dalış yapar ve neredeyse hiç su sıçratmadan yanımızda su yüzüne çıkar. "Bensiz tüm eğlenceyi size bırakamam."

Güçlü kulaçlarla suyu yararak ilerleyişi etkileyici. Yemin ederim, bu adamın her şeyi içimi sıvı bir ısıya dönüştürüyor.

Kin, hevesli bir köpek yavrusu gibi Pavel'e doğru yüzer. "Pavel, numaralar yapabilir misin? Nefesini çok uzun süre tutabilir misin?"

"Biraz sakın ol, su böceği," diye gülüyor Pavel. "Önce ne üzerinde çalıştığını bir görelim."

Yakınlarda yüzerken, oğlum "yüzme becerilerini" sergilerken Pavel'in tüm dikkatini Kin'e vermesini izliyorum.

Ama onları birlikte izlerken, Pavel'in bu role ne kadar doğal uyum sağladığını, Kin'in onu ne kadar açıkça taptığını görmek, yapmam gereken şeyi kesinleştiriyor. İkisine de yalan söylemeye devam edemem. Daha iyisini hak ediyorlar. Gerçeği hak ediyorlar.

Bu beni korkutsa bile. Kin'in bu şiddet ve tehlike dolu dünyada büyümesini istediğimden emin olmasam bile. Çünkü alternatif olan — bu yalanı yaşamaya devam etmek — riski almaktan daha kötü geliyor. Pavel'i şu anda tanıdığım kadarıyla, Kin'e bu hayatı zorla kabul ettirmeyeceğine güveniyorum.

Kin bana doğru yüzüyor. "Pavel, bir gün okyanusa gidip balıkların yüzdüğünü görebileceğimizi söylüyor!"

Pavel, Kin'in başının üzerinden gözlerimi bulur ve göz kırpar.

"Kulağa oldukça hoş geliyor," diyorum. "Gerçi, plajda bir şezlongda margarita içerek uzanmak bana daha uygun olabilir. Ama ikinizi izleyeceğim."

Kin başını sallar. "O şekilde balıkları göremezsin."

"Tamam, küçük adam," diyor Pavel. "Sanırım anneni yakalayıp sualtı sığınağımıza sürüklemeye zamanı geldi."

"Evet!" Kin sevinçle bağıırır. "Annemi tutsağımız yapın!"

"Emir senindir Majesteleri," der Pavel alaycı bir ciddiyetle.

Kaçamadan önce, Pavel kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çeker. Ten tenine temas ettiğimizde içimden bir ateş geçer ve ses çıkarmamak için dudağımı ısırırım.

"Görünüşe göre sualtı krallığıımıza geliyorsun, melekcik," diye fısıldıyor kulağıma, sesi çakıl taşı gibi. "Kaçış yok."

"Oh hayır," derim Kin'in hoşuna gitmesi için abartılı bir dramatizmle. "Ne yapacağım ben şimdi?"

Pavel'in dudakları benimkilerle buluşur ve ayak parmaklarımı kıvrılttıran yumuşak, sahiplenici bir öpücük verir. Ayrıldığımızda Kin öğürme sesleri çıkarır, ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardır.

"İğrenç."

Pavel kıkırdar, kolları hâlâ bana sarılmıştır. "Uyku vakti ne zaman?" diye fısıldar. "Çünkü bu bikiniden çıkmanı istiyorum."

Sözleri üzerine içim sıkışır. "Bir saat sonra," diye fısıldarım.

"Mükemmel." Şakaklarıma bir öpücük kondurur. "Bu, tutsağımı düzgünce sorgulamak için bana yeterli zamanı verir."

Omzuma hafifçe dokunulmasıyla uyanıyorum. Pavel'in yüzü üstümde netleşiyor ve ben otomatik olarak gülümsüyorum. Uyanmak için mükemmel bir yol. Kin'e yatmadan önce hikaye okuduktan sonra onun yanında uyuyakalmış olmalıyım.

Ama bir terslik var. Pavel'in yüzündeki ifade beni tedirgin eden bir ağırlık taşıyor.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor sessizce, sözleri beni daha da tedirgin ediyor.

Ayağa kalkıp Kin'in battaniyesini düzeltir ve onu takip ederim. Ne mutfaka, ne de oturma odasına. Ofisine. Sendika işlerinin yürütüldüğü yere.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Her şey yolunda," diye beni rahatlatıyor.

Birkaç saat önce, Kin uyurken havuzda gülüp eğleniyorduk, vücutlarımız birbirine dolanmıştı. Her şey mükemmel, gerçek ve doğrudu.

Bu gece her şeyi itiraf etmeyi ve kendi kırılğan gerçeğimi ortaya koymayı planlamıştım. Ama onun kapalı ifadesi, itirafım için zamanın geçtiğini söylüyor. Söyleyecek bir şeyi var ve içimden bir ses, bunun duymak istediğim şey olmadığını söylüyor.

Arkamızdan ofis kapısını kapatıyor ve ben masasının karşısındaki deri koltuğun kenarına oturuyorum, ellerim kucağında birbirine dolanıyor.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye söze başlıyor ve masasının arkasına çöküyor. İki elini yüzüne sürüyor, sonra dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor. Bu hareket, onun her zamanki ölçülü tavırlarından o kadar farklı ki, endişem daha da artıyor.

"Söyle gitsin. Ne olursa olsun, söyle bana."

Yüzünde bir an pişmanlık belirir. "Dinara şifreli mesajlarına sızmış. Simon'la birlikteyken Chen Wei ile yazışmalarını bulmuş."

Vücudum kaskatı kesilir. "Ne?"

Pavel'in ifadesi değişmez, ama masadaki parmak eklemleri beyazlar. "Seni buraya getirdikten sonra, kardeşlerime senin bizim için bir tehdit olmadığını kanıtlamam gerekiyordu. Bu da geçmişini, bağlantılarını ve sana en yakın insanları araştırmak anlamına geliyordu." Sesi alçalır. "Bu yüzden sana tableti verdim, kime ulaşacağını görmek için."

Ona bakıp gözlerimi kırkıyorum, sözleri bıçak gibi içime saplanıyor. Bizi izliyor olabileceklerini biliyordum, ama bunu açıkça itiraf ettiğini duymak midemi bulandırıyor.

"Bana tuzak kurdun," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Evet." Pavel gözlerini kısa bir süre kapatır, çenesi gerilir. Bana tekrar baktığında, ağzının etrafındaki sert çizgilerde suçluluk okunur.

"Ben mi? Sendika için bir tehdit mi?" İçimde incinme ve ihanet duyguları bir fırtına gibi çalkalanıyor. "Belki de beni seninle evlenmeye ve burada yaşamaya zorlamadan önce biraz araştırma yapmalıydın."

"Durum karmaşık. Bunu biliyorsun. Simon'dan nefret ettiğini biliyordum; bunu kendi gözlerimle gördüm. Ama bunu diğerlerine göstermem gerekiyordu ve bunun için daha fazla kanıtı ihtiyacım vardı." Ellerini saçlarının arasından geçiriyor, vücudunun her bir çizgisinden hayal kırıklığı yayılıyor. "Dinara'nın

Dinara'nın seninle Chen arasında bulduğu mesajlar, senin triad işlerine veya Simon'a gönüllü olarak karışmadığını açıkça ortaya koydu.”

Göğsümün üzerinde kollarımı kavuşturup acı bir kahkaha attım. “Peki, ilk günden beri sana söyleyebileceğim bir şeyi keşfettiğin için tebrikler.”

Pavel yüzünü buruşturdu ama devam etti. “Sen bir hain değilsin, ama Chen’de bir terslik vardı. Onu araştırdık ve Simon için çalıştığına inanmak için nedenlerimiz var.”

Başımı dikleştirdim. “Neden bahsediyorsun? Birkaç mesaj okudun da birdenbire her şeyi anladığını mı sanıyorsun? Son birkaç aydır bana yardım etmeye çalışıyordu. Herkes beni terk ettiğinde arkamda duran tek kişi oydu.”

Elini yüzüne götürür, kaşları çatılır. “Chen’in senin güven fonuna dokunması imkansız. Banka o parayı serbest bırakmak için biyometrik verilerini istiyor, yani sen orada olmadan bunu yapamazdı. O sözde yüz yüze görüşme, seni yakalamak için kurulan bir tuzak.”

Başımı salladım. “Chen hakkında yanlış bir fikrin var.”

Pavel derin bir nefes verdi. “Kabul etmesi zor biliyorum, ama dahası var. Chen’e ilk kez ulaştıktan sonra, o paravan şirketler adına birden fazla offshore hesap açtı. Bu, insanların büyük meblağları saklamak için kullandıkları türden bir şey.”

“Bu kesin bir kanıt sayılmaz. Yurtdışı hesaplar ve bankacılık düzenlemeleri hiçbir şeyi kanıtlamaz.” Kollarımı kendime dolayarak, her şeyi bir arada tutmaya çalışıyorum. “Anlamıyorsun. Chen benim için aile gibidir. Babam ona güvenirdi. Ben de ona güveniyorum!”

“Anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama bu durumu değıştirmez. Hiç tröst fonu şartlarını okudun mu? Evraklara baktın mı? Bankayla bizzat görüştün mü?”

“Nasıl yapabilirdim ki? Ben pratikte Simon’ın tutsağıydım ve mirasımdan haberi olmasını istemedim.”

Pavel sandalyesinden kalkıp bana yaklaştı. “Bunu duymak zor, biliyorum, ama bu önemli. Sözde banka gecikmeleri, Chen’in düğünden sonraya kadar zaman kazanmaya çalışmasından ibaretti. Evlendiğinizde, Simon iki yüz milyon da dahil olmak üzere tüm varlıklarınız üzerinde hak iddia edebilirdi.”

Midem bulanıyor ve ellerimi karnıma bastırıyorum. Pavel önümde çömelmeye çalışıyor, ama elini uzattığında içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

“Chen ve Simon’ın birbirleriyle hiçbir ilgisi yok. Chen hiçbir zaman üçlü çetenin faaliyetlerine karışmadı. O sadece bir avukat, babamın eski bir arkadaşı. Tüm işleri tamamen yasal.”

Pavel yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. “Belki bir zamanlar bu doğrudu, ama işler değişti. Simon, babanın ölümünden sonra Chen’e yaklaşmış olabilir. Onu işbirliğine ikna etmek için ne teklif etti kim bilir? Simon meteliksiz. Borç batağında, tehlikeli insanlardan borç almış. Black Company’nin varlıkları yetkililer tarafından dondurulduğu için, mirasına çaresizce ihtiyacı var.”

Aklım, görmezden geldiğim tüm işaretlere geri dönüyor. Penthouse’undaki asgari sayıda personel. Pahalı görünen ama ucuz hissettiren mücevherler. Her şeyde maliyetleri düşürmeye nasıl birdenbire takıntılı hale geldiği.

“Bunların hiçbirisi Chen’in bu işin içinde olduğunu kanıtlamaz.” Ama sesim eskisinden daha zayıf çıkıyor, sanki o kadar emin değilmişim gibi... çünkü içime bir şüphe tohumları ekildi.

Bakışları gözlerime kazanıyor. “Chen senin tarafında olsaydı, şu anda Kin’le birlikte Yeni Zelanda’da olurdun. Bir düşün. Seni saçma sapan banka gecikmeleriyle oyaladı, kaçışını engelledi ve şimdi birdenbire parayı donanım cüzdanlarında tutuyor. Takip edildiğini, tehlikede olduğunu iddia etmesine rağmen, yüz yüze görüşmek için okyanusu aşmaya hazır.” Yavaşça tekrar elini uzatıyor ve bu sefer parmakları parmaklarıma dokunduğunda geri çekilmiyorum. “Hope, o bir şeyler planlıyor. Kesin bir kanıtım olmayabilir, ama bir şeylerin tutarsız olduğunu biliyorum.”

Gözlerim yaşlarla dolarken görüşüm bulanıklaşıyor, yıkıcı gerçek nihayet kafama dank ediyor.

Küçükken beni dizinde zıplatmış, annemin cenazesinde bana sarılmış ve babama destek olmuş, eski hayatımla olan tek sabit bağım olan Chen, bana yalan mı söylüyordu? Beni mi kullanıyordu? Çünkü eğer bu doğruysa, o zaman ben

. Güvendiğim amcam da, tıpkı diğerleri gibi beni manipüle ediyormuş.

Pavel nazikçe yanağımla okşadı, başparmağıyla bir gözyaşını sildi. "Seni tuzağa düşürdüğüm için üzgünüm. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ettim, ama gerçeği bilmemiz gerekiyordu."

"Tanrım, hayatım tam bir felaket." Gözlerimi silerek, bu ihanetin boyutunu kavramaya çalışıyorum. "Güvendiğim herkes bana yalan söylemiş. Simon, Chen... Sen bile beni gözetlemişsin."

Pavel hareketsiz kalır ve yüzünde okunması zor bir ifade belirir. "Madem tamamen dürüstüz, bilmen gereken başka bir şey daha var. Babanı biz öldürmedik."

Ciğerlerimden nefesim kesildi ve tek yapabildiğim gözlerimi kırpma oldu.

"Evet, tesise baskın yaptık. Evet, adamlarını öldürdük, ama Lai King'i canlı yakalamayı planlıyorduk." Pavel'in dizlerinin üzerinde duran elleri sıkılaşıyor. "Maxim ofisine ulaştığında, baban çoktan ölmüştü. Kendini öldürmüştü."

"Hayır," diye fısıldadım, midemde soğuk bir taş yerleşmiş gibi hissettim. "Simon onu öldürdüğünüzü gördü. Olayı anlattı..."

Gerçeği fark edince sözler boğazımda düğümleniyor. Bu da başka bir yalan mıydı?

Pavel gözlerini benden ayırmıyor. "Sana yalan söylemekten hiçbir çıkarım yok. Simon'ın anlattıkları tutarsız. Eğer babanı öldürdüğümüze tanık olduysa, nasıl hala hayatta olabilir? Hemen ardından villayı ateşe verdik."

"O da benim yaptığım gibi, tünellerden kaçtı."

Pavel başını salladı. "Babanı biz öldürmedik. Gerçek bu, Hope."

Bu çığ gibi gelen gerçekleri sindirmeye çalışırken parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. İçimden bir yerlerde, Simon'ın hikâyesinde boşluklar olduğunu hep biliyordum sanırım. Her zaman tam olarak uymayan detaylar, bir kenara ittiğim tutarsızlıklar vardı. Ama şimdi... Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum.

Aniden ayağa kalkıyorum, sandalyemi neredeyse deviriyorum. "Bunu sindirmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var... senden uzak."

Ama gerçek çoktan kök salmış, zehir gibi vücuduma yayılıyor. Babamın lm, kime güvenebileceğim, kendi hayatım hakkında bildiğimi sandığım her şey... hepsi yalanlar üzerine kurulmuş.

Pavel hareketsiz duruyor, ama gözlerinde mücadeleyi ve mesafesini korumak için ne kadar zorlandığını görebiliyorum. “zgnm, melekik. Burada iyi olan biz değiliz. Baban bizim yüzümüzden intihar etti, ama gerçekte neler olduğunu bilmeye hakkın var.”

Duvarlar üzerime kyor. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum. Pavel’in ofisi bir kafes gibi geliyor ve ben parçalanmadan önce arkamı dönüp kaçıyorum.

BÖLÜM

KIRK ÜÇ

PAVEL

PALET BIÇAĞI, tuvalin üzerinde vahşi vuruşlarla sıyrıyor, içimdeki fırtınayı yansıtan gece mavisi ve kömür rengi izler bırakıyor. Boya ellerimi ve kollarımı kaplıyor, çıplak göğsüme ve kot pantolonumun bel kısmına sıyrıyor, ama bu dağınıklık umurumda bile değil.

Ben böyle kanıyorum. Sevdığım kadına az önce yaptığım şeyin ağırlığını böyle sindiriyorum.

Boya lekeli masanın üzerinde yarısı boş bir viski şişesi duruyor. Kehribar rengi sıvı, suçluluk duygumun keskin kenarlarını hiç de yumuşatmadı. Hope ofisimden kaçalı üç saat oldu, ama dünyasının paramparça olduğu o anı hâlâ gözümün önüne getirebiliyorum.

Ofisimde başka biri olmak zorundaydım; onu seven adam yerine, Sendika patronu. O, gerçeği hak ediyordu, her şeyi, bu ikimizi ne kadar mahvetsin de.

Ama lanet olsun, bu acıyı hiç de azaltmıyor.

Fırça düşünmeden hareket ediyor, tuvalin üzerine aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi ifade eden soyut çizgiler çiziyor.

Onu o kadar çok seviyorum ki, sanki fiziksel bir acı gibi, ama Simon, Chen ve hatta babası hakkındaki tüm çirkin gerçeği öğrenene kadar ilerleyemeyiz.

Kendimi durduramadan yumruğum duvara çarptı, alçıpan duvarda bir çukur ve parmak eklemlerimde kan izleri bıraktı. Acı iyi geliyor; Hope'un gözlerindeki o mutlak ihanet ifadesini gördüğüm için bunu hak ettim.

Yine viskiye uzanıyorum ve boğazımı yakacak kadar uzun bir yudum alıyorum. Alkol şimdiye kadar beni uyuşturmuş, gerginliğimi azaltmış olmalıydı. Bunun yerine, her duyguyu daha keskin, daha acil hale getiriyor.

Stüdyo kapısının açılıp kapanmasının yumuşak sesi, kendimi yok etme çabamın arasında zar zor duyuluyor. Muhtemelen Yarık, şövale sesini duyduktan sonra beni kontrol etmeye gelmiştir. Ya da Roman, ben etrafımda olmasını istemediğimde altıncı hissi varmış gibi davranan Roman.

"Duymak istemiyorum," diye mırıldanıyorum, arkamı dönmeden pencereden ötesindeki karanlığa bakıyorum.

Cevap gelmiyor, ama sonunda omzumun üzerinden baktığımda, kapının yanında duran Yarık ya da Roman değil.

Hope.

Yorgun görünüyor. Gözleri kızarmış ve saçları dağınık. Ama burada, atölyemde, beklediğim nefretten başka bir şeyle bana bakıyor.

Hareketsiz kalıyorum, kıpırdamaya, konuşmaya, hatta çok yüksek sesle nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Ne söyleyeceğini bilmiyorum ve her ne olursa olsun, bunun aramızdaki ilişkinin son çivisi olacağından korkuyorum.

Bana doğru tereddütlü bir adım atıyor, sonra bir adım daha, ve kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Sonra bana uzanıyor, beni aciliyetle kendine doğru çekiyor.

Öpücüğü çaresiz ve talepkardı. Tüm duygularını bu ana dökerken gözyaşlarının tuzlu tadını alabiliyordum. Bunun affetme mi yoksa son bir veda mı olduğunu bilmiyordum, ama kendimi hiç tutmadım.

"Hope," diyorum, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak, ama o beni dudaklarıyla susturuyor, elleri çoktan kot pantolonumu okşuyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor ve bunu kırık bir sesle söylemesi göğsümü sıkıştırıyor. "Lütfen, Pavel. Sadece sana ihtiyacım var."

Ağzını tekrar ele geçiriyorum, uyuyamadığım geç saatler için köşede tuttuğum deri kanepeye bacakları değene kadar onu geriye doğru yürüyorum. Stüdyo, yere saçılmış boyalar, yırtılmış ve parçalanmış tuvallele tam bir felaket halindedir, ama tek odaklanabildiğim şey o.

Ellerim gömleğinin kenarını bulur ve o da başından çıkarmama yardım eder. Narin dantel sütyeniyle görünüşü beni

vahşileştiriyor.

“Çok güzelsin,” diye mırıldanıyorum, parmaklarım dantelin üzerinden göğüslerinin kıvrımlarını izliyor. “O kadar mükemmelsin ki.”

Yarı hıçkırık, yarı inilti gibi bir ses çıkarır ve sonra kot pantolonumu iterek onu çıkarmamı ister. Ona yardım ederim, diğer tüm kıyafetleriyle birlikte kenara tekmelerim, ta ki ikimiz de harap stüdyomun loş ışığında çıplak kalana kadar.

Onu kanepeye yatırıyorum, bacaklarımı bacaklarının arasına sokuyorum, ta ki uylukları belimi sarmalayana kadar. Sikimi girişine bastırırken ağırlığım onun üzerine çöküyor. Deri, ısınmış tenimize serin bir his veriyor, ama tek umursadığım şey, benimkini yansıtan çaresiz bir arzuyla bana bakış şekli.

Gözlerini kapatmaya çalıştığında, "Bana bak," diye emrediyorum. "Gözlerini bana ver, melek. Seni görmem lazım."

Ben bacaklarının arasına yerleşirken, penisimin başı girişine bastırırken o koyu renkli gözler benimkilerle buluşuyor. O benim için çoktan ıslanmış, hazır ve ben içeri girdiğimde ikimiz de bu hissin verdiği zevkle inliyoruz.

“Siktir,” diye nefes alıyorum, onun sıkı sıcaklığı beni sararken kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Eve dönmüş gibi hissediyorum.

Yavaş ve derin hareketler yapmaya başlıyorum, yüzünden geçen her ifadeyi izliyorum. Bunun onun için ne anlama geldiğine, şu anda ne durumda olduğumuza dair bir işaret arıyorum.

"Aramızda ne olursa olsun, bu geceden sonra ne olursa olsun, senin ve Kin için her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum. Artık sen benim dünyamsın."

Göz yaşları yanaklarından süzülüyor ama bakışlarını başka yere çevirmiyor. Bunun yerine, beni kendine çekip aciliyetle sahip çıkan bir öpücük veriyor. Dilini benimkiyle birleştirirken dudakları yumuşak bir iniltiyle açılıyor.

“Göster bana,” diye fısıldıyor dudaklarıma. “Ne kadar çok olduğunu göster.”

Ben de öyle yaparım. İçinde hareketlerime ruhumu katarım, her bir itişim aşkımın bir itirafı ve bunun son olmaması için bir duadır. Elim aramıza kayar, klitorisini bulur ve o, ruhuma doğrudan işleyen bir çığlık atarak altımda kıvrılır.

"Benim için boşal," diye mırıldanıyorum, başparmağımla hassas sinir demetini daireler çizerek okşuyorum. "Sikimin üzerinde parçalandığını hissetmeme izin ver."

"Pavel." Nefes nefese kalır, vücudu benimkinin altında gerilir. "Çok yaklaştım..."

"İşte böyle, bebeğim," diye övüyorum, orgazmı yaklaşıırken beni sıkıca kavradığını hissediyorum. "Seni nasıl çığlık attırdığımı göster bana."

Stüdyoda yankılanan bir çığlıkla paramparça oluyor, vücudu etrafımda titriyor.

"Hope," diye inliyorum, kendi orgazmım yaklaşıırken ritmim bozuluyor. "Kendimi tutamıyorum."

"İstemiyorum da," diyor, tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. "Bana nazik davranma."

Sözleri, kontrolümden geriye kalan son parçayı da yok ediyor. Kendimi derinlere gömüyorum ve kendimi bırakıyorum, onun sıcaklığına sertçe girip çıkıyorum. O da beni kucaklıyor, elleri saçlarımı ve sırtımı okşuyor, beni sabit tutuyor, ben ise kollarında titriyorum.

Bittiğinde, ikimiz de nefes nefeseyken ona yığıldım. Deri kanepede ikimiz için çok küçüktü, ama ikimiz de yerimizi değiştirmek için kıpırdamadık. O tam da doğru hissettiriyordu ve ben onu bırakmaya hazır değildim. "Hope," diye başladım, ama o dudaklarıma hafifçe dokunarak beni susturdu

"Henüz değil," diye fısıldıyor. "Sadece benimle ol. Şu an için, sadece yanımda kal."

Ben de onu sıkıca sararım, bana yaslanmış olmasının hissini zihnime kazırım.

Ağır bir sessizlik içinde dakikalar geçiyor. Hope'un nefesi düzeldi, ama vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Karanlık, her şeyi askıda hissettiriyor, sanki sonuçların önemi olmadığı, zamanın dışında bir alanda var oluyormuşuz gibi. Ama bunun bir yanılsama olduğunu biliyorum.

Sonuçlar önemlidir ve çok yakında, onun bir karar vermesi gerekecek.

"Biliyor musun..." der sonunda, sesi sessiz stüdyoda yumuşak ama nettir. "İsviçre'deki o güvenli evde babamla saklanmak hayatımın en güzel üç haftasıydı. Ya da en azından o zaman öyle görünüyordu."

Boğazımdan bir kahkaha çıkar. "Bu pek tipik bir tepki değil."

"Biliyorum, ama sekiz yaşımdan beri babamla geçirdiğim en uzun zamandı. Annem öldükten sonra beni

İngiltere'deki bir yatılı okula gönderdi."

Sesindeki hüznün göğsümü sıkıştırıyor. Orada bir acı var, derinlere gömülü ama kenarları hâlâ taze.

"Üzgünüm," diyorum ona, çünkü başka ne diyebilirim ki?

Gülümsemesi acı. "Beni koruduğunu sanıyordu. Beni bu dünyadan, şiddetten uzak tutuyordu. Ama kendimi terk edilmiş hissettim. Simon, babamın hayatında benim yerime geçti. İngiltere'ye gönderildiğim günün ertesi günü, o benim çocukluk evime taşındı. Ben Fransızca fiil çekimlerini öğrenirken, o aile işini öğreniyordu. Ben yatılı okulun yemekhanelerinde tek başıma otururken, o bizim aile masamızda oturuyordu."

Onun küçük yaşta gönderildiğini biliyordum, ama bunun nasıl bir his olduğunu hiç düşünmemiştim. Annesini kaybetmek, sonra babasından ayrılmak, başka bir adamın onun yerine geçmesini izlemek.

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Seni, bildiği tek yolla güvende tuttu."

"Doğru şeyi yaptığını düşündüğünü biliyorum. Ama o üç hafta boyunca, çocukluğumdan beri ilk kez kendimi onun uzaktan idare etmesi gereken bir yükümlülük değil, gerçek kızı gibi hissettim. Konuştuk, gerçekten konuştuk. Bana annemle ilgili hikâyeler anlattı, birlikte geçirdikleri ilk günleri anlattı. Bana satranç oynamayı ve büyükannesinin ona öğrettiği gibi wonton yapmayı öğretti. Ama saldırının olduğu gece, bir şeyler olduğunu anladım. Uzaklaştı, olan bitenle kafası meşguldü." Derin bir nefes verdi. "Simon o gece ortaya çıktı... akşam yemeğine katıldı. O zamana kadar bizimle saklanmıyordu; cephede görev yapıyordu. Görünüşe göre Baba ile konuşacak işleri vardı, ama gerçek nedeni asla bilemeyeceğim. Aralarındaki ilişki gergin gibiydi."

Sesindeki acı, içimden bir şeyi parçalamak istememe neden oluyor.

"İsviçre'deki yerimizi nasıl keşfettiğinizi hep merak etmişimdir. Babam güvenlik konusunda çok paranoyaktı."

"Biri bize haber verdi," itiraf ediyorum. "Üçlü içinden bir sızıntı. Kim olduğunu bilmiyorum."

Dirseklerine dayanarak kendini yukarı kaldırdı ve bana doğru döndü. "Seni bıçakladıktan sonra tam olarak ne olduğunu anlat."

O geceyi hatırlıyorum—kaos, acı, kafa karışıklığı. "Roman bana ilk yardım bandajı sararken Maxim tek başına babanın ofisine gitti. Kapı kilitliydi ama içeri girmeden önce bir silah sesi duydu. Sonunda içeri girdiğinde baban intihar etmişti." Bir an duruyorum, onun irkildiğini görüyorum ama her şeyi duyması gerekiyor. "Sonra, bilgisayarından kurtarabileceğim herhangi bir dosya var mı diye bakmak için ofise gittim."

Acıyla nefesini tutar. "Onu gördün mü?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bunu asla unutmayacağım. Baban masasının üzerine öne doğru eğilmişti ve sol elinin yanında bir tabanca vardı."

Kaşlarını çatıyor. "Sol elinin yanında mı?"

"Dikkat çekici bir ayrıntı, değil mi? Bazı şeyler beynime sonsuza kadar kazınmış durumda."

Bir an durup yavaşça başını salladı. "Bu mantıklı değil. Babam sağ elini kullanırdı. Her zaman sol eliyle dişlerini bile fırçalayamadığını şaka yapardı."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kimse dominant olmayan eliyle intihar etmez. "Babanın genellikle ne tür bir silah taşıdığını biliyor musun?"

"Glock 19. Üzerinde her zaman baş harfleri ve küçük bir ejderha kazınmıştı. Başka bir silah taşıdığını hiç görmedim. Neden?"

"Kahretsin." Elimi saçlarımdan arasından geçirdim, zihnim olasılıkları hızla tarıyordu.

"Ne oldu?"

"Babanın elinin yanındaki silah, küçük kalibreli bir .22'ydi."

Hope'un ağzı ses çıkarmadan açılıp kapanıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Parçalar bir araya gelmeye başlayınca damarlarım buz gibi oldu.

"Hope, Maxim ofise girdiğinde içeride başka kimse yoktu ve kapı içeriden kilitliydi." Henüz anlamamış bir şekilde bana bakıyor. "Gizli geçitleri kullanarak kaçtın, değil mi? O geçitler evin her odasına bağlanıyor muydu?"

"Her odaya değil, ama babamın ofisinde bir geçide erişim vardı." Bunun anlamını kavradığında yüzü soldu. "Aman Tanrım."

Sence Simon...”

“Yanlış el. Yanlış silah. Silinmiş bilgisayar.” Omurgamdan bir ürperti geçiyor. “Simon, Lai King’i yakalayıp sorguya çekeceğimizi biliyordu. Babanı öldürüp intihar gibi göstererek, kahraman gibi görünür. Herkese, sonuna kadar nasıl savaştığını, sadece babanın seni korumak için son arzusunu yerine getirmek için kaçtığını anlatan bu cesur hikayeyi anlatır. Ve o gece herkes öldüğü için, hikayesindeki çelişkileri ortaya çıkaracak ya da onun triadı ele geçirmesine karşı çıkacak kimse kalmadı.” Aklıma başka bir ayrıntı gelince duraksıyorum. “Biliyorsun, karanlık ağdaki biri bize villanın yerini ihbar etmişti. O kişinin kim olduğunu asla öğrenemedik, ama şimdi hayatım üzerine bahse girerim ki o Simon’dı.”

Yavaşça başını salladı, gerçek inkar edilemez hale geldikçe yüzü çöktü. “Sanırım kusacağım.”

BÖLÜM

KIRK DÖRT

UMUT

Pavel ve ben yarın geceki operasyonu sonlandıracak toplantı için içeri girdiğimizde, THE COMPOUND'un konferans odası enerjiyle doluydu.

Masanın etrafında herkes çoktan görev moduna geçmiştir: Maxim ve Roman bina planlarını incelerken, Niko ve Vadim uydu görüntülerini inceliyorlar; köşede ise Dinara, mor çizgili saçları yüzüne düşerken dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş, yanında da Eva oturuyor.

Pavel, Chen'i yakalama planını ilk kez sunduğunda, bunu yapabileceğimden emin değildim. Kararı tamamen bana bıraktı, hiç zorlamadı. Hatta bana bunu sormakta tereddüt ediyor gibiydi.

Sonunda, sadece kendim için değil, Kin, babam ve Sendika için de bunu yapmaya karar verdim. Chen ve Simon durdurulmalı ve yaptıklarının bedelini ödemeliler.

Chen'e güvendiğimi, benim iyiliğimi düşündüğüne inandığımı düşündüğümde midem bulanıyor. Ama babamın yetiştirdiği ve sağ kolu olarak gördüğü Simon'ın ona sırtını dönüp onu öldürebileceğini öğrenmek, iğrençliğin ötesinde bir şey.

Pavel, Simon'ın tetiği çektiğini, Baba'nın ölümünü intihar gibi gösterip, Sendika orayı ateşe vermeden hemen önce tünellerden kaçtığını düşünüyor.

İronik olan ise, Simon'ın babam öldükten sonra her şeyi miras alacağına inanmış olması: parayı, gücü, örgütü. Black Company'nin varlıklarının dondurulduğunu öğrenmek onun için büyük bir şok olmuş olmalı.

Pavel elini dirseğıme koyar ve biz yaklaşırken herkes başını kaldırır. Masada sessiz selamlar ve baş sallamalar yayılır ve ifadelerinde yeni bir saygı görürüm.

Yerlerimize oturduğumuzda herkes sessizleşir. Tartışmak üzere olduğumuz konunun ağırlığı odaya çöker. Yakında Chen ile görüşeceğim, beni en kötü şekilde ihanet eden adama güveniyormuş gibi davranacağım.

Maxim ayağa kalkar, otoriter varlığı dikkatleri üzerine çeker. "Hope, hepimiz yapmaya hazır olduğun şey için minnettarız. Son birkaç günün zor geçtiğini biliyorum, ama cesur bir seçim yaptın ve sana söz veriyorum, seni güvende tutacağız."

Tam olarak hissetmediğim bir güven duygusu yansıtmaya çalışarak başımı sallıyorum. Masanın altında Pavel elimi tutuyor, parmakları benimkilerle temas ettiğinde sıcak ve güven verici bir his uyandırıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesimin ne kadar sağlam çıktığına şaşırarak. "Buna hazırım."

Ve hazırım, bir insanın olabileceği kadar. Son birkaç gün, hazırlıklarla dolu bir koşuşturmaca oldu. Pavel, temel kendini savunma, silah kullanımı ve taktiksel farkındalık konularında bana acımasızca eğitim verdi. Hiçbir şeyin ters gitmemesi için güvenliğimi sağlamaya takıntılı. Uykumda bile bunları halledebilene kadar senaryoları defalarca çalıştık. Çıkışların tam olarak nerede olduğunu, Pavel'in nerede konumlanacağını ve hangi sinyallere dikkat etmem gerektiğini biliyorum.

Aklına gelen her olasılığa karşı beni hazırladı, ama risksiz diye bir şey yoktur ve ben bu belirsizliğe razı oldum.

Daha fazla bir şey söylenemeden, konferans odasının kapısı patlayarak açıldı. Kira içeri fırladı, onu Liza ve Sofiya izledi.

Oda sessizliğe büründü, herkesin başı bu kesintiye doğru döndü.

"Yarın sizinle geliyoruz," diyor Kira, parmağını tehlikeli adamlarla dolu masaya doğrultarak. "Eğer evde oturup endişeleneceğimizi sanıyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir."

"Kira," diye uyarır Maxim, yavaşça ayağa kalkarak karısına döner. Tam yanına yürür, uzun boyunun her santimini kullanarak tehditkar bir şekilde onun üzerine eğilir. Ama Kira, aksine, biraz eğlenmiş gibi görünür.

"Toplantı için Element'in yakınlarına yaklaşman kesinlikle imkansız."

"Bana o tonda 'kesinlikle olmaz' deme," diye mırıldanır, hiç etkilenmemiş gibi. "Siz gidiyorsanız, biz de gidiyoruz. Hope'a biraz moral desteği." Bana göz kırpar ve her şeye rağmen, gülümsememi zor tutarım.

Niko homurdanır ve Sofiya'yı sahiplenici bir tavırla kucağına çeker. "Olmaz. Bu konuyu tartışmaya bile açmayacağım."

Sofiya kollarını kavuşturur, kocasının sertliğine karşılık verir. "Orası bir Syndicate kulübü, senin adamlarınla dolu. Şehrin başka hiçbir yerinde olmadığımız kadar orada güvende oluruz."

"Cesedimi çiğnemedi olmaz," diye hırlar Roman, sesi havayı titreten bir hırıltıya dönüşür. Hâlâ otururken Liza'yı kendine doğru çeker, kocaman eli büyüyen karnını koruyucu bir şekilde örter. Hamile karısının tehlikeye maruz kalabileceği düşüncesiyle yüzündeki cinayet niyetini görebiliyorum. "Element'e yaklaşmayacaksın. Tartışma bitmiştir."

Liza gülümser ve sakın bir şekilde ellerini kocasının yüzüne koyarak onun gözlerine bakmasını sağlar. "Ama bizi koruyacaksın, değil mi canım? Her zaman korursun."

"Her zaman, ama sen ve bebeğimiz için endişelenmek zorunda kalırsam kafam karışacak," der Roman dişlerini sıkarak, ama ona bakarken sesi yumuşar.

Bu kadınların benim için kendilerini tehlikeye atmaya hazır olmaları, göğsümü minnettarlıkla dolduruyor. Yıllarca tamamen yalnız kaldıktan sonra, benim için savaşılabilecek kadar beni önemseyen arkadaşlara sahip olmak gerçek dışı geliyor.

Boğazımı temizleyerek herkesin dikkatini üzerime çekerim. "Teklifiniz için ne kadar minnettar olduğumu tahmin bile edemezsiniz, ama adamlarınızın tamamen işlerine odaklanmaları gerekiyor ve sizi korumakla da uğraşırlarsa bunu başaramazlar."

Masadaki erkekler gözle görülür şekilde rahatlar ve kadınların yüzleri anlayışla yumuşar.

"Elimizden ne gelirse yapmak istiyoruz," der sonunda Kira, sesi daha yumuşak ama kararlılığından hiçbir şey kaybetmemiştir. "Sadece bize nasıl yapacağımızı söyle."

“Bunu yaptığınız için inanılmazsınız,” diye ekliyor Sofiya, masanın üzerinden elimi sıkarak.

Seslerindeki nezaket beni tamamen altüst etmek üzere. Gözlerimi sıkıca kırıp bir saniye ellerime bakıyorum, kendimi toparladıktan sonra onlara gülümsüyorum. “Bütün bunlar bittiğinde, dışarı çıkıp kafamız kadar büyük margaritalarla kutlasak nasıl olur?”

“Anlaştık,” diyor Kira, yaramazlık vaat eden bir gülümsemeyle.

Pavel ayağa kalkıp boğazını temizleyerek odanın kontrolünü ele geçirir. “Tamam, bunu hallettiğimize göre,” der, “şimdi asıl operasyonu konuşalım. Element saat dokuzda açılacak. Normal görünümü korumak için ana kat planlandığı gibi halka açık olacak, ama VIP bölümünü tamamen ele geçirdik. Orası, eğitilmiş savaşılar olan erkek ve kadın askerlerimizle dolu olacak.”

Dinara dizüstü bilgisayarını duvar ekranına bağlayarak, kulübün iç ve dış mekanlarının ayrıntılı planlarını ve fotoğraflarını ekrana getiriyor. Her giriş ve çıkış açıkça işaretlenmiş durumda ve ben önemli olabilecek her ayrıntıyı ezberlemeye çalışarak onları dikkatle inceliyorum.

“Chen’in geleceğı kesinleşti,” diye devam ediyor Pavel. “Şüphe çekmemek için sıradan bir misafir olarak gireceğine inanıyoruz. Ancak kulübün her yerine yedek güçler getirmesini beklemeliyiz. Asıl tehlike, sıradan misafirlere karışan askerlerden geliyor.”

“Hope’un Chen’le neden görüşmesi gerekiyor ki?” diye sordu Liza kaşlarını çatarak. “Kapıdan içeri girdiğinde onu yakalayamaz mısınız?”

Pavel somurtkan bir şekilde başını salladı. “Chen yalnız ve izole olana kadar beklessek daha güvenli olur. Kulübe girer girmez onu yakalarsak, adamları saldırıya geçebilir ve o zaman masum insanlar zarar görebilir.”

“Öncelikle, Hope’u bir Syndicate kulübünden nasıl çıkarmayı planlıyor?” diye sorar Sofiya, hâlâ kocasının kucağında otururken.

“Birkaç olasılık var.” Vadim şemayı gösterir. “Ama en olası senaryo, eski metro sistemine giden servis tünellerini kullanmaları ya da ana çıkışlardan savaşılararak dışarı çıkmaya çalışmaları.”

“Çıkışta savaşımak intihar olur, ama bu, çaresiz kalırsa denemeyeceğı anlamına gelmez,” diyor Maxim. “Her halükarda, tüm giriş ve çıkışları kontrol altında tutacağız.”

“Çatı da bir olasılık,” diye belirtiyor Eva. “Ama Vadim, caddenin tam karşısındaki binada keskin nişancı olarak konumlanacak, böylece yukarıdan yapılacak kaçış girişimlerini engelleyebilecek. Ben de drone’u kullanarak yukarıdan gözlem yapacağım.”

Pavel’in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, korku ya da tereddüt belirtisi arıyor. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor olsa da, yüzümde hiçbir ifade değişmiyor. Bu odadaki herkese güvenmeme rağmen, korkuyorum.

Ama korkumdan daha güçlü olan şey, hayatıma devam etme ihtiyacım. Bu da Pavel’e Kin’in onun oğlu olduğunu söylemek anlamına geliyor. Kin’in çok sevineceğini biliyorum; zaten Pavel’e hayran ve ona sanki dünyayı onun için yaratmış gibi bakıyor.

Ama Pavel’in tepkisi daha karmaşık olacak. Ondan sakladığım için kızacak mı? Kin’in hayatının ilk dört yılını kaçırdığı için hayal kırıklığına uğrayacak mı? İçimden bir ses, Kin’i kendi oğlu gibi sevdiğini söylüyor ama yine de bu, duygusal açıdan çok ağır bir açıklama.

Yarın hayatta kalmam lazım. O zaman geleceği düşünebilirim.

"Chen'in bizi Simon'a götürebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" diye soruyor Kira.

Dinara ilk kez dizüstü bilgisayarından başını kaldırır. “Bundan eminim. Mesajlarını çözemesem de dijital izler orada.”

“Maxim, Roman, Niko ve ben olay yerinde olacağız.” Pavel şemadaki farklı yerleri işaret ediyor. “Maxim, kulüpte olan biten her şeyi görebileceği buradaki ana güvenlik ofisinde adamlarımızla birlikte olacak. Roman ve ben ise olayların yakınında, VIP katında olacağız.”

“Ben merkezden operasyonları yöneteceğim,” diye ekliyor Dinara, ekranından başını kaldırmadan. “Her şeyi koordine edip, güvenli bir yerden tüm görüntüleri izleyeceğim.”

Pavel bana dönüyor, yüzünde ciddi bir ifade var. “O tuvalette Chen’le buluşman gereken ana kadar yanından ayrılmayacağım.”

“Biliyorum ve sana güveniyorum,” diyorum sessizce. “Bunu yapabilirim. Hazırım.”

Çünkü intikamdan, her şeyden daha önemli olan, bu adamla sonsuza kadar birlikte olmayı garantilemek. O geleceğe ulaşmanın tek yolu, üzerimizde asılı duran tehdidi ortadan kaldırmak.

“Başka bir şey var mı?” diye sorar Maxim.

“Bir şey daha var,” diyorum, masadaki herkese bakarak. “Chen’i yakaladıktan sonra ona ne olacak?”

Oda sessizliğe bürünür. Herkes sözlerini dikkatlice tartıyor gibidir.

“Simon’ın nerede saklandığını ve bilmemiz gereken her şeyi öğrenmek için elimizdeki her yöntemi kullanacağız.” Pavel başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. “Ve sana söylediği her yalanın, sana yaşattığı her acının bedelini ödeyecek.”

Bu sözlerin ima ettiği şeyden dehşete kapılmamı beklerdim, ama bunun yerine duygusal olarak tükenmiş hissediyorum. Başımı sallıyorum, işin bu noktaya gelmemesini dilese de, olması gerekeni kabul ediyorum.

Toplantı sona eriyor, ama Pavel yerinden kıpırdamıyor, oda boşalırken dikkati tamamen bana odaklanmış durumda. Gözlerimiz buluşuyor ve bakışlarında gurur, sahiplenme ve kanımı kaynatacak kadar şiddetli bir açlık fırtınası görüyorum. Beni güvende tutmak için dünyayı yakıp yıkardı, ben de onun için aynısını yapardım.

Ve yarın gece bunu kanıtlayacağım.

BÖLÜM

KIRK BEŞ

PAVEL

LIMUZİN, Element'in kavisli giriş yoluna *yaşıyor*. Burada, içeri girmek için bekleyen Moskova'nın parti severlerinden oluşan bir kuyruk, bloğun etrafında kıvrılıyor.

Bugüne kadarki en büyük gece kulübümüzün açılışı zafer anı olmalıydı, ama Hope güvende olana ve Chen ile onun getirdiği diğer herkes bodrumumda bağlanana kadar kutlama yapmayacağım.

Hope yanımda oturuyor, pencereden dışarı bakarken dizini endişeyle sallıyor. Elimi onun huzursuz bacağına koyuyorum, elbisesinin kumaşı arasından cildinin sıcaklığını hissediyorum. Gergin. Kahretsin, ben de öyleyim, ama bunu ona belli etmeyeceğim.

Yüzlerce operasyon yürüttüm, ama hiçbiri sevdiğim kadının tehlikeye atılmasını gerektirmemişti. O iyi hazırlanmış, ama işlerin ne kadar çabuk ters gidebileceğini biliyorum, bunu engellemek için ölmeyi göze alsam bile.

"Nefes al, melek," diye fısıldıyorum. "Her şey yolunda gidecek." Bu sözler bana da bir hatırlatma niteliğinde.

Hope'un yüzü yumuşar ve ifadesindeki sertlik biraz eriyip yerini şefkatli bir ifadeye bırakır. Başını sallar ve omuzları düşer; son birkaç gündür hazırlık sürecinde ona destek olan sakin kararlılığına geri döner.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" diye soruyorum, başımı kapıya doğru eğerek.

"Hazırım." Eli elime kayıyor ve güven verici sıkışması her şeyi anlatıyor.

Roman'a işaret veriyorum ve o, ekiple son bir kontrol yapmadan önce başlığındaki mikrofonu başparmağıyla okşuyor.

"Araçtan inmek üzereyiz. Herkes hazır mı?"

"Yerimdeyim," diye Vadim'in boğuk sesi geliyor. Keskin nişancımız, çatıyı ve ana girişi net bir şekilde görebileceği şekilde caddenin karşısındaki binada konuşlanmış durumda.

"İnsansız hava araçları aktif. Hava sahası temiz," diye devam ediyor Eva.

"Güvenlik merkezi çalışır durumda. Tüm kameralar canlı," diyor kulübün içindeki güvenlik odasından Maxim.

Dinara iletişimde son sırada. "Görev kontrolünden hazırız."

"Anlaşıldı." Roman, bana ve ardından Hope'a bakarken eli kapı kolunun üzerinde asılı kalıyor. "Gösteri zamanı."

"Hadi yapalım," diyor Hope ve sözlerindeki o kararlılık kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Askerlerimin bile kıskanacağı bir cesaretle kendini tehlikeye atmak üzere.

Roman ilk olarak dışarı çıkıyor ve içeri girmek için iplerin arkasında bekleyen umutlu kalabalığı hızlıca tarıyor. Ben de onun ardından dışarı çıkıyorum, sonra Hope'a araçtan inmesine yardım etmek için elimi uzatıyorum.

Hope, alışılmış bir rahatlıkla koluma girer, yanımda yerini alırken yüzünde parlak bir gülümseme vardır. Altında ince bir zırh bulunan siyah ipek bir elbise giymektedir. Yaka, boğazını ve köprücük kemiklerini ortaya çıkarırken, sol uyluk kısmındaki yırtmaç, iç bacağına bağlanmış bıçağa kolayca ulaşmasını sağlar.

Roman, küçük konvoyumuzu girişe doğru yönlendiriyor. Hope aramızda, sosyete haberlerini takip eden birkaç fotoğrafçının önünden geçerken elim onun belinde.

"Gülümse, melekcik," diye kulağına fısıldıyorum, birkaç fotoğraf çekilmesi için durduğumuz sırada. "Bir kraliçe gibi görünüyorsun."

Ve lanet olsun, gerçekten öyle. Korkusuna rağmen, Hope King tam bir kraliyet mensubu gibi davranıyor.

Bir güvenlik görevlisi bizim için ana girişin kapılarını açıyor. İç mekan tamamen siyah mermer ve kromdan oluşuyor, bas ritmine göre koyu mordan elektrik mavisine değişen LED aydınlatması var. Ana kat, dünyayı ele geçirmiş gibi müziğe göre dans eden güzel insanlardan oluşan, özenle düzenlenmiş bir kaosla bir tarafa doğru uzanıyor.

Merdivenleri çıkarken, Hope'un kulağına eğilip fısıldıyorum. "Kolunda dövme olan barmeni görüyor musun? O bizden biri."

ana barın arkasındaki çıkış servis tünellerine çıkıyor. Niko dans pistinin en ucunda durmuş, gözcülük yapıyor.”

Hope neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallıyor.

VIP katı önümüzde açılıyor. Burada lüks dairesel koltuklar, paranın alabileceği en iyi içkilerle donatılmış özel barlar ve zengin müşterilerin halkın gözünden uzak bir şekilde işlerini veya eğlencelerini sürdürebilecekleri gizli köşeler var.

Roman bara doğru ilerlerken, ben Hope’u hem aşağıdaki ana katı hem de çevreyi mükemmel bir şekilde görebileceğimiz kavisli bir kabine yönlendiriyorum.

“Rahat mısın?” diye soruyorum, o yanıma yerleşirken, vücudu benim yanıma mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor.

“Uyluklarına bıçak bağlanmış birinin olabileceği kadar rahat,” diye cevaplar, alaycı bir tonla.

Hope, Chen ile iletişim kurması için ona verdiğimiz telefonu çıkarır. Parmakları ekranı kaydırarak yeni mesaj olup olmadığını kontrol eder. Yüzü sakindir, ama vücudu gerginlikten titriyor.

“Rapor edecek bir şey var mı?” diye soruyorum.

“Yeni bir şey yok. Bu sabah Moskova’da olduğunu ve bu gece buluşacağımızı doğruladı.”

Çenem sıkılır. Bu geceye kadar ona ulaşmak için her yolu denedik. Uçuş rotalarını takip ettik, Dinara’ya otel rezervasyonlarını izlettirdik, hatta özel havaalanlarını bile kontrol ettik. Ama Chen dikkatli davranıyor. Özel bir uçakla daha küçük bir şehre uçtuğunu ve oradan arabayla buraya geldiğini, otel yerine güvenli bir evde kaldığını düşünüyoruz. Hope bu bilgiyi elde etmek için her türlü çabayı göstermesine rağmen, Chen konumunu onunla paylaşmıyor ve Dinara hâlâ onun iletişimlerini kıramıyor. Bu yüzden bu gece tek şansımız.

Simon’ın yeri hakkında ondan bilgi sızdırdıktan sonra, Chen’e zaman ayıracağım. Ona, Hope’a çektiği acının bir parçasını hissettireceğim. Ölüm için yalvarana kadar vücudundaki her kemiği tek tek kıracağım.

Roman elinde su bardaklarıyla ortaya çıkıyor ve sessizce masaya koyuyor. “Ben barın yanına geçeceğim,” diye mırıldanıyor. “Oradan her iki katı da daha iyi görebilirim.” Hope’un elini

— son bir şans dilek hareketi. Gözlerinde hepimizin taşıdığı gerginliği görebiliyorum.

Eva kulaklığımdan seslenir. “Dışarıda iki siyah SUV durdu. Araçtan çok sayıda kişi iniyor. Bu adamlar sıradan parti misafirleri değil. Chen’in yedek ekibi. Gözünüzü üzerlerinden ayırmayın.”

Sesimi sabit tutuyorum, Hope’un gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. “Kaç kişi?”

“Yaklaşık bir düzine adam. Şu anda kulübe giriyorlar.”

"Bir sorun mu var?" diye soruyor Hope, endişeli bakışları benimkilerle buluşuyor.

Vücudumu zorla gevşetiyorum. “Her şey yolunda. Adamlarının geldiğini düşünüyoruz. Ondan henüz iz yok.”

Bir süre sonra Maxim cevap verdi. “Kulübe girdiler ve ana salona dağıldılar.”

“Üstüne geldik,” diye onaylıyor Niko. Küçük bir ordusu ile birlikte zemin katı kontrol altına almış, ancak çoğu kulüp gibi burası da karanlık, gürültülü ve kalabalık; geniş bir alanda on iki adamı takip etmek zorlu bir iş. Yine de her olasılığa hazırlandık.

“Yarın,” diyorum ona, başparmağımla elinde daireler çizerek, “uyandığımızda Kin’e krep yapacağız ve birlikte hayatımızı planlamaya başlayacağız. Seninle evlenmek istiyorum, bu sefer düzgün bir şekilde.” Ona söylemem gereken bir şey daha olduğu için duraksıyorum. “Ve Kin’i yasal olarak evlat edinmek istiyorum. Onun biyolojik babası olmadığımı biliyorum, ama önemli olan her açıdan o zaten benim. İkiniz de öylesiniz.”

Hope’un gözleri, akmayan gözyaşlarıyla parlıyor. “Bütün bunlardan sonra sana söylemem gereken önemli bir şey var. Kin’le ilgili bir şey. Ama önce bu geceyi atlatalım.”

Ne demek istediğini sormadan, Dinara tekrar kulaklığımdan seslenir. “Chen az önce ana girişten içeri girdi. Yanında kimse yok, görünürde bir koruma da yok. Güvenlik onu aradı, üzerinde silah yok.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye soruyorum, elini sıkıca tutarak. “Vazgeçmek için henüz geç değil. Bu pisliği yakalamak için başka bir yol bulurum.”

Yüzümü tutar ve ağzımı ağzına yaklaştırır. “Bu işi bu gece bitireceğiz.”

Telefonu çaldı ve isteksizce benden uzaklaştı. Mesajı okudu ve ben onun zorlukla yutkunmasını izledim. Derin bir nefes vererek ayağa kalktı, elbisesini düzeltti ve bıçağın yerinde olup olmadığını dikkatlice kontrol etti.

Önümüzdeki birkaç dakika zor geçecek. Ana katta Chen ile buluşacak, onu konuşmak için özel bir yer olduğunu ikna edecek, sonra onu Roman ve benim beklediğimiz VIP tuvaletine çıkaracak. Basit bir plan. Ama Chen'in asıl amacı onu buradan çıkarmak olduğu için, onu tamamen başka bir yere götürmek isteyebilir.

Bu binada kaldığı sürece ona ulaşabiliriz. En azından plan bu, ama planlar bir anda tersine dönebilir.

Çenesini kavrayıp onu son bir öpücük için kendime çekiyorum, sonra onun duymasını çaresizce istediğim sözleri söylüyorum.

"Seni seviyorum. Beni bıçakladığın andan beri seni seviyorum." Gülümsüyorum. "Bana geri döneceğine söz ver."

Bu anı saklamak istercesine bir saniye gözlerini kapatır. Bana tekrar baktığında gözleri parıldamaktadır. "Ben de seni seviyorum, Pavel. Hiç düşünmediğim kadar çok. Her zaman sana geri döneceğim."

Sonra arkasını dönüp merdivenlere doğru yürüyor.

BÖLÜM

KIRK ALTI

UMUT

VIP katından merdivenlerden inerken, Element'in ses sisteminden gelen bas sesleri vücudumu titretiyor. Pavel'in sözleri bana güç veriyor, korkumu yok ediyor ve zihnimi jilet gibi keskinleştiriyor.

Beni seviyor ve Kin'i evlat edinmek istiyor. Yarın, bunu yapmak zorunda olmadığını anlayacak. Ama şu anda tek önemli olan, oraya varmamız.

Pavel'in adamlarının beni izlediğini ve gerekirse müdahale etmeye hazır olduklarını biliyorum. Bu bilgi beni rahatlatmalı, ama midem gerginlikten bulanıyor. Birkaç dakika sonra, beni olabilecek en acımasız şekilde ihanet eden adamla yüz yüze geleceğim ve ona hâlâ tamamen güvendiğimi göstermeye çalışmam gerekecek.

Ana kat müzik ve hareketle dolup taşıyor, pahalı kıyafetler giymiş güzel insanlar değişen ışıklar altında dans ediyor. Kalabalığın arasından geçip mekanı tararken, havada parfüm ve ter kokusu yoğun bir şekilde hissediliyor.

Chen'i ana barın yanında dururken görüyorum; mükemmel dikilmiş kömür rengi takım elbisesiyle her yönüyle seçkin bir beyefendiye benziyor. Onu en son yıllar önce gördüğümde beri yaşlanmış. Saçları tamamen gümüş rengine dönmüş ve gözlerinin çevresinde yeni çizgiler var, ama hâlâ çocukken ona güvenmemi sağlayan aynı sakın otoriteyle davranıyor. Şimdi ona bakıp yaptıklarını bildiğim için midem bulanıyor.

Yine de en parlak gülümsememi takınıp kalabalığın arasından ona doğru ilerliyorum.

Yeterince yaklaştığımda, sesime toplayabildiğim tüm sahte neşeyi katarak, “Chen Amca” diye sesleniyorum.

Yüzü aydınlanır. Bir an için, mutluluğunun samimi olduğuna neredeyse inanırım.

"Küçük kuş," der, bana çocukluk lakabımla seslenir. Adi herif. Kollarını açarak beni kucaklamak ister, ben de bir an tereddüt ederim, sonra tüylerim diken diken olsa da kendimi zorlayarak aramızdaki mesafeyi kapatırım. "Çok güzelsin. Tıpkı annen gibi."

"Bu kadar yolu geldiğine inanamıyorum," diyorum ayrıldığımızda. "Güvende olduğundan emin misin? Benim için ne kadar büyük bir risk aldığını biliyorum."

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

"Aileden daha önemli hiçbir şey yoktur," diyor Chen ve sesindeki samimiyet o kadar ikna edici ki, ne zaman bu kadar usta bir manipülatör haline geldiğini merak ediyorum. Hep böyle miydi? Babamı da mı kandırdı, yoksa Simon'ın yozlaşması bir hastalık gibi mi yayıldı? "Ayrıca, sana ait bir şey var bende. Babanın sana vermesini istediği bir şey." Takım elbisesinin ceketini okşuyor.

"Burası bu tür bir konuşma için uygun bir yer değil," diyorum, kalabalık dans pistine göz gezdirerek. "İkinci kata gidelim. Özel olarak görüşebileceğimiz bir yer biliyorum."

"Rus esir alıcın nerede?" Chen, müziğin sesini bastırmak için sesini yükseltir. Tonu rahattır, ama gözleri keskindir. "Yani... kocan. Onun bir canavar olmadığını söylediğini duyduğumda şaşırdığımı biliyorsun."

Gerginleşip zorla gülümsüyorum. "Sadece bana kötü davranmadığını kastettim, bundan memnun olduğumu değil. Zaten arkadaşlarıyla meşgul. Kulüpte kaldığım sürece ne yaptığım umurunda değil."

Chen, önerimden memnunmuş gibi başını sallar. "Tedbirli olmak en iyisi. Öncü ol."

O arkamda, kalabalığın içinden ilerliyoruz ve DJ kabininin yanında Niko'yu görüyorum. Gözlerimiz bir an için buluşuyor ve bana çok hafif bir şekilde başını sallıyor; bu küçük jest, yalnız olmadığımı hatırlatıyor bana.

Ses çok yüksek olduğu için sohbet edemiyoruz ama Chen'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve omurgamdan bir ürperti geçiyor.

İkinci kata ulaşıyoruz ve koridordan özel tuvalete doğru ilerliyoruz. Gürültülü müziğin uzağında, kendi hızlı kalp atışlarımı ve beton zeminde topuklarımın çıkardığı yumuşak tıklamaları duyabiliyorum. Pavel ve Roman şimdiye kadar yerlerini almış olmalılar. Sadece önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmam gerekiyor, sonra her şey geride kalacak.

Chen arkamda bir şeyler mırıldanıyor ve onu daha iyi duymak için dönüyorum. "Pardon, ne dedin..."

Sözcükler dudaklarımda takılıyor, çünkü sert bir şey kaburgalarımın baskı yapıyor ve Chen'in eli saçımı kavrayıp başımı geriye çekiyor.

Çığlık atmaya başlıyorum ama kulağıma tıslayarak, şefkatli bir amca gibi davranma numarası bir anda yok olunca sesim kesiliyor. "Kapa çeneni ve tam olarak dediğimi yap. Direnirsen ya da yardım istersen omuriliğine bir kurşun sıkarım, anladın mı?" Tutuşu o kadar sıkı ki zar zor başımı sallayabiliyorum. "Şimdi yürü."

Beni tuvaletten, pusuda bekleyen Pavel ve Roman'dan uzaklaştırırken dehşet içimi kaplıyor. Bunun yerine, beni ters yöne, işaretlessiz bir kapıya doğru sürüklüyor. Neler olduğunu anlamaya çalışırken zihnim dönüyor. Güvenlikten silahı nasıl geçirdi? Beni nereye götürüyor?

Maxim ve ekibinin izlediğini biliyorum, ama belki de Chen'in silahı omurgama dayalıyken müdahale etmeye korkuyorlardır. Gerçekten ateş edeceğini sanmıyorum—Simon ve ben hayatta olduğumuz sürece onun için çok değerliyiz—ama bu riski almak istemeyebilirler.

"Chen, lütfen," diye yalvarıyorum, sesimden çaresizliği gizlemeye çalışarak. "N-ne yapıyorsun?"

"Yıllar önce yapmam gereken şeyi," diye hırılıyor. "Baban beni triaddan çıkarmakla hata yaptı. Ama bu artık sorun olmayacak."

Kapı açılır ve loş ışıklı bir arka merdiven ortaya çıkar; dar ve işlevsel, zarif ana merdivenlere hiç benzemiyor. O beni adım adım yukarı ittikçe beton duvarlar etrafımızı sarar.

Kendime sürekli birinin beni kurtarmaya geleceğini söylüyorum. O zamana kadar dayanmam lazım. Chen'in beni bu binadan dışarı sürüklemesine izin veremem. Bu olmadan önce onunla savaşacağım.

Chen beni yürümeye zorlarken zihnim hızla çalışıyor. Uylukuma bağladığım bıçağa uzanmayı deneyebilirim, ama silahı

kaburgalarımaya dayalı ve eli saçımı çekiyorken, bıçağı çekemedem ölmüş olurum. Yine de, iş o noktaya gelirse, kendi başıma onunla savaşırim.

Bir sonraki kata çıktığımızda, Chen'in adamlarından en az altı tanesinin bizi beklediğini görünce içimi soğuk bir korku kaplıyor.

"Aşağıdan ve yukarıdan bizi koruyun," diye adamlarına bağılıyor. "Hala çatıya ulaşmamız gerekiyor ve orada gözcüleri olduğunu biliyorum. Öldürmek için ateş edin."

Askerleri, herhangi bir kurtarma girişimini engelleyecek pozisyonlara dağıldılar, Chen ise arkamda kaldı, eli hâlâ bir tasma gibi saçımı sıkıca tutuyordu ve beni ileriye doğru zorluyordu.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum. "Para umurumda değil. Hepsini alabilirsin. Beni bırakırsan Pavel sana ne istersen verecektir."

Chen'in kahkahası soğuk ve çirkin. "Seni bırakayım mı? Seni saf çocuk. Seni burada, Rusya'da, düşmanımızla evli olarak bırakacağımızı mı sandın? Mirasını devredecek, Simon'la evlenecek ve başından beri yapman gerektiği gibi uslu duracaksın." Chen silahını kaburgalarımaya daha sert bastırıyor. "Sadakat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bilseydin, o Rus vahşinin önünde bacaklarını asla açmazdın. Sen onun fahişesisin, halkının yüz karasisin."

"Sen mi söylüyorsun bunu? Sen en büyük hain sensin."

O sadece gülüyor ve beni sertçe öne doğru itiyor. Kendi ayaklarımın üzerine takılıp düşüyorum, betona yuvarlanmadan önce zar zor dengemi buluyorum.

Aşağıdan keskin bir silah sesi patladı ve hepimizi olduğumuz yerde durdurdu. Merdiven boşluğunda bağırışlar yankılandı ve içimi o kadar büyük bir rahatlama kapladı ki, bir sonraki nefesimi almak için mücadele etmek zorunda kaldım.

Pavel.

Chen'in adamlarından biri korkuluğun üzerinden bakıyor, sonra aceleyle geri dönüyor. "Patron, Sendika güçleri buraya doğru ilerliyor."

Chen'in eli acı verici bir şekilde saçımı kavrar. "Onları durdurun.

Hepiniz, gidin!

O Rusların ölmesini istiyorum."

"Peki ya o?" diye sorar bir adam, beni işaret ederek.

"Şımarık bir prensesle başa çıkabilirim." Chen alaycı bir şekilde gülümser. "Gidin!"

Yardımanın yolda olduğunu bilmek, karşı koymak için ihtiyacım olan gücü veriyor. Vücudumu bükerek, korkuluğa tırmanıyorum,

topuklarımı sürükleyerek onu yavaşlatmaya çalışıyorum. Bu bir saniye işe yarıyor, ta ki o sinirlenip başıma bir yumruk atana kadar. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, dizlerim çöküyor, ama o beni dik çekip bir kapıdan geçerek çatıya çıkarıyor.

Helikopter başımızın üzerinde süzülürken rüzgâr alanı kamçılıyor, pervaneler enkaz ve gevşek çakılları karıştırarak acı veren bir fırtına yaratıyor.

Bir an için Chen, helikopterin yaklaşmasını izlerken dikkatini dağıtır. O kısacık an, ihtiyacım olan tek şeydir.

Saf adrenalini dolu olarak dirseğimi onun solar pleksusuna vuruyorum. O homurdanıyor, ikiye katlanırken tutuşu gevşiyor. Uzaklaşırken betonun üzerinde camın kırıldığını duyuyorum ve ayaklarımın yanında kırık bir bira şişesi görüyorum. Dehşetle fark ediyorum ki silah yokmuş; şişenin dibini silah namlusu gibi kullanmış.

Parmaklarım, uyluklarımdaki bıçağın sapını kavrar. Chen doğrulur. Artık ne silahı ne de desteği vardır. Rüzgârın estiği çatının üzerinde karşı karşıya geliriz, helikopterin pervaneleri etrafımızda bir gürültü duvarı oluşturur.

"En kötü ölümü hak ediyorsun," diye nefes nefese söylüyorum ve bıçağı aramızda kaldırıyorum.

Chen'in dudakları acımasız bir gülümsemeye büründü. "İstersen beni öldür. Biz burada oyun oynarken, Simon'ın adamları Pavel'in kompleksine bir ziyaret gerçekleştirdi."

Damarlarım buz gibi olur. "Yalan söylüyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "O güzel oğlunu en son ne zaman kontrol ettin?"

Boğazıma kusmuk yükselirken donakaldım.

"Kendin görebilirsin." Chen sağ ceket cebine uzanır ve ekranı net bir şekilde görebilmem için telefonunu kaldırır. "Bu canlı bir video yayını," diye ekler.

Gördüğüm şey beni neredeyse mahvediyor. Kin bir uçak koltuğunda oturuyor, yüzünden gözyaşları akarken doldurulmuş dinozorunu sıkıca tutuyor. Arkasında koyu renkli takım elbiseli bir adam duruyor ve Kin kameraya baktığında, ağlamaktan gözleri kızarmış.

Boğazımdan kırık bir ses çıkıyor. Oğlum canavarlarla baş başa kalmış.

Bıçak parmaklarımdan kayıp betona düşüyor.

Chen'in dudakları memnuniyetle kıvrılıyor. "Tam da düşündüğüm gibi. Gidelim."

Havada asılı duran uçağa bakıyorum, umutsuzluk içimi oyup boşaltıyor.

"Syndicate elindeki her şeyle peşine düşecek," diye uyarıyorum. "Bundan paçayı kurtaramayacaksın."

"Bize saldırmaya kalkışırlarsa, sen de o değerli oğlun da ölürsünüz."

Onun bir yalancı olduğunu, söylediklerine güvenilemeyeceğini biliyorum, ama başka seçeneğim var mı? Kin, Simon'la baş başa. Bu düşünce, karnımda bıçak bükülüymüş gibi acı veriyor.

Kısa ve çaresiz bir an için Pavel'i düşünüyorum, hayatta olması için dua ediyorum, Kin'i korumak için ne gerekiyorsa yapmamı isteyeceğini iliklerime kadar hissediyorum.

"Gideceğim," diye fısıldıyorum, sözlerim zehir gibi tadı var. "Ama oğluma dokunursan..."

"Canlıyken daha değerli," diye homurdanıyor Chen, ürpertici bir sakinlikle takım elbisesini düzeltirken. "Şimdilik."

Chen beni helikoptere doğru itiyor. Bacaklarım titriyor ama Kin'i korumak için cehenneme bile girerim. Helikoptere yaklaşırken rüzgâr ve enkaz bize çarpıyor, pervaneleri dönüyor, kalkışa hazır.

Chen yanımdaki koltuğa yerleşir ve aptalca bir şey yapmaya kalkışırsam intikam alacağına dair bir bakış atar. Ve bununla birlikte helikopter gecenin karanlığına doğru havalanır.

BÖLÜM

KIRK YEDİ

PAVEL

O AN Hope'un Chen'le buluşmak için ayrılışını izlerken, göğsümde bir yumruk gibi sıkışan bir tedirginlik hissediyorum.

"Hope zemin kata gidiyor," diye ekibe rapor veriyorum. "Sürekli gözetim altında olsun. Kimse onu gözden kaçırmamasın."

Herkes anladığını belirtir.

Roman arka koridora doğru başını salladı ve kulübün servis koridorlarından hızla geçtik. Hedefimiz, özel olarak inşa edilmiş bir saklanma yeri. VIP tuvaletinin arka duvarının hemen arkasına inşa edilmiş dar bir oda. Müteahhitlere, sağlam alçıpan gibi görünen ama aslında menteşelerle güçlendirilmiş sahte bir bölme yaptırmıştık; böylece Hope sinyal verdiğinde oradan dışarı fırlayabilecektik. Oda iki kişinin sığabileceği kadar geniş, dar ve havasızdı ama tuvaleti mükemmel bir şekilde gözetleme imkânı sunuyordu.

Roman ve ben dar alana yerleşirken Niko, "Hope'u görüyorum," diye onaylıyor. "Ana katta, kalabalığın arasından hedefe doğru ilerliyor."

Avuç içlerim terden kayganlaşmış. Onları pantolonuma silip, tabancamın namlusunu kontrol ediyorum. Metalik sürgü, dar saklanma yerimizde çok fazla ses çıkarıyor, ama silahın hazır olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne karşı koyamıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Roman, kaşlarını çatmış.

"İyiyim." Gözlerimi kapatıp kendimi yavaş nefes almaya zorluyorum. Aklımda, Hope'a onu sevdiğimi söylediğim an, ikimizin de bu kelimeleri ilk kez söylediği an durmadan tekrar ediyor. Onu tehlikeye atmadan hemen önce ruhumu açığa vurmak için berbat bir zaman, ama bunu söylemem gerekiyordu.

“Hope temas kurdu,” diyor Niko telsizden. “Kucaklaşıyorlar. Mutlu bir buluşma gibi görünüyor. Şimdi onu VIP merdivenlerine doğru götürüyor. Chen hemen arkasından geliyor. Maxim, güvenlik kameralarında onları görmüş olmalısın.”

Derin bir nefes alıp başımı duvara yasladım.

Neredeyse bitti. Birkaç dakika daha ve bu kabus sona erecek.

Ama Maxim'in sessizliği çok uzun sürüyor.

“Maxim, Hope ve Chen'i gördüğünü teyit et,” diye emrediyorum. Yine sessizlik. Nabzım hızlanıyor.

Sahte duvara doğru ilerliyorum, onu yıkıp onu bulmaya hazırım, ama Roman'ın eli omzuma yapışıyor. “Bir dakika bekle.”

Maxim'in gergin ve acil sesi nihayet geliyor. “Tüm güvenlik kamera sistemimiz karardı. Her kamera, her monitör kapalı. Sanki biri dışarıdan bir kapatma düğmesine basmış gibi. Yedek sistemleri devreye sokuyoruz, ama iki dakika sürecek.”

Kahretsin. Lanet olası iki dakika bir sonsuzluk gibi.

Ben cevap veremedim Eva araya girer. “Kahretsin. Bir helikopter çatıya yaklaşıyor. Tekrar ediyorum: yetkisiz bir hava aracı binaya yaklaşıyor!”

Roman'ın bakışları benimkilerle buluşur ve orada kendi korkumu görürüm.

“Vadim, o helikopteri vurabilir misin?” telsizime bağıriyorum.

“Olumsuz,” diye geliyor sinirli cevabı. “Hareket halindeyken ; aşağıya, sokağa çakılıp bir sürü insanı öldürme riski çok yüksek. İner inmez onu havaya uçuracağım.”

Siktir, siktir, siktir.

“Kameralar yeniden devrede.” Maxim'in sesi cızırtılı bir şekilde geliyor. “Hope ve Chen, en az altı adamıyla birlikte arka merdiven boşluğunda, hepsi de silahlı. Sanırım Chen onu çatıya sürüklüyor.”

Parçalar zihnimde bir araya geldi; o helikopter onların kaçış planıydı. Tüm planlarımız, tüm acil durum senaryolarımız, takıntılı olduğumuz her lanet ayrıntı, ve yine de her şey boka sardı.

Kendimden nefret etmek, asit gibi göğsümü yakıyor. Onu korumam, böyle bir şeyin olmamasını sağlamam gerekiyordu. Bunun yerine, en kötü

kabusum gerçekleşiyor, ama o helikopterin onu içinde götürmesine izin vermeyeceğim.

“Gidelim,” diye bağırıyorum, Roman’a işaret ediyorum.

Merdiven boşluğunun kapısına varıyoruz ve omuzlarımızla kapıyı itip geçiyoruz, yukarı doğru koşarken, üç basamak birden atladıkça beton duvarlar etrafımızı sarıyor. Çatıya beş kat var. Eğer o oraya ulaşırsa, onu bir daha asla gremeyebilirim.

Dinara’nın emirleri telsizden cızırtılı bir sesle geliyor. “Tüm birimler, derhal çatıya toplanın! Arka merdiven boşluğunda düşmanlar var. Destek gerekiyor!”

İkinci katın yarısına gelmiştik ki, Roman elini göğsüme vurarak beni durdurdu. stmzdeki duvarda hareket eden gölgeleri işaret etti, ardından silahların hazırlandığını gösteren metalik bir tık sesi duyuldu.

Orospu ocuğu.

Roman, saniyeler önce durduğumuz merdiven boşluğunu otomatik silahlar aydınlatırken beni sahanlığın köşesine doğru çekiyor; kapalı beton alanda ses kulakları sağır ediyor. Etrafımızdaki duvar parçaları patlıyor, gözlerimi yakıp ciğerlerimi dolduran toz ve moloz yağmuruna tutuyoruz.

Tabancamı çekip köşeden başımı uzatıyorum ve st kattaki sahanlıkta çömelmiş iki düşmana kontrollü atışlar yapıyorum. İlk atışlarımdan biri birinin göğsüne isabet ediyor ve adam bir iniltiyle öne doğru devriliyor, kanlı bir yığın halinde merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor.

Roman bu fırsatı değerlendirip sağa dönerek ikinci silahlı adamı farklı bir açıdan hedef alıyor. Ateş ettiği mermiler arka arkaya patlıyor ve düşman bir taş gibi yere düşüyor.

"Koşun!" diye bağırıyorum ve cesetlerin üzerinden atlıyoruz, üçüncü kata doğru ilerlerken yayılan kan glnde botlarımız biraz kayıyor.

Köşeyi dönerken yukarıdan daha fazla silah sesi duyulur ve uçan bir beton parçası şakağıma çarpar, çenemden kan akan bir yara açar, ancak adrenalin yüzünden acıyı neredeyse hissetmiyorum.

"Dördüncü katta en az iki kişi daha var," diye bağırır Roman, üstümüzde görünen silah namlularının ışıklarını fark ederken nefes nefese kalır.

Sırtımı duvara dayayıp, boş elimle telsizimi açıyorum. "Maxim, Hope'un tam konumunu öğrenmem lazım. Dördüncü katta çatışmaya girebilir miyiz?"

"Hâlâ Chen'le birlikte tırmanıyor. Şu anda dördüncü ve beşinci kat arasında," diye kısa bir cevap geliyor. "Dördüncü katta çatışmaya başlayabilirsiniz, ama atış yönünüze dikkat edin."

"Anlaşıldı," diye yanıtlıyorum, sonra Roman'a işaret ediyorum.

Yaklaşmamızı dikkatlice koordine ediyoruz. Roman bana koruma ateşi sağlarken, ben kemerimden taktik bıçağımı çekiyorum. Soldaki silahlı adam ateş etmek için dışarı eğildiğinde, ben hazırım.

O ses çıkaramadan bıçak boğazına saplanır. Roman, beton merdiven boşluğunda sessizce yankılanan susturuculu iki el ateşle hedefini indirir.

"Bir kat daha," diye nefes nefese söylüyorum. Hope'un hayatı o çatıya ulaşmamıza bağlı.

Son iki koruma, çatı

ve biz sahanlığa çıkar çıkmaz ateş açarlar. Beton bariyerin arkasına atlamak zorunda kalırız, mermiler siperimizi parçalamaktadır.

"Mermilerim bitti," diye bağırır Roman, boş şarjörü yere atarken. "Ben yeniden doldururken bana koruma sağla!"

Bariyerin arkasından başımı uzatıp, kontrollü atışlarla şarjörümün tamamını boşaltıyorum; bu, iki silahlı adamın da eğilmesine neden oluyor. Roman yeni bir şarjörü yerine takar takmaz, ben titrek ellerimle yeniden doldururken o da ateşe karşılık veriyor.

"Telsiz kontrolü," diyor Roman, ateşin durduğu bir anda. "Hope'u gören var mı?"

"Chen'le birlikte çatıda," diye onaylar Eva.

"Bunu şimdi bitirelim," diyorum Roman'a. "Sen sağa git. Ben sola gideceğim.

Üç deyince çapraz ateş."

Roman başını salladı ve yıllarca birlikte savaşmış olmanın getirdiği koordinasyonla manevrayı gerçekleştirdik. İki pislik de ortak saldırımız altında yere yığıldı, bedenleri beton zemine sönük bir gümbürtüyle çarptı.

Nefesimi zar zor toparlamışım ki Vadim'in sesi geliyor. "Helikopteri nişan aldım. Ateş etmeli miyim

vurayım mı?"

Beynim hemen hesap yapar ve helikopterin kontrolden çıkıp Hope'un durduğu alana çakılmasını düşünürüm. "Hayır! Hope o çatıda. Ateş etme. Tekrar ediyorum: ateş etme."

"Anlaşıldı."

Merdiven boşluğunda ağır ayak sesleri yankılanıyor. Sonunda destek ekibimiz gelmiş. Ama bekleyemeyiz. Roman ve ben silahlarımızı çekip çatı kapısından dışarı fırlıyoruz. Kan ve adrenalin damarlarımda hızla dolaşiyor.

Çatı boş. Yukarı baktığımda, bir helikopter karanlığa doğru yükseliyor.

"Hope!" diye bağıryorum, ses boğazımdan yırtılırcasına çıkıyor. Helikopter çoktan uzaklaşmış, ışıkları uzak yıldızlar gibi yanıp sönüyor ve karımı benden uzaklaştırıyor.

Roman yanımda sendeleyerek duruyor, omzundaki sıyrık yerinden kan sızıyor. "Siktir. Çok az kalmıştı."

Çok az kalmıştı. Bu kelime göğsümde bir jilet gibi acıtıyor, ona ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşattığımı hatırlatıyor.

İçimde bir şey kırılıyor. Yumruğumu çatı kapısına vuruyorum, darbeyle metal çöküyor. "Bunu önceden görmeliydim! Yapmalıydım..."

Ama kelimeler yetmez. Hiçbir şey yetmez. Yumruğumu kapıya tekrar tekrar vuruyorum, parmak eklemlerim yarılana ve kan metali boyayana kadar. "SİKİŞTİR!" Ham ve hayvani bir kükreme boğazımdan kopuyor. "SİKİŞTİR! SİKİŞTİR! SİKİŞTİR!"

Öfke ve umutsuzluk gibi bir duygu yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. Bana güvenmişti. Hope hayatını benim ellerime teslim etmişti, ama ben onu ellerinden almasına izin verdim.

Bacaklarım güçsüzleşiyor ve nefes nefese kalarak tek dizimin üzerine çöküyorum. Tüm bu yük, nefes alamayacak hale gelene kadar üzerime çöküyor.

Roman beni durdurmaya çalışmıyor; orada durup, öfkem dinene ve alnımı kapıya dayayana kadar izliyor.

"Pavel," der sonunda, sesi her zamankinden daha yumuşaktır. "Bana bak kardeşim. Bana bak."

Başımı kaldırıyorum, göğsüm inip kalkıyor.

"O kapıyı yumruklayarak onu geri getiremezsin. Hope sana güveniyor."

Gözlerimi kapatıyorum, paniği katman katman bastırmaya çalışıyorum. O haklı. Hope'un stratejiste, yirmi yıllık savaştan sağ çıkmış katile ihtiyacı var. Öfke nöbeti geçiren adama değil.

Roman destek ekibimize geri çekilmesini söylerken, kendimi ayağa kaldırıyorum, parmak eklemlerimdeki kanı siliyorum ve Roman'a başımı sallıyorum.

"Eva, o helikopteri dronunla takip edebilir misin?"

"Hemen," diye yanıtlıyor. "Uçağı görüyorum, bizi fark etmesinler diye mesafemi koruyorum."

"Güzel. Nereye gittiklerini tam olarak bilmemiz gerekiyor."

"Araçlar ön tarafta bekliyor," diyor Maxim. "Onları yakalamak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız."

Hope'un kaybolduğu boş gökyüzüne son bir kez bakıp kapıya doğru döndüm.

Merdivenlerden aşağı koşar gibi ineriz, zihnimde olasılıklar hızla dolaşmaktadır. Roman, Maxim ve ben ilk SUV'ye binerken, Vadim ve Niko bir grup askerle birlikte ikinci araca biner. Motorlar gürültüyle çalışır ve Moskova sokaklarında hızla ilerleriz.

"Helikopter güneydoğuya doğru sabit bir rotada ilerliyor," diye bilgi veriyor Eva. "Mevcut rotaya göre, şehirden yaklaşık yirmi kilometre uzaklıktaki özel bir uçak pistine doğru gidiyorlar."

"Onaylandı." Dinara'nın sesi kanala katılıyor. "Uçuş rotalarını ve havaalanı yolcu listelerini takip ediyorum. Son altı saattir o pistte bekleyen, bir paravan şirkete kayıtlı özel bir jet var. Ülkeyi terk etmeyi planlıyorlar."

Siktir.

"Pistlere varmalarına ne kadar var?" diye soruyor Roman, kapı kolunu simsıkı tutarken parmak eklemleri bembeyaz olmuş.

"Helikopter on beş dakika içinde inecek," diye yanıtladı Eva. "Ama şu anki hızınızla, oraya varmak için yirmi dakikanız var."

"Daha hızlı," diye bağırırım şoföre. Şehirdeki tüm hız sınırlarını çiğneyebilir, ama o uçağı kaçırmayacağım.

Telefonum, bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajla titiyor. Mesajı açtığımda, dünyam duruyor.

Fotoğrafta Kin, bu gece giydiği pijamalarıyla, uçak koltuğuna benzeyen bir yerde kıvrılmış, derin uykuda. O kadar küçük, o kadar savunmasız görünüyor ki, içimde onu korumak için bir öfke patlıyor.

Fotoğrafın altındaki mesajda şöyle yazıyor:

Eğer müdahale edersen çocuk ölür. - Simon.

Simon, Kin'le birlikte o uçakta.

"Siktir!" diye bağıriyorum ve yumruğumu koltuğa o kadar sert vuruyorum ki deri yırtılıyor.

"Ne?" diye soruyor Maxim, ama kulaklarımda kanın uğultusu yüzünden onu zar zor duyabiliyorum.

"Kin ellerinde," diye hırıliyorum ve ona fotoğrafı gösteriyorum. "Onu yakaladılar."

Motorun gürültüsü dışında SUV'de sessizlik hakim. Roman fotoğrafa bakıyor, yüzü soluyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Kin komplekste..."

Bunun anlamı hepimizi aynı anda vurur. Simon Kin'i yakaladıysa, adamları tesise girmiş demektir. Ailelerimiz, çocuklarımız, sevdiğimiz herkes tehlikede olabilir.

"Tanrım," diye mırıldanır Maxim, telefonuna uzanır. "Kira. Çocuklar."

Roman, Liza'yı ararken dehşet içinde görünüyor. İkisi de çaresiz görüldüğü kadar ben de çaresiz hissediyorum.

Aklım olasılıkları birbiri ardına düşünmeye başladı. Hope'u Kin'in olduğu yere mi götürüyorlar? Sevdiğim iki insanı da benden mi alıyorlar? Fotoğraf gözlerimin önüne kazındı. Benim için çok değerli olan, güvenliğini bana emanet eden o küçük çocuk... Onu da hayal kırıklığına uğratmışım.

Gözlerimi kapatıyorum, göğsümde savaşılan korku ve öfkeyi bir kenara bırakmaya çalışıyorum.

"Havaalanında ne görüyorsun?" diye soruyorum Eva'ya.

"Helikopter iniş yapmak üzere," diyor. "Pistte bir jet bekliyor."

“O jetin kalkmasına ne kadar var?”

“Söylemesi zor,” diye yanıtlıyor Dinara. “Uçuş izni ve uçuş öncesi kontrollerine bağlı olarak beş ila on dakika sürebilir.”

“Gaza daha fazla bas,” diyorum şoföre.

Maxim telefonunu indirip, “Diğer herkes güvende ve sayıldı,” diyor.

İçim rahatlıyor. Bu geceyi daha da kötü hale getirebilecek tek şey, diğerlerine bir şey olmasıydı.

“İhlal sadece senin evinde oldu, Pavel. Tek bir ajan, tırmanma ekipmanlarını kullanarak Kin’in yatak odası penceresinden içeri girdi. Bir tür gazla onu bayılttı. Güvenlik kameraları, görüntülerde iki dakikalık bir döngü gösteriyor. Bu profesyonel bir kaçırma operasyonuydu, hiçbir alarm tetiklenmedi.”

Çenem sıkılır. “Lanet olsun, bizim güvenlik çemberimizi nasıl aştılar?”

“Termal kamuflaj giysisi olabilir,” diye devam ediyor Maxim, yüzü sertleşmiş. “Bunu planlayan kişi devriye programımızı biliyordu ve vardiya değişimi sırasında nöbetçi rotasyonunu kullandı.”

“Güvenliği baştan aşağı gözden geçirmemiz gerekecek,” diyor Roman somurtkan bir sesle.

“Eva’nın insansız hava aracı sayesinde uçak pistini görebiliyorum,” diyor Dinara. “Uçağın çevresinde on iki düşman ve mürettebatı saydım. Kesinlikle kalkışa hazırlanıyorlar.”

Ellerim yumruk haline geliyor. “Onları geciktirmenin bir yolu var mı?”

“Bölgedeki elektrik şebekesine sızıp pistin elektriğini kesebilirim. Bu, pist ışıklarını ve yer kontrol sistemlerini devre dışı bırakır. Çoğu pilot, uygun aydınlatma olmadan kalkış yapmaz.”

“Yap şunu.”

“Bana birkaç dakika ver.”

Roman tabancasını kontrol edip yeni bir şarjör takıyor. “Bunu nasıl yapmak istiyorsun?”

“Dikkatli bir şekilde,” diye cevap veriyorum, Maxim’in Kevlar yeleşini giymesini izlerken. “Hope ve Kin zarar görmemeli; ne olursa olsun, riske girmeyeceğiz. Başka çare kalmadıkça Simon ve Chen’i canlı yakalayacağız.”

Ellerimin kanlarıyla kaplanmasını, parmaklarımın arasından hayatlarının akıp gitmesini istiyorum.

Dışarıdaki dünya soluk renklerden oluşan bir çizgiye dönüşüyor. Zamanla, kovalamaca ve kaçışın acımasız matematiğiyle yarışıyoruz.

Koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, zihnimi dolduran korku ve şüpheleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. O uçak, içindeki tüm dünyamla birlikte ortadan kaybolursa, bunu nasıl atlatırım bilmiyorum. Hope ve Kin sadece kalbim değil; onlar benim var olma sebebim. Onlar olmadan hiçbir şeyin önemi yok.

Geliyorum, meleklerim. İkinize de. Biraz daha dayan.

BÖLÜM

KIRK SEKİZ

HOPE

HELİKOPTER son bir sarsıntıyla piste iner. Ardından gelen sessizlik, uçuşumuzun gürültüsünden daha sağır edici.

Yol boyunca korkuyla mücadele ettim. Pavel ya da diğerlerinin o çatışmada öldürülmüş olabileceği korkusuyla. Kin'in pistin karşısındaki jette mahsur kaldığı korkusuyla. Element'ten her kilometre uzaklaştıkça kurtarılma şansının daha da azaldığı korkusuyla.

Chen beni uçaktan sürüklerken parmaklarını koluma geçiriyor, bileklerimdeki plastik bağlar zaten yaralı olan derime daha da derin kesikler açıyor. Bileklerim önümde bağlı olduğu için ağrıyor ama acıyı içime atıyorum. Bana bağırmamı duyarak ona bu zevki yaşatmayacağım.

"Babamı ne zaman ihanet ettin?" diye soruyorum, o beni asfaltta sürüklerken, topuklarım pürüzlü yüzeye sürtünüyor. "Her zaman bir yılan mıydın, yoksa Simon sana reddedemeyeceğin bir teklif mi yaptı?"

Aileme karşı on yıllardır sürdürdüğü sadakatini neden bir kenara attığını anlamam gerekiyor.

Chen'in ağzı çirkin bir şekilde bükülüyor. "Sadakat mi? Belki de baban o kelimenin anlamını öğrenmeliydi. Beni triad işlerinin dışında tuttu. O imparatorluğunu büyütüp zenginleşirken, benim gerçek bir gücüm ya da param yoktu. Vasiyetname hazırlamak ya da onun yasal işleriyle ilgilenmek umurumda mıydı sence? Değildi."

"Bunu seni korumak için yaptı," diye patladım, ama Chen'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o öyle görmüyor. "Simon, işine yaradığı anda sana ihanet edecek," diye devam ettim, sözlerim takılıp kalıyordu. "Onun gerçekte ne tür bir canavar olduğunu bilmiyorsun. Ben bazı şeyler biliyorum—"

“Güven bana, küçük kuş,” diye sözümü keser Chen, sesinde memnuniyetle dolu bir tonla. “Simon’ın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Onu senden çok daha uzun zamandır tanıyorum.”

Ses tonundaki bir şey midemi bulandırıyor. “Ne demek istiyorsun?”

Chen parmaklarını sıkar, elinin altında nabzımın attığını hissedebiliyorum. “Yakında öğreneceksin.”

Jetin merdivenlerine yaklaşırken, omzumun üzerinden son bir kez çaresizce geriye bakarım. Aklımın mantıklı kısmı, bizi buraya kadar takip etmenin imkansız olduğunu bilir, ama içimdeki inatçı bir parça hâlâ karanlıkta far ışıkları arar. Dışarıda yardım bulma ihtimalinin çok düşük olmasına rağmen.

Chen beni dar merdivenlerden yukarı itiyor. Kabine girdiğimizde, uçağın arka tarafındaki bir koltukta uyuyan Kin’i gördüğümde her şeyin önemi kayboluyor. Sahip olduğum tüm koruma içgüdülerim birden canlanıyor. Kin zarar görmemiş görünüyor ve elleri bağlı değil, bu da içimi rahatlatıyor, ama kabinin her yerine yerleştirilmiş Chen’in adamlarını görebiliyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum ama biri yolumu kesiyor.

"O kadar acele etme. Önce nişanına merhaba demek istemez misin?" Simon’ın sesi sahte bir neşeyle doluyken, beni boğazımdan yakalayıp kabin duvarına çarpıyor.

Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalır. “Çek ellerini üzerimden,” diye nefes nefese söylerim.

"Beni özledin mi?" Simon daha yaşlı, bir şekilde daha sert görünüyor. Yüzü zayıflamış, bir zamanlar kusursuz olan görünüşünde artık bir parça çaresizlik var. Ama gözleri her zamanki gibi soğuk ve hesaplı. "Yeniden bir araya gelmemizi çok dört gözle bekliyordum."

"Ben özlemedim," diye tükürüyorum, onun tutuşuna karşı direnerek. "Ne istiyorsun?"

"Yarım kalan işlerimiz var." Başparmağı nefes boruma bastırıyor. "Kendini çok akıllı sanıyordun, değil mi? Arkamdan Chen’e ulaşır, küçük kaçışını planlayarak. Rahat hayatında ne kadar mutsuz olduğuna dair o acınası mesajlar... Mirasını alıp kaçman gerekiyordu. Bak, planın ne kadar iyi sonuçlandı, seni hain orospu."

“Hain ben miyim?” Sesim, bastıramadığım duygularla titriyor. “Babamı sen öldürdün! Sendikayı aradığını, onlara yerimizi verdiğini biliyorum. Silahı kendi elleriyle babamın başına dayadın ve intihar gibi gösterdin. Sonra gecenin karanlığına kaçtın ve tüm adamlarının tek başlarına savaşıp ölmesine izin verdin. Bundan daha alçakça bir şey olamaz.”

Simon’ın yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirir, sonra kayıtsızlık maskesi yerine oturur.

“Ne kadar zekisin. Evet, işe yaramaz babanı ortadan kaldırmanın zamanı gelmişti ve Sendika bunun için mükemmel bir fırsat sundu.”

Öfke, hayatta kalma içgüdüsüne galip gelir. Ağzımdaki tüm tükürüğü toplayıp doğrudan yüzüne tükürürüm.

Simon tamamen hareketsiz kalır. Sonra eli, kulaklarımı çınlatıp görüşümü bulanıklaştıran bir tokatla yanağıma çarpar, ama bu, erimiş metal gibi içimi dolduran, kızgın ve her şeyi yutan öfkeyi bastırmaya yetmez.

“Nasıl kendinle yaşayabilirsin? Babam için bir oğul gibiydin. Kimsen yokken seni büyüttü, evine aldı ve bildiği her şeyi öğretti. Peki ne yaptın...” sesim kırılır, “Erken iktidara gelmek için onu mu öldürdün? Kara Şirket her zaman senin olacaktı.”

Simon geriye yaslanırken keskin ve acı bir kahkaha attı, ama boğazımı sıkan eli hiç gevşemedi. “Öyle mi düşünüyorsun? Bana her şeyi bırakacak mıydı?”

“Sana tamamen güveniyordu. Sen onun sağ koluydun...”

“Baba, buraya gel de Hope’a bir şeyi açıklığa kavuştur.” Baba mı?

Şoktan nefesim kesildi. Chen’in bize doğru yaklaşmasını, adımlarının ölçülü ve sakın olduğunu inanamadan izledim.

“Sürpriz,” diyor Simon, tepkimi açıkça zevkle izliyor. “Elbette onun piçi, ama yine de onun kanından.”

Chen, Simon’ın hemen soluna geçer ve şimdi görebiliyorum —benzer kemik yapısı, ikisinin de omuzlarını tutuş şekli. “Gençlik günlerimden kalma bir hataydı. Simon’ı kamuoyuna kabul edemezdim, hem konumum hem de evli bir adam olarak, ama onun yararlı bir yere yerleşmesini sağladım. Onu Lai King’in

çıracak olması mükemmeldi, ta ki baban vicdanını keşfedene kadar."

Zihnini onun sözlerini sindirmekte zorlanıyor. Bunca yıl boyunca Chen sadece ailemin güvenilir avukatı değildi; kendi oğlunu Black Company'nin kontrolünü ele geçirecek şekilde konumlandırıyordu.

"Tüm o şeref ve gelenekler, gerçek kâr elde etmemizi engelliyordu," diye devam ediyor Simon, sesi gayet soğukkanlı. "King, fentanil dağıtımı ve insan kaçakçılığına girmeyi reddetti. Bize milyarlar kazandıracak sektörlerdi."

Nabzım kulaklarımda atıyor. Chen, Black Company'yi içeriden kontrol etmek için Simon'ı kullanıyordu ve bu kontrol tehdit altına girdiğinde babamı ortadan kaldırdılar.

Simon ağırlığını kaydırarak tüm vücudunu bana doğru bastırıyor. Bağlı ellerim ikimizin arasında sıkışmış, acı verici bir şekilde karnıma yapışmış durumda ve parfümünün kokusu burun deliklerimi doldurup beni öğürmeye zorluyor.

"Sanırım artık anlıyorsun. Baban çok sevilen biriydi. Black Company destekçileri hâlâ King mirasına inanıyor. Bu yüzden sana çok ihtiyacımız var, Hope. Mirasın, güzel yüzün ve soyadın, yeni operasyonlarımızın sorunsuz bir şekilde yürümesi için çok önemli olacak."

Planlarının tüm boyutu bir dalga gibi üzerime çöküyor. Sadece paramı istemiyorlar; en kötü türden insan acılarının üzerine kurulmuş bir suç imparatorluğunu meşrulaştırmak için soyadımı, yüzümü ve itibarımı kullanmak istiyorlar.

Bunun olmasına izin veremem.

Chen sabırsızca saatine bir göz attı. "Artık gitmeliyiz. Konuşma bu kadar yeter."

Simon'ın gülümsemesi tamamen kibir ve acımasızlıktan ibarettir. "O kulübe gönderdiğimiz ateş gücünden sonra, bizi takip etmeleri bir yana, hâlâ nefes alıyor olmaları bile imkânsız. Ve bu konuşmayı yapmak için yıllardır bekledim."

"Bu uçak havalandığı anda, Sendika ile uğraşmak zorunda kalacaksın. Pavel bizi bulmak için dünyanın sonuna kadar arayacak. Borcun olduğu kişiden değil, kocamdan korkmalısın." Sesim mutlak bir kesinlikle doluyor çünkü Pavel hayattaysa, ki öyle olmasını umuyor ve dua ediyorum, hiçbir şey onun peşimize düşmesini engelleyemez.

Simon'ın yüzü "kocam" kelimesiyle karardı. "Ah, ne kadar tatlı. 'Kocam.'" Bir avuç dolusu saçımı yakaladı ve başımı acı verecek şekilde geriye çekti. "Hangi dünyada evliliğinin gerçek olduğunu sanıyorsun? Pavel, yabancı bir ülkede silah zoruyla bir rahibe seni evlendirdi. Resmi değil, yani hâlâ benimle nişanlısın. Benim karım olacaksın, mirasını bana devredeceksin ve bunu yaparken gülümseyeceksin. Ben bir kahraman gibi görüneceğim, seni Ruslardan kurtaran adam. Ve eğer sorun çıkarırsan, bedelini oğlun öder."

Kin'e yönelik bu tehdit, vücudumdaki tüm mücadele gücünü tüketti. Sersemlemiş bir şekilde başımı salladım, teslim olduğum için kendimden nefret ediyordum ama başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

"Güzel. Şimdi gidelim," diye emreder Chen arkamızdan.

Simon parmaklarını saçlarıma doluyor. Ağzı, acımasızlık ve şiddet tadı veren bir öpücükle benimkine çarpıyor. "Düğün gecemizi sabırsızlıkla bekliyorum, karıcığım," diye dudaklarıma fısıldıyor ve beni uçağın arkasına itiyor.

Bacaklarım beni zar zor taşıyarak Kin'in koltuğuna doğru sendeleyerek ilerliyorum. Hâlâ uyuyor, küçük göğsü huzurla inip kalkıyor. Titreyen ellerimle ona dokunup nazıkçe uyandırıyorum.

"Anne!" Kin beni görünce yüzü aydınlanır, ama bağlı ellerimi ve morarmış yanağımı fark edince ifadesi bir anda değişir. "Annem yaralanmış."

Masum yüzünü kaplayan korku içimdeki bir şeyi kırıyor. "Her şey yoluna girecek, bebeğim," diye fısıldıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Söz veriyorum. Artık buradayım ve seni koruyacağım."

Ve koruyacağım. Elimden gelen her şeyle.

Kin bana sarılır ve ben boğazımı tıkayan duyguların dalgasına karşı koymaya çalışırım. Keşke ona Pavel'in bizi almaya geldiğini, Simon bizi götürmeden önce bizi bulacağını söyleyebilseydim. Ama bu sözü veremem.

"Pist boş. Hemen kalkışa hazırlanın," diyor pilot hoparlörden.

Motorlar çalışır ve uçağın piste doğru ilerlemeye başladığını hissederim. Pavel ile birlikte yaşayabileceğimiz hayat

sis gibi dağılıyor. Birkaç saat önce o kadar gerçek görünen bir gelecek, nihayet ulaşılabilir hale gelen mutluluk, hepsi bir anda yok oluyor.

Umutsuzluk beni tamamen yutmak üzereyken, dışarıdaki dünya tam bir karanlığa gömülüyor.

BÖLÜM

KIRK DOKUZ

PAVEL

Havaalanı karanlıktan ortaya çıkarken, buz gibi bir odaklanma diğer tüm duyguların yerini alıyor. Basit bir pist, etrafı temel altyapı ve tel örgü çitlerle çevrili.

Jet pistte bekliyor, motorları çalışmaya başlıyor ve tek düşünebildiğim, içindeki benim için en önemli iki kişi: ailem. Onları kaybetme ihtimali beni bıçak gibi kesiyor.

"Işıkları kapat," diye şoförümüze emrediyorum ve iletişim cihazımı kullanarak aynı emri Niko ve Vadim'in aracına da iletiyorum.

Karanlığın örtüsü altında pistine yaklaşıyoruz, SUV'lerimiz sıkı bir düzen içinde çevre çitine doğru ilerliyor.

Ekipmanımı son bir kez gözden geçiriyorum: Omuz kılıfındaki Glock, ayak bileğimdeki yedek tabanca, kemerimdeki savaş bıçağı.

"Jet motorları ısındı. Kalkışa yaklaşık üç dakika var," diye onaylıyor Eva kulaklığımdan; insansız hava aracı bize gerçek zamanlı istihbarat sağlıyor.

Lanet olsun. Üç dakika. Dünyamdaki en önemli iki insanı kurtarmak için elimde olan tek zaman bu.

Kin'in kahkahalarıyla bir daha asla uyanamayacağımı, o tezgahın üzerinde oturup çilek çalarken ona krep yapamayacağımı ve Hope uyurken onu kucağıma alamayacağımı düşünmek dayanılmaz. Paylaştığımız tüm o mükemmel sabahlar... Hope havuz kenarından izlerken ona yüzmeyi öğretmek, onun gülümsemesi güneş ışığından bile daha parlak... O geleceğin elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Onlarsız bir dünyada yaşamayacağım.

"Dinara, elektrik şebekesinin durumu ne?" diye soruyorum.

“Neredeyse bitti, ama koruma protokollerini aşmam gerekiyor,” diye yanıtlıyor, sesinde gerginlik belirgin. “Bana bir dakika daha ver. Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum.”

Her saniye sonsuzluk gibi uzarken, kendimi sakın tutmaya çalışarak yavaşça nefes veriyorum.

“Al, bir bak.” Roman bana bir çift gece görüş dürbünü uzatır ve ben de dürbünle havaalanını incelerim. Jet, bulunduğumuz yerden yaklaşık iki yüz metre uzakta durmaktadır.

“Kalkıştan önce o hangarın önünden geçmeleri gerekecek. İşte fırsatımız bu.”

“Plan nedir?” Roman, kendi silahını kontrol ederken sordu.

“Ne pahasına olursa olsun, o uçağın havalanmasını engelleyeceğiz.”

“Vadim ve Niko,” diyorum telsizden, SUV’lerimiz çitin farklı bölümlerine yaklaşmak için ayrılırken. “Kokpiti net bir şekilde görebileceğiniz pozisyonlara geçin. Işıklar söndüğü ve uçak hareket etmeyi keser kesmez pilotları vurun.”

“Anlaşıldı,” diye Vadim’in sakın sesi geliyor.

Burası, gelişmiş güvenlik sistemlerine sahip büyük bir havaalanı değil. Gece uçuşları yapan operatörlerin kullandığı özel bir pist. Yapmak üzere olduğumuz şey için mükemmel.

Bir grup yakıt kamyonunun arkasına park ettikten sonra araçtan inip çömelir pozisyona geçiyoruz. Adamlarımızdan ikisi cıvata kesicilerle çiti kesiyor; metal, gece havasını neredeyse hiç bozmayan yumuşak bir sesle ayrılıyor. Önce ben geçiyorum, sonra Roman ve Maxim’e ilerlemeleri için işaret ediyorum. Gölgeleri kullanarak açık pistte alçak ve hızlı bir şekilde ilerliyoruz, jetin arka çıkışından yaklaşık elli metre uzaklıkta bulunan bir bakım kamyonuna ulaşana kadar — zamanı geldiğinde hızlı hareket edebilecek kadar yakın, fark edilmeyecek kadar uzak.

Roman hangara doğru süzülür ve ihtiyacımız olan dikkat dağıtıcı manevrayı yapar. Artık sadece Maxim ve ben kalmışız, asıl işe odaklanmış durumdayız: ailemi sağ salim dışarı çıkarmak.

Jet pistine doğru ilerlemeye başlarken, her saniye motorların sesi daha da yükseliyor, ter sırtımdan akıyor ve ağzım kuruyor. Tanrım, bu işin hemen halledilmesi gerekiyor.

“Dinara, yeni bir gelişme var mı?” diye soruyorum, kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

"İçerideyim," diyor. "Kapatmaya hazırım."

Nefes alıp kendimi hazırlıyorum. Sadece elektrik kesintisi yüzünden pilotların kalkışı iptal edeceği garantisi yok, ama bu riski almam gerekiyor. O uçak Hong Kong'a ulaşırsa, onları bulmak neredeyse imkansız hale gelir.

Dürbünü tekrar kaldırıp uçağı tehditlere karşı tarıyorum, ama renkli camlar içeriği görmeyi imkansız kılıyor.

Eva'nın sesinde yeni bir aciliyet var. "Piste doğru ilerliyorlar."

Dürbünümden uçağın hızlandığını izliyorum. Doksan saniye içinde havalanacak. Ya şimdi ya da asla.

"Elektriği kesin," emrediyorum.

Tüm pist karanlığa gömülüyor. Pist ışıkları sönüyor, hangar karanlığa bürünüyor ve uçağın iç aydınlatması dışında her şey kayboluyor. Hemen gece görüş gözlüklerimi takıyorum, dünya yeşilimsi bir netliğe bürünüyor. Sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca uçak yuvarlanmaya devam ediyor.

Sonra, yavaşça hızını kesmeye başlıyor ve jet kalkışını iptal ediyor. Omuzlarım bir santim aşağı iner.

Uçak durur durmaz Vadim'e işaret veririm. "Onları indir."

Vadim ve Niko'nun bulunduğu doğu sınırından iki tüfek sesi pistte yankılanır. Bu mesafeden bile kokpit camının paramparça olduğunu ve pilot koltuklarındaki iki cesedin öne doğru yığıldığını görüyorum.

"O uçak hiçbir yere gitmiyor." Vadim'in sesinde memnuniyet beliriyor.

Midemdeki düğüm çözülüyor, ama asıl zor kısım daha yeni başlıyor: Hope ve Kin'i sağ salım dışarı çıkarmak. Simon ve Chen kapana kısıldıklarını biliyorlar ve kapana kısılmış adamlar pervasızca davranırlar — özellikle de rehineleri varsa.

Jetin arkasından gelen kısa bir ışık parlaması dikkatimi çekiyor: bir pencere perdesi belki iki saniye kadar açılıyor, sonra aniden kapanıyor.

"Gördün mü?" diye fısıldıyor Maxim.

Başımı sallıyorum, durumun ciddiyetine rağmen içim ısınır. Hope az önce bize kendisinin ve Kin'in nerede oturduğunu gösterdi. Dehşete kapılmış olsa da, bir hayatta kalan gibi düşünüyor ve pes etmeyi reddediyor.

"Altı koruma uçağı terk etti," diyor Eva. "Uçağın ön tarafında toplanıyorlar."

Tam da umduğum gibi. Önden bir saldırı bekliyorlar.

"Roman, batı tarafından korumalara saldır. Ateşlerini ve dikkatlerini uçağın arkasından uzaklaştır."

Çatışma, planlandığı gibi kaos içinde patlak verir. Roman'ın ekibi ateş açar, namlu alevleri karanlıkta parıldar, mermiler pistte kıvılcımlar saçarak sekip gider. Ses kulakları sağır eder ama etkilidir. Hemen ardından, uçağın etrafındaki muhafızlar ateşe karşılık verir, dikkatleri acil tehlide odaklanır.

Silahlarımı bir kez daha kontrol ettim, sonra çenemi eğerek Maxim'e işaret verdim.

Karanlığın ve Roman'ın saldırısının sağladığı siperin arkasına saklanarak, açık pistte uçağın arkasına doğru koşarız. Mesafeyi kapatırken botlarım betona vurur ve bu kabus başladığından beri ilk kez, bir parça umut hissederim.

Uçağın arka çıkışı yerden yaklaşık üç metre yükseklikte, şu anda katlanmış olan bir dizi geri çekilebilir merdivenle ulaşılabilir durumda. Maxim bir kanca ve ip çıkarır, bunları kapı koluna sabitler, ardından küçük bir patlayıcıyı havaya kaldırır ve benim onayımı bekler.

İçerideki kimseye zarar vermeyeceğini, sadece kapıyı açmaya yeteceğini bilerek başımı sallıyorum. "Yap şunu."

Patlayıcı, boşuk bir gümbürtüyle patlayarak kilit mekanizmasını kırıyor. Basınç contası, kapının açılabilmesi için yeterli ölçüde bükülüyor. Ben ipi çekerek kapıyı açarken, Maxim aşağıda pozisyon alarak kaçış yolumuzu koruyor.

İçerisi acil durum aydınlatmasıyla kırmızı renkte parlıyor ve kabin boyunca uğursuz gölgeler düşüyor. Önden bağırışmalar duyuyorum, gardiyanlar dışarıdaki kaosa karşı tepkilerini koordine ediyorlar.

Dar koridordan dikkatlice ilerliyorum. Karşılaştığım ilk gardiyan bana sırtını dönmüş, silahını

. Ses çıkarmadan onu boynuna bir bıçak darbesi ile yere indiriyorum ve cesedi sessizce yere bırakıyorum.

Ana kabinde iki gardiyan daha var. Sessizce hareket ediyorum, susturuculu silahımla tepki veremededen onları yere seriyorum. İlk hedefim göğsüne attığım iki hızlı atışla yere yığılıyor. İkincisi de aynı sessizlikle yere yığılıyor.

İşte o anda onu görüyorum.

Hope, elleri birbirine bağlanmış halde, Kin'i koruyucu bir şekilde önüne almış, kabinin uzak duvarına yaslanmış duruyor. Çocuk küçük ve korkmuş görünüyor ama yaralanmamış, koyu renk saçları dağınık, gözleri yorgun ama canlı.

Hope beni görünce yüzü değişiyor ve ona seslenip bu kabusun neredeyse bittiğini söyleme dürtüsünü zorlukla bastırıyorum.

Çünkü tam arkasında, bir kolu boğazına dolanmış, diğeri ise görünmeyen bir yerde duran Simon var. Silahı göremiyorum, ama orada olduğunu, omurgasına dayandığını biliyorum. Dünyamı yok etmekle tehdit ediyor.

Kin'in dehşete kapılmış yüzünü, Simon'ın pençesinde sıkışıp kalmış Hope'u görmek, içimde ilkel ve ölümcül bir dürtü uyandırıyor.

"Merhaba, Pavel," diyor Simon sessizce, sesi uzaktaki silah seslerinin üstüne kolayca çıkıyor. "Bu işe gerçekten karışmamalıydın."

BÖLÜM BEŞ

HOPE

PAVEL'İN BAKIŞLARI kabinin diğer ucunda benimkilerle buluşur ve bir an için dünya sadece ona daralır.

Rahatlama hissi başımı döndürüyor. O hayatta. O acımasız silah seslerini duyduktan sonra, onu sağ salım ve nefes alırken görmek bir mucize gibi geliyor. Midemdeki sıkı korku yumruğu nihayet gevşerken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Gri gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben ona hafifçe başımı sallayarak, en azından şimdilik her şeyin yolunda olduğunu belirtiyorum. Kin'i başını karnıma gömmüş halde görünce Pavel donup kalıyor.

Koruduğu, sevdiği küçük çocuğun korku içinde kıvrıldığını görünce, vücudunun her bir hücresinden öfke yayılıyor.

"Merhaba, Pavel," diye hırlar Simon, kolunu boğazıma daha da sertçe bastırır. "Bu işe gerçekten karışmamalıydın."

"Çok yazık. Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum." Pavel yavaşça öne doğru adım atar, silahını yere koyarken göz teması kurmayı hiç kesmez. Ellerini teslim olarak havaya kaldırır. "Hope ve Kin'i bırak, onun yerine beni alabilirsin."

"Seni istemiyorum, ama silahını bu kadar kolay teslim ettiğine göre..." Simon'ın nefesi kulağımı yakıyor. "Silahı bana doğru tekmele."

"Yapma," diye patlarım, Simon'ın sözünü asla tutmayacağını bilerek. Beni bırakmaktansa hepimizi öldürmeyi tercih eder.

"Sorun yok, melek dostum," der Pavel, sesi sakin. "Bu pisliği alt etmek için silaha ihtiyacım yok."

Chen, Pavel'in arkasındaki gölgelerden çıkar ve ben uyarıda bulunamadan, Pavel'in kafatasının arkasına bir silah dayar.

"Daha fazla silahın olduğunu biliyoruz." Chen, uyarıda bulunmadan silahı Pavel'in şakağına sertçe vurur. Yüzünden hemen kan akmaya başlar, ama Pavel neredeyse hiç irkilmez, gözü benden ve Kin'den hiç ayrılmaz. "Önündeki her şeyi bırak. Hemen."

Pavel, sanki zehri yutuyormuş gibi boğazını hareket ettirir, ama emre uyar, ceketinin içine elini sokar ve başka bir silah çıkarır. Eğilip botundan bir bıçak çıkarır. Silahlar önündeki yere düşer.

Chen onu baştan aşağı aradıktan sonra Simon'a başını salladı. "Üzerinde bir şey yok, evlat."

"Görüyorum ki babamla tanışmışsın, Chen Wei," Simon'ın sesinde karanlık bir memnuniyet var.

Pavel, olayları birleştirdiğinde yüzünde bir anlama geldi. "İlginç. Hain bir yılan olmanın aile özelliği olduğunu fark etmemiştim."

"Hainlik mi? Ben buna stratejik düşünme demeyi tercih ederim." Chen'in gülümsemesi kaybolur, yerine soğuk bir tehdit gelir. "Bu yüzden Hope ve Kin var, ve kafana dayalı bir silah."

Pavel, kafasına doğrultulmuş silaha rağmen dik durur. "Duret'e borcun olduğunu biliyorum. Sana parayı vereceğim—buradan havale edebilirim—ne istersen. Beni teminat olarak tutabilirsin, ama onları bırak."

Simon güldü, sesi sırtımda titreşerek tüylerimi diken diken etti. "Ne kadar asil bir davranış, ama paran beni ilgilendirmiyor. Hope kendi servetiyle ve King soyadıyla geliyor. Sen işe yaramazsın."

Simon'ın kolu boğazımı çelik bir bant gibi sıkıyor, nefes almamı engelliyor. Tabancasının sert metali omurgama daha da derinlemesine batıyor. Dikkatim, bana yaslanıp titreyen Kin'in minik vücuduna, gözyaşlarının elbisemin önünü ıslatmasına odaklanıyor. Onu bu cehennemden korumaya çalışırken, plastik kelepçeli ellerimi omuzlarına doluyorum.

Zamanımızın sınırlı olduğunu biliyorum. Dışarıdaki savaş yavaşladı, ama yakında bir taraf kazanacak. Bunu şimdi bitirmeliyim ve

sevdiğim adamı ve çocuğumu kurtarmanın tek bir yolu var. Bu düşünce beni dehşete düşürüyor, ama ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Seninle gönüllü olarak geleceğim," diyorum Simon'a, boğazım düğümlenmiş halde. "Sana karşı koymayacağım. Kaçmaya çalışmayacağım. Paramı ve işbirliğimi alabilirsin, ama Kin'i burada Pavel'le bırakmalısın."

Chen silahı kafatasına daha da sertçe bastırса da, Pavel parmaklıkları parçalamaya hazır kafese kapatılmış bir hayvan gibi görünüyor. "Hayatta olmaz. Bu pislikle hiçbir yere gitmiyorsun."

"Lütfen." Kocamın gözlerine bakıyorum, sonra Kin'e anlamlı bir bakış atıyorum, umarım ona söylemeye çalıştığım şeyi anlar: oğlumuzu kurtar. Önemli olan tek şey bu.

Pavel uzun, ıstırap verici bir an boyunca bana bakıyor. Gözlerinin arkasında kopan savaşı görebiliyorum, her içgüdüсü ona savaşmasını, korumasını, ailesini tehdit eden herkesi yok etmesini haykırıyor. Ama aynı zamanda tek bir yanlış hareketin hepimizin ölümü anlamına geldiğini de biliyor.

Simon henüz kabul etmedi, ama kabul edeceğini biliyorum; sonuçta istediği şey bu.

Sessizlik tel gibi gergin, sadece dışarıdan gelen uzak silah sesleri ve Kin'in sessiz hıçkırıklarıyla bozuluyor.

Sonunda, Pavel'in omuzları neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe düşer. Haklı olduğumu biliyor. Bunun tek yol olduğunu biliyor.

Simon geri adım atar ama beni göğсüne sıkıca bastırır; tabancasının namlusu, her şeyin ne kadar çabuk bitebileceğini sürekli hatırlatır.

"Kahramanca bir şey yapmaya kalkışırsan, bedelini Hope öder. Elbette onu canlı istiyorum, ama o zamana kadar biraz eğlenmek için bolca zaman var. Ve dikkatli ol; havaalanının her tarafına adamlarımı yerleştirdim."

Gözlerimi kapatıyorum ve hayatımın en zor anına kendimi hazırlıyorum. Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor, ama Pavel, Chen'in silahı ona doğrultulmuş olmasına rağmen yavaşça diz çöküp kollarını açarken, güçlü kalmaya çalışıyorum.

"Pavel'in yanına git. O sana göz kulak olur," diye Kin'i teşvik ediyorum. Hareket etmeyi reddettiğinde, elimle çenesini kavırıyorum. "Tatlım, lütfen," diye yalvarıyorum, sesim titriyor.

"Sorun yok dostum. Ben yanımdayım," diye Pavel onu ikna etmeye çalışıyor.

Kin tereddüt eder, sonra yavaşça benden uzaklaşır. Pavel'in kolları onu sarmaladığı anda, minik vücudu sessiz gözyaşlarıyla titrer.

Pavel onu koruyucu bir şekilde göğsüne bastırır ve alnını öper. "Annen bize geri dönecek. Sadece önce bir şey yapması gerekiyor."

Kin bana dönüp baktığında yüzündeki dehşet beni neredeyse mahvediyor. O kadar kırılgan ve kaybolmuş görünüyor ki, onun hayatını kurtarmaya çalışmama rağmen onu terk ediyordum gibi hissediyorum.

"Sorun yok, bebeğim." Gözyaşlarım artık yüzümden serbestçe akıyor. "Ben iyi olacağım." Pavel'in gözlerine bakıyorum, çünkü bir sonraki sözlerimi duyması gerektiğini biliyorum. "Babanla git. Gerçek babanla."

Pavel'in tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Gözleri şokla genişlemiş bir şekilde benimkilere kilitleniyor. Yüzündeki o çıplak savunmasızlık kalbimi delip geçiyor. Ona bunu böyle söylemeyi planlamamıştım, ama şimdi söylemezsem, bir daha hiç fırsatım olmayabilir.

"Sana söyleyecektim," diye hıçkırarak, sözler ağzımdan dökülüyor. "Yemin ederim, bu olay geride kaldığında sana söyleyecektim. Bilmeni istedim, ama hiç doğru zaman gelmedi, korkuyordum ve..."

Pavel, Kin'e bakıp sonra bana dönerek duygularını gizlemeye çalışır. Yavaşça başını sallar, yüzünde saf bir şaşkınlık vardır. "Gerçekten mi?"

O Kin'i daha sıkı kucaklarken, ben sadece başımı sallayabiliyorum; bunun sadece sevdiği bir çocuk olmadığını, kendi kanından ve canından olduğunu anlıyorum.

"Yeter," diye hırladı Simon. "Defol buradan, Fedorov. Çocuğunu al ve kalan az zamanının tadını çıkar. Hope artık bana ait ve bana düzgün bir varis verecek, yarı Rus yarı yabancı bir hatadan doğan bir çocuk değil."

Chen, silahı hâlâ Pavel'in kaburgalarına dayamış halde, onun kolunu sertçe yakaladı. Pavel isteseydi Chen'i çıplak elleriyle paramparça edebilirdi, ama Kin kollarında ve hayatlarımız pamuk ipliğine bağlıyken bunu yapmadı.

"Yürü," diye bağırır Chen.

Pavel, çıkışa doğru sürüklenirken son bir kez dönüyor ve bana attığı o bakış, yüksek sesle söyleyemediği her şeyi barındırıyor.

Seni seviyorum.

Senin için geri döneceğim.

Bu son değil.

Uçağın kapısı arkalarında, göğsümde bir delik açan bir kesinlikte kapanır. Dışarıdaki silah sesleri kesilir, geriye sadece kalbimin çarpışının sesi kalır.

"Rapor," diye bağırır Simon telsizine.

"Tüm Syndicate ajanları ortadan kaldırıldı, efendim," diye cızırtılı bir cevap geliyor. "Bölge güvenli."

"Güzel. Fedorov'u ve çocuğu da hallet. Arkadan çıkıyorlar."

"HAYIR!" Hayvanî bir panik tüm vücudumu sararken, ruhumdan bir çığlık kopar.

Simon bana ihanet etti. Yalan söyledi. Onları hayatta bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Kör bir öfke, tüm mantıklı düşüncelerimi yok ediyor. Sahip olduğum tüm gücümle dirseğimi kaburgalarına vuruyorum ve bir şeyin kırıldığını hissediyorum. O inliyor ve tutuşunu gevşetiyor, ben de dönüp dizimi kasıklarına indiriyorum.

"Söz vermiştin!" diye bağıriyorum. Ellerim bağlı olsa bile, çaresizlik beni acımasız yapıyor. "Onları bırakacağını söylemiştin! Sana istediğini veriyorum, seni yalancı pislik..."

Uçağın dışından iki el silah sesi duyulur, keskin ve kesin. Bu ses kalbimi durdurur.

Pavel ve Kin. Bu dünyada en çok sevdiğim iki insan.

Boğazımdan bir çığlık kopar, ama sanki bedenimin dışında süzölüyormuşum gibi hissediyorum. İçimdeki bir şey ölür — umut eden, mücadele eden, yarına inanan kısım — solup küle dönüşür.

Yere yığıldım, göğsümü sarsan hıçkırıklarla bedenim kendi üzerine çöktü.

Onlar gitti. Bütün dünyam gitti.

"İstediğin kadar mücadele et, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyor Simon, karnıma sert bir tekme atarak. "Beklemede iki yedek pilotum var; birkaç dakika içinde havalanacağız."

Kabinine giren iki adama işaret ediyor ve onların kokpite doğru ilerlediklerini duyuyorum. Motorlar tekrar çalışmaya başlıyor, ama umurumda değil. Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Ölmek istiyorum. Simon'ın beynime bir kurşun sıkmasını istiyorum ki, Pavel ve Kin'in peşinden, öbür dünyada ne varsa oraya gidebileyim.

bunu istemememin tek nedeni, göğsümde alev alev yanan intikam arzusudur.

Madem öleceğim, bu piçi de yanımda götüreceğim.

Gözyaşlarımın arasından, yakındaki bir koltuğun altında parıldayan bir şey görüyorum — daha önceki bir yemekten kalma bir bifttek bıçağı. Yavaşça hareket ederek dikkat çekmemeye çalışıyorum ve zeminde ona doğru ilerlemeye başlıyorum. Bağlı ellerim hareketlerimi hantal hale getiriyor, ama neredeyse vardım. Parmak uçlarım sapına dokunurken Simon'ın botu

"Uysal olacağını sanmıştım, Hope," diyor alaycı bir sesle, acı içinde çığlık atana kadar bastırıyor. "Sözlerini ne çabuk unutuyorsun."

Tam o anda, uçak kapısı sağır edici bir gürültüyle içe doğru patladı.

BÖLÜM ELLİ BİR

PAVEL

Uçağın kapısında duruyorum. Ellerim ve yüzüm kanla kaplı, ama hiçbiri benim değil. Hepsi ailemi çalabileceklerini sanan o piçlerin kanı. Arkamda, pistte, Chen'in cesedi kırmızı bir kan gölünün içinde bükülmüş yatıyor.

"Beni öldürmenin bu kadar kolay olacağını mı sandın?" diye soruyorum Simon'a, ses tonum acı dolu bir vaatle karanlık. O cevap veremedi, omzuna bir kurşun sıkıyorum ve silahının işe yaramaz bir şekilde yere düşmesini izliyorum.

Simon çığlık atıyor, omzunu tutarken parmaklarının arasından kırmızı kan fışkırıyor ve pahalı gömleğini lekeliyor.

"Pavel." Sesi çatlıyor, inanamama duygusu sesinden sızıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve kan çanağına dönmüş halde, koltuğa yaslanarak kendini dikleştiriyor. "Silah seslerini duydum... Düşündüm ki..."

"Mümkün değil." Bakışlarım Simon'dan hiç ayrılmıyor. "Kin, Maxim'le güvende. Şimdi yerde kal, melek kızım, bırak da bu iğrenç pisliği işimi bitireyim."

Rahatlamış bir şekilde gevşer, başını geriye yaslar ve gözlerini kapatır.

"Destek! Lanet olası desteğim nerede?" diye telsizine bağırır, gelmeyecek yardımı çağırır.

"Seni kurtaracak kimse kaldığını düşünmen komik," diyorum, yavaşça ona doğru yürürken.

Bana dönüyor, yüzü acı ve öfkeyle buruşmuş. "Kazandığını mı sanıyorsun? Adamlarım pozisyon aldı..."

Yumruğum çenesine isabet eder ve sözünü keser. "Elinde kalan tek şey nefes alabileceğin birkaç saniye. Adamlarım herkesi ortadan kaldırdı."

Adamlarına telsizle haber verdiğinde... o bizdik.”

Simon bana saldırır ve dar koridorda çarpışırız. Ağır yaralanmıştır ama bu onu durdurmaz. Çılgınca yumruk salladığında, darbeyi savuşturur ve dizimi kaburgalarına gömerim. Darbenin etkisiyle kemikler çatlar ve o, nefes almaya çalışırken ikiye katlanır.

“Bu, karıma yaptıklarının bedeli,” diye hırlayarak onu kabin duvarına çarpıyorum. Bir sonraki yumruğum tam göbeğine isabet ediyor ve adam ikiye katlanıyor. “Bu da oğlumun hayatını tehdit etmenin bedeli. Duydun mu bunu, seni pislik herif? Oğlum.”

Bu gerçek hâlâ beni sarsıyor. O tatlı, zeki çocuk bana ait. Bu bilgi, ona olan sevgimi daha da şiddetlendiriyor, tabii bu mümkünse.

Yumruğumu Simon’ın yüzüne indiriyorum—tek bir acımasız darbe, öfkemin sadece bir kısmını boşaltıyor.

Burnundan kırmızı bir kan fışkırıyor ve Simon karşılık vermeye çalışıyor, ama yaralı kolu onu beceriksiz kılıyor. Onu şu anda öldürebilirim, ama acı çekmeyi hak ediyor.

“Hope, başka yere bak,” diye omzumun üzerinden sesleniyorum. “Bu hoş bir manzara olmayacak.”

Gözlerini kapattığını umarak arkama bakıyorum, ama o her darbeyi stoik bir kararlılıkla izliyor.

Metodik davranıyorum, her darbe onu çok çabuk öldürmeden maksimum acı verecek şekilde tasarlanmış. Simon kaburgalarımın vahşi bir yumruk indirmeyi başarır. Eğitilmiş, bunu kabul ediyorum, ama acısı onu dikkatsiz yapıyor.

“Babanın nasıl öldüğünü bilmek ister misin?” diye homurdanıyorum. “Her iki ayağına da ateş ettim ve tüm canı tükenene kadar kendi kanında sürünmesini sağladım.”

“Siktir git,” diye nefes nefese kalır Simon, geriye doğru sendeleyerek.

Gülüyorum ve yumruğumu böbreklerine indiriyorum. “Sendikaya saldırman bir şeydi, ama ailemi tehdit ettiğin anda ölüm fermanını imzaladın. Günahların sana cehennemde bir yer kazandırdı.”

Simon son bir saldırı için toparlanır ve elinde kalan her şeyi bana fırlatır. Çılgındır, köşeye sıkışmıştır, hayatı için savaştadır, ama paniği

onu pervasızlaştırıyor. Saldırısını yanından kaçıp dirseğimi omurgasına indirdim, onu dizlerinin üzerine çöktürdüm.

Simon'ın zorlu nefes alıp verışı dışında kabin sessizliğe büründü. Onu boğazından yakaladım ve kırık bedenini koridordan Hope'a doğru sürükledim.

"Angel moy," derim, bıçağımı çekip bağlarını keserim. "Onu bitirmek ister misin? İstersen onun ölümü senin olur."

Hope, ayaklarının dibinde kırık ve kanlar içinde yatan Simon'a bakar ve yavaşça başını sallar. "O, ellerimi kirletmeye değmez."

Simon gözlerini aralıyor ve kan tükürüyor. "Hâlâ Rus'un fahişesisin, anlıyorum. Baban utanç duyardı."

"Sakin babamdan bahsetme," diye tersler, sözlerinden zehir damlıyor. "Senin karın olmaktansa Pavel'in fahişesi olmayı tercih ederim." Bunun üzerine bakışları bana kayar. "Aslında fikrimi değiştirdim. Bırak da onu ben bitireyim."

Bir adım geri çekilip bıçağımı ona uzatırım. Bu cinayet ona ait. "Jugular damarına sapla," diye talimat veririm.

"Bu babam için, seni lanet parazit." Tek bir hızlı hareketle bıçağı boğazına geçirir.

Simon'ın gözleri tamamen kapanmadan önce iri iri açılır.

Cesedinin üzerinden geçip Hope'u kollarıma alıyorum, kalp atışlarını hissediyorum. Bu kabus başladığından beri ilk kez nihayet nefes alabiliyorum.

"Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldıyor. "O silah seslerini duyduğumda, onun seni ve Kin'i öldürdüğüne inandığımda, hayatımın en kötü anını yaşadım."

Bir an bile olsa, bizi ayırabilecek bir şeyin olabileceğine inanması, göğsümde sahiplenici bir duygu uyandırır. Kanlı ellerimle yüzünü avuçlarım.

"Asla," diyorum sertçe. "Bana karşı hiç şansı yoktu. Ama Simon'a ödetmeden önce oğlumuzu güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. Seni böyle korkuttuğum için özür dilerim."

O başını salladı. "İkiniz de hayatta ve nefes alıyorsanız, başka hiçbir şeyin önemi yok. Diğerleri iyi mi? Tesis..."

“Herkes iyi. O güvenlik ihlali asla olmamalıydı, ama dersimizi aldık. Tek umursadığım şey senin güvende olman.”

Yüzümü incelerken dudakları ince bir çizgiye dönüşür. “Kin’den daha önce sana bahsetmediğim için özür dilerim. Söyleyecektim. Böyle öğrenmeni istemedim.”

Gülümsüyorum ve yanaklarından akan gözyaşlarını siliyorum. “Başından beri şüpheleniyordum, ama Dinara Kin’in doğum belgesini buldu ve Lukas Viklund babası olarak kayıtlı değildi. Daniel Ross kayıtlıydı.”

Hope birkaç kez gözlerini kırıp bana hüzünlü bir gülümseme attı. “Daniel okuldan bir arkadaştı, ailemi bilen birkaç kişiden biriydi. Ona bu ismi verdim ki, bana bir şey olursa Simon velayeti almaz. Daniel o telefonu alırsa çok şaşırırdı ama umarım durumu anlardı.”

“O halde onu öldürmediğim için mutluyum.” “Ne?”

“Şaka yapıyorum... sayılır.” Boğazım düğümleniyor, başarısızlığımın ağırlığı beni ezip geçiyor. “O toplantıya gitmene asla izin vermemeliydim. Her şeyi kontrol edebileceğimi sanmıştım, ama yanılmışım. Tam bir felaketti. Dünyadaki en kötü his, senin tehlikede olduğunu bilmek ve sana yardım edememektir.”

“Dur.” Elini koluma koydu. “Bu kabus bitti. Hayatımın en kötü sekiz saatiydi, bu da bir şey ifade ediyor, ama geride kaldı ve ben devam etmek istiyorum. Seni çok seviyorum, Pavel, çok ama çok.”

Simon’ın cesedinin aramızdaki yerde kan kaybından ölmesi umurumda bile değil; hiçbir şey beni bu mükemmel anın tadını çıkarmaktan alıkoyamaz.

Ellerim titriyor, yüzünü avuçlarımla sarıyorum. “Sen sadece karım değilsin. Sen benim ruhumsun. Sen ve Kin, karanlıkta ışığımsınız. Seni geri almak için cehennemi bile alt üst ederim. Bu dünyada hiçbir şey beni ikinizden de uzak tutamaz.”

Onu öptüğümde, yaşam nedenini neredeyse yitirmiş bir adamın çaresiz açlığıyla öpüyorum ve o da aynı şevkle bana karşılık veriyor.

“Şimdi oğlumuzun yanına, eve gidiyoruz,” diyorum, sesim duygudan boğuk çıkıyor. “Çok şey yaşadık. İkimize de ihtiyacı olacak,

güvende olduğumuzu bilmek isteyecek.” “Biz
varız, o yüzden iyi olacak.”

Sözleri, kırık olduğunu fark etmediğim ruhumun bir parçasını
yatıştırıyor.

Ama onunla birlikte kendimi yeniden bütün hissediyorum. Sadece
hayatta kalmak değil, yaşamaya hazırım.

EPILOG

DÖRT AY SONRA

UMUT

Kin'in pastasının üzerine son fondant dinozoru özenle yerleştiriyorum. Bu devasa çikolatalı eseri mükemmelleştirmek için sabahın büyük bir kısmını harcadım. Yanımda Kira, mini sandviçlerin bulunduğu bir tabağın etrafına taze meyveleri diziyor, Sofiya ise renkli kaseleri altın balık krakerleri ve simitlerle dolduruyor.

Mutfak, beş yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisinin son ayrıntılarını koordine etmeye çalışan dört ev işlerinde pek de usta olmayan kadının yarattığı rahat bir kaosla dolup taşıyor.

"O pastanın tamamını sıfırdan yaptığını hala inanamıyorum," diyor Liza, bar taburesinde oturmuş, bir elini büyüyen karnına dayamış, çabalarımızı izliyor. "Profesyonel bir pastaneden çıkmış gibi görünüyor."

"YouTube'daki öğretici videolar harika bir şey," diye cevap veriyorum ve bir adım geri çekilip eserimi hayranlıkla inceliyorum. "Ayrıca, çok motivasyonluydum. Bu, Kin'in arkadaşları ve ailesiyle birlikte kutlayacağı ilk gerçek doğum günü partisi."

Sofiya atıştırmalıklarını hazırlarken başını kaldırıyor. "İlk gerçek parti mi?"

"Evet. Diğer partilerde sadece ben ve Kin'in dadısı vardı. Bunun özel olmasını istiyorum."

"Görev tamamlandı," diyor Kira, şarabından bir yudum alıp arka bahçeye doğru işaret ediyor. "Şuradaki haline bak. Daha mutlu bir çocuk gördüğümü sanmıyorum."

Onun bakışını takip ederek bahçeye açılan devasa cam kapılardan dışarı bakıyorum. Kin, Alexei, Damien ve hatta kararlı adımlarla onların peşinden sürünerek gelen küçük Anna ile, karmaşık bir süper kahraman kovalamaca oyunu oynuyor gibi görünüyor. Dinozor temalı

doğum günü şapkası koyu saçlarının üzerinde eğri duruyor ve dizlerinde şimdiden çim lekeleri var, ama yüzü saf neşeyle parlıyor.

Göğsüm o kadar dolmuş ki patlayacak gibi hissediyorum. Kin'i böyle görmek, en iyi anlamda içime bir yumruk gibi çarpıyor. O ve Alexei ayrılmaz bir ikili ve gelecek ay yakındaki özel bir okulda birlikte anaokuluna başlayacaklar. Eminim Pavel, okul müdürüne onu ölümüne korkutacak bir konuşma yapmıştır.

Yine de Kin o kadar heyecanlı ki, ilk günlerini ne giyeceklerinden öğle yemeğinde ne yiyeceklerine kadar planlıyor.

Bir an sonra Kin gruptan ayrılıp, Roman ve Maxim'le birlikte mangalın başında duran Pavel'e doğru koşar. Kocam onu hiç zorlanmadan yakalar ve havaya kaldırırken, Kin küçük kollarını babasının boynuna dolamıştır. Bu manzara, duygularımdan dolayı göğsümü sıkıştırır.

"Birlikte çok tatlılar," diye iç geçirir Sofiya. "Niko'yu baba olarak görmek için şimdiden bir bebek sahibi olmak istiyorum."

"Oh." Kaşlarımı kaldırıp tatlı masasına son rötuşları yapıyorum. "Bu, kaleciyi çekmeye hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

Kıkırdıyor. "Belki, bir sonraki dans okulum açılıp faaliyete geçince."

Liza bana pastanın mumlarını uzatır. "Kin... her şeye nasıl uyum sağlıyor?"

Bahsettiği "her şeye" pek çok şey dahil: Pavel'in babası olduğunu öğrenmekten, Simon'la yaşadığımız kabustan kurtulmaya ve bu hayata ve sonsuza dek kalacağımız evimize yerleşmeye kadar. Uçaktaki o korkunç geceden bu yana altı ay geçti ve ben hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum.

"Umduğumdan daha iyi," diyorum dürüstçe. "Pavel'in biyolojik babası olduğunu ona söylediğimizde, sadece başını salladı ve 'Zaten biliyordum. İkimizin de ciddi yüzümüz var.' dedi. Sonra bunun artık Pavel'e 'baba' diyebileceği anlamına gelip gelmediğini sordu."

Liza elini kalbine bastırıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey."

Bu anıyı hatırlayarak gülümsüyorum. "Pavel eriyip gitti."

Sofiya üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Simon'a olanlar onun için çok korkutucu olmalı."

Derin bir nefes alıyorum, her şeyin yaşandığı o karanlık haftaları düşünüyorum — kabuslar, yapışkanlık, Pavel ya da ben bir an bile yanından ayrılırsak Kin'in paniğe kapılması.

“Bir süre kabuslar gördü,” diye itiraf ediyorum. “Ama Pavel ona çocukluk travmaları konusunda uzmanlaşmış harika bir terapist buldu ve biz de ona karşı dürüst davrandık. Simon'ın ailemize zarar vermeye çalışan kötü bir adam olduğunu, ama artık gittiğini ve bize bir daha zarar veremeyeceğini açıkladık.”

“Herkes için korkutucuydu. Birinin tesise girmeyi başardığını düşünmek... bu bana resmen kabuslar gördürdü.” Liza, elini karnına koyarak titriyor.

Kira arkadaşının omzuna kolunu atar. “Bir daha asla olmayacak.”

Daha sonra Kin'i kaçıran kişinin içeriden yardım aldığını öğrendik. Sadece birkaç aydır bizimle çalışan bir bahçıvandı. Her türlü güvenlik kontrolünden geçmişti, ama Simon'ın adamları tarafından işe alınmıştı. Artık sorun olmayacağını söyleyelim. Şimdi yüz tanıma ve katmanlı kontrol noktaları kullanıyoruz. Kimse fark edilmeden içeri girip çıkamıyor.

Kira bana dönüyor, yüzünde pişmanlık belirliyor. “Bunun için çok üzgünüm, Hope. Daha önce hiçbir çalışanımız bize ihanet etmemişti. Keşke bu dersi zor yoldan öğrenmek zorunda kalmasaydık, ama bir daha asla olmayacak.”

“Senin suçun değil,” diye onu teselli ediyorum. Simon, bahçıvana yardım etmezse ailesini öldüreceğini söylemişti, çünkü o kadar kötü bir adamdı. Sanırım elma ağacından uzağa düşmez, çünkü Chen de ondan farksızdı.

Chen'in adamlarının, malzeme getiren teslimat şoförlerinden birini öldürdüğünü keşfettik. Sonra, üniformasını giyen Chen, silahları sandıklara yükleyip kulübün arka kapısından içeri girdi.

Pavel'in kardeşleri kulüpte olanların kötü sonuçlanmasından dolayı defalarca özür dilediler, ama ben onları hiç suçlamıyorum. Chen ve Simon'ın istediklerini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceklerini hafife almıştık.

Kafamı sallayarak kötü anıları silip atıyorum. “Önemli olan tek şey, Kin'in şimdi çok daha iyi olması ve bunun için hepinize teşekkür etmem.”

Bakışlarım yine pencereden dışarı kayıyor, Kin'in Pavel'in kulağına bir şeyler fısıldadığını ve bunun kocamı güldürdüğünü görüyorum. "Arkadaşları olması, istikrarlı bir hayatı olması, onu çok seven bir babası olması... bu hepimiz için iyileştirici oldu."

"Ve bizim bu çılgın ailemizin bir parçası olduğun için çok mutluyuz." Sofiya gülümseyerek kadehini kaldırıp şerefe diyor.

"Tanrım, şimdi ben de ağlıyorum," diyor Liza, gözlerini silerek. "Lanet olası hamilelik hormonları."

Kira burun kıvrır ve ona bir mendil uzatır. "Hormonları suçlama; sen her zaman ağlayan bir musluktun." Gözleri bana takılınca yumuşar. "Cidden, Hope, senin ve Pavel için çok mutluyum... siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Kira da gözyaşlarına boğulunca, Liza ona nazikçe dirseğiyle hafifçe vurur. "Gördün mü? Tek ben değilim."

Dışarıda Kin, camdan bizi görür ve heyecandan adeta titrer, Pavel'in gömleğini çeker ve mutfağı işaret eder. Pavel gözlerimi yakalar ve sırtarak gülümser, o yavaş gülümseme hâlâ kalbimi hızlandırıyor.

"Sanırım fark edildik," diyor Sofiya, atıştırmalık kaselerini dengede tutarken gülüyor. "Bunları dışarıya koyayım."

"Hesap verme zamanı," diye onaylar Kira, meyve tabağını kaldırıp Sofiya'nın peşinden cam kapılardan dışarı çıkar.

Beş mumu yakıyorum, küçük alevlerin titreyerek canlanmasını izliyorum. Kin'in güzel varlığının beş yılı ve bir şekilde kendimizi burada bulduk, sevgiyle çevrili, ev gibi hissettiren bir yerde kutlama yapıyoruz. Kendimizi güvende hissediyoruz.

"İyi misin?" diye soruyor Liza, tabakları ve bardakları toplayarak.

"İyiden de iyi." Tam da olmam gereken yerdeyim.

Geçen ay Hong Kong'a yaptığım kısa bir gezinin ardından, mirasım nihayet bana verildi. Her kuruşunu Kin için bir vakfa yatırdım. Paraya ihtiyacımız yok ve olan biten her şeyden sonra, o para bana kirlenmiş gibi geliyor.

Ayrıca, hep hayalini kurduğum, tarihteki asi kadınlar hakkında bir kitap yazmak için nihayet araştırmalara başladım. Yazma işi beni biraz ürkütüyor, bu yüzden Pavel bana çevrimiçi dersler almam için cesaret veriyor. Artık istediğim yazar olmak için dünyadaki tüm zamana sahip olduğumu söylüyor ve sanırım haklı.

Artık hayatım nihayet düzene girdiğine göre, sadece günü gününe yaşamak yerine, gerçekten bir gelecek planı yapabilirim.

Kapıdan geçip arka bahçeye girdiğimizde, heyecanlı sesler şimdiden doğum günü pastası istiyor ve Pavel oğlumuzu omuzlarında bize doğru yürüyor. Bu doğum gününün herkes için en mutlu doğum günü olacağından kesinlikle eminim.

Hiç cesaret edemediğim hayat, nihayet, tüm güzelliğiyle gerçek oldu.

PAVEL

Kin'in yüzü heyecandan kızarmış, çenesinde çikolata kreması bulaşmış, dinozor doğum günü şapkası yana kaymış, ama gözleri mutluluktan parlıyor.

"Bir dilek tuttun mu, dostum?" diye soruyorum, yanındaki koltuğa çömelerek.

Kin bana gülümseyerek bakar ve başını sallar. "Hayır mı? Neden?"

Omuzlarını silkiyor. "Tüm dileklerim gerçekleşti."

Bu sözler göğsüme sert bir yumruk gibi çarptı. Bu çocuk, benim anlamam kırk üç yılımı alan bir şeyi anlamış: Aile sadece kan bağı değildir. Aile, yanında olan, yanında kalan, işler karmaşık olsa bile seni sevmeyi seçen insanlardır.

"Ama bir dinozor evcil hayvanım olsun isterim," diye ekliyor.

Kahkahayı patlatıyorum. "Peki ya orta yolu bulsak? Kertenkele nasıl olur?"

Kafasını eğip düşünür. "Olur herhalde."

Hope arkamızdan gelip Kin ve bana sarılır. "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz? Bundan sonra hayatım böyle mi olacak, gizli konuşmalarınızın hep dışında mı kalacağım?"

"Alış buna," diye seslenir Kira masanın diğer ucundan, Anna'nın yüzündeki çikolatayı silerken. "Oğlanlar yürümeye başladıkları andan itibaren babalarıyla komplo kuruyorlar.

yürüyebildikleri andan itibaren babalarıyla komplo kuruyorlar. Tanrıya şükür, bu kız benimle kızlar takımında.”

“Annem dışarıda değil,” diye itiraz eder Kin. “O da her şeyin bir parçası.”

Hope bana göz kırptı ve ifadesinde, tam olarak ne düşündüğümü bildiğini gösteren bir şey vardı. O her zaman bilir. Sanki ruhumun derinliklerine, inşa ettiğim tüm duvarların ötesine, sadece sevmek ve karşılığında sevilme isteyen adamın içindeki adama kadar görebiliyor gibi.

“Pekala, doğum günü çocuğu,” Yarik’in sert sesi, elinde paketlenmiş bir hediyeyle masaya yaklaşırken düşüncelerimi keser. “Hediye zamanı. Ve ilk ben alacağım.”

Dinara, babasının arkasından gözlerini devirdi, mor saçları güneş ışığını yansıtıyordu. “Israrcı ihtiyar,” diye mırıldandı.

Yarik’in paketi alışılmadık bir tören ve özenle Kin’in önüne koymasını eğlenerek izliyorum. Bütün hafta bu hediye konusunda gergindi, bana üç kez bunun uygun olup olmadığını sordu.

“Nedir bu?” diye soruyor Kin, beş yaşındaki bir çocuğun coşkusuyla ambalaj kağıdını yırtarak.

İçinde iki şey var: küçük ellere tam uyan küçük bir çift boks eldiveni ve bir paket geleneksel domates tohumu.

“Bu eldivenler, babanla ben sana birkaç hareket öğretebilmemiz için. Annen de onayladı,” diye açıklıyor Yarik; kırıksık yüzü şefkatle yumuşuyor. “Tohumlar ise birlikte bir bahçe dikebilmemiz için. Bir erkek, bitki yetiştirmeyi ve değerli olanı korumayı bilmeli.”

Kin hemen küçük yumruklarını eldivenlerin içine sokar ve havaya yumruk atmaya başlar, dramatik ses efektleri çıkarır. “Teşekkürler Yarik Amca!”

“Sıra bende!” der Dinara neşeyle, yanındaki sandalyeye kayarak oturur. Kin’in önüne paketlenmiş bir kutu koyar ve Kin aynı çılgın enerjiyle kutuya saldırır, kağıtlar her yöne uçuşur. İçinde çocuklara uygun bir eğitim tableti vardır.

Kin’in gözleri fal taşı gibi açılır. “Ben de bilgisayar kullanmayı öğreneceğim.”

Dinara sırtıyor. “Temel bilgilerle başla, belki on yaşına geldiğinde bana hükümet veritabanlarına sızmamda yardım edersin.”

“Dinara,” diye uyarıyorum, ona buruşuk bir kağıt peçete fırlatarak. “Şaka yapıyorum! Çoğunlukla.”

Seçtiğimiz ailemiz oğluma sevgi ve hediyelerle yağmur yağdırırken boğazım düğümlenir.

Sıra bana geldiğinde, Kin’e profesyonel kalitede boyalar ve fırçalarla dolu ahşap bir kutu veriyorum. “Belki birlikte resim yapabiliriz diye düşündüm,” diyorum. “Hiç ders almadım ama seninle birlikte ders almayı çok isterim.”

Eskiden içimdeki şeytanları resmederdim: suçluluk duygumu, Kamilla’ya olan kederimi. Başka türlü ifade edemediğim duygularımı işlememe yardımcı olan karanlık, çarpık tuvaler. Ama Kin’le birlikte farklı bir şey resmetmek istiyorum. Karanlık yerine ışık. Umutsuzluk yerine umut.

Kamilla’yı sık sık düşünüyorum, Kin’le tanışmasını, parçası olduğu aileyi görmesini ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. Yıllar boyunca, kız kardeşimi düşünmek sanatım aracılığıyla dışa vuran bir acıdan başka bir şey değildi. Ama Hope ve Kin hayatıma girdiğinden beri, onu farklı bir şekilde hatırlayabiliyorum. Onun nasıl biri olduğu hakkında hikayeler paylaşabiliyorum. Kin’e onu çok sevecek olan teyzesinin resimlerini gösterebiliyorum. Bu, hiç beklemediğim bir şekilde iyileştirici oldu.

Ve şimdi resim yapmanın farklı bir anlam kazanmasını istiyorum.

"Teşekkürler, baba!" Kin boynuma sarılır ve ben onun kokusunu içime çekerim, bu mükemmel küçük insanın benim korumam ve sevmem gereken biri olduğuna hala şaşkınım.

Kin koşarak uzaklaşır ve Hope yanıma oturur, elini uyluklarıma koyarak onun yeni uzaktan kumandalı dinozoruyla oynamasını izler. Rahat, mutlu ve içtenlikle huzurlu görünüyor. Bana kırık ve korkmuş bir halde gelen kadın, kendine güvenen ve ıslıl ıslıl birine dönüştü ve bu dönüşümde benim de payım olduğunu bilmek beni gururlandırıyor.

"Hey," diye fısıldıyorum, kulağına yaklaşarak. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Masadan ayrılıp el ele bahçenin kenarına doğru yürüyoruz, öğleden sonra ışığı ağaçların arasından süzülüyor

. Kutlamadan uzak, sakın bir yere vardığımızda durup ona dönüyorum.

“Hope,” diye başlıyorum, sonra bir dizimin üzerine çöküyorum.

Dudaklarını ısırır, bana bakarak. “Ne yapıyorsun?”

Cebimden küçük kadife kutuyu çıkarırım; doğru anı bekleyerek haftalardır yanımda taşıdığım kutuyu.

"İlk seferinde sana bir seçenek sunmadım. Bundan pişman değilim ama bu sefer doğru şekilde yapmak istiyorum. 'Evet' demeni istiyorum çünkü bunu seçtin, mecbur olduğun için değil."

Kutuyu açıp, üzerine Rusça “sonsuz kadar benim” yazan ve yanında “her zaman” anlamına gelen tek bir geleneksel Çince karakterin kazınmış olduğu sade bir altın yüzüğü gösterdiğimde gözleri doldu.

“Hope King Fedorova, benimle evlenir misin? Benimle bu hayatı, kurduğumuz bu aileyi, ev dediğimiz bu güzel kaosu seçer misin?”

Gözyaşlarına rağmen, yüzünde parlak bir gülümseme belirir.

"Biliyor musun," diye alaycı bir şekilde, duygularla dolu bir sesle diyor, "beni ikna etmek için daha fazlasına ihtiyacın olabilir."

"Viking kılığına girip seni baştan çıkarmamı mı istiyorsun? Çünkü bunu yapabilirim."

Karşımda diz çöküyor. “Evet, seninle evleneceğim. Bu hayatta ve sonraki her hayatta seninle evlenirim. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Melek benim,” diye fısıldıyorum, aylar önce ona verdiğim pembe elmasın yanına yüzüğü parmağına takarken. “Beni kurtardın—ikiniz de. Bana yeniden nefes almayı öğretene kadar boğulduğumu bile bilmiyordum.”

Onu öptüğümde, tadı güneş ışığı ve vaatler gibi. Kurduğumuz hayat ve paylaşacağımız gelecek gibi. Asla kaçamayacağımızı sandığımız karanlıktan ikimizi de kurtaran aşk gibi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldıyor dudaklarına. “Ben de seni seviyorum. Her zaman.”

Uzarlarda, Kin’in kahkahaları ailemizin sesleriyle karışıyor ve biliyorum ki bu an, bu kadın, bu hayat, hayal edebileceğim her şey ve hak ettiğimden çok daha fazlası.

Ve bunu asla elimden kaçırmayacağım.

Okuduğunuz için çok teŖekkürler!

Pavel ve Hope'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

[Buraya tıklayın](#) ve BONUS EPILOGU doğrudan e-posta kutunuza alın.

Serinin bir sonraki kitabıyla [ilgili](#) haberler için web siteme [BURADAN](#) göz atın!

MONICA KAYNE'DEN DİĞER ESERLER

KOZLOV İMPARATORLUĞU SERİSİ

[Acımasız Varis](#)

[Zalim Aldatmaca](#)

[Şiddetli Yemin](#)

[Parçalanmış Taç](#)

BRATVA KRALLARI SERİSİ

[Acımasız](#) -

[Hükümdarlık](#) -

[Vahşi](#) -

[Hükümdarlık](#)

[Zalim](#)

[Hükümdarlık](#)

Tüm kitaplarım birbirinden bağımsız olarak okunabilir. Aldatma yok, gerilim yok ve mutlu son garantisi var.

YAZAR HAKKINDA

Monica Kayne, belgesel TV yapımcılığından gururlu bir romantik roman yazarına dönüşen bir isimdir. Bolca küstahlık ve mizah katarak karanlık ve baş döndürücü romantik romanlar yazmaktadır. Yazarken en sevdiği karakterler, tatlı bir şekilde sahiplenici olan “kötü çocuklar” ve onların karşı koyamadığı, cesur ve sivri dilli kahramanlardır. Seksi hikayeler hayal etmediği zamanlarda, mükemmel bir negroni ve izleyeceği bir sonraki Kore dizisini ararken bulabilirsiniz. Ailesiyle birlikte Kanada’nın Toronto şehrinde yaşamaktadır.

www.monicakayne.com

Facebook'ta [Monica's Mafia Queens](#)'e katılın!

